

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF REMEMBER ME

MARY
BALOGH

ALWAYS
REMEMBER

A RAVENSWOOD NOVEL

"The queen of Regency romance." —JULIA QUINN, *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR OF THE BRIDGERTON SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA MARY BALOGH TARAFINDAN

Ravenswood Serisi

AŞKI HATIRLA BENİ

HATIRLA

Westcott Serisi

SEVECEK BİRİ SARILACAK

BİRİ EVLENECEK BİRİ

ILGİLENECEK BİRİ

GÜVENİLECEK BİRİ

ONURLANDIRACAK BİRİ

HATIRLANACAK BİRİ AŞK

YAŞANACAK BİRİ DEĞER

VERİLECEK BİRİ

MÜKEMMEL BİRİ

Hayatta Kalanlar Kulübü Serisi

ÖNERİ

DÜZENLEME KAÇIŞ

SADECE BÜYÜLEYİCİ

SADECE BİR SÖZ

SADECE BİR

ÖPÜCÜK SADECE

SEVGİLİ

Athlar Üçlemesi

PATAVATSIZ

AFFEDİLMEZ KARŞI

KONULMAZ

Huxtable Serisi

ÖNCE EVLİLİK, SONRA

BAŞTAN ÇIKARMA VE EN

SONUNDA AŞK GELİR

BİR MELEĞİ BAŞTAN

ÇIKARMAK GİZLİ BİR

İLİŞKİ

Simply Serisi

SADECE UNUTULMAZ

SADECE AŞK

SIMPLY MAGIC

SADECE MÜKEMMEL

Bedwyn Destanı

BIRAZ EVLİ BIRAZ KÖTÜ

BIRAZ SKANDAL

BIRAZ BAŞTAN

ÇIKARICI BIRAZ

GÜNAHKÂR BIRAZ

TEHLİKELİ

Bedwyn Prequels

AŞK İÇİN BİR GECE

HATIRLANACAK BİR YAZ

Metres Üçlemesi

BİR METRESTEN DAHA

FAZLASI, KIMSENİN

METRESİ DEĞİL.

GİZLİ METRES

Web Serisi

YALDIZLI AŞK AĞI

ŞEYTANIN AĞI

Klasikler

İDEAL EŞ

GİZLİ INCI DEĞERLİ

BİR MÜCEVHER

BİR NOEL SÖZÜ

KARA MELEK / LORD CAREW'İN

GELİNİ BİR SINIF MESELESİ

GEÇİCİ EŞ / BİR BAHAR VAADI

ÜNLÜ KADIN KAHRAMAN / TÜYLÜ BAŞLIK NOEL

GELİNİ / NOEL SEVGİLİSİ

SAHTE BİR NİŞAN / ÖKSEOTUNUN ALTINDAKİ KÖTÜ

ŞÖHRETLİ TIRMIK

GÜNDOĞUMU

ÖZLEMİNİN ÖTESİNDE

KALPSİZ

SESSİZ MELODİ

HER ZAMAN HATIRLA

ARAVENSWOOD NOVEL

MARY BALOGH

Berkley
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 yazar Mary Balogh

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Balogh, Mary, yazar.

Başlık: Her zaman hatırla / Mary Balogh.

Açıklama: New York : Berkley, [2024] | Dizi: Bir Ravenswood romanı Tanımlayıcılar:
LCCN 2023013949 (basılı) | LCCN 2023013950 (e-kitap) | ISBN 9780593638385

(ciltli) | ISBN 9780593638392 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Romantik kurgu. | Tarihsel kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR6052.A465 A78 2024 (baskı) | LCC PR6052.A465 (e-kitap) | DDC 823/.914--
dc23/eng/20230327

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023013949> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023013950>
adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Katie Anderson'a ait

Kapak görseli Lee Avison / Trevillion Images

Kitap tasarımı George Towne, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.1_145871953_c0_r0

C□□□□□□□

Kapak

Ayrıca Mary Balogh

tarafından Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

Ravenswood'dan Ware Ailesi

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Onbeşinci Onuncu

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü Bölüm

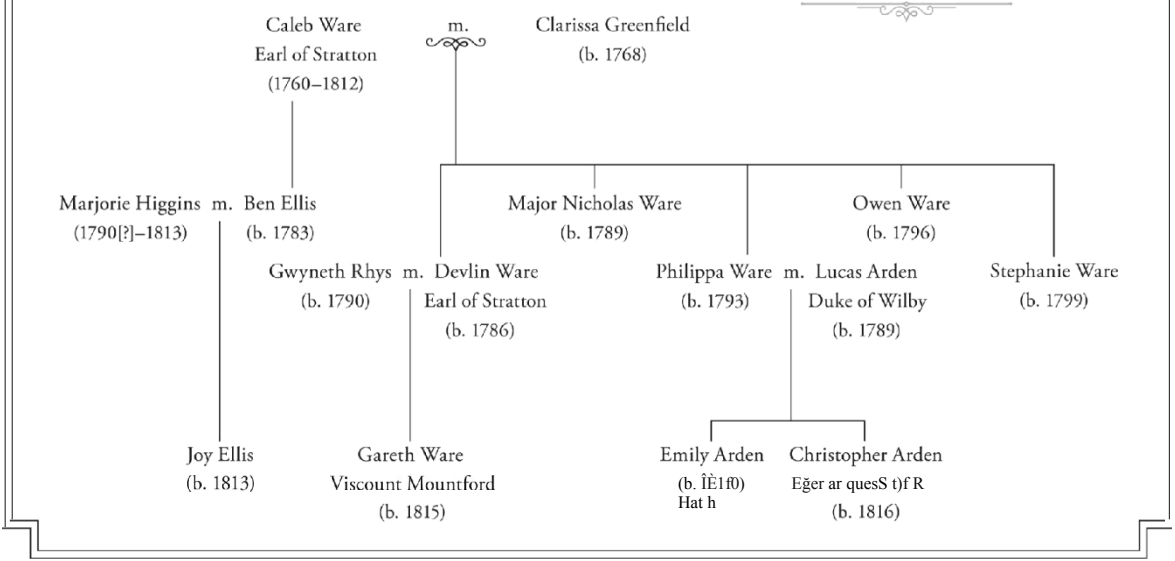
Onyedinci

Onsekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Yirminci İkinci
Yirmi Yirmi Birinci
Yirmi Bölüm Bölüm
Bölüm Beşinci
BölümÜçüncü Yirmi
Yirmi Dördüncü

Yazar Hakkında

THE WARE FAMILY OF
EAVENSWOOD

Süney İngiltere'de yaz mevsimi, uzun ve sıcak güneşli günlerle birlikte son derece hoş bir şekilde hüküm sürüyordu,

hafif esintiler ve ekinlerin bol hasat vermesine yardımcı olacak ve ağaçları, çimenleri ve otlakları taze ve yeşil tutacak kadar yağış. Çitler ve duvarlar üzerinde, hendeklerde ve çayırlarda yabani olarak ya da bahçelerde ve yataklarda sevgi dolu bir özenle yetiştirilen çiçekler rengarenk bir bolluk içinde açtı.

Elbette İngilizler böylesine mükemmel bir yazın tadını hiçbir zaman tam anlamıyla çıkaramadılar. Ne de olsa ne kadar sürmesi beklenebilirdi ki? Her zaman, havanın en çok yaklaştığı batıya doğru gözlerini kısarak bakan, sanki herkesin göremediği bükülmüş ufku ötesinde bir şeyler görebiliyormuş gibi bilgece başını sallayan ve böylesine mükemmel bir büyü'nün bedelini ödeyeceklerini öngören kötümserler olacaktı. İyimserler bile bunun sonsuza dek sürmeyeceğini kabul etmeye hazırды ve en azından bu konuda er ya da geç haklı çıkacaklardı.

Hampshire'daki Ravenswood Hall'un Ware ailesi, nehrin hemen karşısındaki Boscombe köyünün sakinleri ve çevredeki kırsal kesimde yaşayanlar, Haziran'ın Temmuz'a geçmesi ve güzel havanın hala bozulmaması üzerine özellikle endişelenmeye başladılar. Çünkü havanın bir ay daha sürmesi imkansız görünüyordu.

Yine de tek istedikleri mükemmel havanın devam etmesiydi. Açgözlü olmayacaklardı.

Temmuz ayının son Cumartesi günü mahallede büyük bir şenlik yapılacaktı ve herkes neredeyse hastalıklı bir özlemle bu şenliği dört gözle bekliyordu. Çünkü son şenliğin üzerinden sekiz uzun yıl geçmişti. Ravenswood yaz şenliği bir zamanlar yıllık bir etkinlikti ve çoğu insan için Noel de dahil olmak üzere yılın en sevilen günüydü. Sabahın ortasından gecenin geç saatlerine kadar ziyafet, müzik, dans, çeşitli yarışmalar ve her yaştan insan için eğlenceler düzenlenirdi. Hava her zaman parlak güneş ışığı, mavi gökyüzü, en yumuşak esintiler ve yakıcı olmayan sıcaklıkla işbirliği yapmıştır. Her zaman. Eskilere sorsanız size bunun böyle olduğunu söylerlerdi. Herkes sekiz yıllık aranın bu iyi talihi yok etmemesini umuyordu. Şenliği takip eden Pazar günü yağmur yağabilir ama lütfen, lütfen Cumartesi günü güneş parlasın.

Sekiz yıl önce şenlik, her zaman doruk noktasına ulaşan büyük balonun ortasında aniden ve korkunç bir şekilde sona ermişti. O zamanlar Mountford Vikontu olan Devlin Ware, Ravenswood'un güler yüzlü ve sevilen sahibi Stratton Kontu'nun oğlu ve varisi, babasını balo salonuna yakın tepenin üstündeki tapınak köşkünde bir kadın konukla bariz bir şekilde uygunsuz bir şekilde kucaklaşırken görmüştü. Ancak Devlin, yaşadığı şoku ve öfkeyi daha uygun bir zamanda özel olarak ele alınana kadar kendine saklamak yerine, balo salonunun açık Fransız pencerelerinin dışında, ailesinin ve kilometrelerce ötedeki neredeyse tüm komşularının gözü ve kulağı önünde babasıyla açıkça yüzleşmişti.

'a demek için bir şok edici sahne olur bir bir şiddetli yetersiz.

Ware ailesi için felaketle ve herkes için, hatta utanmak için hiçbir nedeni olmayan komşular ve köy halkı için bile büyük bir utançla sonuçlanmıştı. Bunun dışında Ravenswood'lu Ware'leri her zaman bir tür kaideye oturtmuşlardı. Mükemmel bir aile gibi görünüyorlardı; kendi aralarında erdemli ve mutlu, herkese karşı sevecen, kusursuz bir şekilde terbiyeli, toplumun her zaman sevimli liderleri. Yaz şenliklerinin abartılı ihtişamından Noel partisi ve balosunun neşeli sıcaklığına, Sevgililer Günü hazine avı ve çayının eğlencesinden herkesin piknik ve yürüyüş için parkın güzelliğinin tadını çıkarabileceği halk günlerine hazırlıksız ve daha az resmi davete kadar değişen topluluk etkinlikleri için evlerini ve etrafındaki geniş parkı paylaşma konusunda her zaman cömert davranmışlardı.

O geceden sonra her şey değişmişti. Misafir köye yeni gelen ve dul olduğu sanılan Kont'la birlikte yakalanmış ve bir gecede ortadan kaybolmuştu. Devlin ertesi sabah büyük üvey kardeşiyle birlikte aniden ayrılmış ve altı yıldan fazla bir süre bu civarda görülmemişti. Her zaman sıcak ve misafirperver, mükemmel bir ev sahibi olan Stratton Kontesi Clarissa, evine ve içine kapanmış ve Pazar sabahları kilise dışında insan içine nadiren çıkmıştı. Oğulları Nicholas ve Owen, ağabeylerinden kısa bir süre sonra, biri prestijli bir süvari alayında subay olarak kariyerine başlamak, diğeri de yatılı okula gitmek üzere evden ayrılmıştı. Büyük kızı Leydi Philippa Ware, kadınlığın sınırlarında parıldayan mutlu huylu bir güzelken, aniden bastırılmış ve sonunda neredeyse tamamen inzivaya çekilmişti. Ailenin en küçük çocuğu olan Leydi Stephanie Ware, şenlik sırasında sadece dokuz yaşındaydı.

Kilisede gençlik korosuna katılması dışında, çoğunlukla kendisi, ailesi ve mürebbiyesiyle ilgileniyordu.

Stratton Kontu'nun kendisi -yakışıklı, açık yürekli ve güler yüzlüydü- aralarında hiçbir şey olmamış gibi, neredeyse kesin bir zinacı ve daha büyük ölçekte muhtemel bir zampara olarak hayal edilebilecek en aşağılayıcı şekilde ifşa edilmemiş gibi devam eden tek kişiydi. Ne de olsa herkes, evlilik hayatının büyük bölümünde her yılın bahar aylarını parlamento oturumu için Londra'da geçirdiğini, karısı ve çocuklarının ise taşrada kaldığını biliyordu. Balodaki olaydan sonra, birkaç kişi bu düzenlemeden her zaman rahatsızlık duyduklarını itiraf etti. Kendi kendilerine, Londra'nın sezonun sayısız eğlencelerinde eğlenmeye hevesli tonlarca üyeye dolup taşıdığı bir dönemde, kontlarının karısından bu uzun ayrılıklar sırasında bekâr kalmasını beklemenin gerçekçi olup olmadığını sordular.

Ne var ki, felaketten sonra olağan yaşam kont için bile uzun sürmemişti. Bir akşam köyün meyhanesinde bira içip komşularıyla neşeli bir şekilde sohbet ederken yere yığılmıştı. Komşularına göre, yere düşmeden önce ölmüştü.

Ancak o yaz şenliğinde yaşanan felaketin Ravenswood çevresindeki köy ve kırsalda yaşayanlara getirdiği en büyük değişiklik, kont ve kontesin yirmi yıldan uzun bir süre önce evlendiklerinden beri evlerini açtıkları tüm sosyal etkinliklerin tamamen sona ermesi olmuştu. Kontes bu etkinlikleri düzenler, ev sahipliği yapar ve kont da bunların masraflarını karşılardı. Artık öyle değil. Her hafta iki ya da üç kez düzenlenen açık günler hiçbir zaman resmi olarak iptal edilmemişti, ancak yine de sona ermişti. İlk başlarda kimse katılmak istememişti.

Ailenin zor bir dönem geçirdiği aşıkârdı. Ve onlardan biriyle ya da birkaçıyla kazara yüz yüze gelip bir şey söylemek zorunda kalmanın utancını kim yaşamak isterdi ki? Bir süre sonra oraya geri dönmek çok garip gelmişti.

Sonra kont öldü.

Ölümünün ardından iki yıl geçmişti ki, Stratton'ın yeni Kontu Devlin, komşularının hatırladığı sakin, hoş, esasen dikkat çekici olmayan genç adamdan çok farklı bir görünümle eve döndü. Yirmi sekiz yaşında, hüzünlü, hatta asık suratlı, sert ve savaş yaraları içinde eve gelmişti. Evden ayrıldıktan sonra bir piyade alayında görev almış ve Yarımada Savaşları'nda savaşmak üzere Portekiz'e gitmişti. Büyük üvey kardeşi Ben Ellis de -yani büyük, gayrimeşru üvey kardeşi- onunla birlikte, sözde sopacısı olarak gitmişti. Müttefik ordular, Napolyon Bonapart 1814'teki Toulouse Savaşı'ndan sonra teslim olup imparatorluktan çekilene kadar Portekiz ve İspanya'dan geçerek Pireneler üzerinden Fransa'ya doğru savaşmışlardı. Devlin o zaman satılmış, savaşlar görünüşte bitmiş ve eve dönmüştü. Gittikleri altı yıl boyunca Ben evlenip dul kalmış ve yanında küçük bir çocuk getirmişti. Ravenswood'da kalmamıştı. Otuz mil ötede, deniz kıyısındaki Penallen malikânesini satın almış, bir yıl kadar orayı onarmış ve sonunda kızıyla birlikte oraya yerleşmişti.

Bu arada yeni Stratton Kontu, görünüşü ve tavırlarıyla komşularını şaşırtmıştı. Annesinin onu karşılamak için düzenlediği çayda, Ravenswood'un bir kez daha halk günlerine ve sosyal etkinliklere açık olacağını duyurdu ve balo salonunu yaklaşan bir toplantı için teklif ederek sözünü hemen yerine getirdi. Bu, Ravenswood için büyük bir nimet olmuştu.

Çünkü hanın üstündeki toplantı salonları küçük ve sıkışık ve o akşamlarda her zaman o kadar kalabalık olurdu ki dans edecek yer bulmak zor olurdu. Bununla birlikte, salondaki eski toplantılardan bir fark olacaktı. Devlin'in önerisi üzerine planlama annesi tarafından değil, köylülerden oluşan bir komitenin yardımıyla hanın sahibi ve eşi tarafından yapıldı. Katılanlar, yapılan masrafları karşılamak için bir giriş ücreti ödediler. Şimdiki kontun tek katkısı mekandı.

Bu onun açısından bir kötülük işareti değildi. Tam tersine Aksine. Herkes yeni düzenlemeden çok memnundu, her ne kadar onları büyük bir çalışma ve küçük bir masrafın içine sokmuş olsa da - belki de tam da bu nedenlerden dolayı. Yaşlı insanlar, her zaman böyle olduğu, herkesin kendi eğlencelerini düzenlemeye katıldığı ve Ravenswood Wares'ın katılımının minimum olduğu zamanları hatırlıyorlardı. Salondaki büyük üzüntüyü takip eden yıllarda bunu tekrar yapmışlardı, biraz gönülsüzce de olsa, sanki onları görmezden gelerek aileyi bir şekilde gücendirmekten korkmuşlar ve sanki Wares ve Ravenswood yokmuş gibi hayatlarına devam etmişlerdi.

Mahallenin sosyal hayatı tamamen değişmişti. Devlin'in dönüşünden bu yana geçen iki yıl içinde Ravenswood daha güçlü ve neşeliydi. Herkes kendi bireysel ve toplumsal faaliyetleriyle ilgilenmeye devam etmişti ama aynı zamanda Ravenswood her zamankinden daha sıcak, daha mutlu ve daha misafirperver yer haline gelmişti. Stratton Kontu dönüşünden birkaç ay sonra Noel'de evlenmiş ve köy kilisesindeki düğün herkes için neşeli bir olay olmuştu. Gelin Gwyneth Rhys, Ravenswood'un doğusunda yer alan Cartref'ten Sir Ifor ve Leydi Rhys'in kızıydı. Sör Ifor kilisenin orgcusu ve

Çeşitli köy korolarında yer aldı ve hem kendisi hem de eşi onları tanıyan herkes tarafından çok sevildi.

Leydi Philippa Ware, yirmi iki yaşındayken, bir sonraki ilkbaharda annesiyle birlikte Londra'ya gitmiş ve bir düklüğün varisiyle tanışıp evlenmişti. Yıl bitmeden Stratton Kontesi Gwyneth, Mountford Vikontu Gareth adında bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. Şimdi Wilby Düşesi olan Leydi Philippa, bu yılın ilkbaharında bir kız ve bir erkek olmak üzere ikiz bebek dünyaya getirmişti.

Ware ailesi, son yaz şenliğini takip eden karanlık ve kasvetli yılları geride bırakmıştı. Birbirleriyle yeniden mutlu görünüyorlardı ve komşuları ile arkadaşlarına açıldılar. Kreşte yeni bir nesil yetişiyordu. Ve şimdi geçiş, yıllık yaz şenliğinin yeniden başlaması ve herkes için yoğun eğlencelerle tamamlanacaktı.

Tüm etkinlikler Ravenswood'un kendisinde gerçekleşmeyecekti. Bazıları köyün yeşil alanında gerçekleşecekti. Aslında gün, salonun dışındaki teras yerine kilisenin önünde başlayacaktı. Mayıs direği dansı, evin önündeki çimenlikten daha uygun bir ortam olan köy yeşilinde yapılacaktı. Yeşil alanın etrafı da köylülerin ve çocuklarının bozuk paralarını vermeleri için ikna edilecekleri çeşitli stantlar ve tezgahlarla çevrili olacaktı. Diğer etkinlikler -özellikle de çocuk yarışları, okçuluk ve kütük yarma yarışmaları, fırıncılık, iğne işi ve ahşap oyma yarışmaları gibi daha fazla alana ihtiyaç duyanlar- daha önce Ravenswood'da olduğu gibi gerçekleşecekti. Akşam balosu elbette evin batı kanadında yapılacaktı. Oradaki balo salonu, ötede, katılacak herkesi alabilecek büyüklükteki tek odaydı.

Ancak her şey neredeyse tamamen hava durumuna bağılıydı.

Ravenswood'daki aile, yıllık şenliğin yeniden başlaması için herkes kadar istekliydi. Zaten şenliğin kendi sorumluluklarında olan kısımları için planlar yapmakla meşguldüler. Ama şenliğe daha birkaç hafta vardı ve zihinlerini ve zamanlarını meşgul edecek başka, daha yakın zevkleri vardı.

Owen Oxford'daki ikinci yılının ardından çoktan eve dönmüştü ama bir arkadaşının ve öğrenci arkadaşının birkaç haftalığına kendisine katılmasını bekliyordu. Nicholas'a -Muhterem Binbaşı Nicholas Ware'e- Paris yakınlarında konuşlanmış işgal kuvvetlerinin bir parçası olan alayından birkaç haftalık izin verilmişti. Bu haftaları Ravenswood'da, geçen yıl Waterloo Savaşı öncesinden beri kendisini görmemiş olan ailesiyle birlikte geçirecekti. Wilby Dükü ve Düşesi Lucas ve Philippa, küçük ikizleriyle birlikte Worcestershire'daki düklük konutu Greystone Court'tan geliyorlardı. Ve ilk başta yaz boyunca Penallen'deki evinde kalacağını bildiren Ben de fikrini değiştirmiş ve kızıyla birlikte gelmişti.

Owen'ın arkadaşı Vikont Watley, sadece aile dışından bir misafir. Leydi Catherine Emmett, Stratton Dowager Kontesi Clarissa'nın uzun zamandır arkadaşıydı ama ikisi de genç gelirken Londra'da bir sezonda tanıştıklarından beri birbirlerini nadiren görmüşlerdi. Geçen yıl Londra'dayken tekrar karşılaşmışlardı. Leydi Catherine'in birlikte yaşadığı yeğeni Leydi Jennifer Arden, Philippa'nın yakın arkadaşı olmuş, ardından Philippa, Jennifer'ın erkek kardeşiyle evlenmiş ve birdenbire hepsi tek bir aile gibi görünmüştü; bu durum iki yaşlı hanımefendinin çok hoşuna gitmişti. Leydi Catherine ve Leydi

Jennifer yazın mümkün olduğunca büyük bir bölümünü Ravenswood'da geçirme davetini kabul etmişti.

Tüm ailenin yeniden bir arada olması çok güzel olacaktı. Ancak durum pek de ideal olmayacaktı çünkü Lucas ve Philippa'nın yanı sıra Leydi Catherine ve Leydi Jennifer da, ilkbaharın başlarında ikizlerin vaftiz törenini izleyen gece, birbirlerinden bir iki saat ölen yaşlı Wilby Dükü ve Düşesi için yas tutuyorlardı. Onlar Leydi Catherine'in anne ve babası, Lucas ve Jennifer'ın da büyükanne ve büyükbabalarıydı. O halde şenlikteki tüm kutlamalara katılmaları pek de uygun olmazdı. Ancak Lucas'ın Devlin'le yazışmalarında açıkladığı gibi, kızlık evinde birkaç hafta geçirmeleri karısı için önemliydi. Çocuklarını ailesine, komşularına ve arkadaşlarına göstermekten zevk alacaktı. Ve her de yeni düklük rollerine alışmakla geçen yoğun aylardan sonra bir molaya ihtiyaçları vardı. Ziyaretlerinden zevk alacaklar ve kendilerini uygun hissetmedikleri herhangi bir faaliyetten -örneğin şenlik gecesi baloda dans etmekten- kaçınacaklardı.

Leydi Catherine, Clarissa'nın davetine verdiği cevapta şöyle dedi

hemen hemen aynı şey. Kendisinin ve Jenny'nin biraz neşelenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti ve annesiyle babasının bir yıl boyunca rahatlamadan kasvet ve yalnızlık içinde yaşamalarını beklediklerine gerçekten inanmıyordu. Ne de olsa insan ışıkla, kahkahayla ve ailesiyle geçirdiği güzel günlerin anısıyla da aynı içtenlikle yas tutabilirdi.

Böylece Ravenswood'lu Wares'lar, köydeki ve kırsaldaki aileler, alışılmadık derecede mükemmele yakın yaz havasının tadını çıkardılar ve bunun Temmuz ayı boyunca ve hatta belki de da devam etmesini umdular.

Yapabilecekleri tek şey umut etmektir elbette, çünkü kimse hava durumunu kontrol edemezdi.

Bu yılki şenliğin yeni bir yıllık geleneğin mutlu başlangıcı olması herkesin en içten dileğiydi.

CT□□□□□ □□

Ben Ellis Ravenswood'a doğru yola çıkmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahat bir şekilde oturuyordu, Karşısındaki vagon koltuğunda kızının oyuncak bebekleriyle oynamasını izliyor ve birkaç aydır kafasını kurcalayan meseleyi . Hiçbir zaman kararsız biri olmamıştı. Bir karar vermesi gerektiğinde, tüm seçenekleri değerlendirir, seçimini yapar ve ona göre hareket ederdi. Ama birdenbire bir ditherer olmuştu ve bundan hiç memnun değildi. Kafasının içinde vızıldayan bir arı kovanı varmış gibi hissediyordu.

Temel soru ve cevabı sorun değildi. Yeniden evlenmeye hazırdı ve bunu ne kadar erken yaparsa o kadar iyi olacaktı. Joy'un bir anneye ihtiyacı vardı. Üzerine titreyen bir babaya sahip olmak onun için yeterli değildi. Ben'in tuttuğu nazik, büyükannesi gibi bir bakıcıya ve onu gözeten ve muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla şımartan bir ev dolusu hizmetçiye sahip olmak da yeterli değildi.

Kızının bir anneye ihtiyacı vardı. Ve kardeşlere. Çok yakında. Zaten üç yaşındaydı. Ve bir eşe ihtiyacı vardı - ya da belki de istemek daha iyi bir kelimeydi. Evli olmayı, sadece bir kadına ait olmayı, onun da kendisine ait olmasını seviyordu. Karşılıklı şefkat ve rahatlık, paylaşılan hayatlar, ortak bir yatak, düzenli seks - bu onu tatmin eden bir yaşam biçimiydi ve bunu tekrar istiyordu. Hiç kimse

Marjorie'nin yerini alacaktı elbette ama o gitmişti ve o hâlâ buradaydı. Ve otuz üç yaşında hâlâ gençti. Komşularının evlerine sık sık davet ediliyor ve ara sıra bu davete icabet ediyordu ama sosyal etkinliklere tek başına katılmak ona garip geliyordu. Tek başına eğlenirken daha da kötü hissediyordu. Bir ortağa ihtiyacı vardı ve Penallen'in de bir metrese.

Savaştan döndükten kısa bir süre sonra mülkü Devlin'den satın almıştı. Babalarının zamanında ne yazık ki ihmal edilmişti. Evin kendi zevkine göre çok küçük, rahat edemeyeceği kadar eski püskü ve rutubetli olduğunu düşünmüştü. Son Kont'un hoşuna gitmeyecek kadar denize yakındı. Sürekli tuzlu hava ve hatta rüzgar belli bir yönden estiğinde balık kokusundan nefret ederdi. Denizin uçsuz bucaksız genişliğini seyretmenin cazibesini hiç anlamamıştı. Öte yandan Ben, Penallen'i her zaman sevmiş ve kendisine ait olması halinde burayı geliştirmek için neler yapabileceğinin hayalini kurmuştu.

Şimdi bu onun idi, ve en baskıcı olanlar Ön cephedeki pencereleri örten tüm ağır perdeler ve tüller, gündüzleri evi ışıqla doldurmak ve kendi çimenliklerinin ve halka açık uçurum yürüyüşünün ve uçurumların dibindeki kıyıda yer alan köyün üzerinden Manş Denizi'nin sularına kadar uzanan manzarayı ortaya çıkarmak için geri çekilebilen daha hafif perdelerle değiştirildi. Ağlar kalıcı olarak kaldırılmıştı.

Aklını kurcalayan mesele, bu işi yapıp yapmaması değildi. yeniden evlenmek. Evlenmesi gereken kişiydi.

Böylesine küçük bir kırsal mahallede uygun bir kadın bile bulmakta zorlanacağı beklenebilirdi. Ama mesele bu da değildi. Bunun yerine ona bir sürü zenginlik sunulmuştu.

üç kadın şeklinde. Üç kadın. Ama ne yaparsa yapsın, bu sayıyı ikiye bile indiremiyordu. Bire indirmek neredeyse imkânsızdı ve kendini yavaş yavaş delirtiyordu. Bir gün kendini kesin bir karar verdiğiine ikna ediyor, ancak ertesi gün -ya da ertesi saat- diğerlerinden birinin ona daha uygun olup olmadığını merak ediyordu.

Sanki kendisini Tanrı'nın tek bir kadının duasına verdiği cevap olarak görüyor ve üçünden herhangi birinin Penallen'in Bayan Ellis'i olma hevesiyle ayağının takılıp düşmesini bekliyormuş gibi tereddüt etmesi ona korkunç derecede kibirli geldi. Kendisinin bu zihinsel görüntüsü onu dehşete düşürdü. Üçünden birinin ya da üçünün birden, onları düşünerek yaptığı küstahlığa öfkelenmesi de bir o kadar muhtemeldi.

Ne de olsa o, en basit tabirle bir piçti. Tam olarak söylemek gerekirse, merhum Stratton Kontu'nun gayrimeşru oğluydu. Otuz mil ötedeki Ravenswood Malikânesi'nde Kont'un meşru ailesiyle birlikte büyüdüğü, şu anda tam olarak bir malikâne olmasa da hatırı sayılır büyüklükte bir malikâne olan ve köyün yukarısındaki ufuk çizgisine hâkim Penallen'in sahibi olduğu doğruydu. Yine de bir piçti ve bu gerçek, evlenme teklif edeceği saygın bir genç kadını caydırabilirdi. Ve eğer o değilse, o zaman ailesi.

Bu olasılığa dayanarak bir seçim yapmayı denemişti. Üçünden hangisinin adının üzerindeki lekeyi görmezden gelip onu yine de kabul etme olasılığı daha yüksekti? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

İlk seferinde kolay bir karar vermişti. Marjorie onun kadınıydı - ona asla metresim dememişti - iki yıldan fazla bir süredir onun hamile olduğunu öğrenmişti; aslında altı aylık hamileydi. Marjorie ona söylememiştir ve o da bir yarasa kadar kör ve bir çocuk kadar aptaldı.

Onu görmediği bir gün, ellerini kalçalarının arkasına koymuş, omurgasını geriye doğru bükerken profilden görmüştü. Aynı gün onunla evlenmiş ve bundan hiç pişman olmamıştı.

Zihnini şimdiki zamana geri getirdi. Onun ve Marjorie'nin kızları, yün kediye kucaklayabilmek ve ona sesinin daha yüksek bir versiyonuyla sevgi sözcükleri mırıldanabilmek için iki oyuncak bebeğinden büyük olanının kollarını oynatıyordu. Küçük kız kardeşi Stephanie'nin geçen yıl Noel hediyesi olarak ördüğü yuvarlak, ürkek bakışlı siyah, beyaz ve turuncu kedi oyuncak bebekten daha büyük olduğu için bu garip bir işlemdi.

Bir süre sonra kedi, bebeğin şefkatli kucağından keskin ve kaba bir şekilde çekildi ve yüksek sesle miyavlayarak, bebeğin yanağını öpmek için kısa bir süre durakladı, belki de özür dilemek için ve diğerinin başının üzerinden atladı, daha küçük bebek, koltuğa karnının üzerine düz bir şekilde yerleşmeden ve Joy'un ağzından gelen seslerle bir patisini önce.

"Yaramaz kedicik," diye azarladı büyük bebeğin sesiyle. "Kıpırdamadan yat. Uyku vaktin geldi. Bugün sana masal yok. Kötü davrandın."

Kızı yavaş konuşuyor, Ben daha fazla şey söylemesi gerektiğini düşündükten çok sonra tek bir kelime ve işaret parmağı kullanıyordu. Endişelenmesine gerek yoktu. Birdenbire ağzından cümleler dökülmeye başladı ve kısa bir süre sonra bu cümleler kendisi dışındaki insanlar tarafından bile büyük ölçüde anlaşılır hale geldi.

Şimdi ona bakarken hayal dünyasından çıkmıştı. Annesinin üzerinden iki yıl geçmesine ve tüm dünyası ve güvenliği ona bağlı hale gelmesine rağmen bunu hala sık sık yapıyordu

babasını yalnız bıraktı. Onun nerede olduğunu bilmenin güvencesine her zaman ihtiyacı vardı. Gülümsedi. Yine de hayal dünyasının yetişkinler tarafından işgal edilmesinden hoşlanmıyordu ve aniden hemşiresinin ya da babasının duyma mesafesinde olduğunu fark ederse çok bilinçli, hatta sinirli olabiliyordu.

"Daha varmadık mı baba?" diye sordu kendine has o küçük sesiyle.

"Pek sayılmaz," dedi. Otuz mil çok uzun bir yolculuk değildi ama bir çocuk için beş millik bir mesafe bile sonsuz gibi görünebilirdi. "Çaya kadar orada oluruz."

Gürültüyle esnedi, kediye uyumsuz bir şekilde uzun kulağından tuttu, oturduğu yerden aşağı atladı ve adamın kucağına tırmandı. Adamın kolları onu sararken kadın da ona doğru kıvrıldı.

"Bana annemle ilgili bir hikâyeye anlat," dedi.

Elbette annesiyle ilgili hiçbir bilinçli anısı olmayacaktı, tıpkı kendisinin annesiyle ilgili neredeyse hiçbir anısı olmadığı gibi, ama Marjorie'yi elinden geldiğince onun için canlı tutmaya çalıştı. Ona en sevdiği anılarından birini anlattı; altın dantelli, gümüş kaplamalı ve düğmeli, tertemiz kırmızı bir ceket giymiş bir subayın ondan çamaşırlarını istediği ve hazır olmadığını söylediğinde ona küfretmeye başladığı zamanı. Ama Marjorie onun sözünü kesmiş, sopasını yüzünün önünde sallamış, elbisesinin kollarını dirseklerinin üzerine kadar kıvrarak kızarmış, kaslı kollarını göstermişti.

Ya çenenizi kapatırsınız, efendim, demişti, ya da bu sabunla yıkarım. Çamaşırlarınızı bana getirdiğinizde, İngiltere Kralı George bile olsanız, herkesle birlikte sıranızı alırsınız. Sana bu gece hazır olacağını söylemiştim ve bu geceyi kastetmiştim. Güneş neredeyse tam başınızın üzerindeyken bu geceye benziyor mu? Evet.

sopayı tekrar yüzüne doğru sallamadan önce sopayla gökyüzünü işaret etmişti. Git şimdi. Kışt. Sen yapmasan da benim yapacak işlerim var. Efendim.

Ne yazık ki Ben onun geniş Cockney aksanını taklit edemedi.

"Ve gitti," dedi Joy'a, "yeni doğmuş bir kuzu gibi uysalca. Etrafta durup onu dinleyen herkes alkışladı ve annem onlara bir prenses gibi reverans yaptı, sopasını bir değnek gibi salladı."

"İngiltere Kralı George olsanız bile," dedi Joy, neşeyle kıkırdıyor. "Kışt." Hikâyede en sevdiği sözcükler hep bunlar olmuştu. Bir koluyla kedisine sarılırken diğer eliyle kulağını ağzına bastırdı, yüzünü Ben'in yeleğine dayadı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı. Ben ona, kendi etinden ve kanından olan, iki piçten doğan -hayatında ona birden fazla kez söylenen kelime- ve Marjorie'ye duyduğu aşkın tanıdık sızısını hissetti.

Marjorie kendisinin biri olduğundan emin değildi. Anne ya da babasını hiç tanımamıştı ama Londra'nın yoksul bir bölgesindeki bir yetimhanenin kasvetli ortamında büyümüşü. On altı yaşlarındayken oradan bir çocukla evlenmişti - ne doğum gününü ne de tam yaşını biliyordu. Kocasını kısa bir süre sonra kralın şilini almış ve er olarak Yarımada'ya gönderilmişti. Marjorie de onunla birlikte gitmiş, hangi eşlerin kocalarına eşlik edebileceğini ve hangilerinin İngiltere'de kalması gerektiğini belirleyen alay piyangosunu kazanmıştı. Böylece oraya gitmiş ve çamaşırcı kadın olarak üzerine düşeni yapmış, ayakları Ben'inkiyle kesişecek olan yola basmıştı. Hayatın böyle olması çok garipti. Bir araya gelme ihtimalleri çok düşüktü. Genellikle kendi işini kendi yapardı.

Ama bir keresinde, ordu günlerdir yürüyüş halindeyken ve çamaşırlar biraz kontrolden çıkmışken, en yakındaki çamaşırcı kadına götürmüş ve onun için yıkayacak vakti olup olmadığını sormuştu.

Kendisini güçlü tutkuları olan bir adam olarak görmüyordu. Marjorie'ye derinden değer vermesine rağmen ona aşık olmamıştı. İkinci eşi olarak düşündüğü üç kadından hiçbirine aşık değildi. Onun için romantizmden daha önemli başka düşünceler vardı. Tüm kalbiyle sevmeye yeteneğine sahipti. Kızına olan sevgisi tam ve koşulsuzdu. O ve karısı kızlarının adını bilinçli olarak Joy koymuşlardı. O onlarındı, kendi meşru çocuklarıydı, iki yetim için önemli bir kavramdı. Ama o her zaman Ben Ellis'ti. Benjamin ya da Benedict değil. Göbek adı yoktu. Ware isminden bahsedilmedi. Sadece Ben Ellis.

Joy, Marjorie'nin olduğu gibi onun da kendisiydi. Onun adını taşıyordu - rahmetli karısı gibi. Kalplerinin neşesi olmuştu.

Yazın bir bölümünü geçirmek üzere Ravenswood'a davet edildiğinde, önce mazeret bildirmişti. Pippa'nın ikizlerinin vaftiz töreni için kuzeye gitmek üzere baharın ilk birkaç haftasından vazgeçmiş ve Pippa'nın kocasının büyükanne ve büyükbabası olan Wilby Dükü ve Düşesi'nin cenazesi için planladığından daha uzun süre kalmıştı. Sonunda Penallen'e dönmüş, yeni evine ve mahallesine kalıcı olarak yerleşmeyi, bütün yaz ve hasat boyunca çiftliğindeki işleri denetlemeyi, bir gelin seçmeyi, ona evlenme teklif etmeyi ve belki hasattan hemen sonra belki de Noel'e yakın bir zamanda bir düğün düzenlemeyi hayal etmişti.

Ama sonra, bir ikilemle karşı karşıya kalmıştı. açık ve net bir gelin seçimi yoktur, bunun yerine üç

uygun ve çok eşit olasılıklar. Arabanın penceresinden dışarı bakmak için başını çevirdi ve yarım saat içinde Ravenswood'da olacaklarını söyleyen tanıdık işaretleri gördü. Güzel. Belki de oraya vardığında arılar kafasının içinde şekerleme yaparlardı. Belki de eve döndüğünde net ve kesin bir karar vermiş olacaktı.

Tek istediği sıradan bir kadındı, gerçi bu kelimeyle hakaret etmek istemiyordu. Aslında tam tersi. Dünyasına hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamayacağı yüksek sosyal rütbeli birini kesinlikle istemiyordu - tıpkı kontesin ve üvey kardeşlerinin ona her zaman kendileriyle eşit bir oğul ve kardeş gibi davranmak için gösterdikleri çabaya rağmen Ravenswood'a hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadığı gibi. Hepsinin onu gerçekten sevdiğini biliyordu, tıpkı onun da onları sevdiği gibi.

Ama küçük şeyler de vardı, ya da belki o kadar küçük değildi. On iki yaşında tıpkı üvey kardeşleri gibi iyi bir okula gönderilmiş ve orada mükemmel bir eğitim almıştı. On sekiz yaşına geldiğinde babası onu Cambridge'e göndermek için can atıyordu. Ancak üvey kardeşleri, öğrencilerin çoğunun aristokrasinin ya da üst tabakanın çocukları olduğu farklı bir okula gönderilmişti. Devlin eğitimini ilerletmek için Oxford'a gitmişti ve şimdi Owen da oradaydı. Nicholas, tüm subayların seçkin İngiliz ailelerinin oğulları olduğu bir süvari alayında kendisine bir görev satın almıştı.

Ben bir gelinde olağanüstü bir güzellik aramıyordu. İkisi de. Karakter görünüşten çok daha önemliydi. Marjorie uzun boylu, güçlü bir kadındı; geniş, yuvarlak bir yüzü vardı ve açık kahverengi dalgalı saçlarını acımasızca arkaya doğru tarayıp sıkı bir topuz yapmıştı. Elleri ve kolları güçlüydü ve sürekli

Küvette, çamur ve kanla kirlenmiş giysilerini ovma ve sıkmak için harcadıkları onca saat yüzünden kızarmıştı. Güzel değildi, sadece hoş görünüyordu. Tatmin edici bir sevgili, rahat bir arkadaş, sadık bir anne ve iyi bir kadın olmuştu.

Bayan Collins, kendisine sahildeki köyde küçük bir kulübe ve geçimini sağlayacak kadar para bırakacak kadar iyi iş çıkarmış bir balıkçının çocuksuz dul eşiydi, ancak muhtemelen lükse harcayacak bir fazlası yoktu. Sessiz, görünüşte mantıklı bir kadındı, her Pazar kilisede ona hoş bir şekilde başını sallıyor ve vaaz sırasında emmesi için Joy'a sık sık bir şekerleme uzatıyordu.

Gloucestershire'lı yoksul bir beyefendinin sayısız çocuklarından biri olan Bayan Green'e, köyün bir mil kadar batısında yaşayan büyük teyzesi Bayan Gibbons tarafından bir ev ve refakatçi olarak iş teklif edilmişti. Bayan Green alçakgönüllü genç bir kadındı ama ne donuk ne de akılsızdı. Ben, çeşitli kilise etkinliklerinde ve komşularının evlerindeki akşam toplantılarında birkaç kez onunla birlikte olmuş ve bu etkinliklerin bir ya da ikisinde onunla sohbet etmişti.

Bayan Atwell okul müdürünün en büyük kızıydı ve haftada birkaç gün babasına yardım ediyor, yavaş öğrenen bazı çocuklara harfleri öğretiyordu. Ciddi düşünen genç bir kadındı, ama çocukları önemseydi ve onlardan en iyi şekilde yararlanmayı bildiği açıktı. Bir kilise pikniğinde, önünde çimenlerin üzerinde oturan daha büyük çocuklardan oluşan bir topluluğa hikâye anlatırken Joyu kucağına almıştı. Okuma zamanı sona erdiğinde uyuyan kızını dikkatle teslim ederken Ben'e gülümsemiş ve onun bir çocuk olması gerektiğini esprili bir dille ifade etmişti.

Çocukları bu kadar kolay uyutabiliyorsa gerçekten ilginç bir okuyucu.

Üçünden hangisi ona en uygun? Bayan Collins mi? Bayan Green? Bayan Atwell? Hangisi Joy için en iyi anne olurdu? Her ikisi de seksen yaşına kadar yaşasa bile, hayatının geri kalanını hangisiyle mutlu bir şekilde geçirebileceğini hayal edebiliyordu? En çok hangisiyle yatmak isterdi?

Net bir cevap yoktu.

Evden uzakta geçireceği bu birkaç haftayı ailesiyle birlikte dinlenerek geçirecekti. Joy bebekleri, kuzenlerini - Devlin ve Gwyneth'in Gareth ve Pippa'sı ile Lucas'ın Emily ve Christopher'ını- göreceği için heyecanlıydı. Ayrıca aile tarafından, özellikle de ortak favorileri olan Owen Amca ve Stephanie Teyze tarafından çokça ağırlanmayı da sabırsızlıkla bekliyordu.

Kızının başındaki yumuşak, asi bukleleri öpmek için başını eğdi. Kız uykulu protesto sesleri çıkardı ve kediye yüzüne bastırdı.

Araba Boscombe'dan geçtikten ve köy ile Ravenswood arasındaki nehrin üzerinden geçen köprüden gürültüyle geçtikten sonra, "Geldik," dedi. Şimdi araba, her iki taraftaki çiçekli çayırların ve orada otlayan birkaç koyunun arasından geçen hafif eğimli yolu tırmanıyor ve ha-ha'nın üzerindeki taze tırpanlanmış çimenlerin arasından evin kendisine doğru yükseliyordu.

Joy aniden kucağında dik oturmadan önce kocaman esnedi, tamamen uyanıktı ve durduğu, kapı açıldığı ve basamaklar indiği anda arabadan aşağı atlamaya hevesliydi.

Uzun merdivenlerin tepesindeki ön kapılar açılmış, Devlin ve Gwyneth hoş geldiniz dercesine gülümseyerek dışarı çıkmışlardı. Stephanie hemen . O geldi

Joy ciyaklayıp Ben'in kucağında zıplarken ve kediye kaldırıp patilerinden birini teyzesine sallarken, kollarını iki yana açmış, merdivenlerden aşağı koşuyordu.

-

TErtesi gün bir başka araba Ravenswood'a yaklaştı, ancak bu araba güneyden ziyade doğudan.

Leydi Catherine Emmett yeğenine, "Clarissa ve ben birbirimizden hemen hoşlandık," diyordu. Bir an düşündü. "Aslında bu hoşlanmaktan da öte bir şeydi. Bazen biriyle tanışır ve o kişinin yakın bir arkadaş olacağını hemen hisseder, sanki onu daha önceden tanıyormuş gibi, ama bunun imkânsız olduğu açıktır. Belki önceki bir yaşamda. Böyle bir şeye inanan bir dine sahip olmak çok uygun olurdu, değil mi?"

"Reenkarnasyon mu?" Leydi Jennifer Arden söyledi.

"İşte böyle," dedi teyzesi, yüzüklü parmağını kaldırarak. "İkimiz de genç gelinlerken bir Londra Mevsimi'nde ilk karşılaştığımızda Clarissa'ya karşı tam da bunu hissettim. Ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Sana hiç inanılmaz bir tesadüf eseri düşünlerimizin aynı yıl, aynı gün, aynı saatte, ama farklı yerlerde yapıldığını söylemiş miydim? O sezondan sonra geçen bahara kadar birbirimizi pek görmedik ama her zaman düzenli olarak yazıştık ve hala da yazışıyoruz."

Evet, Jennifer bunların hepsini daha önce birkaç kez duymuştu. Ama insan biriyle birlikte yaşarken en sevdiği hikâyeleri birden fazla, hatta iki kez duyması ve anlatması kaçınılmazdı. Geçen yıl Londra'da tekrar karşılaştıklarında iki yaşlı hanımın dostluklarının filizlenmesini izlemekten büyük keyif almıştı. Stratton Dowager Kontesi Clarissa

büyük kızı Leydi Philippa Ware'in mezuniyet töreni için oradaydı.

"Pippa'yla tanıştığım da ben de aynen böyle hissetmişim," dedi Jennifer. "Onun kızı ve senin yeğenin. Belki de reenkarnasyon teorisinde bir şeyler vardır, Kitty Teyze. Belki de gruplar halinde reenkarne oluyoruz ve yeni hayatta tekrar karşılaştığımızda bir şekilde birbirimizi tanıyoruz."

İkisi de bu fikrin saçmalığına kıkırdadı ve birkaç dakika boyunca arabanın pencerelerinden İngiliz kırsalını izlemekle yetindiler.

Leydi Catherine bir süre sonra, "Onun için yeterince iyi değildi," dedi. "Kont, yani Clarissa'nın kocası. Son derece yakışıklı, çekici ve sosyal biriydi. Gittiği her yerde ilgi odağı olur, çok sevilir ve takdir edilirdi. Clarissa'nın kendisi de güzel ve çekiciydi ama her zaman onun gölgesinde hareket ediyor gibiydi. Diğer kadınlar onu açıkça kıskanıyordu."

Jennifer gülümseyerek, "Sen hariç," dedi.

"Şey," dedi teyzesi. "Bana öyle geliyor ki, bunun tam tersi olmalıydı. Diğer erkekler onu kıskanmalıydı ve belki de birkaçı kıskandı. Ama o bir Gekilde onu gölgede bırakmayı seçti ve ben bunu onun için iyi bir Gey olarak görmedim. Clarissa her yıl Sezon için Londra'ya gitmeyi bırakmadan önce amcan ve ben onlarla arkadaşlık, ama onun cazibesine asla yenik düşmedim. En başından beri kadınlardan çok hoşlandığı, gözünün dışarıda olduğu belliydi. Hep bir zampara olduğundan şüphelenmişim. Bu kadar açık konuştuğum için özür dilerim Jenny."

Yeğeni güldü. "Üç haftadır yirmi beş yaşındayım Kitty Teyze," dedi. "Bu yaşıta böyle bir söz duyduğumda kendimden geçmem pek olası değil."

Teyzesi onun elini okşadı. "Devlin'in doğumundan hemen sonra Clarissa'dan aldığım mektubu hatırlıyorum," dedi. "Yeni anneliğin o ilk günlerinde mutluluktan havalara uçuyor olmalıydı ve görünüşte de öyleydi. Ama o zamanlar onu satır aralarını okuyabilecek kadar iyi tanıyordum. Kocasını Kont, Londra'dan eve üç yaşında bir çocuk getirmişti ve çocuğun kendi oğlu olduğunu, Clarissa'ya aşık olup onunla evlenmeden önce hamile kaldığını açıklamıştı. Karısına çocuğun, çoğu erkeğin yuva kurmadan önce yaptığı gibi, yaban yulafı ektiği kısa bir dönemdeki gençlik patavatsızlığının talihsiz bir sonucu olduğunu söylemişti. Bunun sadece bir kez olduğunu, o zamandan beri ya da bir daha asla olmayacağını söyledi. Ama annesi kısa süre önce ölmüştü ve çocuğu bir yetimhaneye göndermeye yüreği elvermemişti. Bunun yerine onu Ravenswood'a getirmişti, cömert, sıcakkanlı ve sevgili karısının -buraya belki de kendi sözlerimi ekliyorum Jenny- onu affedeceğinden ve annesiz çocuğa kollarını ve kalbini açacağından emindi. Tabii ki Clarissa bunu yaptı. Ancak mektubun her kelimesinden korkunç bir acı fışkırıyordu. O zaman ona asla sadık kalmayacağından ya da ona karşı tamamen dürüst olmayacağından ve bu konuda onunla asla yüzleşmeyeceğinden şüphelendim."

"O çocuk Ben Ellis miydi?" Jennifer söyledi. O değildi gerçekten bir soruydu. Hikâyeyi daha önce de duymuştu ve onunla iki ayrı vesileyle tanışmıştı; birincisi geçen yıl Londra'da Pippa'nın kardeşi Luc ile düğününde, ikincisi de bu bahar Greystone'da Luc ve Pippa'nın ikizlerinin vaftiz töreninde ve hemen ardından gelen büyükannesi ve büyükbabasının cenazesinde. Şu anda otuzlu yaşlarının başında olmalıydı, teyzesinin yürekten sevmediği merhum kontun gayrimeşru oğluydu. Jennifer yoktu herhangi bir açık

Onunla birkaç kez konuştuğunu bilmesine rağmen, Bay Ellis'i zihninde canlandıramıyordu. Ona çok sıradan bir adammış gibi geliyordu ve insanların fark ettiği ya da hatırladığı türden biri değildi. Görünüşe göre babasının aksine. Yine de onu ailelerinin bir parçası olarak kabul eden bir üvey anne ve üvey kardeşlerle soylu bir evde yetiştirme şansına sahip olmuştu. Ne de olsa Arden House'daki düğüne onu da getirmişlerdi ve Pippa onu bu yılki vaftiz törenine de davet etmiş olmalıydı. Jennifer ona minnettar olduğunu umuyordu.

Adamın savaş sırasında Portekiz ya da İspanya'da bir yerlerde doğmuş genç bir kızı olduğunu hatırlıyordu. Annesi onlar İngiltere'ye dönmeden önce ölmüştü. Aslında Jennifer'ın çocukla ilgili anıları Bay Ellis'in kendisinden daha fazlaydı. İri mavi gözleri ve dağınık sarı bukleleriyle ufak tefek bir şeydi. Düğünden sonra Jennifer'ın dizini okşamış, Jennifer'ın yürüyemediği için kullandığı tekerlekli sandalyesini işaret etmiş ve gezintiye çıkıp çıkamayacağını sormuştu. Biri - Wares'lardan biri mi? Bay Ellis'in kendisi mi? Hayır, Jennifer'ın genç yeğeni Susan'dı. Küçük kızı diğer çocuklarla birlikte büyük salonun bir köşesinde oynamaya davet etmek için gelmişti. Ve çocuk, Susan'ın yanında sendeleyerek gitmiş, arabasını unutmuştu.

Ama sonsuza kadar değil. Bu bahardaki vaftiz töreninde Jennifer'ın bacağını okşadı ve bir elini dizinin üzerinde gezdirirken tekrar sandalyeye binmek istedi. Düğünden bu yana geçen aylar içinde dil becerileri gelişmişti. Lütfen bile demişti. O sırada Pippa'nın küçük kız kardeşi Stephanie Ware, Jennifer'dan özür dileyen bir sırtışla çocuğu alıp götürmüştü. Jennifer'ın hatırladığına göre çocuk - adı Joy Ellis'ti - hâlâ arabaya binmemişti.

tekerlekli sandalye. Jennifer bu yaz babasıyla birlikte Ravenswood'da olup olmayacağını merak ediyordu.

Teyzesi hâlâ Ben Ellis'ten söz ederken, "Clarissa'ya kocasının sadakatsizliklerini sürekli hatırlatıyor olmalı," diyordu. "Çoğul olduklarından hiç kuşkusuz yok Jenny. Ama adamın küstahlığı! İlk çocuğu, oğulları ve varisleri daha yeni doğmuştu. Diğer oğlunun gelişinden, hatta çocuğun varlığından bile önceden haberdar edilmemişti. Nasıl hissetmiş olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Aslında hayal gücüne meydan okuyor, değil mi? Belki de- Hayır. Belki de yok. Hiç kuşkusuz çok kötüyüm, ama Kont'un ani ölümünü duyduğum zamanki kadar hiç sevinmemiştim. Sevgili Clarissa, diye düşündüm. Sonunda özgürüm. Ama Ben Ellis, babası öldüğünden beri ailenin boynunda daimi bir değirmen taşı olmalı. Gerçi bu muhtemelen bana haksızlık olur. Babanın günahları için neden oğul acı çeksin ki? Yeterince hoş bir genç adama benziyor."

Jennifer yolculuğun çok uzun sürmeyeceğini umuyordu. Sağ bacağı - bükülmüş olan - çok ağrıyordu ama koltuklar arasında onu hareket ettirebileceği ya da esnetebileceği kadar boşluk yoktu. En iyi zamanlarda bile neredeyse imkânsız olan ağrıyan sağ ayağını yere koymaya çalıştığında bir tarafa doğru eğildiği için sırtı da biraz ağrıyordu. Sağ bacağı diğerinden daha kısa, daha ince ve daha zayıftı. Ama rahatsızlığıyla ilgili tek kelime etmedi. Hiç söylemedi. Acı çekmek zorunda olması yeterince kötüydü. Onunla birlikte başkasının da acı çekmesine gerek yoktu.

Lincolnshire'daki Amberwell'den Hampshire'daki Ravenswood Hall'a gidiyorlardı. Davetiyeler hem Stratton Kontesi Gwyneth Ware'den hem de dul kontes Clarissa'dan gelmişti. Clarissa çok hevesliydi.

Geçen yıldan beri Kitty Teyze'nin kalmaya gelmesini istiyordu ama bu yılki davete elbette Jennifer da dahildi. Ne de olsa Pippa'nın baldızı ve Kitty Teyze'nin yeğeniydi. Teyzesi onunla birlikte yaşıyordu. Jennifer uzun süren bir çocukluk hastalığının sonucu olarak sakat kalmıştı ve bu hastalık onu kalıcı olarak sakat bırakmadan önce neredeyse öldürüyordu.

Ziyareti, özellikle de artık birkaç ay öncesinden hatırladığı yeni doğmuş bebekler olmayacak olan yeğenlerini görmeyi dört gözle bekliyordu. O ve teyzesi son zamanlarda Amberwell'de biraz durgunlaşmışlardı, yas tutuyor olmaları onları mahalledeki sosyal faaliyetlerini kısıtlamaya zorlamıştı. Bu durum aynı zamanda sezon boyunca Londra'ya dönmelerini de engellemişti. Her ikisi de gerçekten yas tutuyordu, özellikle Kitty Teyze, çünkü Büyükanne ve Büyükbaba onun annesi ve babasıydı ve onları çok sevmişti. Neşeli kalmaya ne kadar kararlı olurlarsa olsunlar, bazen üzerlerine çöken depresyon nöbetlerini savuşturmak zor olmuştu.

Jennifer, geçen yılın anılarıyla birlikte Teyze birkaç ayını Londra'da geçirmişti, bu yıl karşılaştırma yapmamak ve bazen hâlâ yaralı bir kalbe baktığını hissetmemek için kendini zor tutuyordu. Geçen yıl kısa bir süre için mutluluk ve onunla birlikte umut çiçek açmıştı. İkisi de uzun sürmemişti. Her zaman şüpheli ve temkinli olan -sonuçta hangi erkek zayıf, sade yüzlü, sakat bir kadını gençliğinin ilk kızarıklığından sonra gerçekten isteyebilir ya da sevebilirdi ki- Jennifer genç, yakışıklı, özenli ve iyi doğmuş olan Saygıdeğer Bay Arnold Jamieson'a aşık olmaya direnmişti. Ve fakir. Jennifer'ı çekici kılabilecek tek şey kesinlikle

Böyle bir adam onun hatırı sayılır servetiydi. Kendisini seyirci olarak ayarladığı bir baloda ilk karşılaştıkları andan itibaren gerçeği biliyordu.

Yine de bir süre onun arkadaşlığından ve ilgisinden hoşlanmıştı. Ve doğrusunu söylemek , kendisini onunla tanışmaya teşvik eden ana etkenin serveti olduğunu hiçbir zaman inkâr etmemişti. Ancak iş o noktaya geldiğinde, evlenme teklifini reddetmişti. O zamandan beri ruh hali, en iyi ihtimalle katlanılabilir bir evlilik olabilecek bir şeyi kavrayamadığı için kendisiyle gurur duymakla, kendisine biraz mutluluk getirebilecek küçük bir ihtimali değerlendiremediği için üzölmek arasında gidip geliyordu.

Daha mantıklı anlarında kendi kendine, kalp kırıklığından muzdarip olmadığını söylüyordu. Bu gerçekten de aptalca, teatral bir düşünceydi. Sadece bazen kalbi ağrıyordu ve Amberwell'deki günlerinin sıkıcı rutini, kendisi ve teyzesi yas yıllarını gözlemlerken, dikkatini dağıtmak için çok az şey yapabiliyordu. Yine de önümüzdeki birkaç hafta boyunca kasvetini üzerinden atmaya ve ardından yenilenmiş bir neşeyle eve dönmeye kararlıydı. Bunu geliştirmek için yıllarını harcamıştı. Aslında hayatının çoğunu. Bunu geri kazanmak imkansız olmamalıydı. Gülümsersen dünya da ona gülümser, demişti babası bir keresinde, o henüz çok küçük bir çocukken ve gizemli, acı verici ve korkutucu hastalığından yavaş yavaş çalışırken. Bu onun için bir mantra haline gelmişti. En azından insan gülümserse dünya kendi karanlığına sürüklenmezdi.

"En son at değıştirdiğimizde," dedi teyzesi, ileriye bakmak için yan tarafındaki pencereye yaklaşarak, "bize bir buçuk, belki de iki saatimiz olduğu söylenmişti. Kesinlikle yaklaşmış olmalıyız. Bacağın ağrıyor olmalı,

Jenny. Kendine nasıl bu kadar sakin bir sabır gösterebildiğini hiç anlamıyorum. Hiç şikayet etmiyorsun."

"Öfke nöbeti geçirmenin yardımı olur mu?" Jennifer gülümseyerek sordu.

"Muhtemelen hayır," dedi teyzesi, kendi gülümsemesini göstererek. "Uyuyormuş gibi yapardım. Ya da gözyaşlarına boğulur ve kendini daha da kötü hissetmene neden olurdum." Dikkatini tekrar pencereye çevirdi. "Ah, bakın. Bir köye yaklaşıyoruz. Sence Boscombe olabilir mi? Kesinlikle öyle olmalı. Parmaklarını ve gözlerini çapraz yap, Jenny. Ben de ayak parmaklarımı çapraz yapacağım."

Burası gerçekten de Boscombe'du. Araba, nehrin üzerindeki taş bir köprüden geçmeden önce köyün yeşil alanının etrafından dolaşıyor, ardından açık duran ferforje demir kapıların arasından geçerek hafif bir yokuştan yukarı, iki eşit derecede heybetli kanatla çevrili geniş bir orta bloğu olan taş bir konağa doğru ilerliyordu. Araba yolunun her iki yanında kır çiçekleriyle renklenmiş çayırlarda otlayan koyunlar ve yokuşun tepesinde ekili çimler vardı.

"Bu birkaç haftayı dört gözle bekliyorum," dedi Lady Catherine şunları söyledi. "Yıllardır hem kendime hem de Clarissa'ya ziyarete geleceğime dair söz veriyorum, ama şimdiye kadar bunu hiç yapmadım. Şu anda her şeyden çok bir fincan çaya hasretim."

Jennifer her şeyden çok bacağını ve ayağını esnetmek istiyordu.

Yaklaştıkları fark edilmişti. Araba yüksek bir merdiven basamağının dibinde durduğunda ön kapılar açıldı. Kont ve kontes -Devlin ve Gwyneth- ilk adımlarını attılar, ama yaşlı kontes Clarissa hemen arkalarındaydı ve Luc ile Pippa üçünün de etrafından dolanarak, yüzlerinde hoş geldiniz ifadesiyle merdivenlerden hızla indiler.

Luc, itiraz ılıklarına rağmen arabanın basamaklarını görmezden gelerek Kitty Teyze'yi terastan aşağı salladı ve Pippa arabaya doğru eğilip Jennifer'ın ellerine uzanırken ona sıkıca sarıldı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Görmek istediğin ben değilim. Hatta Lucas'ı bile. Ama şimdilik bunu yapmak zorundayız. İ izler hâlâ  ocuk odasında derin uykudalar, sefil herifler. şimdiye kadar onlara özel misafirlerin gelişi sırasında uyumanın pek de iyi davranış olmadığını  ğretemedik. Seni görmek çok güzel Jenny."

Arabaya daha da yaslanıp baldızına sarıldı ve Jennifer o an için bacağındaki ve ayağındaki acıyı unuttu.

CT □□□□□ □□□

B en iki gün sonra kreşten ayrılıp kapıyı arkasından kapatırken gülümsüyor ve başını sallıyordu. İçerideki gürültü ve karmaşadan kaçtığı için en azından şimdilik oldukça mutluydu. Joy'la bir saat geçirmişti, üç bebeğin yanı sıra Idris ve Eluned Rhys'in öğleden sonra uykuları bitişik odalarda olduğu için sessiz bir saatti. Ben ve kızı bu süreyi alçak bir şövale üzerine yerleştirilmiş büyük bir kâğıt parçasına boya sürerek geçirmişlerdi. bir öncekinden daha parlak olmalıydı.

Sonra bebekler neredeyse aynı anda uyandılar ve yetişkinler sanki sihirli bir değnek değmiş gibi olay yerine geldiler. Muhtemelen hemşirelerden biri, çocukların uyandığını haber vermek için aşağıya bir hizmetçi göndermişti. Ben, muhtemel yeni oyun arkadaşları lehine terk edilmişti. Ayrıca boyama alanını temizleme görevi de ona bırakılmıştı. Şimdi tüm yetişkinler aynı anda konuşuyordu ya da öyle görünüyordu ve çocuklar gürültülü bir şekilde oynuyordu.

Devlin ve Gwyneth'in Gareth'ı alçak bir masaya dayanmış, elindeki tahta kaşığı masaya vurup gülerken Stephanie arkasında diz çökmüş, dengesini kaybetmesi halinde onu yakalamak için ellerini açmıştı, ki bu neredeyse kaçınılmazdı. Pippa masanın diğer tarafındaydı ve Steph'le konuşuyor, bir yandan da elindeki haçı sallıyordu.

Emily bir kalçada. Emily hiçbir zaman uyumak istemeyen ama uyuduktan sonra da tekrar uyanmaktan hiç memnun olmayan ikizdi. Diğer ikiz Christopher yerde oturmuş tahta bir çingırağı kuvvetle sallıyor ve Gwyneth onu çingırağı emmekten her vazgeçirmeye çalıştığında neşeyle gülüyordu. Joy, Owen'ın sırtına binmek için dört ayağının üzerine inmesini talep ederken, sanki ayakbılarının tabanlarına yaylar takılmış gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Ben, en azından bir süre için özleneceğine inanmıyordu. Misafirlerini -Sir Ifor ve Leydi Rhys, Idris, Eluned ve bebekleri- uğurladıktan sonra muhtemelen hâlâ orada olan ve sessiz bir dinlenmenin tadını çıkaran diğer yetişkinlere katılmak için misafir odasına gidebilirdi. Ama bunun yerine evin dört büyük kanadının etrafında inşa edildiği avluya çıkmaya karar verdi. Oradaki gül çardağında bir süreliğine hoş bir yalnızlığın tadını çıkaracaktı. Daha doğrusu, diye düşündü iç çekerek, muhtemelen orada oturacak ve üç gün önce Ravenswood'a vardığında onu bekleyen mektubu düşünecekti. Buraya çok fazla gelin adayı sorunu yüzünden kafasını boşaltma fikriyle gelmişti ama şimdi arıları her zamankinden daha fazla vızıldatacak yeni bir sorun vardı.

Meraklı ailesine bir şey olmadığını söylemişti. mührü kırmış ve onlar etrafta durup onu izlerken mektubu okumuştı. Artık burada yaşamadığını fark etmemiş olan eski bir okul arkadaşından gelen kısa bir nottu sadece.

Ama gerçekte bu bir şeydi. Bunun sadece aptalca ve oldukça zalimce bir şaka olduğuna kendini inandırdığı ve daha yakından baktıktan sonra ateşe atacağından şüphe duymadığı o ilk birkaç baş döndürücü an boyunca dünyasını temellerinden sarsan bir şey.

Ama iki gün sonra hâlâ cebindeydi ve ona bakmış, birkaç kez okumuş ve tekrar okumuştı. Hâlâ yakmamış ya da başka bir şekilde ilgilenmemiştir. Cevap vermemiştir.

Ravenswood'da yalnız vakit geçirmek için pek fazla fırsat yoktu. Artık burada bir misafirdi ve bakması ve eğlendirmesi gereken bir çocuğu vardı. Etrafı her zaman ailesi ve misafirlerle çevriliydi. Şikayet ettiğinden değil. Her şey çok hoştu ve geldiği için memnundu. Ama zaman zaman yalnız kalmak istiyordu. Penallen'de kendi arkadaşlığına alışmıştı. Ve bu iğrenç mektup hakkında iyice düşünmesi gerekiyordu.

Çocuk odalarının bulunduğu doğu kanadından doğrudan avluya açılan bir kapıdan dışarı çıktı ve avlunun iç çevresinde uzanan sütunlu dehlizin üzerindeki sivri çatının sağladığı gölgenin altında bir an durdu. Gül kokulu temiz havayı derin bir nefesle içine çekti ve gözlerini gölgenin ötesindeki parlak, güneşli çimenlikte ve gül çardağındaki fıskiye'nin üzerinde bir gökkuşağı oluşturan pırıl pırıl su damlacıklarında gezdirdi.

Güneş ışığına çıkmak üzereydi ki gözleri batı kanadının dışında, tam karşısındaki manastırın çatısının altında duran hareketsiz bir adama odaklandı. Bu adam Lucas'ın kız kardeşi Leydi Jennifer Arden'in bakımıyla özel olarak görevlendirilmiş iri yarı uşak, hizmetçi, asistan ya da her ne deniyorsa oydu. Adam onun ağır tekerlekli sandalyesini merdivenlerden inip çıkarıyor, kapılardan girip çıkıyor, arabalara bindirip indiriyor, sonra da oturması için taşıyordu. Küçük bir çocukken zayıflatıcı bir hastalık geçirmiş ve bu hastalık onu sakat bırakmıştı. Sandalyesi adamın yanında boş duruyordu, bu da muhtemelen adamın

onun için eve dönmek üzereydi. Belki o da bir süre çardakta oturmayı planlıyordu. Ben o gelmeden önce içeri kaçacaktı ama artık çok geç olduğunu görebiliyordu. Adam onu görmüş ve soluna bakmak için başını sertçe çevirmişti.

Ben de o yöne baktı ve adamın neye baktığını gördü. Leydi Jennifer Arden ağır görünümlü koltuk değneklerinin yardımıyla gölgede yürüyordu. Garip, sallantılı bir yürüyüşle hareket ediyordu. Ben yüzünü buruşturarak, yakınlardaki bir yabancı tarafından görülmekten memnun olmayacağını düşündü. Kendisi de çok utandığını hissetti. Ama artık içeriye kaçıp onu görmemiş gibi davranması imkânsızdı, çünkü adamın keskin bakışları artık yalnız olmadıkları konusunda onu uyarmış gibiydi. Yürümeyi bıraktı ve avlunun karşısından doğrudan Ben'e baktı.

Kahretsin, diye düşündü güneş ışığına doğru adım atarken ve çimenlerin üzerinden ona doğru hissetmediği bir cesaretle yürürken, giderken gül çardağının etrafından dolaştı. İnsanın davranışları neden her zaman görgü kurallarına göre belirlenmek zorundaydı ki? Adam koşarak uzaklaşırdı muhtemelen o da en az adam kadar rahatlayacaktı.

Sesini yükseltmek zorunda kalmayacak kadar yaklaştığında, "Gördüğüm kadarıyla aynı fikirdeydik," dedi. "Yoğun bir ziyaret öğleden sonrasının ardından temiz hava ve manastırların inzivası."

"Ama çok hoş bir öğleden sonraydı," dedi. "Gwyneth'in ailesi çok hoş insanlar. Gal aksanlarına bayılıyorum. Sir Ifor'u kilisede org çalarken dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Gözlerinizi yaşartabilir," dedi. "Mutlu gözyaşları." Onu gördüğünden beri hiç hareket etmemişti. Orada öylece durmak onun için de rahatsız edici olmalıydı.

Hantal yürüyüşüne devam etmekten utanıyordu ama sandalyesine oturacak kadar da yaklaşmamıştı. "Yürüyebildiğinizi fark etmemiştim," dedi beceriksizce.

"Eğer buna yürümek diyorsanız," dedi. "Ama elimden geldiğince egzersiz yapmayı seviyorum - hem teyzemin hem de doktorumun tavsiyelerine rağmen."

Babasının kız kardeşi olan teyzesi Leydi Catherine Emmett onunla birlikte yaşıyordu. Birbirlerine çok düşkün görünüyorlardı.

"O halde yürüyüşünüze devam etmeniz için sizi yalnız bırakayım," dedi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Burada olduğunuzu fark etmemiştim."

"Burada olduğumu başka kimse de bilmiyor," dedi ona. "Ama lütfen benim yüzümden gitme. Biraz hava almak ve kendine zaman ayırmak için dışarı çıktın ve ben de bugünkü yürüyüşümü tamamladım. Odama gidip bir süre dinleneceğim, Luc ve Kitty Teyze'ye göre şu anda bunu yapıyorum." Sandalyesini kendisine doğru getiren sessiz uşağına başıyla işaret etti.

"Belki ikimiz de bir süre gül bahçesinde oturabiliriz," dedi Ben. "Bu güzel hava her an bozulabilir ve elimizdeyken tadını çıkarmalıyız." Bu öneriyi yapar yapmaz dilini ısırabilirdi - sırf görgü kurallarına uymak için. Ya kabul ederse? Ne hakkında konuşacaklardı?

Tekerlekli sandalyesine oturve koltuk değneklerini hizmetçisine uzattıktan sonra avluya baktı. "Bu avludan güzellik ve huzur fışkırıyor," dedi. "Evet, Bay Ellis, biraz oturmamıza izin verin. Lütfen sandalyemi oraya götürür müsünüz? Bruce, bir süre sana ihtiyacım olmayacak."

Adam başını eğdi ve gözden kayboldu.

Ben, sandalyeyi masaya yaklaştırmak için, yarım saat kadar süren yalnızlığının sona erdiğini düşündü.

Çeşmeye ve etrafındaki güllerle dolu kafeslere gitti ve ferforje bir koltuğa oturdu. Mektubu üzerinde düşünme ve bu konuda ne yapacağına kesin olarak karar verme şansı da elinden gitmişti. Lanet olsun! Şu anda Ravenswood'da bulunan tüm insanlar arasında Leydi Jennifer Arden, kendisini yalnız bulmayı en az istediği kişiydi.

Neden olduğundan emin değildi. Rahatsızlığını kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştı. Ne de olsa aristokrat bir evde ailenin bir üyesi olarak büyümüştü. Kendini o dünyayla pek özdeşleştirmese de, onların dünyasından insanlarla kaynaşmaya alışkındı. Leydi Jennifer Arden'in bir dükün kız kardeşi ve torunu olması, ayrıcalıklı ve muhtemelen varlıklı bir kadın olması onu rahatsız etmemeliydi. Onun görünüşü gözünü korkutmuyordu. Büyüleyici güzellikte bir kadın değildi, hatta özellikle güzel bile sayılmazdı. Belirgin elmacık kemikleri, düz bir burun ve sıkı bir çeneyle ayırt dar bir yüzü vardı - gururlu, aristokrat bir yüz, klasik çizgileri, koyu kırmızı saçlarını her zaman başının tepesinde düz ve parlak bir şekilde kullanması gerçeğiyle bir şekilde vurgulanıyordu, ancak arkada daha yumuşak bukleler vardı.

Oldukça zayıftı. Ve sakat, tabii ki. Aklıma geldi. Ben'e göre belki de onu rahatsız eden bu son gerçektir. Ne zaman onun yanında olsa kendini hep mahcup hissediyor, bir şey söylemek zorunda kalırsa ona ne söyleyeceğini ve nasıl davranacağını merak ediyordu. Aşırı yürekli olabileceğinden korkuyordu. Ya da aşırı istekli. Başka hiç kimse ona, tamamen sağlıklı olsaydı davranacaklarından daha farklı davranmıyordu. Son birkaç gündür bunu yaptığının tam olarak farkında olmadan onunla arasına mesafe koymuştu. Aynı şeyi daha önce birlikte oldukları zamanlarda da yapmıştı. Onunla konuşmuştu ama hiçbir zaman uzun uzadıya konuşmamıştı.

Şimdi kibarlık onu onunla yalnız kalmaya ve bir tür konuşma yapmaya zorlamıştı. Kendini mahcup hissediyordu, en azından onunla yalnız kalacağı için değil ve kesinlikle onun kendi dünyasından olmadığına, Ware ailesinin meşru bir üyesi olmadığına rahatsız edici bir şekilde farkında olmalıydı. Onların adını bile taşımıyordu.

"Kızımın davranışını rahatsız edici bulduysanız özür dilerim," dedi. "Ona sandalyenizin bir çocuğu gezdirmek için icat edilmiş yeni bir araç olmadığını anlatmaya çalıştım. Ama . . . O daha üç yaşında ve-"

Kadın gülerek ve kalan elini kaldırarak onu şaşırttı. "Bay Ellis," dedi. "Luc'un bebeklerine ek olarak iki yeğenim ve bir yeğenim var - kız kardeşimin çocukları. Her biri bebekken sırayla arabama binmek zorunda kaldı. Bazen aynı anda birden fazlasını kucağıma alırdım. Bir keresinde, eniştem bana acıyana kadar üçünün de kucağıma bindiğini hatırlıyorum. Ama ben hiç alınmadım. Tam tersine, aslında. Çocuklarla gerçekten halde sevilen bir teyze olmak iyi hissettiriyor. Kızınızın gezinti istekleri beni çok etkiledi. Kucağımda bir tüy kadar hafif, biliyorsunuz ve çok hareketsiz oturuyor. Çok güzel bukleleri var. Lütfen bir daha istemesini yasaklamayın."

"Onun taleplerini dile getirmeniz çok nazik bir davranış," dedi.

"Bukleleri, kendi buklelerini her zaman acımasızca sıkı bir topuzla saklayan annesinden miras kalmıştı."

"Bu çok utanç verici olmalı," dedi.

"Pratik açıdan mantıklı," dedi ona. "Yüzünden uzak tutması gerekiyordu. Yarımada'da hava genellikle çok sıcaktı ve o bir çamaşırcıydı."

Kısa, şaşkın bir sessizlik oldu. Ya da Ben'e öyle geldi. Bunu açıkça göstermeyecek kadar iyi yetiştirilmişti.

"İlk kocasıyla birlikte savaşa gitmişti," dedi ona. "Devlin'in subay olduğu piyade alayında er olarak görev yapıyordu. Askere alınan erkeklerin eşleri, gitmelerine izin verilmesi için bir kurada yarışmak zorundaydı, ancak bir yer kazananların kendilerini yararlı hale getirmeleri bekleniyordu. Çamaşırcı kadınlara her zaman büyük ihtiyaç vardı."

"Siz onun ikinci kocasıydınız o zaman?" dedi.

"Üçüncü," dedi. "Diğer ikisi savaşta öldü. Savaşlar sırasında bu yaygın bir şeydi. Kadınların çoğu bir kez orduya girdikten sonra orduda kalırdı ve birçoğu birden çok kez evlenirdi. Marjorie, alay savaşırken ve ordunun geri kalanıyla birlikte Pireneler üzerinden Fransa'ya doğru ilerlerken öldü. Dağlardaki koşullar korkunçtu ve hava acımasızdı. Kış yaklaşıyordu. Dayanıklı biriydi ama üşüttükten sonra yeterince dayanıklı değildi."

Bütün bunları ona neden anlatıyordu ki? Bunlar bir bayana anlatılacak türden şeyler değildi. Yarımada'da geçirdiği yıllar hakkında kendi ailesiyle bile pek konuşmamıştı ve Devlin'in de konuşmadığından emindi. Ya da Nicholas'la. Anlattıklarında bir tür meydan okuma mı vardı, sanki onun hakkında sahip olabileceği önyargılı fikirlere burun kıvrıyor muydu? Sanki ona kim olduğundan ya da kiminle evlendiğinden utanmadığını mı söylüyordu? Utanmak hiç aklına gelmemişti. Dünyaya ya da onun bir parçasına karşı kin besliyor olabileceği de hiç aklına gelmemişti. Belki de öyle olduğunu düşünmek hoş bir düşünce değildi. Güller ve güneş ışığı hakkında hafif sohbet yapıyor olmalıydı. Her neyse, bu nasıl başlamıştı? Joy'un kıvrıcık saçları hakkındaki yorumuyla mı?

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Bir aile bıraktı mı İngiltere'de mi?"

"Hiç," dedi ve düşünceleri doğal bir çağrışımla cebindeki mektuba dokundu. "Anne babasını ya da onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Londra'da bir yetimhanede büyümüş. On altı yaşlarındayken bir yetimle evlenmiş."

"Sanırım Bay Ellis," dedi, "ikinci kez dul kaldıktan sonra sizinle tanıştığı için çok şanslı olmalı. Çocuğunu bir yetimhaneye bırakmadınız."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "O benim de çocuğum," dedi. "O bizim çocuğumuz. Hayatımızın neşesiydi."

"Joy," dedi ve gülümsedi. "Ne kadar hoş. Bu ismi oldukça bilinçli seçmişsiniz."

Bu konu da böylece kapanmış oldu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çevrelerinin güzelliğine, çeşmeden fışkıran suyun normalde rahatlatıcı olan sesine ve güllerin baş döndürücü yaz kokusuna rağmen onun yanında kendini daha rahat hissetmiyordu. Belki de yapılması gereken tek şey rahatsızlığıyla yüzleşmekti.

"Her gün yürüyor musun?" diye sordu ona.

"Deniyorum," dedi. "Bu yılın başlarında büyükannem ve büyükbabamın vefatından kısa bir süre sonra, kendimi daha güçlü ve sağlıklı kılmak için her gün bir şeyler yaparak enerjimi ve moralimi artırmaya karar verdim. Daha aktif. Daha ... neşeli."

Her zaman neşeliydi. Bu, geçen yıl onunla tanıştığında fark ettiği bir şeydi - tabii bu yıl büyükanne ve büyükbabasının ölümünü izleyen günler istisnaydı. Teyzesiyle birlikte buraya geldikten sonra onun neşesini tekrar fark etmişti. Neredeyse her zaman gülümseyen bir canlılıkla konuşuyordu. Gözleri sık sık parlıyordu. Sürekli mutlu olduğu izlenimini veriyordu. Ama aklına birden fazla kez, hiç kimsenin her zaman bu kadar neşeli olamayacağı gelmişti. En azından

Hepsinden önemlisi. Hayatının erken dönemlerinde geçirdiği korkunç ve sakatlayıcı hastalık onu etkilemeye devam ediyordu. Az ya da çok bir sandalyeye mahkumdu. Muhtemelen bunun bir sonucu olarak evlenmemiştir. Yirmili yaşlarının başında ya da ortasında olduğunu tahmin ediyordu. Hayatının çoğunu bir kır evinde, sadece teyzesiyle birlikte geçirdiğine inanıyordu. Elbette civarda bir sürü arkadaşı olabilirdi. Leydi Catherine Emmett kesinlikle sosyal bir kadındı ve kendisi de her zaman neşeliydi. Yine de . . .

Kendisini, Leydi Jennifer Arden'ın alışlagelmiş parlak tavırlarının, arkasında gerçek kişinin saklandığı bir maske olup olmadığını merak ederken bulmuştu. Elbette bu onu ilgilendirmezdi. Ayrıca, tüm insanlar farklı derecelerde maske takmıyor muydu? Kendilerinden en azından bir parçayı güvenli bir şekilde içlerinde saklamadan kendilerini tüm dünyanın incelemesine açan insanlar var mıydı?

"Son birkaç aydır hayat senin için bunaltıcı mı oldu?" diye sordu. Lucas ve Pippa evlendikten sonra birkaç ay Amberwell'de onunla birlikte yaşamışlardı ve ikizlerinin vaftiz töreninden sonra oraya geri dönmeyi planlamışlardı. Ama dükün ölümü, Wilby Dükü ve Düşesi olarak yeni görevlerini üstlenmeleri için Greystone'da kalmalarını zorunlu kılmıştı.

Bir süre düşündükten sonra "Biraz sınırlayıcı ve monoton," diye itiraf etti. "Bir yas dönemi böyle olmamalı. En azından uzun ve dolu dolu bir hayat yaşamış yaşlı insanlar için. Bunun yerine mutlu anılar ve kahkahalarla dolu olmalı. Elbette bunu onlara yüksek sesle söyleseydim pek çok kişi bana dehşete düşmüş bir onaylamazlıkla bakardı. Bu, umursamadığım anlamına gelirdi. Ben önemsiyorum. Büyükannem ve büyükbabam onun anne ve babası olmasına rağmen teyzem de aynı şekilde hissediyor."

Sessizlik -rahat bir sessizlik değil- tekrar üzerlerine çökme tehdidinde bulundu.

"Koltuk değneklerin olmadan yürüyebilecek misin?" diye sordu.

"Ne yazık ki hayır," dedi. "Ben çocukken aylarca yatağa mahkûm kaldım. Bacaklarım felç olmuştu. Kısa bir süre için geri kalan kısmım da öyleydi. Zamanla genel sağlığımlı toparladım ve felç geçti ama sağ bacağımın şekli bozuldu, ayağım ve bileğim büküldü. Bacağım diğerine uyacak şekilde büyümedi." Gülümsedi. "Sanırım kadın olduğum için şanslıyım. Uzun bir etek birçok günahı gizler. Bana koltuk değnekleri, sakat bacağımı kaldırarak çok kısa mesafelerde hareket etmeme yardımcı olması için verildi. Minnettar olduğum bir kolaylık bu. Ama yürümemi sağlamıyor. Sağ bacağımı yerden kaldırmak zorunda kaldığımda çok fazla ağrıyor. Ancak doktorum iki ayağımın üzerinde yürümeye çalışarak daha fazla zarar vereceğime inanıyor. Denememem konusunda bile beni uyardı. Yine de deniyorum. Bazen iki ayağımın üzerinde dik durma, dünyayı başkalarının gördüğü gibi görme arzusu karşı konulmaz oluyor. Bazen de beni sevenlerin bilgeliğine meydan okumam gerekiyor. Sevgi bazen biraz boğucu olabiliyor."

Ben onun yanaklarının kızardığını gördü. Kuşkusuz o da en az Ben'in Yarımada'da geçirdiği yıllar hakkında konuşmaya alışık olmadığı kadar engelinden bahsetmeye alışık değildi. Ama evet, diye düşündü Ben, onun alışlagelmiş neşesi kesinlikle daha derin bir ıstırabı gizleyen bir şeydi. Umutsuz görünmesine ve doktorunun kesin emirlerine rağmen yürümek için çaba göstermesi aslında takdire şayandı. Hayal kırıklıklarını ve hüsrانlarını onu seven ailesine yüklemek istemediğini tahmin etti. Böylece o onlara tek başına ve egzersiz onun küçük

özel olarak isyan etti. Yine de bazılarını ona anlatmıştı. Tıpkı kendisinin de bazı sırlarını ona açtığı gibi. Elbette bazen yabancılarla konuşmak daha kolaydı ve o ve Leydi Jennifer Arden aslında tam olarak böyleydi.

Onu orada bırakmalıydı. Belki de içeri girmelerini önermeliydi, özellikle de güneş doğrudan üzerlerine doğru parlarken ve kadın bone takmamışken. Ama konuşmaya devam etti. "Hareketi deneyimlemenin, canlı ve özgür hissetmenin başka yolları da olmalı," dedi.

"Öyle mi olmalı?" Kadın yine gülümsedi.

"Hiç ata bindin mi?" diye sordu. "Hayır!"

Kadın güldü. "Tabii ki hayır."

"Jip ya da başka bir tek atlı araç kullandınız mı?" diye sordu. "Hayır." Kadın yine güldü.

"Yüzmeyi öğrendin mi?" diye sordu. "Aman Tanrım, hayır."

"Etkilenen bacağınızın uzunluğunu diğeriyle aynı hizaya getirmek için bacağınıza herhangi bir destek ya da ayağınıza özel olarak tasarlanmış bir ayakkabı veya bot giydiniz mi?" diye sordu.

"Yeter!" Hâlâ gülüyordu. "Ben şımartıldım Bay Ellis. Sevildim. Çok değerli tutuldum. Korundum. Dinlenmeye, büyük efor sarf etmekten kaçınmaya teşvik edildim. Sadece bahar mevsiminin bir bölümünde Londra'ya gittiğimde bir yerlere gidebiliyor ve bir şeyler yapabiliyorum, ancak teyzem kendimi aşırı zorlamamdan ve hastalığının nüksetmesinden sürekli korkuyor. Geçen yıl bir baloya ve bahçe partisine katıldım ve bir dizi galeriyi ziyaret ettim. Hatta büyükbabamın kalp krizi geçirdiği gece - Luc'un Pippa ile evlenmesinden bir gün önce - Almack's'taydım. Ama . . . hayır. Tüm sorularınızın cevabı hayır. Burada oturuyorum ve muhtemelen hayatımın geri kalanında da burada oturacağım, Ravenswood gülünde kalıcı bir demirbaş olarak olmasa da

Arbor, eklemek için acele ediyorum. O kadar da kötü değil, biliyorsunuz. İnsan hayatının gerçeklerine alışıyor."

Ona inanmadı. En azından tam olarak. Yürüme çabalarında belli bir hüznü vardı.

"Belki önümüzdeki birkaç hafta içinde, ikimiz de hâlâ buradayken," dedi, "moralini düzeltmek için hayatına yeni ve zorlayıcı bir şeyler katmanın yollarını arayabilirim."

Ne öneriyordu? Onun sakat halinden rahatsızken, şimdi de onu kurtarmak için tek kişilik bir haçlı seferi mi düzenleyecekti? Kendini utandırıyor. Eğer kız ona sert bir cevap verirse, bu onun işine yarayacaktı.

Onun yerine gözleri parlıyordu ve gözleri de çok güzeldi. Açık kahverengiydiler, içine krema karıştırılmış çikolata gibiydiler. "Yani Amberwell'e döndüğümde kendi atıma binebilecek, kendi arabamı sürebilecek, balık gibi yüzebilecek ve koltuk değneklerim olmadan zarif bir şekilde yürüyebilecek miyim?" dedi. "Belki Ravenswood şenliği akşamı baloda vals bile yapabilirim? Ama hayır, ne yazık ki. En azından bu mümkün olmayacak. Yas tutuyorum."

Sert bir çıkış değildi ama yine de ona gülüyordu.

"Özür dilerim," dedi oturduğu yerde doğrulurken. "Sizinle alay etmek istememiştim."

"Önerilerinizi alay olarak algılamadım," dedi ona. "Siz bir hayalperestsiniz Bay Ellis. Ben de öyleyim, ancak benim hayallerimin daha havai, sizinkilerin ise daha pratik olduğuna inanıyorum - gerçeğe dönüştürülmesi imkansız olsalar bile. Hayallerim olmadan hayatı çekilmez bulacağıma inanıyorum."

Ellerini avuç içi kadar gökyüzüne kaldırdı ve adam ince bileklerine ve uzun, zarif parmaklarına dikkat etti.

mükemmel manikürlü tırnaklar. Bir an için yüzünü de kaldırdı, gözleri kapalıydı. Yavaşça nefes aldı.

"Bir süre burada oturmamızı önerdiğiniz için teşekkür ederim Bay Ellis," dedi. "Siz dışarı çıktığınızda içeriye dönmeye gerçekten hazır değildim. Dönmek zorunda olduğumu düşündüğümde hayal kırıklığına uğradım. Bu küçük aralık cennet gibiydi. Ancak sandalyemi itme ya da Bruce'u yardımına gönderme nezaketinde bulunursanız şimdi içeri gireceğim."

Kovuluyordu. Ama incelik ve nezaketle. Garip anları ve pürüzleri yumuşatmak konusunda bir hanımefendiye özgü bir tarzı vardı. Ayağa kalktı ve onun sandalyesinin arkasına geçti. İkisi de burada oldukları süre boyunca ondan mümkün olduğunca uzak durmaya dikkat etmeliydi. Kadın onu en azından bir aptal olarak görüyor olmalıydı.

"Hiçbir zaman bir tağıt kullanmama izin verilmedi," dedi. "Sanırım Luc ve Kitty Teyze'ye bunu teklif etsem her ikisi de kriz geçirirdi. Ya siz, Bay Ellis?"

"Kriz mi geçirdin?" dedi. "Geçireceğimi sanmıyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bir gün deneyelim mi?" diye sordu. "Burada uygun bir aracınız var mı?"

"Evet," dedi. "Yine de emin misin?"

Kadın güldü. "Şimdi korkaklaşıp geri çekilmeyeceksin, değil mi?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi. Ve o da güldü. "Ama lütfen ilk seferde atları kaçırmayın."

"At," diye hatırlattı ona. "Tek atlı bir araç demiştin. Söz veriyorum. İkinci sefere kadar bekleyeceğim."

Sandalyesini içeri götürürken biraz başı döndü ve hizmetçisinin onu gitmek istediği yere götürmek için kısa bir mesafe ötede beklediğini gördü. Ne önermişti ki? Yoksa bunu öneren o muydu? Acaba

sadece bir şaka mıydı? Lucas ve Pippa onun kellesini alırdı.
Leydi Catherine Emmett de öyle.
Muhtemelen Devlin de.

C         

Jennifer koltuk değneklerini kullanarak odasının kapısından pencerenin yanındaki  ezlonga doğru ilerledi ve

otururken yanlarında dururdu. Misafir odaları doğu kanadında,  ocuk odasının altındaydı. Doğuya doğru panoramik bir manzara vardı, çoğunlukla uzaklara kadar uzanan ve g r n     göre Ravenswood ile S r Ifor ve Leydi Rhys'in evi ve m lk  olan Cartref arasındaki sınırı oluşturan bir tepeler dizisi tarafından kırılmadan önce uzanan ini li çıkışlı otlaklar.

Ev ile tepeler arasında, birbirini kesen patikalar ve biraz daha geniş binicilik ve at arabası yolları dışında, göze çarpan tek bir insan yapımı özellik vardı. İki uzun, paralel kavak ağacı sırası, yollardan birinden çaprazlama uzanıyordu. Sıraların arasında تنها bir yürüyüş alanı olması gerektiğini tahmin etti, belki de elinde bir kitapla boş zamanlarında gezinebileceği bir yer. Bu onun asla zevk almayı umamayacağı mütevazı bir faaliyeti.

Ama kendine acıma düşüncesinden kurtuldu. O başardı O güzel avluda, üzerine vuran güneş ışığı, etrafındaki g llerin g r nt    ve kokusu ve fiskiyeden fışkıran suyun huzur veren sesi eşliğinde oturmak. Ne kadar . Luc iyi bir aileye gelin gitmişti. Mükemmel bir e le de evlenmi ti. Pippa sadece Jennifer'ın baldızı değil, aynı zamanda en yakın arkada ıydı. Jennifer'ın

Luc ona kur yapmaya başlamadan önce bile böyleydi. Bazen hayat gerçekten de insanın üzerine lütuflar yağırdırıyordu.

Aslında Ware ailesinin tamamı cana yakın, sıcak ve misafirperverdi. Ama bir de Bay Ben Ellis vardı, adı Ware olmasa da ailenin ayrılmaz bir parçasıydı.

İnsanın fark etmeme eğiliminde olduğu türden bir adamdı. Fiziksel görünüşü çok ..sıradan biriydi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve sağlam yapıydı. Kısa ve düzgün tuttuğu koyu kahverengi saçları vardı. Yüzü hoştu ama olağanüstü yakışıklı değildi. Tam olarak ne giydiği fark edilmeyecek kadar şık giyinirdi. Sessiz olmasına rağmen sessiz, asık suratlı olmamasına rağmen ciddi, gösterişli ya da dalkavuk olmamasına rağmen terbiyeliydi.

Her şey sıradanlığa dönüştü.

Jennifer bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti. Fark edilmemeyi mi seçmişti? Merhum Kont'un gayrimeşru oğluydu ama Kitty Teyze'nin anlattığına göre çok küçük bir çocukken Kont'un ailesinin bir parçası olmuştu. Kontes tarafından sevecenlikle kabul edilmiş olmalıydı, bu da dikkate değer bir gerçektir. Hem kendisi hem de Bay Ellis'in üvey erkek ve kız kardeşleri ona şefkatle davranıyorlardı, tıpkı onun da onlara davrandığı gibi. Hepsi de kızının üzerine titriyordu. Ama ona hiçbir zaman babasının adı verilmemişti. Onu diğerlerinden ayıran başka ince ya da o kadar da ince olmayan ayrıntılar var mıydı? Elbette bunlardan biri hiç de ince değildi. Babası öldüğünde, Bay Ellis'in küçük kardeşi Devlin Ware'e Ravenswood ve muhtemelen diğer mülkler ve bir servet miras kalmıştı. Elbette bunda başka bir seçenek yoktu. Bay Ellis gayrimeşruydı.

Jennifer bugüne kadar onu neredeyse hiç fark etmemişti.

Umarım

gayrimeşru olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Umuyordu ki

onu önemsiz biri olarak görmemişti, çünkü sosyal açıdan kendisinden çok daha aşağıdaydı. Ama bundan emin olamıyordu. İnsanın diğer insanlar hakkında verdiği yargıların çoğu bilinçsizdi. Geçen yıl Londra'da Ware ailesinin diğer üyeleriyle tanıştığına dair net anıları vardı. Hepsi Luc ve Pippa'nın düğünü için Arden House'a gelmişti. Onunla birlikte tekerlekli sandalyesine oturup gezintiye çıkmak isteyen kıvrıkcık saçlı küçük kızı da hatırlıyordu. Ama Bay Ellis'i sadece o çocuğun babası olarak, Wares'larla bağlantısı olan ama aslında onlardan biri olmayan adam olarak hatırlamıştı.

Avluda ikisi arasında ne kadar tuhaf bir karşılaşma olmuştu. Neredeyse tuhaftı. Koltuk değnekleriyle iki ayağı üzerinde yürürken fark edildiği için çok utanmıştı. Bruce dışında kimse tarafından görülmemeye her zaman dikkat ederdi. Rhyses'ler gittikten sonra oraya çıkmadan önce zihinsel bir envanter çıkarmıştı ve ona herkesin hesaba katılmış olduğu görünüyordu. O ayrıldığında hâlâ salonda olmayanlar çocuk odasına doğru yola çıkmışlardı, bebeklerin hepsi uyanıktı. Bay Ellis bu sayımda yer almamıştı. Kreş grubuyla birlikte gideceğini mi söylemişti, yoksa salonda mı kalmıştı, hatırlayamıyordu. Ya da Rhyses'lerin ziyareti sırasında orada bulunup bulunmadığını.

Ona haksızlık etmemek için, bu işi bırakmaya oldukça istekliydi.

Böylece avlu tekrar kendisine kalabilecekti. Kuşkusuz o da en az kendisi kadar utanmıştı. Ama her nasılsa -bunu kimin önerdiğini hatırlayamıyordu- sonunda gül çardağında birlikte oturmuşlardı. Ve orada konuşmuşlardı.

En tuhaf kısmı da buydu.

Ona hastalığını, bükülmüş bacağını, burkulmuş ayak bileğini ve ayağını anlatmıştı. İnanılmazdı. Bu konuyu başka hiç kimseyle, en yakın ailesiyle bile konuşmamıştı. Korkunç ve utanç vericiydi ve hiç de nazik değildi. Ve sonra onun, engelinin üstesinden nasıl gelebileceğine dair çılgın fikirlerini dinlemişti... ah, engelinin üstesinden gelmek değil, hayatına daha fazla hareketlilik, bağımsızlık ve çeşitlilik katmanın yollarını bulmak. Neşeden bahsetmiyorum bile. Ata binerek. Bir atın sırtında, lütfen. Yüzerek. Suda, taş gibi batacağı yerde. Daha iyi yürümesine ya da koşmasına, sıçramasına ve dönmesine yardımcı olmak için bacaklarına ve ayaklarına bazı mekanizmalar takarak. Adam çıldırmıştı.

Ah, ama onun saçma fikirlerinin içinde uyandırdığı özlem!

Ayrıca ona kendisiyle ilgili bir şeyler de anlatmıştı ve kadın onun kendisini şok etmeyi kasten isteyip istemediğini merak etti. Eğer öyleyse, kesinlikle başarmıştı. Devlin'in Yarımada Savaşları sırasında bir subay olduğunu biliyordu. Muhtemelen Bay Ellis'in de onunla birlikte gittiğini biliyordu, ama bir subay arkadaşından ziyade bir sivil olarak. Bay Ellis, Londra'da bir yetimhanede büyümüş ve onunla tanışmadan önce iki kez evlenip dul kalmış bir çamaşırcı kadınla evlenmişti, her ikisinde de sıradan askerlerle. Joy, o çok sevdiği küçük kız, bu evliliğin ürünüydü.

Farklı bir dünyadan gelen biri gibiydi. Kendini onun dünyasında neredeyse görünmez kılmış biri, saklanarak değil ama çok ... sıradan olarak.

Ondan bir gün, kendi kullanabileceği bir araçla kendisini dışarı çıkarmasını istemişti. En azından bunu ima etmişti: Bir gün deneyelim mi? Hayır, ima etmekten fazlasını yapmıştı.

O da kabul etmişti.

O da mı deliydi? O asla araç kullanamazdı. Her ne kadar tüm sürüş ellerle yapıyormuş gibi görünse ve onunkinde bir sorun olmasa da, gerçekte ayakların da bu işle çok ilgisi vardı. Sürücü arabayı yavaşlatmak, durdurmak ya da yönünü değiştirmek için şeritleri çekerken ayaklar vücudu desteklemek zorundaydı. İşe yarar iki ayağı olmadan atın insafına kalırdı ve yanlış bir hareketle onu denize savurabilirdi. Onun işe yarar iki ayağı yoktu.

Muhtemelen her şeyi unutacaktı. Kasıtlı olarak. Ve kesinlikle ona bunu hatırlatmayacaktı. Aslına bakılırsa, önümüzdeki günlerde belli etmeden yapabildiği takdirde ona bakmaktan ya da yakınında bulunmaktan kaçınacağından oldukça emindi. Bay Ellis onu son derece rahatsız ediyordu. Nedeninden emin değildi - gerçi bu öğleden sonra birkaç olası neden kendini göstermişti. Adamda belli bir başkalık vardı. Bir farklılık. Kendi dünyasından her türden ve dereceden insanla sohbet etmekte ustaydı. Hizmetçiler ve tüccarlarla bile. Onunla da dostça sohbet edememesi için hiçbir neden yoktu. Ne de olsa soylu bir ailede -bu ailede- büyümüş ve bir beyefendi olarak yetiştirilmişti.

Bu düşünceler kafasında dönüp duruyordu ve kapısına hafifçe vurulup düşünceleri bölündüğünde hiç üzülmedi. Kapı yavaşça ve sessizce açıldı ve bir baş kapıdan içeri baktı.

Philippa kapıyı itip içeri girerek, "Ah, güzel," dedi. "Uyumuyorsun. Bir şeyi bölüyor muyum? Ama kucağınızda bir kitap göremiyorum."

"Dinleniyorum ve manzaranın tadını çıkarıyorum," dedi Jennifer gülümseyerek ve koluyla pencereyi işaret etti. "Bana katıl, Pippa. Ekili bir yürüyüş var mı

Şu iki uzun ağaç sırası arasındaki yol mu? İnsanlar tarafından dikilmiş Doğa o kadar da düzenli değil."

"Var," dedi Philippa. "Geniş, çimenli, gördüğün ağaçlarla çevrili, üzerinde aralıklarla bankların dizili olduğu hoş bir sokak. En uçta camdan bir yazlık ev var ama bu pencereden göremezsiniz. İnsanın düşünceleriyle, bir mektupla ya da kitapla -ya da özel biriyle- sessiz ve yalnız kalmak istediği zamanlarda çok hoş bir sığınak. Sözü açılmışken, eve gitmeden önce bir gün Lucas'ı oraya götürmeliyim." Güldü ve Jennifer'a kirpiklerini kırpıştırdı. "Rhys'ler çok hoş insanlar, Jenny, öyle değil mi? En yakın komşularımız konusunda çok şanslıyız."

Jennifer, baldızı şezlongun yanındaki koltuğa yerleşirken, "Gerçekten de öylesin," diye onayladı. "Komşunuz olmasalardı Devlin Gwyneth'le hiç tanışmayabilirdi."

"İşte şimdi aklıma bir fikir geldi," dedi Philippa. "Hayat ne kadar rastgele bir macera olabilir. İkisinin de başka biriyle evlendiğini hayal bile edemiyorum."

Yarım saat ya da daha uzun bir süre boyunca birbirleriyle rahatça konuşmaya devam ettiler.

-

Ben ertesi gün ahırın kapısının hemen içindeki bankta oturmuş, bir yandan at, saman ve gübrenin rahatlatıcı, tanıdık kokularını içine çekerken bir yandan da eski bir çuvaldan yaptığı minderin kenarlarını dikiyordu. Yarımada'da eşyaları için bir çanta görevi görmüştü ve o zamandan beri Joy için bir sırt taşıyıcısı olarak kullanılıyordu. Metal bir çerçeve taktırmış ve Joy'un bacaklarını yerleştirmek için delikler açtırıp bağlatmıştı, böylece Joy rahatça ve güvenle içinde oturabilir ve onun üzerinden dünyayı seyredebilirdi.

omuzlar. Artık bu amaç için gerekli değildi. Çerçeveyi çıkarmış, eski püskü ama yine de sağlam kumaşı yeniden kesmiş ve ondan bir minder yapmıştı. Kalın ve sert olması için temiz samanla doldurulmuştu ama biraz da esnekti. O vardı olmak usta ile a İğne ise içinde Yarımada. Bir erkek orada fazla giysi taşıyamazdı ve sahip olduğu giysilerin de sürekli düğmeleri patlar, delikleri açılır, dikişleri sökülür ve hem küçük hem de büyük yırtıklar oluşurdu. Marjorie'nin birden fazla itiraz etmesine rağmen onun için yama ve tamirat yapmasına asla izin vermemişti. Marjorie'nin yeterince işi vardı. kendi yapması gereken.

Yastık onun telafi planının bir parçasıydı, eğer doğru kelime buysa. Özür dilemesi gerekiyordu ama özür dileycek bir şey olduğunu sadece kendisi biliyordu ve bunu asla sözlü olarak dile getirmeyecekti. Geçmişte Leydi Jennifer Arden'dan uzak durmasının nedeninin, her ne kadar bilinçsiz olsa da, kesinlikle onun sakat hali olduğu sonucuna varmıştı. Açıklanamayan bir nedenden ötürü bu durum onu rahatsız etmiş ve utandırmıştı. Bu yüzden onun biraz soğuk ve kibirli olduğuna ve ondan hoşlanmadığına inanmasına izin vermişti. O bu iki şeyden hiçbirisi değildi ve onda sevilmeyecek hiçbir şey yoktu. Herkese karşı neşeli olmak için çaba sarf ediyordu. Mızımız biri değildi. Engelini etrafındaki herkesten sempati, ilgi ve hizmet talep etmek için kullanmıyordu. Hatta onun iri yarı, çok sessiz görevlisine lütfen ve teşekkür ederim dediğini bile duymuştu.

Onun engelinden rahatsız olması iyi bir davranış değildi. Bu onun engeli değildi. Onun engeliydi ve o da bunu sessiz bir vakarla idare ediyordu. Yine de onunla arasına mesafe koymayı tercih ederdi, çünkü yetiştirilme tarzına rağmen sosyal skalanın kendisinden farklı bir ucunda yer alıyordu. Ama tazminat

vicdanı için yapılması gereken bir şey. Bu yüzden yastık. Ve biraz sonra, Joy öğleden sonra uykusundan uyandıktan sonra teklif etmeyi düşündüğü diğer fikir de buradan geliyordu.

Bu arada, dikiş dikerken aklı yine mektubuna gitti. Bu konuda hâlâ hiçbir şey yapmamıştı. Bunu Devlin'le konuşmayı çok istiyordu ama bir şey onu tereddüt ettiriyordu. Dev onun kardeşi ve en yakın arkadaşıydı ama aralarındaki statü farkına rağmen, soyadlarına varıncaya kadar Ben'i sadece kendi ailesinin bir üyesi olarak görmüştü. Devlin'in Ben'in annesi, yaşadığı hayat ya da onun ailesi hakkında fazla düşünmüş şüpheliydi. Ben'le onun hakkında neredeyse hiç konuşmamıştı. Belki de nazik davranmayı, kardeşine kimliğinin itibarsız yanını hatırlatmaktan kaçınmayı düşünmüştü. Belki de Ben'in utandığını ve unutmak istediğini düşünmüştü. Belki de Ben'in unuttuğunu bile düşünmüştü. Devlin sekiz yıl önce yaz şenliğindeki büyük fiyaskonun ardından sürgün edildiğinde, Ben'in onunla gitmeyi seçmesine şaşırmış ve bunu neden yaptığını öğrenmek istemişti. Ben ona, babalarının sadakatsizliğinin ve zamparalığının ortaya çıkmasının ağabeyi için kendisinden daha büyük bir darbe olabileceğini söyleyene kadar aklına gelmemiş .

Ben'in babası, merhum Stratton Kontu, ilk oğluna her zaman annesiyle olan ilişkisinin ciddi bir ilişki olduğunu, onu çok sevdiğini ve gelin seçiminde sosyal eşitiyle evlenme zorunluluğu tarafından kısıtlanmamış olsaydı onunla evleneceğini söylemişti. Ölümünden sonra bile onu hala sevdiğini iddia etmişti. Ben'e onun anısını her zaman kalbinin bir köşesinde tutacağını, hayatında kontesten, yani Ben'in üvey annesinden başka bir kadın olmadığını söylemişti.

Ben küçük bir çocukken ona tüm kalbiyle inanmış ve büyüdükçe hissettiği şüpheleri görmezden gelmişti. Devlin'in o baloda babalarını ihbar etmesi Ben için korkunç bir şok olmuştu; annesinin babası için, onun zevki için kullandığı sıradan bir fahişeden fazlası olmadığını, sayısız fahişeden biri olduğunu öne sürüyordu.

Şimdi Ben'in cebinde, ağabeyi, üvey ağabeyi, Ben'in annesiyle kocasının meşru oğlu olduğunu iddia eden bir adamdan gelen bir mektup vardı. Mektup Vincent Kelliston imzasını taşıyordu. Bay Kelliston, annesinin oğlu beş yaşındayken evliliğinden kaçıp Londra'ya gittiğini, orada Stratton Kontu'nun koruması altına girdiğini ve daha sonra piç bir oğul daha doğurduğunu anlatıyordu. Aslında mektupta bu kelimeyi kullanmıştı - piç.

Babam inkar edilemez bir vahşiydi, diye yazmıştı.

için onu suçlamıyorum. Ben her zaman Beni neden geride bıraktığını merak ediyordum, ama iyi bir nedeni olduğundan kuşku yoktu ve ben kim oluyordum da onu yargılayabiliyordum? tam olarak ne bilmediğim bir zamanda? Babam neden onun peşinden gidip onu bulmak ve eve geri getirmek için hiçbir çaba sarf etmedi, ben de bilmiyordum. Onu bulmak neredeyse imkânsız olurdu elbette. Adını değiştirmişti.

Vincent Kelliston'ın babası kısa bir süre önce ölmüştü ve oğlu iki üvey kardeşin nihayet birbirlerini tanımalarının zamanının geldiğini düşünüyordu. Ben'i nasıl bulduğunu ya da onun varlığından nasıl haberdar olduğunu açıklamadı.

Ben'in babası annesinin geçmişi hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia etmiş ve Ben de ona inanmıştı. Sonunda, elbette, babasının annesinin

muhtemelen bir insan olarak annesiyle pek ilgilenmemiş ve onu kendisi ve geçmişı hakkında sorgulama zahmetine hiç girmemişti. Annesi onun için sağladığı bariz hizmetin ötesinde hiçbir şey ifade etmiyordu.

Geçmişinin bu çıplak noktalarını keşfetmek -eğer Vincent Kelliston'a inanılacaksa- Ben için şok ediciydi. Bir yanı mektubu okur okumaz Kent'te yaşayan bu görünürdeki kardeşıyle buluşmak ve bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için yola koyulmak istemişti. Diğer bir yanı ise mektubu parçalara ayırıp en yakın ateşe atmak ve mektubu gördüğünü unutmak istemişti. Hangi Pandora'nın kutusunu açabilirdi ki? Yoksa bu kardeşin yanı sıra onunla tanışmayı bekleyen, onu kendilerinden biri olarak kucaklamaya istekli ve hevesli başka aileler de var mıydı? Kelliston kendisinden başka kimseden söz etmemiştir. Belki de tek kişi oydu. Ben'den en az altı yaş büyük olmalıydı; o zaman kırkına yaklaşmış, hatta geçmişti. Karısından ya da çocuklarından hiç söz etmemiştir.

Mektubun ilk şokundan ve Zihnini dolduran düşünceler, umutlar ve şüpheler Ben'in zihnini kararsızlıkla felç etmişti; tıpkı son birkaç aydır başka bir konuda, ikinci eş seçimi konusunda olduğu gibi. Kelliston'ın ailesinin diğer üyelerinin, eğer varsa, kocasını ve çocuğunu terk edip kaçan, ancak bir yıl kadar sonra başka bir adamın çocuğunu -başka bir adamın piçini-doğuran gözden düşmüş bir kadının gayrimeşru oğlunu kabul etmeleri pek olası görünmüyordu.

Pek olası değil.

Ama aklını en çok kurcalayan iki soru vardı: Nasıl ve neden? Vincent Kelliston onu nasıl bulmuştu? Bulması gereken biri olduğunu nereden biliyordu ki? Ve neden Vincent Kelliston'la olan bağlantısını kabul etmek istemiştir?

Ben mi? Annesinin kaçıp onu vahşî bir babanın merhametine terk ettikten sonra doğurduğu gayrimeşru oğluyla tanışmak ve ona hoş geldin demek istemesi inandırıcı mıydı? O kardeşten yakıcı bir tutkuyla nefret etmesi çok daha muhtemel değil miydi?

Ben ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Mektuba cevap verirse, tam olarak ne söyleyecekti? Cevap vermezse sonsuza dek üzgün mü kalacaktı? Yoksa bu tür mektuplar devam edecek miydi? Kimliğinin yarısı onun için her zaman tam bir boşluk olmuştu. Hayatı boyunca bilmek için yanıp tutuşmuştu. Yine de hiçbir zaman öğrenemeyeceği ihtimalini kabul etmek zorunda kalmıştı. Babasının onun için kurduğu gizli yuvanın ötesinde annesinin izini sürmenin hiçbir yolu yoktu.

Devlin ne tavsiye ederdi? Ya da anneme? Ya da Owen'a veya kız kardeşlerinden birine? Ya da önümüzdeki bir iki gün içinde burada olacak olan Nick'e? Belki de hepsini toplayıp bir grup olarak onlarla konuşmalıydı? Bakalım ne diyecekler ya da ne önereceklerdi? Ancak şu an böyle özel bir aile görüşmesi için en kötü zamandı. Evde ziyaretçiler vardı ve bir kişi daha bekleniyordu -Owen'ın Oxford'dan arkadaşı. Ve yaz şenliği ufukta belirmeye başlamıştı ve şimdiden Gwyneth'in, annesinin ve Devlin'in zamanının ve dikkatinin çoğunu işgal ediyordu. Elbette annemin eskiden yaptığı gibi her şeyi onlar organize etmiyorlardı ama yine de yapacak çok şey vardı.

En azından mektup zihnini başka bir şeyden kurtarmıştı. İkilem. Geldiği günden beri üç müstakbel gelini hakkında neredeyse düşünmemişti. Belki de bu iyi bir şeydi. Belki de vermesi gereken kararı bilinçli olarak düşünmüyorken, karar kendi kendine verilecek ve eve döndüğünde hangisine kur yapacağını tam olarak bilecekti.

Joy ahıra daldığı sırada yastığı dikmeyi bitirmişti. Onu çocuk odasında uyurken bırakmıştı ama bakıcısı uyandığında buraya getireceğine söz vermişti. Onu da yanında köye götürmeyi planlıyordu. Demirci dükkânına uğrayıp Cam Holland'la konuşmak istiyordu ama daha sonra kızını bir bardak limonata içmesi için hanın kahve salonuna götürecekti.

Yerde iki ayağı üzerinde zıplayarak ona doğru yürüdü. "Hemşire seni dışarı mı çıkardı?" diye sordu.

"Steph Teyze," dedi. "Çitin yanında ama padokta izleyecek at yok. Owen Amca'nın arkadaşı geldi. Çok iyi biri."

"Sanırım Owen Amca'nın arkadaşıysa öyledir," dedi Ben, minderi yanındaki banka bırakıp ayağa kalkarak kızın elini tuttu. "Benimle köye gelmek ister misin? İşlerimi hallettikten sonra limonata içmeye? Steph Teyze'den de gelmesini isteyelim mi?"

"Ye-e-es," diye bağırdı ve elini çekerek güneş ışığına ve ahır avlusundan padok çitine doğru koşmaya başladı.

Stephanie hâlâ ona yaslanmış, sanki orada hiç at olmadığını fark etmemiş gibi ötesindeki boşluğa bakıyordu. Kızı eteğini çekiştirip ona planlanan ikramdan bahsettiğinde Joy'a gülümsemek için başını çevirdi.

"Watley geldi mi?" Ben söyledi.

"Ne?" dedi, dikkatini tekrar otağa çevirmeden önce kısa bir süre ona baktı. "Ah. Evet. Owen mutlu."

Ama Ben, Stephanie'nin öyle olmadığını görebiliyordu. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Hiç yok," dedi.

"Size karşı nazik değil miydi?" diye sordu.

"Kim?" dedi. "Owen mı? Vikont Watley'i mi kastediyorsunuz? Öyleydi. Evet, öyleydi. Elbette öyleydi."

"Ama ondan hoşlanmıyorsun," dedi.

"Tabii ki ondan hoşlanmıyorum," dedi. "Onu tanımıyorum bile. Ama ah, Ben, o hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı adam. O eve nasıl geri dönebilirim ki?"

Stephanie'yi hayatı boyunca tanımayan biri için sorun pek açık olmayabilirdi. On yedi yaşında, iri yapılıydı; hem uzun boylu hem de cömert yapılıydı. Gençlik ve sağlıkla parlayan yanaklara sahip yuvarlak bir yüzü vardı. Saçları altın sarısıydı ve başının etrafında her zaman ağır bir çift örgü halinde taşınması ve çocukluğundan beri kestirmeyi ve hatta düzeltmeyi kesinlikle reddetmesi dışında, onun taçlandırıcı ihtişamı olarak adlandırılabilirdi. Kendisini her zaman şişman ve çirkin olarak görmüştü. Çocukken, herkesin ona garanti ettiği gibi, bebeklik yağlarının gitmesini azalan bir umutla beklemişti. Ama hiç geçmedi.

"Steph," dedi Ben, bir kolunu onun omuzlarına koyarak. "Çok güzelsin."

Biri ona böyle bir şey söylediğinde dudaklarıyla her zaman çıkardığı o küçümseme sesini çıkardı.

"Kendinizi başkalarının sizi gördüğü gibi görebilseydiniz," dedi, "bunun doğruluğunu bilirdiniz."

Bu da doğrudu. Her zaman onu kendi gördüğü gibi görecektir insanlar olacaktı. Ne yazık ki fiziksel büyüklük, özellikle de bir kadın için, güzelliğin ya da eksikliğin sıklıkla ölçüldüğü bir şeydi. Ama irilik bile güzel olabilirdi, özellikle de içinde zinde ve güzel bir insan barındırıyorsa. Steph çok güzeldi, bir ışık huzmesi gibiydi.

genellikle karanlık. Yine de aynaya baktığında gördüğü tek şey bedeni idi.

"Siz Leydi Stephanie Ware'siniz," diye hatırlattı ona. "Owen'ın kız kardeşi. Dev'in ve Pippa'nın da. Nick'in de. Ve benim."

"Sen benim teyzemsin," dedi Joy, eteğini tekrar çektiirerek. "Yani ben ," Stephanie dedi, ve güldü. "Ne a harika bir şey. Köye benim de davetli olduğumu mu söylediniz?"

"Limonata için," dedi Joy ona. "Babam bizi götürecekt."

"O zaman kesinlikle geliyorum," dedi Stephanie, Joy'un ellerinden birini tutarken Ben de diğerini tuttu.

Ben, herkesin kendi sorunları olduğunu düşünüyordu. Bu çok derin ya da orijinal bir düşünce değildi, ama bazen insan unutuyor ve kendine acıyacak kadar kendi dertlerine gömülüydü.

Düklerin kız kardeşleri ve torunlarının bile sorunları vardı. Bazen büyük sorunlar.

Hangi sorunlara müdahale etmek üzereydi.

"Owen Amca'nın arkadaşı masal prensine benziyor," diyordu Joy aralarında gezinirken. "Belki bir prensesle evlenir."

C         

BEn, yastığı yapmadan önce eski arabayı incelemişti. Bildiği kadarıyla nadiren kullanılıyordu. O da iyi durumda olduğundan, koltukların rahat olduğundan ve uygun desteği verdiğinden, ayaklıkların sağlam olduğundan ve koltuklardan çok uzak olmadığından emin oldu. Minder, aklına gelen bir soruna çözüm olmasını umduğu bir şeydi: Leydi Jennifer Arden'ın sağ bacağıının sol bacağından daha kısa olması ve sağ ayağının bükülmüş olması ve şüphesiz üzerine uygulanan herhangi bir aşırı baskıya karşı hassas olması.

Ama bu iş onun tüm hayallerini ger ekleştirmeyecekti. O da yürümek istiyordu. Ancak şu anda yapmaya çalıştığı şey işe yaramıyordu ve ne kadar çabalarsa çabalasın işe yaramayacaktı. Hastalık ve yarattığı hasar çocukken olmuştu ve artık kesinlikle geri döndürülemez olmalıydı. Bacak kasları, belki sırtı da, yürümeye çalıştıktan sonra dayanılmaz bir şekilde ağrıyor olmalıydı. Yine de ısrar etti - doktorunun ve ailesinin doğrudan tavsiyesine rağmen, öyle görünüyordu.

Ona hayran olmamak elde değil.

 nsan ailesine de sempati duymadan edemiyor. Onu çok seviyorlardı. Bunu geçen yıl Londra'da ve yine Greystone'da gözlemlemişti. Burada görmüştü. Hastalığı yüzünden neredeyse ölüyordu.

Babasının çağırdığı tüm uzmanlar için gizemliydi. Bu olay onu sakat bırakmıştı ya da sakat kalmaya çok yaklaşmıştı. Onu korumaları, üzerine titremeleri ve kendine daha fazla zarar vermesini engellemeye çalışmaları anlaşılabilir bir şeydi.

Bazen aileler insanın en büyük düşmanı olabilir. Özellikle de sevgi dolu aileler.

Boscombe'daki demirci dükkanında yarım saat geçirdi ve geçtiğimiz yıl babasından işin büyük kısmını devralan Cameron Holland ile konuştu.

Cam kaşlarını çattı ve Ben fikrini açıkladıktan sonra sesi gerçekten de çok kuşkulu çıktı. "Yani bir tür kafes gibi mi?" diye sordu.

"Peki." Ben kaşlarını çattı. "Sayılır, sanırım. Bacağı destekleyecek ve üzerine ağırlık binerken sabit tutacak bir şey."

"Ama düzeltmek için değil," dedi Cam. "Bunu denemeye cesaret edemem Ben, zaten imkânsız olduğu da kesin. Avukatlar birliğiyle bağlantılı bir hekimler birliği diye bir şey var mı? Bir şeyler ters giderse beni astırırlar ya da en azından ömür boyu sürgüne gönderirlerdi, ki bir şeyler kesinlikle ters giderdi. Kardeşi Leydi Philippa'nın kocası olabilir ama aynı zamanda lanet bir dük. Kanlı Wilby Ekselansları."

"Hayır," dedi Ben. "Bacağını düzeltmek için değil. Sadece sabit tutmak, biraz destek vermek için. Bu çılgınca bir fikir mi? Mümkün mü?"

"İlkine evet," dedi Cam. "İkincisine hayır. Yine de işe yarasaydı harika olurdu, değil mi? Burada onun adına delilik saçtığını biliyor mu?"

"Hayır," dedi Ben. "Bir şey daha var Cam: Deforme olan bacak diğerinden daha kısa. Aynı uzunlukta olmasını sağlayacak bir şey olmalı."

"Ah, bu kolay bir soru." Cam'in kaşları çatıldı ve yerini sırtıtmaya bıraktı. "Ben, sen ve ben çok sıkı çalışıyoruz."

Ben yüzünü buruşturdu ve bir parmağını alnına götürdü. "Ayak bileğini destekleyen ve tabanı ekstra kalın bir bot olabilir mi?" diye sordu.

Cam ona baktı. "Bir ton ağırlığında olmalı," dedi. "Bir ayakkabıcıya ihtiyacımız olacak."

Biz mi?

"Gidip John Rogers'la konuşacağım," dedi Cam. "Bugünlerde aldığı neredeyse tek işin, yıpranmış topukları değiştirmek ve tabanlarından gevşemiş sayaları dikmek gibi sıkıcı şeyler olduğundan şikayet ediyor. Gerçek bir meydan okuma hakkında ne düşündüğünü göreceğim."

"Bu delilik, değil mi?" Ben söyledi. Ve gerçekten, neden Şeytan bile burada bunu yapıyor muydu? Onun sakatlığından dolayı kendini suçlu hissettiği için mi? Ya da avluya bakıp onun koltuk değnekleriyle sendeleyerek ilerlediğini gördüğünde kısa bir an için umut ve umutsuz bir kararlılık hissettiği için mi? Her zaman bir hayalperest ve sorun çözücü olmuştu ama hiçbir zaman mucize yaratan biri olduğu yanılgısına kapılmamıştı.

"Tam bir delilik," dedi Cam neşeyle. "Yarın ya da bugün daha sonra buraya gel, sana John'un ne dediğini söyleyeyim - gerçi bunun bir ağız dolusu küfürden daha yapıcı bir şey olmayacağını tahmin etmeye cesaret edebilirim. Yine de sana bir şey söyleyeyim, Ben. Hanımefendinin rızası ve işbirliği olmadan hiçbir şey yapamayız. Buraya gelmeli ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görmemize izin vermeli. Bir leydi, Ben. Bir dükün kız kardeşi. Bunu bir düşün. Bir milyon yıl geçse bile onu ikna edebilir miydin?"

"Belki bir buçuk milyonda bir," dedi Ben. "Sonra görüşürüz o zaman, Cam. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sen

meşgul."

"Öyleydim," dedi Cam abartılı bir iç çekişle. "Ama şimdi düşünmemi ve merak etmemi sağladın, Ben, gözlerine lanet olsun. Genelde ikisini de yapmaktan kaçınıyorum. Bu hayatı daha basit kılıyor."

Ben, Stephanie ve Joy'u köyün yeşil alanında bırakmıştı. Ördek havuzunda -adına rağmen alışılmadık bir şekilde- birkaç ördek sallanıyordu: bir anne ve onu bir sıra halinde takip eden bir dizi ördek yavrusu. Joy suya yakın çimlerin üzerine yüzüstü uzanmış, çenesini ellerine dayamıştı. Stephanie onun yanında oturmuş, kollarını dizlerine dolamış bir halde izlemeye dalmıştı.

Stephanie başını çevirip onu görene kadar birkaç dakika durup onları izledi. Joy'a bir şeyler söyledi, o da ayağa fırladı ve yeşil alanda zıplayarak ona doğru ilerledi.

"Ördekler, baba," dedi, göleti işaret ederek. "Hepsi arka arkaya. Şimdi limonata içmeye gidebilir miyiz?"

Owen'ın arkadaşı Vikont Watley'nin dünyanın en yakışıklı erkeği olduğunu keşfettiğinde duyduğu rahatsızlığı atlatmış görünen Stephanie'ye gülümseyerek, "Gerçekten de öyle," dedi. Ya da Joy'un deyişiyle bir masal prensi.

-

JRavenswood'da kaldığı süre boyunca Ennifer'in morali de teyzesininki gibi yükselmişti. Günleri dolu dolu geçiyordu.

Yoğun, ilginç aktiviteler ve iyi arkadaşlıklar, sohbet ve kahkahalar, komşulara ve komşulardan gelen ziyaretler, herkes tarafından tutulan, sallanan, konuşulan ve oynanan çocukların, çoğunlukla bebeklerin sık sık varlığı. Sıcaklığa ve yumuşaklığa hayret etti

Yeğenlerinin ağırlığını ve tombul yanaklarını her fırsatta kucağına alıyordu. Bebekliklerinin en sevimli dönemini yaşıyorlardı.

Joy Ellis sonunda tekerlekli sandalyeye bindi, Jennifer'ın kucağında kıpırdamadan ve tüy gibi hafif bir şekilde oturdu, ama sonra neşeyle çığlık attı ve Owen onları salonun çevresinde sakın bir şekilde, bitişikteki müzik odasında daha hızlı bir şekilde ve onun ötesindeki geniş koridorda neredeyse pervasızca hızlı bir şekilde koşan bir atın seslerini çıkararak gezdirirken Jennifer'a baş aşağı gülmek için başını geriye eğdi. Salona döndüklerinde çocuk Jennifer'a teşekkür ederek ve öpmek için büzülmüş dudaklarını kaldırarak onu büyüledi, sonra Owen onu kaptı, omuzlarına oturttu, ellerini kavradı ve çocuğun babası başını sallayıp gülerken onunla birlikte dörtmala koridora çıktı.

Birkaç gün sonra eğlenmek için yeni bir arkadaş vardı. Jennifer, Binbaşı Nicholas Ware ile geçen yıl Londra'da tanışmış ve ondan hoşlanmıştı; Ware, Belçika'ya ve hemen ardından gerçekleşen Waterloo Savaşı'na dönmeden önce. Neyse ki hayatta kalmış ve ciddi bir yara almamıştı. Owen Ware'in arkadaşı Vikont Watley ile daha önceden bir tanışıklığı yoktu. Olağanüstü yakışıklı ve çekici bir genç adamdı ve herkesi kendisine Bertrand diye hitap etmeye davet ediyordu. Bir öğleden sonra Luc ve Pippa'nın ikizlerini dizlerinin üzerinde zıplatırken hepsine kendisinin de bir ikiz olduğunu ve Christopher gibi ikisinin de küçüğü olduğunu, kendisinden yarım saat büyük bir kız kardeşi olduğunu söylemişti.

"Kader kız kardeşinin eline korkunç bir silah vermiş delikanlı," demişti kıkırdayan Christopher'a. Emily bir balon patlatıp ellerini çırparken. "Bunu unutmana asla izin vermeyecek."

Pazar sabahı kiliseye gittiler ve Jennifer, Sir Ifor Rhys tarafından çalınan org müziği karşısında büyüldü. Ayinden sonra sandalyesini yaklaştırarak ona yükselen boruları, çoklu klavyeleri, uzun ahşap pedal sıralarını ve daha pek çok şeyi gösterdi. Joy Ellis onlara katıldıktan ve onu güvende tutmak için bir koluyla yanındaki sıraya kaldırdıktan sonra bile on beş dakika boyunca enstrümanı memnuniyet verici bir canlılıkla anlattı. Sonunda Leydi Rhys ve Kitty Teyze onları kurtarmaya geldiler ama Jennifer her anın tadını çıkarmıştı. Onun coşkusu ve oldukça kalın Galler aksanı son derece sevimliydi.

Jennifer Ravenswood'a geldiği için çok memnundu. Ama bir sabah, birkaç yoğun günün ardından kendini biraz yorgun hissediyordu ve biraz yalnız kalmak istiyordu. Kitty Teyze ve dul kontesle birlikte Cartref'e gidip Sör Ifor ve Leydi Rhys ile öğle yemeği yiyebilirdi. Kontesin kardeşi Bay George Greenfield onları almaya gelecekti ve Gwyneth ile bebek de gidecekti. Ya da Luc, Pippa ve ikizlerle birlikte daha uzak bir mesafeye, Pippa'nın anne tarafından büyükannesi ve büyükbabası olan Bay ve Bayan Greenfield'ı ziyarete gidebilirdi. Her iki yere de davet edilmişti. Ama o sakın bir sabah geçirmek istediğini söylemiş, kimse de etmemişti. Ravenswood'un ve Devlin ile Gwyneth'in ev sahibi ve ev sahibesi rollerini rahatça oynamalarının özellikle hoşuna giden bir yanı da buydu. Her zaman birlikte olunacak birileri ve gidilecek yerler vardı. Ama hiçbir şey düzenli değildi. Hiçbir şey talep edilmiyordu.

Balo salonunun dışındaki terasta oturuyordu. batı kanadına doğru ilerliyor, ötesinde uzanan parkı seyrederek duyularına ziyafet çekiyordu. Sağında, evden çok da uzak olmayan, Grek tapınağı biçiminde taş bir köşk bulunan, kuzeyinde ağaçlarla çevrili bir tepe vardı

Yokuş. Ona içeride uzun sütunların arasından dışarıya bakan koltuklar olduğu söylenmişti. Orada oturup aşağıya bakmak çok güzel olmalıydı ama Bruce'un onu taşımasını talep etmeyecekti. İleride, bazıları kesinlikle oldukça eski olan ağaçlarla bezeli, inişli çıkışlı bir otlak vardı. Bir patika park alanının içinden geçerek uzaktaki gölün yanından geçiyordu. Gölün üzerinde ağaçlarla kaplı bir ada ve tepedeki tapınağın daha küçük bir versiyonu gibi görünen bir şey vardı. Parkın doğal görünmesi için özenle tasarlandığını görebiliyordu, ancak elbette doğanın vahşileşmesini önlemek için bir bahçıvan ordusu tarafından sürekli bakıma ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Çeşitli yeşillik kokularını içine çekti ve çoğunlukla görünmeyen kuşların şarkılarını dinledi.

Oh, nasıl o sevdi kırları, çok o gibi
Bazen bahar aylarında Londra'da birkaç hafta geçirmeyi arzuldım.

Bildiği kadarıyla evde bir tek o vardı. Onu kendilerine katılması için davet etmemiş olanlar kendi işleriyle meşguldü. Devlin, şenlik akşamı baloda çalması için anlaştığı orkestranın lideriyle görüşmeye gitmişti. Stephanie, Pippa ve Luc ile birlikte büyükanne ve büyükbabasını ziyarete gitmişti. Owen, Bertrand ve Binbaşı Ware ata binmeye gitmişlerdi.

Binicilik. Bu kelime ona anılarını hatırlattı.
Gülümse. Binicilik. Araba sürmek. Yüzmek. Bay Ellis'le avluda yaptığı o tuhaf konuşmayı hatırlayınca usulca güldü. Hepsi de imkânsız hayallerdi. Yine de içinde eski, huzursuz bir özlem uyandırmışlar ve her zaman var olan depresyona girme tehlikesini ortaya çıkarmışlardı. Bunun olmasına izin vermeyecekti. Kendine acımayacaktı. O kadar çok şey vardı ki, özellikle de

Bu yaz, ruhunu neşelendirmek ve hayatta olduğu için onu mutlu ve çok minnettar kılmak için.

At binmeyi, yüzmeyi, yürümeyi, dans etmeyi, tepelerde ve bayırlarda koşmayı, kollarını iki yana açmayı ve yüzünü güneşe dönmeyi ne kadar da çok isterdi. Yine de bu imkânsız hayalleri hep kendine saklamak zorundaydı. Kitty Teyze, Luc, Pippa, Charlotte, eğer bunları paylaşırsa hepsi üzülürdü, çünkü bunları gerçekleştirmek için bir şey yapmaktan aciz hissederlerdi. Ellerinden gelse ona dünyayı, ayı ve yıldızları vereceklerini biliyordu.

Balo salonunu boydan boya kaplayan Fransız pencerelerinden biri arkasında açıldı ve başını kahve ve Ravenswood aşçısının taze pişmiş bisküvi ya da keklerinden getirdiğine şüphe olmayan Bruce'a gülümsedi. Ama gelen Bruce değildi. Son karşılaşmalarından beri onunla göz göze gelmekten bile kaçınan Bay Ellis'ti, tıpkı onun da Bruce'la olduğu gibi. O öğleden sonra avluda paylaştıklarının anısı en hafif deyiimiyle utanç vericiydi. O zamandan beri ne oraya geri dönmüş ne de odasının içinde tek ayağı üzerinde kısa mesafeler kat etmek dışında koltuk değnekleriyle yürümüştü. Ama uzak durması aptalcaydı çünkü onun da oraya döndüğünden şüpheliydi.

"Ah. Buradasınız," dedi. "Yüksekleri aramak zorunda kaldım ve hizmetçiniz için alçak."

"Saklanıyor muydu?" diye sordu gülümseyerek. "Burada sessizce oturmuş manzarayı seyrediyordum."

"Parkta bir gezintinin hoşunuza gidebileceğini düşündüm," dedi ve sandalyesinin yanına geldi. "İhtiyacınız olabilecek her şeyi alabilir ve arabayı buraya getirebilirim."

Oh. Ona ihtiyatla baktı. Ona parkı gezdirmeyi teklif etmek için kasıtlı olarak mı onu aramıştı? Bir konserde mi? Küçük bir araçla yani.

"Araba sürmek derken, Bay Ellis, ne demek istiyorsunuz?"

Birden ona sırtıttı ve şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adama . Hayır, yakışıklılığı sürpriz değildi. Ama aynı zamanda çekici olduğu gerçeğiydi. Daha önce fark etmemişti ve şimdi de fark etmek istemiyordu. Onun yanında kendini yeterince mahcup hissediyordu.

"Demek istediğim," dedi, "siz kurdelelerde sıranızı savarken ben de arkama yaslanıp sürüşün bir kısmında manzaranın tadını çıkarmak isteyebilirim."

Ondan önce hiç kimse ona böyle bir şey önermemişti. Şimdiye kadar bindiği tek arabalar, önünde bir kutu üzerinde bir arabacı bulunan sağlam, hantal tipteydi. Teyzesi bile kendi arabasını hiç kullanmamıştı. Ya da bildiği kadarıyla Charlotte. Kadınlar araba kullanmamaya eğilimliydi, hatta sağlıklı kadınlar bile.

"Bir çukura yuvarlanmaktan korkmuyor musun?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi. "Parkta içine düşebileceğim bir hendek yok. Sanırım göle ama bu konuda şansımı deneyeceğim. Arabanın iki büyük tekerleği var ve öyle bir şekilde inşa edilmiş ki, onu devirmek için büyük çaba sarf etmek gerekecek. Seçtiğim at dörtnala kelimesinin anlamını ya da at dilindeki karşılığı her neyse onu bilmiyor. Her neyse, tam yanınızda oturacağım ve kendimi korumak için güçlü bir içgüdüye sahibim. Büyütmem gereken genç bir kızım var."

"Joy nerede?" diye sordu.

"Pippa ve Lucas'la birlikte büyük büyükanne ve büyükbabasını ziyarete fırsatını kaçırmadı," dedi. "Ya da eğer böyle bir ilişki varsa üvey büyük büyük büyükbabalarını. Onu her zaman utanmadan şımartırlar, ben çocukken bana yaptıkları gibi. Onlar iyi insanlar. Steph de gitti."

Ve küçük kız Stephanie'ye tapıyordu.

"Araba kullanacak cesaretiniz var mı, Leydi Jennifer?" diye sordu ona.

"Çok mu zor?" diye sordu.

"Neredeyse imkânsız," dedi. "Ama yanınızdaki koltukta uzman bir eğitmeniniz olacak."

"Ve mütevazı bir tane," dedi.

"O da var." Adam ona baktı ve cevabını bekledi. Ve garip bir şekilde onu tereddüde düşüren, arabanın şeritlerini kendi eline alma ve böylece tüm aracın kontrolünü ele geçirme korkusu değil, belki yarım saat ya da daha uzun bir süre Bay Ellis'in yanında oturma düşüncesi idi. Ne hakkında konuşacaklardı? Bu, hiçbir sosyal ortamda kendisine sormadığı bir soruydu. O halde neden şimdi? Üstelik parkta dolaşacaklardı ve kendisi de arabayı sürmeye çalışacaktı. Sohbet etmeye gerek kalmayacaktı.

"Bir şapka ve eldivene ihtiyacım olacak," dedi. "Ve belki bir şal ya da spencer. Bugün hava eskisi kadar sıcak değil, değil mi? Hizmetçim ne seçeceğini bilir. Bruce beni arabaya bindirecek."

Balo salonunun kapısına geri döndü. "Bana on dakika verin," dedi.

Arabayla gidiyordu. Her zamanki gibi yanında bir aile üyesi ve desteği olmadan. Tek atlı küçük bir araçla kendi başına gitmesi bekleniyordu. Bir yerden bir yere kendi başına gidebilecekti. Bunun heyecanı neredeyse dayanılmazdı ama neden daha önce kimse bunu onun için bir olasılık olarak düşünmemişti? Neden bunu kendisi için düşünmemişti? Sınırlarını, temel hareketsizliğini neden bu kadar uysalca kabul etmişti? Ama sapkın bir şekilde, aniden Bay Ellis'in arkasından bir mesaj gönderip, ona

fikrini değiştirdi. Burada sessizce oturmaya devam etmeyi, çevresinin huzurunu ve güzelliğini solumayı tercih ederdi. bu yüzden evde kalmayı seçmişti. Bir mesaj gönderebilirdi. Yanındaki masanın üzerinde bir zil vardı. Onu çalabilirdi ve Bruce gelirdi. Başkalarının yanında olmadığı ya da hizmetkârların odasına bağlanan çan ipinin ulaşabileceği bir yerde bulunmadığı zamanlarda zil sesini asla duymazdı.

Zili olduğu yerde bıraktı ve bekledi. Gerçi uzun sürmedi. Bruce kısa süre sonra şapkası ve spencer'ıyla göründü. Elbette onları seçmek kolay olacaktı. Her şey siyahtı. Bone'nin kurdelelerini çenesinin altından bağlarken, evin önünden bir araba köşeyi döndü, Bay Ellis kurdelelerin başındaydı.

Aman Tanrım. Kendini tereddütlü bir korkak gibi göstermeden fikrini değiştirmek için artık çok geçti.

Ama Tanrı aşkına, o ne yapıyordu?

C         

TJennifer'a çok akıllı ve biraz da korkutucu göründü. Gövdesi gök mavisiydi ve güneş ı ı ı. Siyah deri koltuklar yeni bir cilayla parlıyordu. Aynı derecede parlak deri kap  on arkaya katlanmıştı. Üzerlerinde toz ya da kurumu  çamur lekesi olmayan iki büyük tekerlek bütüne bir sağlamlık katıyor ve Bay Ellis'in doğru söylediğine ve kurdelelerde elini denemenin gerçekten güvenli olacağına onu ikna ediyordu. Kahverengi kürkü pürüzsüz bir parlaklıkta fırçalanmış olan at rahatsız edici derecede büyük görünüyordu.

Bay Ellis arabadan indi ama onu sandalyesinden kaldırıp en yakındaki koltu a oturtan Bruce oldu ve yoldan çekilmeden önce elbisesinin eteklerinin ayakkabılarının üstüne düzgünce oturdu undan emin oldu. Jennifer d   menin neredeyse imkânsız olacağına karar verdi. Koltu un kolları güven verici bir şekilde yanlarını sarıyordu. Bay Ellis bir elinde gri bir boh ayla aracın etrafından dolanmıştı.

"Kurdeleleri almak istiyorsan her iki ayağını da ayaklıklara dayaman gerekecek," dedi ona. "Sa  ayağını buna dayamay　 dene. Bunun yardımcı olacağına inanıyorum."

Elinde bir minder tutuyordu. Şimdi onu önündeki ayaklı a dayamıştı ve orada duracak kadar büyük ve a ırdı. Ona dokunmadı ve Bruce da

sandalyesinin yanında duruyordu ama ona yardıma gelmedi. Sol ayağını tahtaya, bükülmüş sağ ayağını da sert ama rahat edebileceği kadar yumuşak olduğunu fark ettiği mindere dayadı. Sağ tarafına eğilmek zorunda kalmadan her iki ayağıyla da kendini destekleyebileceğini keşfetti.

"Mükemmel," dedi. "Nereden buldun bunu?" Herhangi bir mobilyayı süslemesi beklenebilecek türden bir minder değildi.

"Ben yaptım," dedi ona. "Eski bir asker çuvalından ve biraz taze samandan. İğne ve iplik kullanmayı Yarımada'dayken öğrenmiştim."

"Gerçekten mi?" Adam konser alanına geri dönüp kendisinin yanındaki koltuğa otururken ve kurdeleleri eline alırken ona gülümsedi.

"Gerçekten de öyle," dedi. "Benim için yakışıklı yüzümden daha fazlası var, biliyorsun."

Yüksek sesle güldü. Bu adamın mizah duygusuna sahip olduğundan şüphelenmezdi, gerçi daha önce de mizah duygusu parıldamıştı. "Ah," dedi. "Bu güven verici."

O da kıkırdadı ve yola koyuldular.

"Bu sabah beni aramaya gelmek düşüncesizce bir fikir değildi o zaman?" dedi. "Her şeyi planlamış mıydınız? Araba temiz ve pırıl pırıl, at da mükemmel bir şekilde tımar edilmiş. Ve özellikle benim için bir minder yapmışsın."

"Bağımsız olarak hareket edebilmek istiyorsunuz," dedi. "Koltuk değneklerinizle yürümek için çaba sarf etmek takdire şayan ama tam olarak tatmin edici değil sanırım. Eminim bir kuş gibi uçmak istersiniz. Korkarım sizin için kanat yapamam ama başkalarının sizi her yere taşımasına, sandalyenizde itmesine ya da bir arabaya bindirmesine ihtiyaç duymadan bir yerden bir yere nasıl hızlı ve kolay bir şekilde gidebileceğinizi keşfetmeniz için size bir fırsat verebilirim."

"Tek başıma konser verebileceğimi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Neden olmasın?" diye sordu karşılığında.

"İçeri girmek mi?" diye sordu. "Çıkmak mı? Sıkışmak mı? Kaçan bir atınız mı var?"

"Çoğu konserin arkasına takılabilen bir tünek var," dedi ona. "Damadın oturabileceği bir yer."

"Bruce," dedi.

"Bunu size daha önce kimse önermedi mi?" diye sordu.

"Hayır." Güldü. "Bir yerden bir yere çok güvenli arabalarla götürülüyorum. Dürüst olmak gerekirse, ailemde de kimse araba kullanmıyor. Teyzem kapalı bir arabaya ya da bir barouche'a binmeyi tercih eder. Kız kardeşim de öyle, tabii ki üç çocuğu bahane olarak kullanıyor. Luc, eniştem ve kuzenim, Kitty Teyze'nin oğlu, yalnız olduklarında ata binmeyi ya da kendi arabalarını sürmeyi tercih ediyorlar."

Arabayı batı kanadının yanından kuzeye doğru götürüyor, sonra kuzey tarafındaki ahırları ve at arabası evini geçiyor, sonra da doğu kanadı boyunca geri dönüyordu. Araba yolu nehre ve ötesindeki köye doğru inen yokuşa varmadan hemen önce, daha dar araba yolları sağa ve sola ayrılıyordu; Jennifer'ın tahminine göre, gidecek belirli bir yeri olmayan ama parkın havasının ve güzelliklerinin tadını çıkarmak isteyenler için doğal yollar. Bay Ellis göle giden sağ taraftaki patikayı seçti. Henüz ona araba kullanmayı teklif etmemişti ama bu gezintinin görünürdeki amacı buydu.

Jennifer onun kurdeleler üzerindeki ellerini izliyordu, özellikle de dönüşleri yaparken. Kayınbiraderi Sylvester'ın geçen yıl Londra'da iki çocukla birlikte yaptığı uçurtmayı hatırladı. Rüzgarlı bir sabah Hyde Park'ta uçurmalarını izlemiş ve

ipin sarılı olduğu sopayı nasıl tuttuklarını fark etmişti. Bu, uçurtmanın bir daha görölmemek üzere uçup gitmemesini sağlamak için pasif bir tutuş değildi. Aksine, uçurtmanın yönünü değıştirmek, rüzgârı yakalamak, daha yükseğe ya da daha alçağa uçmak için ipi manevra ettirmişlerdi. Genç yeğeninde bile bu içgüdüsel bir şey gibi görünüyordu. Hiçbiri ellerini izlememiş, gözlerini uçurtmadan ayırmamıştı.

"Kurdeleleri tutarken ellerinizle ne yaptığınızı düşünmek zorunda mısınız?" diye sordu.

"Hayır," dedi arabayı durma noktasına getirirken. "Ama belki de gençken yapmışımdır. Hatırlayamıyorum."

Yan tarafındaki tekerleğe bakmak için başını çevirdi. "Eğer bunlar sandalyemin yanlarında olsaydı," dedi, "onu kendim itebilirdim. Belki tam olarak bu tekerlekler değil. Kollarım yeterince uzun olmazdı. Ayrıca sandalyem çok gülünç görünürdü. Şimdi benden kurdeleleri almamı bekliyorsunuz, değil mi?" Saçma bir şekilde gergin ve heyecanlı hissediyordu. Tıpkı nadir ve bir ikram sunulan bir çocuk gibi.

"Tamamen güvende olacaksın," diye güvence ona. "Yanıdayım ama bana ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Sadece yumuşak ellerini kullan. Kurdeleleri tutma ya da sarsma. Farklı bir yola keskin bir dönüş yapmamız dışında onları manevra ettirmene gerek kalmayacak. At diğer zamanlarda yolun ortasında kalması gerektiğini bilecektir."

"Yirmi beş yaşıdayım ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmam ne kadar saçma," dedi. Ve bunu nasıl yaptığını tam olarak bilmeden, ata başlaması için işaret vermiş olmalıydı. At itaatkâr bir şekilde ilerledi, onları batıya, birkaç dakika önce oturduğu yerin altındaki evin köşesine götürdü ve sonra

tapınağın bulunduğu tepeyi geçip göle doğru gitti. Ve harekete neden olan da kendisiydi. Atın toynaklarının takırtısını ve tekerleklerin çakıllı yolda çıkardığı çıtırtıları dinlerken yüzüne hafif bir esintinin vurduğunu hissetti ve büyük bir keyifle güldü.

"Kimin kuş olmaya ihtiyacı var ki?" diye bağırdı.

"Gördün mü?" dedi. "Dışarı atlayabilirim ve sen yine de tamamen güvende olursun."

"Lütfen yapmayın," dedi aceleyle. "Birkaç gün sonra buradan birkaç yüz mil batıda keşfedilebilirim ve hâlâ ufka doğru ilerliyor olabilirim."

Birkaç dakika sonra gözlerini atın sallanan sağırsından ayırıp sağa sola, solundaki ağaçların arasından ilerideki tarlalara, parkın içindeki çimenlerin ve ağaç kümelerinin, hatta ustaca yerleştirilmiş birkaç çiçek tarhının üzerinden ilerideki göle bakacak kadar rahatlardı. Yolun tamamen düz olmaması ve ok gibi dümdüz bir çizgide ilerlememesi, onları hafif yükseltir ve hafif çukurlardan geçirmesi ve arazinin kıvrımlarıyla birlikte dönmesi hoşuna gitmişti. Şeritlerin hafif virajlarda manevra yapmasına gerek olmadığını söylemişti ama elleri ona aksini söylüyordu. Yine de bu gerçekten de içgüdüsel bir şeydi.

Neden dünyada vardı o hiç düşünmedi bu bu olarak bir

Bay Ellis bunu önerene kadar? Neden başka kimse önermemişti? Herkes onu narin bir yaratık, hatta bir sakat olarak gördüğü için miydi? O ne narin ne de sakattı. Tamamen normal bir kadındı ve sadece bir bacağı ve ayağı çarpıktı, bu da yürümesini imkânsız hale getiriyordu. Ve bu arada, ayakları ayaklıklara mükemmel bir şekilde dayanıyordu. İkisi de öyleydi, gerçi sol ayağı

Sağdan daha güçlüydü elbette. Jennifer'a öyle geliyordu ki, belki de eve döndükten sonra, koltuk değnekleriyle yürürken ya da bir tarafa hafifçe eğilerek çok uzun süre oturduğunda bazen olduğu gibi sırtı ağrımayacaktı.

Yaklaştıklarında patika yolun göl kıyısına çok yakın olmadığını fark edince rahatladı. Yol ile kıyı arasında geniş, çimenli bir kenar ve birkaç sağlam ağaç vardı. Yine de Bay Ellis daha fazla ilerlemeden önce durmasını söyledi.

"Nasıl duracağım?" diye sordu ama adam onu kurdeleleri çok sıkı tutmaması ya da sarsmaması konusunda tekrar uyaramadan önce durmuştu bile. At itaatkâr bir şekilde durdu. Yaratıkların en yumuşak huylusuydu.

"Çok aşığım," dedi gülümseyerek ve başını çevirdiğinde Bay Ellis'in yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi olduğunu gördü.

"Atla birlikte," diye açıkladı, korkunç derecede utanarak. Adam gerçekten de oldukça çekiciydi. İnsanın görmezden gelemeyeceği bir fiziksel varlığa sahip bir adamdı - her ne demeye çalışıyorsa artık. Ama birkaç gün öncesine kadar hiç denemeden onu görmezden gelmişti. Sadece onu fark etmemişti. Bu kafa karıştırıcıydı.

"Ah," dedi. "Bir an için cazibemin karşı konulmaz olduğunu keşfettiğinizi düşündüm. Hiç tekneye bindiniz mi?"

"Geçen yıl," dedi kızarmamak için kendini zor tutarak. "Richmond'da bir bahçe partisinde. Kardeşim beni Thames Nehri'nde kürekle gezdirmişti." Ve sonra başka biri onu oraya geri götürmüştü, gerçi Bay Jamieson'ı düşünmek için değil tercih ediyordu. Moralinin tekrar düşmesini istemiyordu. "Olağanüstü heyecan verici bir deneyimdi."

"Thames Nehri'ni öneremem," dedi. "Ama şuradaki kayıkhanede kayıklar var ve adaya çok kısa bir mesafe var. Tapınak köşkünün arkasındaki barakada sandalyeler ve minderler var. Oraya gitmek ister misiniz?"

Tüm mahcubiyeti geri gelmişti, ama bu mahcubiyetin az önce at hakkında söylediklerinden ve adamın onun cazibesi hakkında yaptığı şakadan duyduğu utançtan çok daha gerçek bir nedeni vardı. Onu buradan tekneye, tekneden de küçük pavyona nasıl götürecekti? Ve sonra tekrar geri?

"Koltuk değneklerimi getirmedim," dedi.

"Hizmetimi sunabilir miyim?" diye sordu. "Seni suya düşürmeyeceğime söz verirsem tabii?"

Bruce'un dokunuşu her zaman oldukça kişiseldi. Onun yanında asla utanmazdı. Bruce yıllardır, on beş yaşından beri onunla birlikteydi. Luc ve Kuzen Gerald dışında onu bir yerden bir yere taşıyan tek erkek oydu. Bunu bir yabancının yapmasına izin verme düşüncesi bile onu şoke etmiş ve utandırmıştı. Ama güneş parlıyordu, hava bunaltıcı derecede sıcak olmadan ılıktı, su davetkâr bir şekilde parıldıyordu ve gün çok özel hissettiriyordu - bazı insanların kesinlikle gülünç derecede yavaş olduğunu düşüneceği bir hızda araba sürerek kanatlarını açtığı gün. Bay Ellis de sevimli bir yol arkadaşıydı ve o şakaya ve birkaç dakika önce kendisine oldukça çekici olduğunu itiraf etmesine rağmen hiç de tehditkâr değildi. Gerçekten de çok sıradan bir adamdı. Hem de nazik bir adam. Onun yanında her zaman hissettiği rahatsızlığın mantıklı bir açıklaması yoktu.

"Ah canım," dedi.

Bu iki kelimeyi anlaşma olarak kabul etti ve arabadan atlayarak kayıkhaneye doğru yürümeye başladı.

Jennifer'a çok uzaktı. Birdenbire arabasıyla ve kaçma ihtimali olan bir atla yapayalnız kaldığını hissetti; bu at, kurdeleleri tutuşunu gevşetir gevşetmez başını araba yolunun yanındaki otları kemirmek için eğerek ne kadar tehlikeli bir hayvan olduğunu kanıtlamıştı.

Tanrım, birkaç dakika sonra tekrar düşündü. Bay Ellis, küçük bir kayığı göl suyuna indirip kıyıdaki bir direğe bağladıktan sonra adım adım ona doğru geldi.

Ah canım.

-

T Hayatında aklına gelen en iyi fikir bu değildi, Ben, tekneden Leydi Jennifer Arden'ın beklediği, siyahlar içinde endişeli ve düpedüz sert görünen arabaya yürürken hayıflanarak düşündü. Bu kesinlikle onun ilk planının bir parçası değildi; Leydi'nin parkta sakın sakın dolaşmasına ve yarım saat kadar sonra eve dönmesine izin verecekti, belki de yavaşlarsa ya da belirli bir manzarayı seyretmek için ara sıra dururlarsa bir saat. Tüm iniş ve binişler hizmetçisi tarafından yapılacaktı.

Ama şimdi gidip ne yaptığına bir bakın. Mesele sadece onu arabaya bindirip çıkarmak değildi. Onu adaya götürüp geri getirmesi gerekecekti. Ve oradayken onun yanına oturup -etraflarında hareket eden bir manzara olmadan- sohbet etmesi gerekecekti. Birkaç gün önce avluda yaptığı gibi.

Birden aklına kızın yanında, sadece hizmetçisi bile olsa, bir tür refakatçi olması gerektiği geldi. Bu muhtemelen hiç de doğru bir şey değildi.

Ama her şeye rağmen, adam kurdeleleri ona uzatıp atın yeniden hareket etmesi için gıdıkladığında, mumlarla dolu bir şamdan gibi parlamıştı. Adeta sevinçten patlamıştı.

Arabayı, kör bir atın hiçbir rehberlik olmadan ve yavaş bir koşudan biraz daha hızlı bir şekilde gidebileceği bir yol boyunca sürerken heyecanını bastırdı. Ona biraz kızının ödüllendirildiği zamanki halini hatırlatmıştı. Leydi Jennifer bu kadar basit bir şeyden muazzam bir zevk almıştı.

Ve tıpkı bir ödül gibi, onu adaya götürerek mutluluğunu uzatmak, hatta artırmak istemişti. Orayı her zaman sevmişti, belki de parktaki diğer yerlerden daha çok. Buranın romantizm için mükemmel bir yer olduğunu düşünmüştü ama şimdi bunu hatırlamak rahatsızlığını daha da artırıyordu.

Atı bir ağaca bağladı ki, geri dönüp ahıra gitmeyi aklına koymasın ve Ben'i, kadını modern zaman Herkül'ü gibi eve kadar taşımak zorunda bırakmasın.

"Biliyor musunuz Bay Ellis," dedi Leydi Jennifer ona dönerken. "Kolunuzla bana destek olursanız tekneye kadar yürüyebileceğime inanıyorum."

"Denemek ister misin?" diye sordu.

Ama elbette yine de onu arabadan indirmesi gerekiyordu. Bunu olabildiğince hızlı ve kişiliksiz bir şekilde yaptı, onu sol ayağının üzerine yatırdı ve sağ kolunu sol kolunun arasından sıkıca geçirdi. Kadının oldukça uzun olduğunu, kendisinden sadece birkaç santim daha kısa olduğunu fark etti. Sağ ayağının üzerinde yürürken omzunu koluna dayamış, sol ayağını kullanırken de yine omzuna yaslanmıştı.

Ona belli bir konuyu ne zaman ve nasıl açacağını ya da açıp açmayacağını bilmiyordu ama şu andan daha uygun bir zaman olmadığına karar verdi. Düşünmesi gereken yeterince başka şey vardı.

"Köydeki demirci ve ayakkabıcıyla konuştum," dedi ona. "İkisinde de büyü yok

ancak her ikisi de bacağınızı, ağırlığınızın daha fazlasını ona vermenize izin verecek kadar desteklemenin ve rahatlık için yeterince yumuşak ancak özellikle ayak bileği çevresinde ayağınızı destekleyecek kadar sert bir ayakkabı yapmanın mümkün olabileceği konusunda hemfikirdir. Ayağınızın şekline göre dikkatlice tasarlanmış ve onu kaldıracak kadar kalın bir tabanı olan bu ayakkabı sayesinde sağ bacağınız sol bacağınızla aynı uzunlukta olacaktır. Her ikisi de bir hafta içinde böyle bir destek ve ayakkabı üretebileceklerine inanıyor. Denemek için kesinlikle hevesliler. Bu proje üzerinde gece gündüz çalışacaklarını söyleyebilirim."

Planını uzun uzun anlatırken kulağa daha önce olduğundan daha da çılgınca geliyordu.

Yürümeyi bırakmıştı, tekneyle arabanın tam ortasındaydı. Ona doğru döndü, ağırlığı sol ayağı ve sağ ayağının parmakları üzerinde dengelenmişti, Ben'in yüzünde sadece şaşkınlık ve dehşetin karışımı olarak yorumlayabileceği bir ifade vardı.

"Siz beni köyü ile tartışıyormuşsunuz. Demirci ve ayakkabıcı Bay Ellis?" diye sordu. "Benim rızam olmadan mı? Ve muhtemelen ağabeyimin ya da yengemin izni olmadan?"

"Evet," diye itiraf etti.

Burun delikleri alevlendi. Dudakları inceldi. İçinde kreşendoya dönüştüğünü neredeyse görebildiği öfke patlamasını bekledi. Ağızını açtı, nefes aldı, durakladı ve ağızını tekrar kapattı. Ama ona dik dik bakmaya devam etti.

"Neden?" diye sordu sonunda. Bu tek kelime bir kırbaç gibiydi.

"Yürümek, koşmak ve dans etmek istiyorsunuz," dedi. "Ve uçmak."

"Bunların ne yapabilirim ne de yapabilirim," dedi sertçe. "Sihirli değneği olanın sen olduğuna mı inanıyorsun?"

Bay Ellis? Hastalık beni vurduğundan bu yana geçen yirmi yılı, ay ne olursa olsun gökyüzünde kalacakken, üzülerək ve aya özlem duyarak geçirdiğimi mi sanıyorsunuz? Ben bir kurban değilim. Çaresiz değilim. Ben bir proje değilim. Hepimiz zaman zaman imkânsızı arzularız. Ay için. Bu, mümkün olanla verimli ve hatta mutlu bir şekilde yaşayamayacağımız anlamına gelmez. Dünya için. Çoğumuz gerçekliğimizi yaşarken hayallerimizi de düşleyebiliriz. Mücadeleci gayretinize ne ihtiyacım var ne de takdir ediyorum."

"Ve bazılarımız," dedi onun küçümsemesinden etkilenerek, "ilerlemek bizi diğer tarafa geçirecek bir kapıya götürebilecek olsa bile alnımızı taş duvara vurmaya devam edeceğiz. Hâlâ adaya gitmek istiyor musun?"

Hayır demesini istedi. Haksız yere kızgındı. -Utanmış ve aşağılanmış. Ve suçluydu. Daha da kötüsü, onu çileden çıkarmış, utandırmış ve küçük düşürmüştü. Haddini aşmıştı. Onun sorunlarını çözmek ona düşmezdi.

Başını çevirip tekneye, adaya ve ağaçların çerçevelediği köşke baktı. Küçük beyaz bir bulut az önce güneşin önünden çekilmişti ve güneş ışığı sıcak bir şekilde üzerlerine vuruyordu.

"Evet," dedi sertçe. ""

Yolun geri kalanını onun yardımıyla yürüdü ve adam onu çok dikkatli bir şekilde tekneye bindirdi. Eğer kayığı devirir ve onu ıslatırsa bu bardağı taşıran son damla olacaktı. Onun karşısındaki yerini aldı ve kürekleri eline aldı. Güneş ışığı suyun üzerinde parıldıyordu ve siyah bonesinin siperliğiyle gölgelenen dudakları, şüphesiz onun için olmasa da, bir gülümsemeye dönüştü. Onun gözünde kötülerin en kötüsü olmalıydı.

"Adaya çok kısa bir mesafe var," dedi. "Karaya çıkmadan önce sizi etrafından dolaştırayım mı?"

"Evet, lütfen," dedi. Ellerini kucağında üst üste, avuç içleri yukarı bakacak şekilde düzgünce yerleştirdi ve gözlerini ona odaklamadan önce etrafına iyice bir baktı.

"Sana nedenini sorduğumda," dedi, "bana yürümek, koşmak ve dans etmek istediğim için olduğunu söyledin. Ama bu soruyu tam olarak yanıtlamadı. Neden o arabayı temizleyip cilaladın, atı tımar ettin ve ayağımı desteklemek için bir yastık yaptın? Neden köye gidip demirci ve ayakkabıcıyla benim hakkımda konuştun? Ben sizin için bir hiçim Bay Ellis, sadece erkek kardeşimin üvey kız kardeşinizle evli olması dışında. Geçen yıl ya da bu bahar Greystone'da karşılaştığımızda birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık. Bazı insanlar benim ... engelimden rahatsız oluyor ve benden uzak duruyor. Böyle bir tepkiye alışkınım ve artık bundan incinmiyorum. Sizin de onlardan biri olduğunuzu düşünmüştüm -eğer bu konuda biraz düşündüysem-."

"Bu doğru değil," diye güvence verdi ona, tam olarak doğru olmasa da.

Aslında hiç de dürüst değildi. Ve bahse girerim ki başkalarının bu tür davranışları onu hâlâ incitiyordu. Kim incinmez ki?

"Neden?" Kaşlarını çattı ve düşündü. "Sanırım pratik sorunlara çözüm bulma ihtiyacı içimde var. Birkaç yıl boyunca burada kâhyalık yaptım ve şimdi yönetmem gereken kendi mülküm ve çiftliğim var. Sorunları görüyorum ama bunlar beni korkutmak yerine aslında canlandırıyor. Çünkü bir sorunun olduğu yerde neredeyse her zaman bir çözüm vardır."

"Ravenswood'da kâhya mıydınız?" diye sordu, Kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalkıyor ve onu çok aristokrat gösteriyordu. Bir tür hizmetçiyle bir saat kadar vakit geçirdiği yeni mi aklına gelmişti?

"Öyleydim," dedi. "Uzun süredir görev yapan kâhya emekli olmak istiyordu ve ben de babama onunla birlikte çalışmama izin vermesi ve ardından görevi devralmam için yalvardım. O zamanlar on sekiz yaşındaydım ve babam beni Cambridge'e göndermek istiyordu. Ancak akademik çalışmalar kendi başlarına pek ilgimi çekmiyordu. İşleri yürütmek, organize etmek, yeni fikirlerden haberdar olmak, her şeyin sorunsuz işlemlerini sağlamak, sorunları tespit etmek ve çözmek, fırsatları görmek ve değerlendirmek, her şeyi giderek daha iyi, daha verimli, daha üretken ve müreffeh hale getirmek, işte bunlar ilgimi çekiyordu. Yani benim ilgimi çekti."

Tekne adanın arkasından dolanırken, kıyıdan oldukça uzakta durarak, sözsüz bir şekilde ona baktı. Orada hafif bir eğimle suya doğru uzanan bir tür kumsal vardı; kendisi ve kardeşleri küçükken en sevdikleri yüzme yeri idi. Ancak sığ suda bir teknenin takılması kolaydı. Bunu biliyordu. Çocukken başına bir ya da iki kez gelmişti.

"Babam isteğimi isteksizce de olsa kabul etti ve ancak ona yalvarıp yakardıktan sonra kabul etti," dedi. "Bana ne ihtiyacım olan ne de istediğim tam maaşı ödemekte ısrar ederek misilleme yaptı, ama bana başka hiçbir şekilde hizmetçi gibi davranmadı. Ailenin diğer üyelerine de öyle davranmadı. Ben sadece mülkü yöneten kardeş oldum."

Bakışlarını ondan ayırdı ve etrafına bakındı. " ne kadar güzel bir yer," dedi. "Buraya, yani Ravenswood'a geldiğim için çok mutluyum. Tam da Kitty Teyze ve benim ihtiyacımız olan şey. Biraz önce sizi için özür dilerim Bay Ellis. Sadece fark ettim ki, demirci ve ayakkabıcı gerçekten de daha iyi yürümeme yardımcı olacak bir mekanizma üzerinde çalışacak olsalar

bunu görmeden yapamazlar, değil mi? Tıpkı bir terzi gibi görmeleri, incelemeleri ve ölçmeleri gerekir. Bu fikir bile dehşet verici."

"Evet," dedi. "Bunu anlayabiliyorum Leydi Jennifer. Özür dilerim. Kötü bir fikirdi. En azından ne yapmak istediğimi size söylemeliydim. Ama aklımdaki şeyin mümkün olup olmadığını anlamak için önce onlarla konuşmaya karar verdim. Onları beni ilgilendirmeyen bir işe bulaştırdığım için kendilerinden özür dileyeceğim, ancak her ikisi de herhangi bir şekilde ilerlemeden önce size danışmaları gerektiğinin çok iyi farkındalar. İkisinin de bu hikayeyi tüm mahalleye yayacağından korkmanıza gerek yok. Kardeşinizin Wilby Dükü Majesteleri olması onları oldukça şaşırttı."

"İşe yarar mı?" diye sordu, doğrudan ona bakarak. "İşe yaraması mümkün mü?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi. "Ne yazık ki."

Tekneyi pavyonun önündeki kıyıya çekti ve bir göz attığında, bağladığı yaşlı meşe ağacının dalları tarafından gölgelenen atın hâlâ memnun bir şekilde otları kemirdiğini gördü. Tekneyi bir direğe bağladı ve iki sandalye getirip bir kolunun altına ağır bir minder sıkıştırmak için aceleyle köşkün arkasındaki depoya geri dönmek üzere dışarı çıktı. Sandalyeleri küçük tapınağın içine yerleştirdi ve onu kayıktan taşımak için geri döndü. Kadın bir kolunu adamın boynuna doladı ve bir an için göz göze geldiler.

Bir kadını taşımak hiç de rahat bir şey değildi.

Aslında bir yabancı olan bu kadının sıcaklığını ve kadınsı kıvrımlarını hissetmek ve hafif çiçek parfümünü koklamak. Özellikle de sosyal olarak birbirlerinden ayrı evrenler oldukları gerçeği düşünüldüğünde. Ve-

Ama onu çekici bulmaya başlamayacaktı. Aman Tanrım. Bu düşünce bile onu soğuk terler dökmeye itebilirdi. Hayatı zaten yeterince karmaşıktı.

Sıradan bir kadın, Ben, diye hatırlattı kendine sessizce. İkinci eşinde her şeyden çok istediği şey buydu. Her ne kadar bu tanım kulağa biraz aşağılayıcı gelse de, düşündüğü üç sıradan kadın hakkında yeniden düşünmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Onu sandalyelerden birine oturttu ve yastığı sağ ayağının altına yerleştirdi. Ayak bileğinin içe doğru büküldüğünü, ayağının ise aşağı doğru açılı olduğunu fark etti. Topuğunu yere düz basması zor, hatta imkânsız olmalıydı.

"Çok az insan benim rahatım için bunu yapmayı düşünmüştür," dedi. "Çok nazıksınız Bay Ellis. Teşekkür ederim."

Yine dili tutulmuş gibi hissederek onun yanındaki koltuğa oturdu. Daha sonra onu geri taşımak zorunda kalmayı hiç istemiyordu. Tüm bu gezi onun için küstahça olmuştu ve amaçladığından ya da istediğinden çok daha samimiydi. Ağabeyinin bunu öğrenirse pek memnun olacağından emin değildi -gerçi dürüst olmak gerekirse Lucas, Ben'e hiçbir zaman Pippa'nın diğer kardeşlerine davrandığından farklı davranmamıştı.

Belki de bunun nedeni, ona farklı davranmak için hiçbir zaman bir nedeni olmamasıydı. Ben daha önce hiç kız kardeşini kelimenin tam anlamıyla gözlerden uzak, romantik bir göl adasına götürmemişti.

C           

Jennifer sandalyesinde rahatlamış, sağ ayağını minderin üzerine rahatça koymuştu. Tapınak pavyonunun çatısı Uç taraftaki manzara sadece çatıyı destekleyen taş sütunlarla kısıtlanmış olsa da, onları doğrudan güneş ışınlarından koruyordu. Etrafındaki suyu ve ötesinde uzanan yeşil çayırları görebiliyordu. Uzakta büyük tapınağın bulunduğu tepe ve onun ötesine doğru uzanan evin batı kanadı vardı. Oradan buraya kadar kendi başına gelmişti. Ne kadar da akıllıca!

Kendini özgür ve neşeli hissediyordu. Burası ılıktı ama sıcak değildi. Siyah giysileri bazen yaz sıcağında olduğu gibi bunaltıcı hissettirmiyordu. Ama bonesini çıkarıp sandalyesinin yanına bıraktı ve elleriyle saçlarını düzelterip arkasındaki bukleleri kaldırdı. Kendini bir yerden bir yere götürebilirdi. Ve bunu yapacaktı. Eve döndükten sonra kendine bir araba satın alacaktı. Arkada bir tüneği olduğundan emin olacaktı, böylece evden bir ya da iki milden daha uzağa gidecekse Bruce ekstra güvenlik için ona eşlik edebilecekti.

Ona bu olasılığı açan Bay Ellis'ti. Ona meydan okumuş, sonra da zaman ayırıp arabayı neredeyse yeni görünene kadar temizleyip cilalamak ve uygun bir at seçip tımar etmek için çaba sarf etmişti. Ayağı için sağlam bir yastık bile yapmıştı. Daha önce hiç

İğne iplik kullanabilen bir adam tanımişti. Bütün bunları onun şu anda burada oturmasını mümkün kılmak için yapmıştı. Ayrıca köye gidip demirci ve ayakkabıcıyla, koltuk değnekleriyle daha rahat yürümesine yardımcı olacak bir tür bacak desteği ve özel olarak tasarlanmış ayakkabı ya da çizme yapma olasılığı hakkında görüşmüştü.

Ama neden?

Adamın yaptığı açıklamaların hiçbirisi onu tam olarak tatmin etmemişti. Belki de bunun nedeni onun nazik bir adam olmasıydı. Eğer gözlerini açmayı seçseydi, bu iyiliği şimdiye kadar kendisi de görebilirdi. Annesiz küçük kızı için harika bir babaydı. Çocuk için dünyadaki her şeyin bakım, güvenlik ve sevgi olduğu açıktı. Ve onun ihtiyaçlarını telaşlanmadan ya da gereksiz bir sahiplenme duygusuna kapılmadan karşılıyordu. Onu sadece seviyordu.

Sadık bir babanın çok çekici bir yanı vardı. Jennifer kısaca kendi babasını düşündü. Hastalandığında başucunda sayısız saatler geçirmiş, ona kitap okumuş, acısını hafifletmek için hikâyeler anlatmış ya da sadece oturup elini tutmuş veya alnındaki saçları düzeltmişti. Sonra annesi Jennifer'ın erkek kardeşi olacak çocuğu doğururken ölmüş ve babası değişmişti. Sanki bir önsezi hissetmiş gibi, annesinin ölümünden önce bile bunu yapmaya başlamıştı. Ama harika bir baba olmuştu. Gereksiz ölümünün korkunç acısının ötesine bakması birkaç yılını almıştı - hiç yapmadığı bir şey olan pervasızca ata biniyordu, sanki artık hayatta kalmayı ve yaşayan çocukları için var olmayı umursamıyordu.

Birkaç dakika sonra sessizlik içinde oturduklarını fark etti. Bu rahatsız hissettirmede,

Ne var ki, Bay Ellis ne zaman bir arada olsa bir şekilde fark edilmemeyi başarıyordu. Çok fazla konuşmazdı ama hiçbir zaman sıkılmış ya da asık suratlı görünmezdi. Gerçekten de çok iyi bir adamdı. Yumuşak bir kelime, hoş. Ama ona uyuyordu. İyi biriydi. Yine de sessizliği rahat buluyor muydu? Ona bakmak için başını çevirdi. Adam bakışlarına karşılık vermedi, belki de rahat olmadığıнын kesin bir işaretiydi bu. Bu şaşırtıcı olmazdı. Kısa bir süre önce öfkesinin tüm gücünü onun üzerine boşaltmıştı. Özür dilemişti ama bu yeterli miydi? Ona bir eşitten çok bir hizmetçi gibi davrandığını mı hissetmişti?

Eşit miydi?

Burada, Ravenswood'da büyümüşü. Babası, merhum Stratton Kontu, onu Cambridge'e göndermek istemişti. Üvey kardeşleri de oraya mı gitmişti? Ama hayır. Devlin'i bilmiyordu ama Owen Oxford'daydı. Ve Binbaşı Nicholas Ware muhtemelen ikisine de gitmemişti. Askeri kariyer için erken yaşta belirlenmiş bir çocuk olmalıydı ve okulu bitirdikten kısa bir süre sonra göreve başlamıştı. Bay Ellis malikânenin kâhyalığını üstlenmişti, kendi isteğiyle, ona öyle söylemişti. Babası ona bir kâhya maaşı bile ödemişti. Devlin'le birlikte Yarımada'ya gitmişti ama bir subay ya da er olarak değil. Kardeşinin uşağı ya da sopacısı olarak gitmiş olmalıydı.

Hiç kimse, Pippa bile, Jennifer'a Bay Ellis'in aileye nasıl uyum sağladığını tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği, onun merhum kontun gayrimeşru oğlu olduğu ama burada büyüdüğü, ama babasının adını taşımadığıydı. Yine de ailenin meşru kısmı için geçen yılki düğüne ve bu bahardaki vaftiz törenine davet edilecek kadar değerliydi-ve burada bölümü için

Yazın. Herkes kızının üzerine titriyordu. Belki de ailedeki rolünün açıklanmasına gerek yoktu. Babasının onu buraya getirmesinden bu yana geçen yıllar içinde evrim geçirmişti. O zaman kaç yaşındaydı? Kitty Teyze ona söylemiş miydi?

"Ravenswood'a getirildiğinizde kaç yaşındaydınız Bay Ellis?" diye sordu.

Başını sertçe ona doğru salladı ve kadın onun gerçekten de sessizlikten rahatsız olduğunu anladı. "Üç," dedi. "Annem yeni ölmüştü ve babam beni buraya getirdi."

Kızının şu anki yaşı civarındaydı.

"Annemi hatırlıyor musun?" diye sordu, soruyu çok müdahaleci bulmayacağını umarak.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve iç geçirdi. "İnsanın üç yıl boyunca başka biriyle gece gündüz yaşamasına rağmen bu süreye dair net bir anısının olmaması çok ilginç," dedi. Bugün ölsem Joy'un beni hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyorum. Unutması inanılmaz görünüyor ama büyük ihtimalle unutturdu. Bana da oldu. Hafızamdan kesitler var -burada bir sahne, orada bir koku, başka bir yerde bir sesin tınısı, kahkaha ve şarkının bir ipucu. Sıcak bir güvenle sarmalanmış olma hissi. Ama bu geçici izlenimlerin hiçbiri net bir imgeye ya da somut bir anıya dönüşmeyecek. Beni sevdiğine ve bana değer verdiğine inanıyorum. Babamın onunla olan hayatımın bir parçası olduğuna inanıyorum. Öyle olmalı. Beni buraya getirdiğinde onunla birlikte yeterince isteyerek geldim. Arabada onun kucağında oturduğumu hatırlıyorum. Neden bunu hatırlıyorum da ondan öncesini hatırlamıyorum?"

Zavallı çocuk, diye düşündü Jennifer. Ve fark etti ki bir elini sandalyesinin kolundan kaldırdı ve aralarındaki mesafeyi geçerek onlara uzanmak üzereydi.

elini sıktı. Dürtüsünü tam zamanında yakaladı ve parmaklarını tekrar sandalyenin koluna doladı.

Ama hafıza ne kadar değerli bir şeydi. Annesi öldüğünde on bir, babası ölümcül kazayı geçirdiğinde ise on iki yaşındaydı. Sık sık silmeyi dilediği korkunç anılardı bunlar. Ama en azından onları olduğu gibi zihninde canlandırabiliyordu. Nasıl göründüklerini, nasıl ses çıkardıklarını ve hatta nasıl koktuklarını hatırlıyordu. Kendisini, Charlotte'u ve Luc'u nasıl sevdiklerini hatırlıyordu. İnsan ihtiyaç duyduğunda yanında olmadığı sürece hafızanın bir armağan olduğunu düşünmezdi. Bay Ellis'in annesine ya da onun kendisine olan sevgisine dair bilinçli bir anısı yoktu.

"Üvey annem - aslında ben ona anne diyorum ve üvey ilişkiyi neredeyse hiç düşünmüyorum" dedi. "Her şey düşünüldüğünde bana karşı harikaydı. Ben geldiğimde kendi ilk çocuğu -Devlin- sadece birkaç haftalıktı. Nasıl hissetmiş olabileceğini ancak hayal edebilirim. Ama onun kucağında sallandığımı, bana şarkılar söylendiğini, öpüldüğümü hatırlıyorum. Sanırım o ilk günlerde çok ağlamış olmalıyım. Hafızamın buraya geldikten sonra, daha doğrusu buraya gelirken başlaması çok garip. Annemin benden üvey oğlum diye bahsettiğini hiç ama hiç duymadım. O çok özel bir kadın."

Evet, diye düşündü Jennifer. Kitty Teyze arkadaşını iyi seçmişti. Ama bu tüyler ürpertici bir görüntüydü - babasının karısının kollarında ölen annesi için ağlayan küçük çocuk.

"Annenin ailesi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu ve sonra sormamış olmayı diledi. Annesi babasının metresiyse, eğer varsa, ailesinin hem onu hem de evlilik dışı hamile kaldığı çocuğu reddetmiş olması çok muhtemeldi.

"Hiçbir şey," dedi aniden sertleşen bir sesle. "Kim olduklarını, nerede olduklarını ya da herhangi birinin

var olduklarını. Babam bana hiçbir şey söyleyemedi. Sanırım hiçbir zaman soracak kadar ilgilenmedi."

Gözlerini kısarak suyun üzerinden uzaktaki eve doğru baktı ve Jennifer başka bir şey söylememesine rağmen ondan görünmez dalgalar halinde gelen tedirginliği hissedebiliyordu. Sözlerinden, annesinin merhum kont için sadece sıradan bir metres olduğu anlaşıyordu. Onunla bir insan olarak ilgilenmemiştir. Bu onu incitmiş olmalıydı. O kadın, o sıradan metres, hakkında hiçbir şey bilmediği annesiydi.

"Özür dilerim," dedi. "Sormamalıydım. Bu beni ilgilendirmez."

Ama aniden ona doğru döndü, yüzünde neredeyse vahşi bir vardı ve konuşmak için nefesini çekti, sonra dişlerinin belirgin bir şekilde takırdamasıyla ağzını kapattı. Birkaç dakika sonra tekrar nefes aldı.

"Bir mektup aldım-" dedi ve aniden durdu. Onun yutkunduğunu duydu.

"Annen hakkında mı?" diye sordu.

Ceketinin içine uzandı ve kadının bahsettiği mektup olduğunu tahmin ettiği katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Elini kıpırdatmadan önce kâğıdın kenarını birkaç kez kalçasına vurdu.

"Geçen hafta buraya geldiğimde beni bekliyordu," dedi. "Yazan kişi kardeşim olduğunu iddia ediyor."

Jenny'nin elleri sandalyesinin kollarını kavradı. Baba tarafından kardeşi olmadığını tahmin etti.

"Annemle kocasının oğlu olduğunu söylüyor," dedi ona, kelimeler sanki uzun bir mesafeyi koşmayı yeni bitirmiş ve hala nefessiz kalmış gibi ağzından çıkıyordu. "Babasının vahşi bir adam olduğunu ve annemin oğlunu geride bırakarak ondan kaçtığını söylüyor. O sırada beş yaşındaymış. Bildiği kadarıyla babasının onun nerede olduğunu öğrenmek için hiç çaba sarf etmediğini söylüyor."

ya da onu eve getirmek için peşinden gitmek. Kısa süre önce öldü ve oğlu Vincent Kelliston onunla tanışmamızın zamanının geldiğini düşünüyor."

Ah. Kelliston. K-Ellis-ton.

Mektubun kenarını tekrar bacağına vuruyordu. "Ona cevap yazdın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi çabucak. "Ne söyleyeceğimi ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğimi bilmiyorum."

Varlığından hiç haberdar olmadığı yeni bir kardeş. Annesinin kaçtığı kötü bir evlilikten olan oğlu. Geçen hafta o mektubu okumadan önce bunların hiçbirini bilmiyordu.

"Hikâyesinin doğru olduğunu nereden bileceğim?" diye sordu. "Neden olmasın ki?"

Kadın kaşlarını çattı.

Adamın derin bir sıkıntı içindeki gözleri tekrar onunkilere baktı. "Eğer onun meşru oğluysa," dedi, "daha çok küçük bir çocukken terk ettiği oğluysa, neden bir sevgilisinden olan gayrimeşru oğluya tanışmak istesin ki? Bu normal bir erkeğin isteyeceği en son şey değil mi?"

Onun ne demek istediğini anlayabiliyordu.

"Ama başka neden yazsın ki?" diye sordu.

Omuz silkerek başını sallamadan önce ona bakmaya devam etti ve uzaklara baktı. "Bilmiyorum," dedi.

"Kardeşlerin ve annen bu konuda ne diyor?" diye sordu.

Tekrar başını salladı. "Onlara ya da başka kimseye söylemedim," dedi. "Şimdiye kadar. Onlara mektubun eski bir okul arkadaşından geldiğini söyledim."

Jennifer ona baktı. Başı öne eğilmişti. Çizmeli ayaklarının arasından yere bakıyordu. Mektubu hakkında başka hiç kimseyle konuşmamışken neden o? Belki de bir yabancı olduğu için ve bazen bir yabancıya güvenmek bir akrabaya güvenmekten daha kolay olduğu için? Çünkü

annesinin ailesini sormuş ve bu rahatsız edici mektup aklına mı gelmişti?

Kardeşlerinin ve dul kontesin neden güvenebileceğini düşüneceği son insanlar olabileceğini anlayabiliyordu. Ona karşı her zaman iyi davranmışlar ve onu kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi, az önce ona söylemişti ama Ah, peki kimliğinin bir yarısının kesilmiş olmasından dolayı çektiği acıyı hiç düşünmüşler miydi? Dünyadaki en iyi niyetlerle, annesi ve doğumunun düzensizliği hakkında ne kadar az konuşurlarsa o kadar iyi olacağını mı düşünmüşlerdi? Belki de iyi niyetli bir incelik, kişisel tarihindeki büyük boşluk hakkında onlarla açıkça konuşmasını imkânsız hale getirmişti. Ya da belki de doğumunun iğrençliğine dair herhangi bir atıf onlara iğrenç geliyordu.

"Mektubu okumama izin verir misiniz?" diye sordu, bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde sandalyesinin koluna koydu.

Başını kaldırıp ona baktı. "Bazen," dedi, "kendime saklamam gereken şeyleri ağızımdan geçiriyorum ve bunu yapmadığım için anında pişman oluyorum. Nedense bu başkalarından çok seninle başıma geliyor. Keşke son birkaç dakikayı ortadan kaldırabilseydim. Özür dilerim, Leydi Jennifer. Sizinle böyle yakışsız konular hakkında konuşmamalıydım."

Gülümsedi. "Eğer istersen," dedi, "son birkaç dakikayı aklımdan sileceğim ve bugünü sadece ilk kez bir araba sürdüğüm ve kendimi -senin de biraz yardımınla- İngiltere'nin en güzel yerlerinden birine getirdiğim o unutulmaz an olarak hatırlayacağım. Öyle, değil mi? Ya da mektubunuzu okuyabilir ve belki bir fikir sunabilirim. Sağduyuma güvenebilirsiniz. Ne içeriğinden ne de varlığından kimseye bahsetmeyeceğim."

"Uzun zamandır karşılaştığınız en belalı adam ben olmalıyım," dedi. "Belki de hiç."

Güldü. "Hayır," dedi. "Buna inanmanıza izin vermeyeceğim. Hayallerimi canlandırdınız Bay Ellis ve hayal kurmak her zaman iyi bir şeydir, hatta belki de gerekli bir şeydir. Aslında hayallerimden biri çoktan gerçek oldu. Buraya kendim geldim, yani kısmen. Ailemin hissedeceği ve şiddetle ifade edeceği endişeye rağmen bunu tekrar tekrar yapmaya niyetliyim. Bazen, yapıcı bir yardım ya da tavsiye sunamayacak olsa bile, insanın içini sempatik bir kulağa sahip bir kişiye dökmesi iyidir. Evin arkasındaki avluda size içimi döktüğümü hatırlıyorum. O zaman utanmıştım ama ... O zaman söylediğim bir şeyin sonucu olarak buradayım. Buraya gelmenin bana verdiği inanılmaz özgürlük duygusundan dolayı kendimi mutlu hissediyorum."

İç çekti, tereddüt etti ve mektubu ona uzattı.

-

Ben çenesini göğsüne indirdi ve gözlerini kapattı. Neden o? Neden onca insan arasından Leydi Jennifer Arden? Birkaç gün önce avluda, neredeyse hiç kimseyle konuşmadığı Marjorie'den ona bahsetmişti. Ve şimdi, mektubu hakkında sessiz kaldıktan sonra, etrafı onu seven en yakın akrabalarıyla çevrili olmasına rağmen, mektubu ona anlatmıştı. Şimdi mektubu okuyan da oydu.

Tanrı aşkına onu buraya getirmişti, çünkü konserde mutluydu ve bu mutluluğu uzatmak istemişti.

Yüce Tanrım!

Mektup sadece yarım sayfa uzunluğunda olmasına rağmen bu konuda acele etmiyordu. Belki de söyleyecek bir şeyi yoktu. Belki de sabırla onun tekrar başını kaldırmasını bekliyordu, böylece mektubu geri verebilecekti. Adam başını kaldırdı.

"Mektubun sizi neden üzdüğünü anlayabiliyorum Bay Ellis," dedi. "Kısa ve öz. Kendini gerçeklerle sınırlandırıyor. Ama çok az gerçek. Cevapladığından çok daha fazla soru uyandırıyor."

Kadın ona katlanmış mektubu uzattı ve o da mektubu cebine geri koydu.

"Haklısınız," dedi. "Ama bunun bir önemi yok. Bunu görmezden geleceğim."

"Bu önemli," dedi. "Çünkü cevaplanmamış sorular hayatının geri kalanında içini kemirecek. Eğer onları sormazsanız tabii. Ya da Bay Kelliston tekrar yazmaz ya da bizzat gelip cevap vermezse."

"İlk etapta neden yazdığını anlamıyorum," dedi. "Neden kendisini daha bebekken terk eden annesinin piç oğluna kendini tanıtmak istiyor? Eğer söyledikleri doğruysa tabii. Ama değilse... Peki, neden?"

"Merhum Stratton Kontu'nun oğlu olduğunuzu biliyor," dedi kadın. "Burada, İngiltere'nin en görkemli, en müreffeh mülklerinden biri olarak bilinen Ravenswood'da yaşadığınızı biliyor ya da buna inanıyor."

"Benden nefret etmek için bir neden daha," dedi.

"Ya da-" Tereddüt etti. "Kişisel bir soru sorabilir miyim? Baban öldüğünde sana bir şey bıraktı mı?"

"Penallen'in sahibiyim," dedi ona bir kır evi mi yoksa bir malikâne mi olduğunu açıklamadan. "Devlin'den makul bir fiyata satın aldım. Bir çiftlikle birlikte geliyor. Bunun dışında bir bağımsızlığım var." Aslında bağımsızlıktan çok daha fazlasına sahipti. Babası, malikâneyi

Evlendikten sonra Ben'in annesine bıraktığı parayı ona verdi. Bu para akıllıca değerlendirilmiş ve yıllar içinde orijinal değerinin birkaç katına çıkmıştı. Babası burada kâhyalık yaptığı süre boyunca ona iyi bir maaş ödemişti ve bu maaşın büyük bir kısmını biriktirmişti. Ayrıca vasiyetinde Ben'e de hatırı sayılır bir pay bırakmıştı.

"Belki de," dedi, "Bay Kelliston sizin varlıklı olduğunuza inanıyor, Bay Ellis. Ya da en azından Ware ailesinin varlıklı olduğunu."

Kaşlarını çattı. "O zaman nedeninin açgözlülük olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Kelliston mektubunda kendi koşulları hakkında hiçbir şey söylememiş olsa da, şüphelendiği şey buydu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Belki de tek başına ve yalnızdır ve kendisiyle akraba olan birini özlüyordur. Eğer tacizci bir babası varsa, belki de akrabaları ve arkadaşları olabilecek herkes tarafından dışlanmıştı." Omuz silkti ve ona hüzünle baktı. "Sadece o tek mektuptan bunu bilmek imkânsız. Bunu burada ailenizden kimseyle konuşabileceğinizi düşünmüyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Beni kendilerinden biri olarak görmeye alışkınlar," dedi. "Kendilerine sorulsa, ortak bir kimliğimiz ve ortak bir tarihimiz olduğunu söyleyeceklerini tahmin ediyorum. Ama onların kimliği ailenin Greenfield tarafını da içeriyor.

-Anne tarafı. Bana karşı hep iyi oldular. Kızıma karşı da iyiler. Ama onlar benim tam kan akrabalarım değiller. Buradaki ailem muhtemelen onlar için kimlik ve tarih olan şeylerin -her iki taraftaki kan bağlarını bilmek ve tanımakla zenginleşen- benim için tam olarak geçerli olmadığını anlamıyor. Bu mektubun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamayacaklardır. Anlamayacaklar-" Bir eliyle havada daireler çizdi.

" eksik yarısı olan boşluk," dedi yumuşak bir sesle ve adam onun anlayışının doğruluğu karşısında sarsıldı. "Onlardan hiçbirine bundan hiç bahsetmedin mi?"

"Asla. Kimseye karşı değil." Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Marjorie'ye gerçeği söylemişti, bunu yaparken bile onun acısının kendisininkinden çok daha büyük olduğunu farkındaydı. Ne anne babasını ne de onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Ama duyarsız oldukları izlenimini vermek istemiyorum. Hiç açıklama yapmazsam anlayamazlar, değil mi? Ve ben bunu hiç yapmadım. Şimdi bunu neredeyse imkânsız buluyorum."

Marjorie'ye karşı zaman hem nazik hem de kibar davranmış olan Devlin, güzel ya da çekici olmadığı ve iki kez sıradan bir askerin karısı olduğu halde Ben'in onu neden Yarımada'da sürekli ve özel yoldaşı yaptığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Ve bazen neredeyse anlaşılmas bir Cockney aksanıyla konuşuyordu. Ben onunla evlendiğinde çok şaşırmıştı, üstelik Ben ona hamile olduğunu söylediği halde. Hatta ona yüklü bir meblağ ödemeyi ve kendisiyle evlenmeye istekli, düzgün bir adam bulmayı bile teklif etmişti. Yeni dul kalmış bir kadınla evlenmeye hevesli askerler her zaman vardı.

Ben aniden kendini yeniden korkunç bir şekilde utanmış hissetti. Neden?

o kadar insan arasında bu kadına kendini açmış mıydı?

-Kusursuz ve son derece asil bir soydan gelen biri mi?

"Burada benimle kapana kısılmış gibi hissediyor olmalısın," dedi. "Eve dönmek için can atıyor olmalısın."

"Zorunda mıyım?"

Kız ona gerçek bir eğlence gibi görünen bir ifadeyle gülümsüyordu ve adam onun dişiliğinin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Koyu kıvıll saçları muhteşem bir renkteydi, biraz

kardeşininkinden daha parlaktı. Bırakıldığında nefes kesici güzellikte görünüyormuş olmalıydı. Onun yanındaki sandalyenin kolunda duran eli inceydi, parmakları uzun ve zarifti ve tırnakları kısa olmasına rağmen mükemmel bir şekilde manikürlüydü. Ve yüzünde, profilinin mükemmel klasik çizgilerinde bir şeyler vardı. Aslında mükemmel değildi. Üst dudağı çok hafif ve kışkırtıcı bir şekilde yukarı doğru kıvrılmıştı ve adam bunu fark etmemiş olmayı diledi. Onu buraya refakatsiz getirmiş olmasının uygunsuzluğu yine üzerine çökmüştü. Kızın güvenliği ve itibarı ona ve onun kendini kontrol etmesine bağlıydı. Ve onunla böyle şeyler konuşmuş olmak ... Şey.

"Ama bu benim en mutlu günüm oldu - ya da günün bir kısmı.

Bay Ellis," dedi. "Bunun için size teşekkür ederim. Kendimi kaygısız hissetmemi sağladınız ve kafamı son yıllarda görmeyi bıraktığım hayallerle doldurdunuz. Ayrıca benimle konuştunuz, benimle sohbet ettiniz. Bazen sırf sessizlik bozulmasın ve sosyal normlara uyulsun diye insanlarla sonu gelmeyen ve aslında anlamsız sohbetler yapmayı biraz sıkıcı buluyor musunuz?"

"Ancak hava durumu, kişinin kendi sağlığı ve tanıdığı diğer herkesin sağlığı, sohbeti canlandırmak için sonsuz çeşitlilikte gözlemler sağlar" dedi.

O zarif, solgun tenli elini uzatıp azarlar kolunu sertçe sıvazlarken ikisi de güldü. Sonra kızardı ve elini kucağında dinlendirmek üzere geri çekti.

"Güvenebileceğin birine ihtiyacın vardı," dedi. "Beni seçtiğine sevindim, bunun tek nedeni ne bir akraba ne de yakın bir arkadaş olmam olsa bile. Ancak iyi bir dinleyiciyim ve bazen bir insanın her şeyden çok ihtiyacı olan şey budur. İkileminize kesin bir çözüm sunmamı beklediğinizi sanmıyorum. Aslında, siz

muhtemelen size ne yapacağınızı söylememe kızacaktır. Denemeyeceğim. Ama size bir soru soracağım ve bu soruyu cevapsız bırakmakta özgürsünüz. Mektubunuzu görmezden gelerseniz ve Bay Kelliston'dan bir daha haber alamazsanız ne hissedersiniz?"

"Son derece rahatlamış," dedi. "Bu, uzun zamandır kayıp olan kardeşiyle buluşmak istediği konusunda samimi olmadığı anlamına gelmez mi?"

"O zaman belki de yapman gereken şey budur," dedi.

"Ya da," dedi adam sorusu hakkında birkaç kez düşündükten sonra

"Konuşmamızın başında söylediklerinde haklı olabilirsin. Bilmemek hayatımın geri kalanında içimi kemirebilir."

Eli tekrar ona dokunacakmış gibi yukarı kalktı ama sandalyesinin kolunun üzerinde durdu ve sonra onu kavradı.

"Hiçbir şey yapmamak korkaklık gibi gelirdi," dedi. "Çocukken babama bana annemi anlatması için yalvarırdım, tıpkı şimdi kızımın ona annesini anlatmam için yalvardığı gibi. Bunu Joy için seve seve yapıyorum. Hiçbir zaman fiziksel bir tanıma olmayacak ve onunla ilgili bilinçli anılara sahip olamayacak olsa da annesini tanımasını istiyorum. Ona Marjorie'yle yaşadıklarımı anlatıyorum ve onun bana büyüdüğü yetimhaneye ilgili anlattıklarını aktarıyorum. Hatta ona, on altı yaşındayken evlendiği ve bir asker eşi olarak Yarımada'ya gittiği yetim arkadaşından bile bahsettim. Ama babamın bana annemin çok güzel olduğu, onu sevdiği ve eğer sosyal açıdan kendisine denk bir gelin seçmek zorunda olmasaydı onunla evleneceği dışında söyleyecek bir şeyi yoktu. Acaba bu, onun zaten evli olduğunu bile bilmediği anlamına mı geliyor? Eğer evliyse tabii. Hayatım boyunca onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi arzuladım. Şimdi tam da bunu yapma ihtimalinden çekiniyorum."

"Neden?" diye sordu ona.

"Belki de Kelliston'un bana söylediklerine güvenmediğim içindir," dedi. "Ya da belki de öğrenebileceklerimden korktuğum için. Şimdiden neredeyse dayanılmaz geliyor. O evliydi. Bir çocuğu daha vardı. Onu terk etti. Gerçeklerin ya da gerçek anıların yokluğunda, onu her zaman bir melek haline getirdiğimi fark ediyorum. Ve ben her zaman onun evreninin merkezi oldum."

Annesi gerçek bir insandı. Ne de olsa, o daha doğmadan önce uzun yıllar yaşamıştı. Kocası ve ondan olan oğlu vardı. Ama başka kim vardı? Peki ya daha büyük resim? Anne ve babası kimlerdi? Kız ve erkek kardeşleri, teyzeleri, amcaları, kuzenleri var mıydı ya da var mıydı? Büyükanne ve büyükbabaları? Çoğu aileyi oluşturan tüm yardımcı karakterler? Ama annesi acı çekerken ve sonra kaçarken onlar neredeydi? Onlara gitmek yerine onlardan kaçmıştı.

"Belki de Kent'te bir Kelliston ailesi vardır," dedi. "Gerçi beni ilgilendiren onlar değil, değil mi? Belki de annemin adını bilmediğim bir aile vardır. Ama yasal kocasından ayrıldıktan sonra doğurduğu gayrimeşru oğlu hakkında ne düşünürler? Bana kollarını açmaları mümkün mü? Sanmıyorum."

Kadın ona cevap vermedi ve adam burada, adada, köşkün korunaklı çatısı altında oturup daha önce babasıyla bile yüksek sesle konuşmadığı şeyleri konuştuğuna bir kez daha hayret etti. Hem de Leydi Jennifer Arden'a. Bugünün mutlu bir gün olduğuna dair ne derse desin, Jericho'da olmasını dilemeliydi. Yine de sadece kibarca sohbet etmek yerine birinin kendisiyle konuşmasından mutlu olduğunu söylemişti.

"Belki de," dedi, "gerçeği öğrenmekten korkuyorum. Uyuyan köpeklerle ilgili eski bir atasözü vardır."

"Bir maceraya atılmak için," dedi. "Ya da çıkmamak. Olmak ya da olmamak. Zavallı Hamlet. Birçok okuyucunun onun sonsuz kararsızlığını son derece rahatsız edici bulduğunu biliyorum. Ben onun için her zaman derin duygular beslemişimdir. Neden hayattaki en önemli soruların çoğunun düzgün ve açık cevapları yoktur? "İki ve ikinin toplamı gibi."

Ama doğru cevabın ne olduğunu biliyordu. Bunu başından beri biliyordu ama bilmek istememişti. Kimliğinin bir yarısı olan boşluğun donuk ağrısına alışmıştı. Ortaya çıkarabileceği şeylerden korktuğu için şimdi onu rahatsız etmek istemiyordu. Ayrıca mektuba güvenip bunun acımasız bir aldatmaca olduğunu keşfetmekten de korkuyordu. Ama her zaman bir cevap göndermesi gerektiğini ve göndereceğini biliyordu. Çok sayıda sorudan oluşan bir cevaptan şüpheleniyordu.

"Gerçek bir yardım sunamadığım için üzgünüm," dedi.

"Ama var," diye güvence verdi ona. "Hiçbir fikrin yok. Sadece birine anlatabilmek ve bir başkasının bu şeyi okuması bile benim için çok şey ifade ediyor. Kafam rahatladı. Yazmam gereken bir mektup var."

Alışlagelmiş neşesiyle hiçbir ilgisi olmayan yumuşak ve içten bir gülümsemeyle ona gülümsedi. Ya da Ben'e öyle gelmişti. Daha önce de söylediği gibi yirmi beş yaşındaydı. Şimdiye kadar evlenmiş ve çocuk sahibi olmuş olmalıydı. Kuşkusuz bunu engelleyen tek bir faktör vardı, o da çocukluğunda geçirdiği ve onu sakat bırakan küçük bir hastalıktı. Yine de, Tanrı'ya şükür, etrafındaki herkesin inandığı kadar güçsüz değildi. Bir bacağı ve ayağı deforme olmuştu. Ama neden tüm hayatını mahvetsinlerdi ki?

Kadın hâlâ ona
gülümsüyordu. "Teşekkür
ederim," dedi.

"Arabayı tekrar kullanabilir miyim Bay Ellis?" diye sordu. "Hemen eve dönmeye hevesli değilseniz, doğrudan eve değil, gölün ötesine. Dairesel bir yol var mı? Sadece araba yolunu takip edersem ya da atı takip etmesi için teşvik edersem, sonunda bizi eve geri götürebilir miyim - doğudan?"

"Gerçekten de öyle olacak," dedi ayağa kalkarak. "Sandalyeleri kaldırmadan önce seni tekneye taşıyayım, sonra destansı yolculuğumuza devam ederiz."

Güldü. "Benim için destansı bir şey," dedi. "Kendimi bir yerden bir yere taşımanın nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemezsin, her ne kadar bunu mümkün kılmak için bir konsere, bir ata ve senin rehberliğine ihtiyacım olsa da. Ve Bruce'un beni içeri ve dışarı taşımasına."

Bone'sinin kurdelelerini tekrar çenesinin altına bağladıktan sonra kaldırmak için eğildi ve kolunu gevşekçe boynuna doladı. Bu olmadan da yapabileceği bir yakınlıktı,

ama bunu kendi başına getiren kendisiydi. İri yarı

Bruce'muş gibi davranmaya çalıştı. Bu kadını çekici bulmaya başlamasa doğrusu, kendine karşı dürüst olmak gerekirse, onu çekici bulmaya devam etse- daha iyi olur,

dedi kendi . Ne kadar nazik olsa da

Yine de sosyal skalanın zıt uçlarında yer alıyorlardı.

C□□□□□ □□□□

Taile ve misafirleri akşamı misafir yanındaki müzik odasında birlikte geçirdi. Bu gece sohbetin yanı sıra müziğe de karar vermişlerdi. Gwyneth arpını çaldı ve kendi eşliğinde birkaç Galce şarkı söyledi. Genç Vikont Watley-Bertrand, arpın çalması dünyadaki en zor enstrümanlardan biri olduğunu söylediğinde ayağa kalktı.

"Gel ve dene," dedi ve bir kolunu sallayarak arpın arkasındaki işaret etti. Adamın yüzündeki dehşete düşmüş ifade karşısında gözleri parladı. Ama Owen kıkırdarken, adam oyunbaz bir tavırla ayağa kalktı.

"Bazen bu evde, Bert," dedi, "insanın düşüncelerini kendine saklaması akıllıca olur."

Bertrand oturdu ve arpı omzuna dayadı. Ellerini tellere dokunmadan iki yanına koydu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu gülerek.

Lucas, "Şimdi parmaklarınızı tellerin üzerinde gezdiriyorsunuz, bunu yaparken zarif görünüyorsunuz ve ilahi bir müzik üretiyorsunuz," dedi. "Pedalları da unutma."

Bertrand Gwyneth'e sırtımdan önce ona doğru birkaç tel kopardı. "Zamanla, büyük bir çaba ve alıştırmayla, senin tellerinden ses çıkarabileceğime inanıyorum."

Arp, Leydi Stratton," dedi. "Ama müzik yapma işini size bırakacağım. Ve itiraf etmelisiniz ki Galli olmanızın bana karşı haksız bir avantajı var."

Jennifer teyzesinin yanındaki dul kontese, "Olağanüstü yakışıklı bir genç adam," diye duydu. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Ve büyüleyici. Keşke sen ve ben yirmi beş ya da otuz yaş daha genç olsaydık, Clarissa."

"Muhtemelen onun için kavga ederdik ve artık arkadaş olamazdık, Kitty," diye mırıldandı dul kadın. "Olduğumuz yaşta kalmak daha iyi."

Ve ikisi de artık olmadıkları kızlar gibi kıkırdadılar. Jennifer da kendini gülümserken buldu. Geçen hafta boyunca birbirlerine eşlik etmekten çok keyif almışlardı.

Stephanie, salondakinden çok daha büyük bir enstrüman olan piyanoyu çalıyordu, ancak onu daha önce dinlememiş olanları, alışının en iyi ihtimalle yetkin olarak tanımlanabileceği konusunda uyarmıştı. Kardeşi Nicholas'ın eşliğinde şarkı söylemeden önce de aynı şeyi söylemişti. Sesinin bir grup içinde şarkı söylemeye daha uygun olduğunu iddia ediyordu. Sir Ifor Rhys'in yönettiği gençlik korosunun bir üyesiydi. Birden fazla Galler sanat festivalinde ya da eisteddfod'da ödül kazanmışlardı - kelimeyi Kitty Teyze için heceledi ve doğru söylediğinden emin olmak için Gwyneth'e baktı.

"Ama hatırladığım kadarıyla, Steph," dedi Devlin, "koronun şu anda çalıştığı bir parçada solo bir bölümün var."

"ok küçük bir solo rol," dedi, yüzü ve boynu kıpkırmızı olmuştu, zavallı kız.

Aslında tatlı ve saf bir soprano sesi vardı. Jennifer Lucas'ın eşliğinde ve söyledikten sonra Gwyneth ve Nicholas iki det söylediler. Onlar ok

Nicholas'ın açıkladığı gibi, Gwyneth dörtmala koşan bir küheylan gibi, o da ağır aksak giden bir katır gibi havalandığında, genel kahkahalar arasında ilkinde yanlış bir başlangıç yapmış olsalar da iyiydi. Görünüşe göre ikisi büyürken yakın arkadaş olmuşlardı ve Jennifer genel beklentinin büyüdüklerinde birbirleriyle evlenecekleri yönünde olup olmadığını merak etti. Nicholas son derece yakışıklı bir adamdı. Görünüşe göre babasına dikkate değer ölçüde benziyordu. Ama Gwyneth, alnında ve bir yanağının üst kısmında kötü bir yara izi olan siyah saçlı ağabeyi Devlin'le evlenmişti ve ikisi de birbirleriyle çok mutlu görünüyorlardı.

Bertrand piyanoforte ile Bach çalardı. Bertrand ile Gwyneth'in arp çalmadaki yeteneğine denk bir yetenektir. Ancak Kitty Teyze'nin bis isteğini reddetti. Oldukça mütevazı bir genç adama benziyordu.

Çay tepsisinin gelmesiyle müzik sona erdi ve çok geçmeden toplantı dağıldı. Kitty Teyze ve dul kontes, yoğun geçen birkaç günün ardından oldukça erken bir gece geçirme niyetlerini açıkladılar ve birlikte yukarı çıktılar.

Erkeklerin hepsi bilardo salonuna çekildi. Gwyneth ve Stephanie geç vakitte balo salonuna giderek çay içerken konuştukları, yaklaşan şenlikteki akşam balosuyla ilgili bazı ayrıntıları çözmeye çalıştılar. Philippa Jennifer'a Bruce için zili çalması gerekip gerekmediğini sordu. "Ya da Biz olabilir kal Burada için a ise ve konuş." o

alternatif olarak önerdi. "Saat çok geç değil ve burası rahat. Burada kalmaktan memnun musun Jenny? Bu sabah büyükannem ve büyükbabamı ziyaret etmek için yola çıktığımızda biraz suçlu hissettim ve diğerlerinden bazıları öğle yemeği için Sör Ifor ve Leydi Rhys'e gitti. Erkeklerin hepsinin başka planları vardı ve bu yüzden yalnız kaldınız. Terk edilmiş gibi hissettim.

Yine de en çok ihtiyaç duyduğunuz şeyin sizin bir gün olduğunda ısrar ettiniz."

"Çok güzel bir gündü," dedi Jennifer ona, "ama hiç de planladığım gibi değildi. Kendimi parkın etrafında bir konser arabasıyla dolaştırdım ve bir adaya gittim ve oradaki tapınağın gölgesinde oturup yürümeyi, koşmayı, ata binmeyi ve yüzmeyi hayal ettim. Ve uçmayı." Philippa güldü ve onun kolunu okşadı. "Çok eğlencelisin, Jenny," dedi. "Gerçekten ne yaptın? Umarım Bruce seni biraz temiz hava alman için dışarı çıkarmıştır. Bugün hava çok güzeldi, her zamankinden biraz daha serindi ama yine de çok hoş bir şekilde sıcaktı. Büyükbabam Christopher'ı dışarıda çimlerin üzerine oturtmuş, her şeyde yaptığı gibi avuç avuç koparıp yemeye çalışıyordu. Joy kanat çırpıp bir kuş gibi davranarak yalınayak etrafta koşturdu ve Emily, Joy aşağı inip karnını gıdıkladığında ona gerçekten güldü. Zavallı Emmy. zaman küsmeye o kadar kararlı ki. Bana gerçekten ne yaptığını söyle."

"Konseri ben sürdüm," dedi Jennifer. "Aslında kurdeleleri kendi ellerimle tuttum ve . At benimle birlikte kaçmayacak ya da şaha kalkıp beni ölesiye korkutmayacak kadar nazikti. Parkın her tarafını dolaştık, batıya doğru gittik ve doğudan döndük, yol üzerindeki adada durup dinlendik ve çevremizin güzelliğinin tadını çıkardık."

Philippa ona baktı, hâlâ kendisiyle dalga geçilmediğinden emin değildi. "Biz mi?" dedi.

"Bay Ellis ve ben," dedi Jennifer. "Beni taşıyacak ya da bir yerden bir yere itecek biri olmadığı sürece hayatımı sandalyemde ya da yatağında hareketsiz geçirmek zorunda kalmamam gerektiğine inanıyor. Arabayı pırıl pırıl ve yeni görününe kadar temizledi ve cilaladı, ama hiç de yeni olmadığını söyleyebilirim. Uysal bir at seçti. Ve Pippa, en iyisi de

Yarımada'dayken almış olduğunu tahmin ettiğim eski bir çuvaldan bir minder yaptı ve içini samanla doldurup kendi elleriyle dikti. Sağ ayağıma daha fazla destek ve rahatlık sağlamak ve sağ bacağımın sol bacağımla aşağı yukarı aynı uzunlukta olmasını sağlamak için onu arabanın ayakucuna yerleştirdi. Bu sabah beni dışarı çıkardı ve sürüşü bana bıraktı."

Philippa hayretle ona baktı, ta ki Philippa sandalyesinde rahatlayıp gülümseyene kadar. "Ah, evet," dedi. "Bu tam da Ben'in yapacağı türden bir şey. Çözmek zorunda olmadığı hiçbir sorun görmezdi. Bir gün Stephanie'nin en sevdiği oyuncak bebeğinin kafasının koptuğunu ve babamın her zamanki şakacı ama çaresiz tavrıyla kafanın yerine yapıştırılabileceğini söyleyerek onu teselli etmeye çalıştığını hatırlıyorum. Ama Stephanie teselli bulamıyordu çünkü kafa hareket ettirilebiliyordu ama yapıştırılırsa artık hareket ettirilemeyecekti. Ben bebeği ve kafasını aldı ve tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Kısa bir süre sonra onları tekrar tek parça olarak geri getirdi - hareket edebilen bir kafayla. Ama Jenny, ona sadece senin arabayı sürebileceğini değil, bunu isteyebileceğini de düşündüren neydi?"

"Ben yaptım. Manastırda yürürken bana rastladı. Bir öğleden sonra avluda," dedi Jennifer, Philippa'nın gözleri fal taşı gibi açılırken. "Bunu elimden geldiğince sık yapıyorum, biliyorsun, ama kimseye söylemiyorum - tabii Bruce hariç. Koltuk değneklerimi, iki bacağımı ve ayaklarımı kullanıyorum. Bu konuda pek başarılı değilim ve ne yazık ki asla olamayacağım. Ama aynı zamanda inatçıyım. Bay Ellis bunu yaptığımı fark ettiğinde ikimiz de çok utandık. Ama bir süre gül bahçesinde oturduk ve sanırım ona yürümeyi, koşmayı, sıçramayı ve uçmayı nasıl hayal ettiğimi anlatmış olmalıyım. Bana araba kullanıp kullanmadığımı, ata binip binmediğimi ya da yüzüp yüzmediğimi sordu." Güldü. "Sonra gitti ve beni terasta bulana kadar tek kelime etmeden o arabayı hazırladı.

Bu sabah balo salonunun dışında beni arabayla götürmeyi teklif etti. Daha doğrusu benim onu götürmemi teklif etti."

Philippa düşünceli görünüyordu. "Az önce bir şeyin farkına vardım," dedi. "Bunu daha önce anlayamadığım için beni bağışlayın. Bir insan sevgi tarafından boğulabilir - sevilen kişiyi incinmekten korumak isteyen gerçek bir sevgi. Ben de dahil olmak üzere herkes sana hep böyle mi davrandı Jenny?"

"Oh, şikâyet etmiyorum," diye inkar etmeden güvence verdi Jennifer. "Çünkü sevildiğimi biliyorum. Ben kesinlikle yaşayan en kutsanmış insanlardan biriyim. Benim küçük isyanım sadece kendim içindi ve beni seven ve koruyanlara karşı bir meydan okuma değildi. Asla hayal kurmadım- Şey, evet, aslında kurdum. Hayal ettim. Ama hiçbir zaman daha fazla hareket kabiliyetine sahip olmayı beklemedim. Geçen yıl Hyde Park'ta kız kardeşimin çocuklarının yaptıkları uçurtmayı uçurdıkları o sabahı hatırlıyor musun Pippa? Çok kıskanmıştım. Sadece uçurtmayı değil, çimenlerin üzerinde koşuşturmalarını, koşma yeteneklerini çok doğal karşılamalarını da kıskanmıştım."

Philippa, "Ben ne iyi etmiş de senin araba kullanmanı mümkün kılmış," dedi. "Kimseye tek kelime etmeden. Artık kendine ait bir konserin olacak mı?"

"Evet," dedi Jennifer. "Kitty Teyze küplere binecek. Luc da öyle, sanırım. Ama evet. Kendi arabamı ve atımı satın alacağım, onlarla birlikte kırlarda dolaşacağım ve herkes beni eksantrik ilan edecek. Arkasında bir tüneğim olacak - Bay Ellis bunun mümkün olduğunu söylüyor- ve evden bir milden fazla uzaklaştığımda Bruce da benimle gelebilecek."

Philippa ellerini ağzına götürdü ve parmaklarının üstünden Jenny'ye gülümsedi. "Çok sevindim," dedi. "Ve Lucas bana homurdanırsa ona da söyleyeceğim."

Jennifer bir elini kaldırarak, "Ama henüz değil, lütfen," dedi. "Başka bir şey daha var, Pippa." Aslında birden fazla şey vardı ama sadece bir tanesi için baldızının yardımına ihtiyacı vardı. O zaman bunu gerçekten düşünüyor muydu? Bu kesinlikle tam bir çılgınlıktı ve onu daha önce hiç yaşamadığı kadar büyük bir utanca sürükleyecekti.

"Madem başladın, söylesen iyi olur," dedi Philippa, elini uzatıp okşadıktan sonra sıkarak. "tercih edersen başka kimseye söylemeyeceğim. Lucas'a bile. Hatta özellikle ona. Tanrım, o senin kardeşin ve elinden gelse seni güvende tutmak için sürekli pamuklara sarardı. Bu da Ben'i ilgilendiriyor mu?"

"Benimle köye gelmeni istiyorum," diye patladı Jennifer. "Demirciye. Ve ayakkabıcıya."

Philippa başını iki yana eğdi ve soran gözlerle arkadaşına baktı. "Demirci mi?" dedi. "Cam Holland mı?"

"Adı bu mu?" Jennifer söyledi. "Sağ bacağım için bir tür destek yapmanın mümkün olabileceğine inanıyor. Onu düzeltmek ya da herhangi bir şekilde daraltmak için değil ama yürümeye çalışırken sabit tutmak için. Ayakkabıcı da ayak bileğime ekstra destek sağlayacak ve ayağımın seviyesini yükseltecek bir tür ayakkabı ya da çizme yapmanın mümkün olabileceğine inanıyor, böylece yürürken bir yandan diğer yana çok fazla sallanmayacağım."

Philippa yine kaşlarını çatmıştı. "Gidip Cam Holland'la mı konuştun?" dedi.

"Hayır, Bay Ellis söyledi," dedi Jennifer ona. "Korkarım bana söylediğinde -tam anlamıyla olmasa da tabii ki- boğazına sarıldım. Çok kızmıştım ve özür diledi. Neredeyse hemen eve dönmemizi talep edecektim - o sırada beni adaya götürmek üzereydi - ama

Yapmadım. Niyetinin iyiliğini anladım ama bana önceden tek kelime etmeden beni o ... adamlarla görüştürmesi beni öfkeliendirdi. Elbette hayır diyecektim."

Philippa kızgın bir ifadeyle, "Nasıl istersen," dedi. "Kendi kardeşimden utanıyorum. Bunu nasıl yapabilir?"

"Ama sonra düşünmeye başladım," dedi Jennifer. "Pippa, ya bu mümkünse? Ya biraz yardımla yürüyebileceğimi keşfedersem? Hâlâ koltuk değneklerimle tabii ki. Onların yardımı olmadan yürümeyi asla beklemezdim. Ama bir şekilde aynı uzunlukta ve tüm desteklerle yeterince güçlü olan iki bacakla, sağ bacağıma sol bacağıma verdiğim ağırlığın aynısını verebilirsem? Bu iki adama danışmaya gidersem utançtan öleceğim kesin, çünkü bacağımla ve ayağımla görmeleri ve ölçmeleri gerekecek, değil mi? Ama en azından rüyanın gerçeğe dönüşüp dönüşmeyeceğini öğrenmezsem kesinlikle öleceğim. Ne aptalca bir abartı. Her iki durumda da ölmeyeceğim. Ama oraya Bay Ellis'in refakatinde gidemem, Kitty Teyze'ye, Luc'e ya da başka birine de söyleyemem. İsteyebileceğim tek kişi sizsiniz."

Philippa nutku tutulmuş bir halde ona baktı.

"Benimle gelir misin?" Jennifer sordu. "Bacağımla ve ayağımla da görmedin. Hoş bir manzara değiller. Ama..."

Philippa onun elini tekrar sıktı. Hatta güldü bile. "Elbette geleceğim," dedi. "Ne macera ama. Ve muhteşem bir sır. Cam Holland'ın bir kız kardeşi var, Sally. Benden birkaç yaş büyük ama kızken hep arkadaşlık. Ona da gelmesini söyleyeyim mi? Sana destek olacak iki kadının olması seni daha mutlu eder mi?"

"Sanırım öyle," dedi Jennifer.

"Ama Ben'in aklından ne geçtiğini merak ediyorum," dedi Philippa. "Sana aşık olmadı, değil mi Jenny?"

"Aman Tanrım, hayır." Jennifer yanaklarındaki rengin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Yürümeye çalıştığımı görünce benim için üzüldü, hepsi bu."

"Özür dilerim," dedi Philippa. "Bazen Ben'in- Neyse, boş verin."

Bazen Ben'in gayrimeşru kardeşimiz olduğunu unutuyorum. Kesinlikle söylemek üzere olduğu şey buydu. Ama bunu düşünmekte haklıydı. Bay Ellis bir Ware değildi. Son Stratton Kontu'nun ve kocasından kaçıp geride genç bir oğul bırakan evli bir kadının oğluydu -eğer mektuba inanılacaksa, ki Jennifer inanılmaması için hiçbir neden düşünemiyordu.

Bay Ellis farklı olduğunun farkındaydı. Jennifer'a karşı takındığı tavır, onun da en az Jennifer kadar aralarındaki sosyal uçurumun farkında olduğunu gösteriyordu. Yakışıklıydı. Nazikti. Çok iyi bir babaydı. Çekiciydi. Bugün birlikte olduklarında bunu hissetmişti. Belki onun da kendisini biraz çekici bulduğunu düşündü. Ama bu ikisinin de teşvik edeceği bir duygu değildi. Aralarında herhangi bir romantizm söz konusu bile olamazdı.

"Senin de itiraf ettiğin gibi, Pippa," dedi gülümseyerek, "Bay Ellis pratik bir çözüm aramadan bir sorun göremeyen bir adam."

Lucas'ın müzik odasının kapısını açıp odaya girmeden önce etrafına göz gezdirmesiyle bölündüler.

Seni uyandırmamak için parmak yatak odamıza girdim Phil," dedi. Sonra orada bile olmadığını fark ettim. Ya da çocuk odasında, ikizlerin ikisinin de derin uykuda olduğunu da eklemeliyim." Kız kardeşine sırtıttı. "Aranızda dünyanın tüm sorunlarını çözdünüz mü?"

"Sadece yarısı," dedi Jennifer. "Diğer yarısını yarına bıraktık."

"Yukarı çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu, arkasından yaklaşıp omuzlarını sıkarak. "Seni ben taşıyacağım."

"Teşekkür ederim Luc," dedi.

-

Gwyneth ailesi ve bazı arkadaşları için göl kenarında bir piknik planlamıştı mahallesinden için ertesi öğleden sonra. Ancak sabah herkes kendi işine gücüne baktı ve Ben kütüphanedeki masasına oturup bütün gece uyanıkken ve hatta uyurken bile kafasında bestelediği mektubu yazmakta özgürdü.

Joy, Gwyneth ve Stephanie ile birlikte kiliseye gitmişti. Sir Ifor Rhys de oraya gidecekti, böylece Steph gençlik korosunun şenliğin açılışında söyleyeceği parçalardan birindeki solo bölümünü çalışabilecekti ve Gwyneth babasını görmekten her zaman mutlu olmuştu. Joy da gitmişti çünkü orga karşı biraz takıntısı vardı ve Gwyneth, Sir Ifor'un bir süreliğine klavyede çalmasına kesinlikle izin vereceğine söz vermişti.

Ben önceki gece yatmadan önce bir soru listesi hazırlamıştı. daha fazlasını eklemişti. Şimdi kâğıdı kendisine doğru çekip tüy kalemi mürekkebe batırırken, gerçekten, diye düşündü, numaralandırılmış noktalar halinde yazması gerekecekti. Okuldaki yazı hocası, mektup yazma sanatı öğretilirken bir sınıf ödevinde böyle bir şey yapsaydı muhtemelen onu bir hafta göz hapsine mahkûm ederdi. Ama o kadar çok soru vardı ki, bazılarının uzun bir paragrafın yoğunluğu içinde kaybolmasından korkuyordu.

Kendisine mektup yazan adama nasıl hitap etmesi gerektiği konusunda hemen takıldı. Bay Kelliston? Vincent mı? Bay Vincent Kelliston? Efendim? Kardeşim? Yalnız Kelliston'da karar kıldı ve mektubuna başladı. Sevgili Kelliston. İnsan bir yabancıya neden sevgili diye hitap eder ki? Bunu kibar mektup yazmanın bir kuralı haline kim getirmişti? En hafif deyiimiyle tuhaftı. Ama ertelememeli ya da zihninin dağılmasına izin vermemeliydi. Dün yazacağına, yazması gerektiğine karar vermişti ve bu sabah önüne mükemmel bir fırsat çıkmıştı.

Kuşkusunu ya da şüphecililiğini saklamayacaktı. Hatta mektuba bununla başladı. Bir adam neden annesinin kocasını terk ettikten sonra doğurduğu piç oğluyula iletişim kurmak ki?

Bu ilk soruyu otuz bir soru daha takip etti. Toplam otuz iki soru. Ben hepsini yazıp açıkça numaralandırdıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. En azından ağabeyine, varlığının kabul edilmesinden, adamın kendisi için hazırladığı duygusal tuzaklara düşecek kadar acınacak kadar memnun ve minnettar olmadığını göstereceklerdi. Ne olabilirdi ki? Babasının sarhoş olduğu ya da sahip olabileceği tüm parayı, mülkü ya da işi kumarda kaybettiği ve Kelliston'ın yeniden ayağa kalkmak için küçük bir krediye ihtiyacı olduğu mu? Kırk yaşlarında falan mı?

Ben şüphecililiğinden nefret ediyordu. Umudundan ve kalbinde hissettiği duygusal olduğu kadar fiziksel de olan acıdan da nefret ediyordu. Kelliston'ın hiç yazmamış olmasını diledi. Gerçi hayır, elbette yazmamıştı. Acının nedeni bu değildi. Umutları yıkıldığında, ki kesinlikle yıkılacaktı, acının her zamanki boşluktan daha kötü, çok daha kötü olacağından korkuyordu.

Daha kötü olamayacağı dışında. En azından acı bir şeydi. Boşluk hiçbir şeydi.

Mektubu bitirdi, katlayıp mühürlemeden önce mürekkebin kuruduğundan emin oldu ve giden postalarla birlikte salondaki tepsiye koydu.

Bunun bu konuda duyacağı son şey olup olmadığını merak etti. Bir yanı öyle olmasını umuyordu. Ama ... Leydi Jennifer dün bunu nasıl ifade etmişti? Cevaplanmamış sorular hayatınızın geri kalanında içinizi kemirecek.

Evet. Yazacaklardı. Kelliston bir daha yazmazsa, adamın ve otuz iki sorusunun yanıtlarının peşine düşmek zorunda kalacağından korkuyordu.

Ve bu Joy için de geçerliydi. Hayatında ana kadar geçmişinin sadece dörtte birine ulaşabilmişti. Ona annesiyle ilgili hikâyeler anlatmasına rağmen, Marjorie ailesini bilmeden ve onların izini sürmenin mümkün olmadığı bir yetim olarak büyümüştü. Joy'un babası yarı Ware yarı ... başka bir şeydi.

Ve şimdi başka bir şey, solup yok olabilecek ya da kendini bir tür çiçeğe dönüştürebilecek en küçük tomurcuklar gibi açılıyordu. Bir gül mü? Karahindiba mı? Ama her ikisinin de güzelliği vardı ve kesinlikle buruşuk bir tomurcuktan daha fazla umut edilmeliydi.

Masayı toparlamak ve Kelliston'un mektubunu cebine koymak için kütüphaneye geri döndü. Başka bir şey yapamadan arkasından kapı açıldı ve Joy içeri fırladı, kızarmış ve heyecanlıydı ve org çaldığını, Steph Teyze, Gwyneth Teyze ve Eluned Teyze'nin alkışladığını ve Sir Ifor'un ona çalışırsa bir gün büyük bir müzisyen olabileceğini söylediğini ve Eluned Teyze'nin onları dükkâna götürdüğünü anlatan yarı anlaşılır bir hikâye geveliyordu, Joy, Idris Amca ve Leydi Rhys'in evde baktıkları bebek için patik örmek üzere en güzel yünleri seçmesine yardım etti. Sadece bir ebeveyn

Ben, onun sabahının tek cümlelik anlatımını deşifre edemeyeceğini düşündü.

"Gwyneth kapı aralığından, "Penallen'e döndüğünde kendini bir org satın almak zorunda bulmazsan çok şanslı olacaksın, Ben," dedi.

Yüzünü buruşturdu ve sonra sırtarak Joy'u kollarına aldı ve Joy onun yanaklarını okşayarak ona gülümsedi. "Belki bir ara Gwyneth Teyze'yi sana arpını göstermesi için ikna edebilirsin," dedi Gwyneth gülerek gözden kaybolurken. "Ama önce, eğer öğleden sonra pikniğin tadını çıkaracak kadar uyanık olacaksan, biraz kestirmenin zamanı geldi."

C         

YKendini bitkin hissediyor olmalısın Jenny," dedi Philippa yumuşak bir sesle, kollarını kavuşturmuş bir şekilde arabaya doğru eğilirken kapının üst kısmında.

Jennifer atlara sırtını dönmüş, göle doğru yola çıkmaya hazır şekilde oturuyordu. Yorgun olması hiç de şaşırtıcı olmazdı ama bunun yerine pikniği dört gözle bekliyordu ve kendini enerji dolu hissediyordu. Konuklar çoktan gelmeye başlamıştı. Birkaçı çimenliğin uzak tarafındaki at arabası yolundan geçiyordu, dün konserde kullandığı yoldan.

Bay Ellis bazı hizmetkârların bir vagon dolusu yiyeceği, içecek kasalarını ve çimlerin üzerine serilecek büyük battaniyeleri ve Jennifer'ın tekerlekli sandalyesini indirmelerine yardım etmek için göle gitmişti bile. Ayrıca daha yüksek bir tünek tercih edenler için sandalyeler ayarlamaya da gönüllü olmuştu. Devlin ve Gwyneth de yaya olarak önden gitmişlerdi; Gareth erken bir uykudan sonra babasının kolunda zıplıyordu. Devlin tüm kayıkların uygun küreklerle kayıkhaneden çıkarıldığından emin olmak istiyordu. Gwyneth de sepetlerin düzgün bir şekilde yerleştirildiğinden emin olmak istiyordu.

Çok uzak olmadığı için ailenin çoğu da göle yürüyerek gidecekti. Devlin, Jennifer'ı alması için bir barouche ayarlamıştı ama Jennifer onun

Annesi ve Kitty Teyze onunla gezmek için buldukları bu bahaneye çok sevinmişlerdi.

İkisi şimdi öne bakan koltukta yan yana oturmuş, birbirleriyle hararetle bir şekilde sohbet ediyorlardı ama Kitty Teyze, Philippa'nın alçak sesle söylediği sözlerle kulak misafiri olmuştu.

"Jenny neden bitkin olsun ki, Pippa?" diye sordu. "Bu sabah arkadaşın ve annesiyle demirciye uğramak için köye kısa bir yolculuk yaptıktan sonra solgunluktan daha sert bir yapıya sahip. Sizinle geldiğini gördüğüme çok sevindim. Zavallı annem ve babam ilkbaharda öldüğünden beri çok az dışarı çıktı. Bana çok güzel bir ziyaret geçirdiğinizi söyledi."

"Öyle yaptık," dedi Jennifer ve Philippa'yla karşılıklı gülümsediler. Keşke teyzesi bilseydi! Keşke herkes bilseydi. Muhtemelen onu bir tür akıl hastanesine kapatırlardı. Hatırladığı utançtan yerin dibine girmesi gerekirdi. Bunun yerine tek yapmak istediği gülmektir. Uzun zamandır, en azından dün sabahtan beri hiç olmadığı kadar neşeli hissediyordu. " Sally Roberts ve onun annesi Bayan Holland ile tanışmaktan çok keyif aldım."

İri yarı, etkileyici kaslara sahip demirci Cameron Holland ve oğlu gözlerini devirip başını sallarken kendisini az çok emekli olarak tanımlayan babası Bay Oscar Holland ile tanışmaktan da keyif almıştı. Ayakkabıcı Bay Rogers ve marangoz Bay Taylor'la tanışmaktan büyük keyif almıştı. Ve Dr. Isherwood'la da. İlk yarım saatten sonra Bayan Holland'ın ısrarı üzerine çağırılmıştı; Wilby Dükü Ekselansları ve Stratton Kontu Lord Hazretleri, profesyonel bir tavsiye almaz ya da en azından bir tıp adamına danışmazlarsa hepsini hapse attıracakları konusunda uyarmıştı.

Dış kapıları dış dünyanın incelemelerine karşı sıkıca kilitlemiş olan demirhane çok geçmeden gerçekten de çok kalabalık olmuştu. Yine de herkes dağılmadan önce doktor konuyu açtığında, son bir saat içinde olan her şeyin kesinlikle gizli kalması gerektiğine dair yemin etmişti.

"Tek bir fısıltı bile yok," diye eklemişti Cameron Holland. "Alan'a bile, Sal." Kız kardeşi köyün okul müdürüyle evliydi.

"Alan bile olmaz," demişti. "Ona sadece annem, Leydi Philippa ve Leydi Jennifer Arden ile çok hoş bir ziyaret yaptığımı söyleyeceğim."

Bay Holland kızını düzelterek, "Wilby Ekselansları," dedi.

Philippa gülerek, "Ve Lucas'a ya da Leydi Catherine Emmett'a tek kelime etmeyeceğim," dedi. "Ya da evdeki herhangi birine. Kafamın ısırlıp koparılmasını istemem."

Jennifer, muhtemelen bitkin düşmüş olması gerektiğini düşündü. Ama öyle değildi.

Stephanie aceleyle arabaya doğru gidiyordu. "Sizinle gelebilir miyim?" diye sordu içerideki hanımlara.

"Ama tabii ki," dedi Kitty Teyze. "Sizi bekleyen boş bir koltuğumuz var."

"Jennifer'ın yanında yer var," dedi annesi. "Ama diğer gençlerle birlikte yürümeyi tercih etmez misin?"

"Jenny'yle gitmeyi tercih ederim," dedi Stephanie ve arabaya tırmanıp Philippa'nın ya da arabacının kapıyı kapatmasını beklemeden kapıyı sıkıca kapattı.

Jennifer, birkaç dakika önce evden Joy Ellis'le el ele çıktığını ve mutlu bir şekilde gülümsediğini gözlemlemişti. Ama sonra Owen hemen arkalarından çıkmıştı.

ve iki adam Joy'u aralarına almış, üçe kadar saydıktan sonra onu havaya kaldırıp dev bir sıçrayış yaptıktan sonra tekrar saymaya başlamışlardı bile. Coşkuyla çığlık atıyordu. Luc terasta, uykusundan sonra hâlâ uykulu görünen Christopher'a sarılırken, Nicholas da Emily'yi kucağına almış kulağına fısıldıyor ve onu zıplatıp güldürüyordu. Pippa'nın kendilerine katılmasını bekliyorlardı.

Jennifer, normal şartlar altında Stephanie'nin kardeşleri ve küçük çocuklarla birlikte göle yürümekten son derece mutlu olacağından şüpheleniyordu. Yolun her adımından keyif alırdı. Ama Vikont Watley Bertrand Lamarr'ın varlığı her şeyi değiştirmişti. Bunun nedeni onun kaba ya da duyarsız biri olması değildi. Kesinlikle ikisi de değildi. Joy, Owen'la birlikte dün oynadıkları zıplama oyununu talep ederken elini tutmak için onu terk ettiğinde Stephanie'ye özür dilercesine bakmıştı. Gülümsemiş ve Stephanie'ye onun da gelip gelmeyeceğini sormuştu. Ama Stephanie başını sallamış, arabaya doğru belli belirsiz bir işaret yaparken bir şeyler mırıldanmış, sonra da aceleyle arabaya doğru gelmişti. Zavallı kız. Belli ki genç adamın esmer yakışıklılığına ve çekiciliğine vurulmuştu ama aynı zamanda ondan tamamen korkuyordu.

Bazen on yedi yaşında olmak acı verirdi.

"Ah, işte George gidiyor," dedi dul kontes, kardeşi Bay George Greenfield alt patikadan geçerken bir elini kaldırarak. Onları gördü ve şapkasını kaldırıp onlara doğru sallamak için durdu.

"Geliyor musun?" diye seslendi. "Burada bekleyeceğim ve size eşlik . Ravenswood Parkı'ndaki araba yollarının haydutlarla dolu olduğunu duydum."

"Ama biz kendimizi tamamen güvende hissedeceğiz sizinle, Bay Greenfield," diye seslendi Kitty Teyze barouche hareket ederken ve Stephanie amcasına el sallarken.

Jennifer bu öğleden sonra Bay Ellis'le konuşma fırsatı bulup bulamayacağını merak ediyordu. Mektubuna henüz cevap verip vermediğini ya da verip vermeyeceğini bilmek istiyordu. Bu sabah inisiyatifi ele alıp kendisine haber vermeden ya da kendilerine eşlik etmek isteyip istemediğini sormadan Pippa'yla birlikte demirci dükkanına gittiğini öğrendiğinde şaşırıp şaşırmayacağını ve belki de biraz kırılıp kırılmayacağını merak ediyordu.

Tıpkı birkaç gün önce ona yaptığı gibi tabii ki.

-

Ben gölde piknik yapmayı her zaman sevmişti. Bazen sadece aile içindi. Bazen de kalabalıklar kaynaşmak, oynamak, teknelere binmek ve hatta yüzmek için gelirdi. Piknik yiyeceklerinden oluşan görkemli bir yemekle beslenmek, adadaki pavyondan bir orkestra tarafından çalınan müziği dinlemek ve annemle babamın hepsine gösterdiği sıcak karşılamamanın tadını çıkarmak için gelmişlerdi.

Papa.

Ben bugünlerde babasını nadiren bu isimle anıyordu. Aslında onu nadiren düşünüyordu. En azından bilinçli olarak. Bir yanılsamayı, ailesine olan sevgisi gerçek olsa da onun için yeterli olmayan, özünde bencil bir adamı sevmiş olduğunu fark etmek onu hâlâ çok incitiyordu. Doymak bilmez iştahı, özellikle de kadınlara karşı olan iştahı, kontesine ve çocuklarına karşı olan görevini gölgede bırakmıştı - annesinin aşkı olduğu efsanesine çok uzun süre tutunmuş olan ilk oğlu da dahil olmak üzere

babasının hayatının bir parçasıydı, uzun bir metresler dizisinden biri değil.

Şu anda bile babasını düşünmek istemiyordu. Albay Wexford'un gür askeri sesiyle Nicholas'ı selamladığını ve Nick'in yaşlı kontun tıpatıp aynısı olduğunu söylediğini duyduğunda, Ben içten içe irkildi ve kardeşinin görünüş ve kişilik olarak gerçekten de babalarına benzediği gerçeği hakkında ne hissettiğini merak etti -uzun boylu, sarı saçlı, yapılı, yakışıklı, kendinden emin, neşeli, çekici. Aralarında pek çok benzerlik vardı. Ama Ben, babalarının ölüm haberini aldıklarında Nick'in Yarımada'da nasıl ağladığını hatırlıyordu. Devlin hiçbir tepki vermeyi reddetmiş ve babalarının ölümü onu Stratton'ın yeni Kontu yapmasına rağmen bu konuya bir daha hiç değinmemişti. Eve dönmek için de hiçbir plan yapmamıştı. Ben'in bildiği kadarıyla kimseye, hatta annesine bile mektup yazmamıştı. Ben onun babasına benzemediğine şükreliyordu, belki de bazılarının ona söylediği gibi, belli açılardan bakıldığında çenesinin kare biçimindeki sertliği ve burnunun şekli dışında. En azından merhum kontun babası olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar benzerlik olduğunu düşünüyordu.

Ama bunlar piknikte düşünülecek şeyler değildi.
Gün.

Bu ne samimi bir aile toplantısı ne de geniş bir topluluk etkinliği idi. Aile, yakın arkadaşlar ve komşular için bir öğleden sonra eğlencesiydi. Anne tarafından George Greenfield, Ware tarafından kuzenleri Susan ve Clarence ile birlikte Charles Amca ve Marian Ware Teyze buradaydı. Rhyses'ler de gelmişti. Albay Wexford da kız kardeşi ve kızı Ariel'le birlikte gelmişti. David ve Doris Cox buradaydı, Ben büyük ölçüde davet edildiklerinden şüpheleniyordu, çünkü genç çocukları vardı ve favorileriydi.

Joy'un oyun arkadaşları. Kızı, her ne çok sevse de bebeklerle henüz çok fazla oynayamadığını keşfetmişti. Baron ve Leydi Hardington, iki oğullarından küçüğü olan James Rutledge ve evlenmemiş kızları Barbara ile birlikte buradaydı.

Rutledge'ların davet edilip edilmemesi konusunda bazı tartışmalar olmuştu. Birkaç yıl önce, o zamanlar Roath Markisi olan ve Ravenswood'da pek tanınmayan Lucas ile aralarında bazı tatsızlıklar yaşanmıştı. O ve James Rutledge Oxford'da öğrenci arkadaşlarıydılar ve Paskalya'yı James'in ailesiyle geçirmesi için davet edilmişti. Ancak Ben'in hakkında çok az şey bildiği bir olay yüzünden ziyareti kısa kesilmişti. Ancak bu olayın Pippa ile bir ilgisi vardı. James her neyse buna itiraz etmiş, Lucas da ertesi gün aniden çekip gitmişti. Sonra tabii ki geçen yıl Londra'da Pippa'yla tekrar karşılaşmış ve sezon bitmeden onunla evlenmişti. Bütün hikâyeyi bildiği belli olan Devlin, piknikte tekrar yüz yüze gelmenin Pippa ya da Lucas için -ya da James Rutledge ve ailesi için- utanç verici olup olmayacağını sormuştu. Her ikisi de bunun olmayacağını söylemiş ve James ya da Lord ve Leydi Hardington farklı düşünüyorlarsa gelmeyeceklerini belirtmişlerdi.

Ayrıca, diye eklemişti Pippa, bundan kaçınmak aptallık olur.

çünkü bir gün mutlaka olacaktı. Gelecek haftaki şenlikte belki? Bütün gün orada birbirlerinden kaçmak onlar için sıkıcı olurdu. O zaman neden piknikte buluşmuyoruz?

Lucas ve Pippa, Nicholas ve ikizlerle birlikte göle geldiklerinde Ben James'le konuşuyordu. birkaç kişiyle selamlaştıktan ve bir el kaldırdıktan sonra

James belki de fark edilmemeyi umarak arkasını dönerken, diğerlerinin onayıyla Ben'e doğru geldiler.

"James," diye seslendi Pippa. "Seni tekrar görmek ne güzel. Çok uzun zaman oldu. Lucas'ı hatırlayıp hatırlamadığını sormayacağım. Nasıl unutabilirsin ki? Herhangi birimiz nasıl unutabilir ki?" Ona gülümsedi ve kolunu okşadı. "Birkaç dakika onu dinler misin?"

James içini çekti ve iki eski arkadaş birbirlerine ihtiyatla baktılar.

Ben uzaklaştı. Bu onu ilgilendirmezdi. Marian Teyze ve Kuzen Susan'a sarıldı, onlarla ve Charles Amca'yla sohbet etti. Joy koşarak geldi ve Ware akrabalarına gülümsemek ve Charles Amca kelini kapatmak için saçlarından birini kesip kesemeyeceğini sorduğunda başını şiddetle sallamak için kollarına atıldı. Ben iki adam arasında herhangi bir olay çıkmayacağını umuyordu ama arkasına baktığında el sıkıştıklarını ve Pippa'nın James'in kolunu tekrar okşadığını gördü. Gruba katılan Lord Hardington hepsine güler yüzle bakarken, Leydi Hardington da onun yanında Christopher'ı tutuyor ve kolyesini çıkarmaya çalışırken gülüyordu. Her şey yolunda görünüyor, diye düşündü Ben.

Piknik neşeye devam etti. Konuklar eğleniyorlardı. Gerçekten de eski günlerdeki gibiydi. Devlin babalarından çok farklı bir ev sahibiydi. İnsan her an onun nerede olduğunu bilemiyordu. Sürekli onun sesini ve kahkahalarını duymuyorlardı. Ama Dev'in tavırlarında, konuklarının kendilerini hoş ve rahat hissetmelerini sağlayan sessiz bir sıcaklık vardı. Gwyneth annem kadar çekiciydi, ama daha canlı, daha kahkahalarla doluydu.

Herkes birbiriyle kaynaşmış olsa da yaşlılar ve gençler arasında bir ayrım vardı. Eskiler gruplar halinde durur ya da daha sık olarak daire şeklinde otururlardı. Bazen içlerinden birkaçı göl kenarında ya da gölün kuzeyindeki hafif yükseltide yürüyüşe çıkar, bu noktadan parkın ve ötesindeki tarlaların panoramik manzarasını seyrederlerdi. Gençler biraz daha gürültülü ve şamatacıydı. Kayıkhaneden çıkarılan büyük bir topla oyun oynamaya başladılar; bu oyunda katılımcılar bir çember oluşturuyor ve ortadaki kişi bacaklarına doğru fırlatılan toptan kaçmaya çalışıyordu. Çok fazla çığlık ve kahkaha vardı.

Bebekler ve çocuklar kendi eğlencelerini buldular, Çoğu zaman -özellikle de bebekler söz konusu olduğunda- erkekler de dahil olmak üzere çeşitli istekli yetişkinlerin kucağındaydı. Albay Wexford, Gareth'in albayın aşırı gurur duyduğu kıvrık bıyıklarından bir avuç kapmasıyla sahte bir öfke çığlığı atarak tüm dikkatleri üzerine çekti. Joy, bebeklerden Cox'ların çocuklarına doğru koşturdu; onlar etrafta koştururken enerjik saklanma ve kovalama oyunları oynadı, görünüşe göre kimseye takılmadan ya da kimseyi rahatsız etmeden herkesin ayaklarının altına girdi.

Özellikle maç bittikten sonra tekneler sürekli talep görüyordu. Barbara Rutledge ve Ariel Wexford şu anda Owen ve Bertrand ile birlikte gölün kıyısında durmuş, sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. David Cox ve Ben, Cox'un üç çocuğu ve kendilerini ve babalarını ne kadar ıslattıklarını umursamadan neşeyle etrafa sıçrayan Joy ile birlikte kayıkhanenin biraz uzağındaki sığ suda dizlerine kadar ıslanmışlardı. Beş yaşındaki Olwen sendeleyerek annesine gitti, sıırıslam ıslak ve

Dengesini kaybedip bir saniyeliğine dibe battıktan sonra babası onu tekrar havaya kaldırdı. Sekiz yaşındaki Philip kollarını güçlü bir şekilde sallayarak yüzüyormuş gibi yaptı, ancak ayakları onu hala dibe sabitliyordu. Üç yaşındaki Andrew yukarı aşağı zıpladı, kız kardeşinin talihsizliğine sevinerek çığlık attı ve Joy'un yüzüne su sıçrattı. Nefes nefese kaldı ve Ben'e uzandı. Ben onu kaldırdı ve Joy nefesini tutup gözlerini temizledikten sonra onunla birlikte güldü. Ama dışarı çıkıp kurulanmaları gerekiyordu. Gwyneth birkaç dakika içinde çay vaktinin geleceğini işaret ediyordu ve neredeyse herkesin iştahı açılmış gibi görünüyordu.

Ben, nasıl olur da bu dünyada
Daha önce botlarını ve çoraplarını çıkardığında ve ekstra bir önlem olarak ceketini ve yeleğini de çıkardığında kendine verebileceği en büyük zarar pantolonunun altının ıslanmasıydı. Sırılsıklam olmuştu. Saçları bile damlıyordu.

"Üşüdüm, baba," dedi Joy, adam onu kayıkhaneye doğru götürürken ona sokuldu, ama sokulacak fazla bir sıcaklık yoktu.

"Yakında etrafınıza bir havlu saracağız," dedi. Daha önce geldiğinde kayıkhaneden bir yığın çıkarıp kıyıya yığmayı akıl etmişti.

Onu çimlerin üzerine bıraktı, üzerine büyük bir havlu sardı, saçları da dahil olmak üzere onu şiddetle ovdu ve tekrar kucağına aldı. "Giyinmek için seninle kayıkhaneye geliyorum," dedi.

Onun için fazladan iç çamaşırı getirdiğine sevinmişti. Keşke kendisi için de kuru bir gömlek getirseydi, pantolondan bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama üzerindeki güneş ışığında yeterince çabuk kuruyacağını düşündü.

Kayıkhaneden çıktıklarında Joy, "Olwen ve Andrew'la oynamak istiyorum baba," dedi, üşümesi geçmişti.

"Çay için hazır değil misiniz?" diye sordu.

"Ye-e-ess," diye bağırdı ama yine de arkadaşlarını bulmak için yola koyuldu. Onlarla çay içecekti.

Ve ziyafet çektiler. Hepsi hem tuzlular hem de tatlılardan oluşan ziyafetin hakkını verirken bir süre sadece bir mırıltı duyuldu. Ama kaçınılmaz olarak açlık giderildi ve sesler yeniden sohbete dönüştü. İnsanlar yeniden kaynaştı ve yürüyüşler, kayık gezintileri ve oyunlar yeniden başladı.

Sadece bir kişi tüm öğleden sonra hiç yürümemiş ya da ata binmemişti. Aslında hiç hareket etmemişti.

Ben, James ve Barbara Rutledge, Clarence Ware, Ariel Wexford ve Stephanie'nin bulunduğu gruptaki battaniyelerden birinin üzerinde otururken Leydi Jennifer Arden'a baktı. Başından beri olduğu gibi karaağaç dallarının oluşturduğu gölgede oturuyordu. İhmal edilmemişti. Yanında her zaman bir, iki, hatta üç kişi oluyor, çömeliyor, diz çöküyor ya da çimlerin üzerinde ona yakın oturuyor ve onunla sohbet ediyorlardı. Başından beri zamanki neşeli, canlı halini koruyor, canlılıkla dinliyor, konuşuyor ve yüzünde gerçek bir ilgi ifadesi vardı.

Ben'in hatırlayabildiği kadarıyla albayın kız kız kardeşi Bayan Wexford, George Greenfield ve Bertrand Lamarr ile birlikte onun yanındaydı. Onların arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Ama her şeye rağmen yürümek, koşmak ve dans etmek istiyordu.

Dün arabayı son derece sakın bir tempoda sürmenin basit keyfi bile ona bu faaliyetin kendisinden çok daha fazla bir keyif vermişti. Neşeli, sosyal, ağırbaşlı aristokrat bir hanımefendiden sıcak, canlı ve bir şekilde güzel bir genç kıza dönüşmüştü.

Kadın. Çekici bir kadın. Burada başka birinin onda bu özellikleri görüp görmediğini ya da daha önce görüp görmediğini merak etti. Belki teyzesi ya da erkek kardeşi? Ya da arkadaşı Pippa?

Şüphesiz onun temel mutsuzluğunun farkında olan tek kişi o değildi.

Ondan uzak durmalıydı. Yüce Tanrım, o Wilby Dükü'nün kız kardeşiymi ve dışarıdan gelen tüm konuklar bu gerçeğin gayet iyi farkındaydı. Ayrıca onun tam olarak kim olduğunu da gayet iyi biliyorlardı. Hiç kimse -buradaki insanların hiçbirisi- ona ailenin diğer üyelerine davrandıklarından farklı davranmamıştı. Ama bu farkında olmadıkları anlamına gelmiyordu. Kızlarından ya da kız kardeşlerinden herhangi birine kur yapmayı ve bu farkındalığı test etmeyi hiç düşünmemişti bile.

Leydi Jennifer Arden'a kur yapmayı düşündüğünden değil. Ama bazıları onunla konuşmayı bile küstahlık olarak görebilirdi. Belki de aşırı hassas davranıyordu ama o her zaman en ufak bir tartışmaya yol açabilecek şeylerden bile uzak durmayı tercih etmişti.

Yine de onunla konuşmak istiyordu. Ona Vincent Kelliston'a mektup yazdığını söylemek istiyordu. Memnun olacağını düşünüyordu. Ayrıca davasını Cam Holland'la tartışmak ve hatta John Rogers'ı da dahil etmek gibi korkunç bir patavatsızlık yaptığı tekrar özür dilemek istiyordu. Yarın erkenden demirci dükkânına gidip iki adama da söylediklerini unutmalarını ve kimseye söylememelerini tembihleyeceğine dair onu temin etmek istiyordu ama iki adamın da bunu söylemeye ihtiyaç duyacağını sanmıyordu.

Bayan Wexford Leydi Jennifer'dan uzaklaşıyor, George Greenfield ise annesinin sorduğu bir soruyu diğer tarafından cevaplıyordu - birkaç adım ötede oturuyordu

Leydi Catherine Emmett ve Leydi Rhys ile birlikte. Bertrand, Owen tarafından kayıkla kürek çekmeye götürülmüştü. Hızlı bir bakış Ben'e Joy'un Kuzen Clarence ile vals olabilecek bir dans yaptığını, Stephanie'nin müziği la-la-la-lıyor gibi görüldüğünü ve Olwen Cox'un ellerini çırparak yukarı aşağı zıpladığını ve sırasını beklediğini gösterdi.

Fırsat kendini göstermişti ve cazibesi karşı konulamayacak kadar büyüktü.

"Leydi Jennifer," dedi adam ona yaklaşırken ve Jennifer ona gülümsedi. "Manzara değişikliğine ne dersiniz? Sandalyenizin araba yolunda oldukça rahat hareket edeceğine inanıyorum. Ondan ayrılan ve gölün diğer iki tarafına doğru giden daha dar bir patika var. Sandalyeniz için yeterince geniş olduğundan neredeyse eminim."

"Belki de, Ben-" dedi anne, dikkatini kardeşinden başka bir yöne çevirirken dayanma elini kaldırarak.

Ama Leydi Jennifer onun itirazını önledi. "Manzara değişikliği kulağa çok hoş geliyor, Leydi Stratton," dedi. "Ve eğer patika çok dar ve engebeli olursa, o zaman geri dönmek zorunda kalırız."

Annesi kuşkuyla baktı, belki de yeğeninin özlemlerinin bir kısmını anlayan Leydi Catherine Emmett ona göz kırptı ve Ben, sandalyesinin tekerleklerinin onu gölün etrafındaki patikaların üzerinden geçirecek kadar dayanıklı olduğunu umarak onu uğurladı. Ayrıca piknikteki tüm konukların da arkalarından bakıp onun küstahlığı karşısında dehşete düşmemiş olmalarını umuyordu.

"Macera başlasın," dedi dün atı bağladığı meşe ağacına . Sesinde kahkaha vardı.

Ben gülümsedi. Gerçekten de bir macera.

T Jenny'nin dünden hatırladığı gibi, araba yolu oldukça bakımlıydı. Sandalyesi oldukça hareketliydi.

boyunca sorunsuzca ilerledi. Gölün güneybatı köşesinde bu patikadan ayrılan daha dar patika boyunca ilerlemenin mümkün olacağını umuyordu. Dün patikayı fark etmemiştii ama o sırada elbette arabayı sürmeye konsantre olmuştu.

Patika gerçekten de yeterince geniş ve bakımlıydı; gölün etrafını dolaşmak için uzun bir yol olsa da, patikadan dönüp büyük bir zorluk çekmeden ilerleyebilirlerdi. Zavallı Bay Ellis'in yarın kolları ağrıyacaktı. Yolun gölden uzak olan tarafı çeşitli alçak çalılar ve iyi yerleştirilmiş birkaç çiçek tarhiyla sınırlanmıştı. Kuzeybatı köşesinde, sazdan çatısı ve köşelerinde rengârenk bezelyelerle dolup taşan asma sepetleri olan, önü açık şirin bir mağara vardı. Altlarında yerdeki saksılar dolup taşıyordu. İçeride ahşap bir masa ve ona yaslanmış banklar vardı.

Jennifer, buranın kırsal cennetin küçük bir parçası olduğunu düşündü.

Kitty Teyze ve Bay Greenfield da dahil olmak üzere kuzey yolu boyunca bu şekilde yürüyen birkaç kişi görmüştü ama Bay Ellis onu buraya getirmeyi teklif etmeseydi neler kaçırdığından haberi olmayacaktı. Hava çok güzeldi.

çiçek kokularıyla kokuyordu. Şu anda patikalarda başka kimse dolaşmıyordu. Muhtemelen hepsinin ziyafet çektiği piknik yemekleri onları sadece oturup dinlenmekten memnun etmişti.

"Dün arabadan, hatta tekneden bunların hiçbirini fark etmemiştim," dedi. "Ne kadar da dikkatsizim. Ama bu yollar yürünmek ve tüm duyularla tadını çıkarmak içindir, sadece uzaktan hayranlıkla seyredilmek için değil." Arılar etraflarında vızıldıyordu ama çiçeklerle, onlara hayranlıkla bakan iki insandan çok daha fazla ilgileniyorlardı.

"Park çok iyi tasarlanmış," dedi. "İlk bakışta açık, yeşil bir kırsal alandan biraz daha fazlası gibi görünebilir, ancak evcilleştirilmiş bir kırsal alan. Ve bu kasıtlıydı. En bozulmamış haliyle doğa çok rahatlatıcı olabilir. Ancak gölün etrafındaki bu patika ve doğudaki kavak yürüyüşü gibi güzelliği arttırılmış alanlar var - odanızın penceresinden gözlemlemiş olabilirsiniz

-Hatta evin ortasındaki avluya bile. Dikkatleri, tek tek çiçeklerin ya da yatakların ve çiçekli çalılarının ne kadar şaşırtıcı derecede güzel olabileceğine yoğunlaştırırlar. Doğa ve sanatın hoş bir uyum içinde birlikte çalışması mümkündür."

Güneş göl suyunda parıldıyordu. Nicholas, Albay'ın kızı Ariel Wexford'la birlikte teknelerden birindeydi.

"Sandalyemi itmek zor bir iş olmalı," dedi Jennifer. "Bir süre mağarada oturalım mı? Umarım elleriniz su toplamaz."

Gölün uzak tarafından ayrıldıklarından beri pek konuşmamışlardı. Yine de bu rahatsız edici bir sessizlik değildi, çünkü kadın etrafındaki parkın görüntülerini, seslerini ve kokularını içine çekiyordu ve adam muhtemelen sandalyesini itmek için tüm nefesine ihtiyaç duymuştu.

"Önümüzdeki günlerde beni iki elimde kalın beyaz eldivenlerle görürsen," dedi mağaradan içeri girip banklardan birini geri çekerken ve sandalyesini içeri taşıırken, "haklı olduğunu anlayacaksın." Sandalyesini hafifçe çevirdi, böylece dışarıya rahatça bakabildi ve masanın diğer tarafındaki banka oturdu. "Üzgünüm, size ikram edecek şarabım yok. Hatta limonata bile yok."

"Bir saat önce karnımı doyurdum," dedi ve başlığını çıkarıp masanın en ucuna koydu. Hava başının üzerinde nefis bir serinlik hissettiriyordu. "Neden yemeklerin tadı dışarıda içeride olduğundan çok daha iştah açıcı oluyor?"

Gömleğinin üzerine ceketini giydiğini fark etti, ama ne yelek ne de boyunluk vardı. Ceketini tekrar giymeden önce gömleğinin kuruyup kurumadığını merak etti. Küçük kıızıyla birlikte sıırsıklam bir halde sudan çıktığında kendini çok rahatsız hissetmiş olmalıydı. Muhtemelen sıırsıklam olmayı beklemiyordu, çünkü çocukların oynadığı su oldukça sığdı. Belli ki evden yanında kuru giysiler getirmemişti. Jennifer onu gördüğünde nefesinin kesildiğini hissetti, ayakları pantolonunun altında çıplaktı, gömleği ıslaklıktan şeffaflaşmıştı ve göğsündeki ve kollarındaki tüm etkileyici kaslara yapışmıştı.

Onun hakkında daha önce edindiği izlenimi tamamen değiştirmişti. Bay Ben Ellis'in sıradan hiçbir yanı yoktu. Ne kişiliğinde ne de görünüşünde. Aslında oldukça güzeldi ama kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Gerçekten de büyük ölçüde fark edilmeme sanatını mükemmelleştirmişti. Bunun kasıtlı olduğundan emindi. Bugün konukların arasına karışmıştı. Gülümsemiş, sohbet etmiş, yiyecek tabakları sunmuş ve içecek getirmişti. Ama bunların hepsi göze batmadan yapılmıştı. O ile bırakılmıştı.

Herkesin onu sevdiği izlenimi vardı ama neredeyse hiç kimse

onu tanıyordu. Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Bütün öğleden sonra seninle konuğma fırsatı bulmayı umuyordum," dedi. "Bu sabah ne yaptığımı asla tahmin edemezsin."

"Bir bakayım." Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Sırrın ortaya çıktı, ne yazık ki. Pippa'yla birlikte Sally Holland'ı -Sally Roberts'ı demeliyim- ve Bayan Holland'ı ziyarette gitmişsiniz. Gitmen cesurcaydı, ama Cam'i görme utancına katlanmak zorunda olmadığınızı söyleyebilirim. Demirci dükkanında çalışıyor olmalıydı. Ve tekrar özür dilemeliyim, Leydi Jennifer-"

"Ama onu gördüm." Onun sözünü keserken güldü. "Aslında özellikle onu görmeye gittim. Pippa'yı da aldım ve o da Bayan Roberts'ın bize katılmasını önerdi. Sanırım annesinden de gelmesini istedi, ve Bayan Holland da Bay Holland'ı getirdi. Tam bir aile toplantısı."

Bay Ellis bankta arkasına yaslandı ve gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim," dedi. "Mahremiyetinize böylesine dikkatsizce saygısızlık ederek neye başladım?"

"Ama bunu başlatan benim," dedi. Son derece eğleniyordu. "Şey, belki de tam olarak değil. Bunun için haklı olarak övgü talep edebilirsiniz, sanırım, ama ben devam ettirdim. Demirci dükkânı oldukça büyük, değil mi? Ama bu sabah Hollands'ın yanı sıra ayakkabıcı Bay Rogers, marangoz Bay Taylor ve köyün doktoru Dr. Isherwood'la birlikte oldukça kalabalık görünüyordu. Ve tabii ki Pippa ve ben."

Adam açıkça dehşete düşmüş bir halde ona baktı ve Jennifer yine güldü.

"Tam bir komediydi," diye anlattı ona. "Bayan Holland çok büyük pembe bir battaniye bulup getirmem ve namusumu korumak için ondan bir tür çadır yapmam konusunda ısrar etti,

Ama herkes yine de baktı, yorum yaptı, işaret etti ve sanki ayarlanması gereken yeni bir tarım makinesiymişim gibi el kol hareketleri yaptı. O kadar kişiliksizdi ki utanç verici bile sayılmazdı. Sonra Bay Rogers çizim yapıyordu ve diğerleri de onun omuzlarının üzerinden bakıp parmaklarını kağıda batırarak önerilerde bulunuyor, karşı çıkıyor ve seslerini herkesten fazla duyurmak için seslerini yükseltiyorlardı. İşte o zaman Bayan Holland oğlunu koşarak doktoru çağırmaya göndermekte ısrar etti."

"Yüce Tanrım." İnledi ve avuçlarını gözlerine bastırdı.

"Uzun lafın kısası Bay Ellis," dedi, "karar beklediğim gibi çıktı. Bacağım ve ayağım asla düzeltilemez ya da sol bacağıma uyacak şekilde uzatılamaz. Ama bunu daha başlamadan önce hepsi benim kadar iyi biliyordu ve Dr. Isherwood kimsenin denemesini kesinlikle yasakladı - kimse böyle bir şey önermedi. Şu anda yürüdüğümden çok daha iyi yürüyebileceğime dair çok az umut var, ki bu da neredeyse hiç yok. Koltuk değneklerimi bir kenara bırakıp bu gölün etrafında bir koşuya katılamayacağım ya da Londra'da bir balo salonunda vals yapamayacağım kesin. Ama bu iki çift sözcükten cesaret alıyorum - küçük bir umut ve çok daha iyi."

Ona gülümsemek için durakladı ama adam hâlâ avuçlarını gözlerine bastırıyordu. Başını hafifçe sallıyordu.

"Bacak desteği hiçbir işe yaramayacak," dedi. "Bu fikirden vazgeçildi. Ayakkabı her sorunu çözmeyecek. Ancak ayağımın kıvrımına uyacak ve onu birkaç santim yükseltecek şekilde dikkatlice yapılmış bir ayakkabıyla, bir şekilde yürüyebilme ihtimalim olabilir. En azından şimdi yapabildiğimden daha iyi. Dr. Isherwood sağ kolum için elimden kolayca kaymayacak şekilde dikkatlice yapılmış tek bir koltuk değneğinin aslında iki yerine daha iyi işe yarayabileceğini önerdi."

Koltuk değnekleri, çünkü desteklenmesi gereken tarafımı destekleyecek. Yine de, diğer adamların önümüzdeki hafta içinde üretebileceklerine oldukça ikna oldukları bu icatlardan herhangi birini kapsamlı bir şekilde kullanmadan önce kendi doktoruma danışacağıma dair bana söz verdirdi. Onlara benim için yaptığınız yastıktan bahsettim ve sertlik ve yumuşaklığın bir arada ayağıma nasıl iyi geldiğini anlattım. Sonuçta ayakkabımın üzerinde yarım ton ağırlığında demir bir taban istemiyorum. Birinin ayağına bastığımı düşünün."

Kollarını masanın üzerinde kavuşturup ona bakmadan önce avuçlarını gözlerine sürdü. "İşgüzar bir işgüzar olduğum için bana lanet olsun," dedi. "Bu sizin için dayanılmaz derecede üzücü olmalı, Leydi Jennifer. Ve sanırım bu çok hafif bir ifade. Sadece başarı umudunun çok az olduğu söylendi. Sizden nasıl af dileyebileceğimi bile bilmiyorum."

"Ah, ama ben çok eğlendim," dedi ona, bir elini uzatıp kolunu ovarak. "Hepsi çok içten ve benim için bir şeyler yapmaya çok hevesliydi, Bay Ellis. Ürettikleri şey birazcık yardımcı olsa bile, benim için devasa bir şey olacak. Mucize beklemiyorum. Dr. Isherwood, hayatım boyunca benimle ilgilenen büyük doktorların hiçbirinin bana gerçekten yardımcı olabilecek bir şey önermemiş olmasına şaşırdı. Sadece yatıştırıcı sözler mırıldandılar ve bana cesur bir kadın olduğumu ama rahatlamam ve beni sevenlerin benimle ilgilenmesine izin vermem gerektiğini söylediler. Ama bu sabah demirci dükkanında fark ettiğim şey -ve dün sen gelip arabayı parkta gezdirmemi önerdiğinde fark etmeye başladığım şey- aslında tek sorunum işe yaramaz bir bacağımın yıllardır kendi hareketsizliğimin pasif bir katılımcısı olduğumdur."

Birden elinin hâlâ adamın kolunda olduğunu fark etti ve adamın fark etmemiş olmasını umarak elini çekti.

"En azından," dedi, "bana tamamen çaresiz olmam gerekmediğini gösterdiniz. Kendi arabamı kendim sürebilirim."

"Sanırım," dedi, "basit bir istek veya komutla istediğiniz zaman istediğiniz yere götürülebilirsiniz."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Lütfen bunu yapmayın Bay Ellis. O sefil hastalık beni çağırmaya başladığından beri hayatımdaki herkesin yaptığını yapmayın. İsteddiğiniz zaman ayağa kalkabilir ve kendinizi istediğiniz yere götürebilirsiniz; bu ister bir odanın öbür ucuna ister beş millik bir yürüyüşe çıkmak olsun, bir ata binip gezebilirsiniz. Her türlü araçla kendi kendinizi sürebilirsiniz. Kimsenin yardımını almak zorunda değilsiniz. Bir işim olsa bile, koltuk değneklerimi daha etkili bir şekilde kullanamazsam, beni kaldırıp götürmeleri gerekecek. Ama ben her zaman sahip olduğumdan daha fazlasını istiyorum. Hayatımın geri kalanının tamamen hizmetçilere ve aile üyelerine bağlı olmasını istemiyorum. En azından biraz bağımsızlık istiyorum. Bu sabah Bay Taylor'ın da neden demirci dükkanında olduğunu merak ediyor musunuz? Marangoz?"

"Merak mı?" dedi. "Demirci dükkanının üstünde yaşıyor. Muhtemelen ayaklarının altındaki tüm o kargaşa onu aşağı indirmiştir."

"Hayır." Güldü. "O gönderildi. Dün beni arabayla gezdirirken aklıma çılgınca bir fikir getirdin. Büyük tekerleklerin aracı güvenli ve dengeli kıldığını, devrilmesinin neredeyse imkânsız olduğunu anlatmıştın. Ben de onları sandalyemin yanlarına sabitleyerek kendimi hareket ettirebileceğime dair bir şaka yaptım. Ama daha sonra bunu düşünmeden edemedim. Bay Holland'a ne düşündüğünü sordum. Ne o ne de babası pek cesaretlendirici değildi. Dediler ki

sandalyemin tekerleklerinin boyutunu değiştirmenin imkânsız olduğunu söyledi. Ama yine de Bay Taylor'ı çağırdılar ve o da Bath sandalyeleri ve aklımdakine benzer olabilecek birkaç sandalye hakkında bir şeyler biliyordu. Ve tekrar işe koyuldular - tüm adamlar heyecanla aynı anda konuşuyor ve benim için işe yarayabilecek yeni bir sandalye çiziyorlardı - kendimi ileri ve geri ve hatta belki de farklı yönlerle itebileceğim bir şey, ancak bu fikir onları tartışma, tartışma ve daha fazla eskiz çılgınlığına sürükledi. Ve kendimi aniden dik bir tepenin zirvesinde bulmam ve aşağıya doğru fırlayan çığlık atan bir füzeye dönüşme ihtimalim durumunda durdurabileceğim bir şey olmalıydı."

Sonunda gülmeye başlamıştı. Kız da ona katıldı.

"Yani sizin için yeni bir sandalye mi tasarlayacaklar?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Bu sandalyenin uyarlanabileceğine inanmıyorlardı. Ama öyle hevesliler ki, Kitty Teyze ve ben Amberwell'e dönmeden önce yeni bir tane hazırlayabileceklerine inanıyorlar. Hiç işe yaramayabilir Bay Ellis, yarasa bile bir ucube olabilir ve bu sandalyeden daha hantal ve zavallı Bruce için taçması daha zor olacaktır. Mucizeler beklemiyorum. Ama oh

-" Durdu ve alt dudağını ısırды ve bunu yaptığıının farkında olmadan iki elini masanın üzerine uzattı. "Diğer insanlar tüm bunların imkânsızlığı yüzünden bana acımasınlar diye hep içimde hayal kurmak yerine dışımda hayal kurmak çok harika bir his. Kimse bana aptal demedi ya da fazladan bir başım çıkmış gibi bakmadı. Pippa ya da çok mantıklı bir kadın gibi görünen Bayan Holland bile. Yeni sandalyeyi harekete geçirdikten sonra onu durdurmak için bir yol bulmam gerektiğini düşünen oydu."

Her iki elini de avuçlarının içine aldı ve sıktı. Adamın elleri tam da kızın beklediği gibi büyük, güçlü ve sıcaktı. Onlara baktı ve içinden bir ses, ne zaman isterse bu elleri kavrayabilecek ve hemen onun kollarına yürüyebilecek olan kızını çok saçma bir şekilde kısılandı. Ve güvende, evinde ve mutlu olacaktı.

"Acaba" dedi, "dünyanın üzerine bir canavar mı saldım? Belki de insanlar, eğer yakınlarda olursanız İngiliz yollarından ve şeritlerinden durmaları konusunda uyarılmalıdır." Ona sırttı, ama sonra birden utanmış göründü ve ellerini bıraktı. "Eğer yüzmeyi öğrenirsen, insanların göllerden ve denizden uzak durmaları konusunda uyarılmaları gerekecek."

Jennifer onun yakınlığından rahatsızlık duyarak göle doğru baktı. Idris Rhys şu anda karısıyla birlikte teknelerden birindeydi. Vikont Watley Bertrand, Barbara Rutledge ile birlikte adadaydı. Onları mağarada gördü ve el sallamak için bir kolunu kaldırdı. İkisi de el sallayarak karşılık verdi.

"Buraya geldiğimizden beri kendimden başka bir şey hakkında konuşmadım," dedi Jennifer. "Peki ya siz Bay Ellis?"

"Otuz iki soru," dedi.

Onun neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. "Numaralı puanlar mı?" diye sordu.

"Evet, berbat mektup yazma becerilerim var," dedi. Bir elinin parmak uçlarını masanın üzerine vururken hâlâ göle bakıyordu. "Bakalım ne diyecek, eğer bir şey varsa."

"Başka kimseye söyledin mi?" diye sordu ona. "Ailenizden birine?"

"Hayır," dedi. "Anlamazlar."

"Emin misiniz?" Wares'lar ona son derece yakın ve sevgi dolu bir aile gibi görünüyordu.

"Hayır." Parmakları davul çalmayı bıraktı. "Elbette emin değilim. Aslında eminim. Anlayacaklarını biliyorum. Emin olmadığım şey anlamalarını isteyip istemediğim. Onlarla benim aramdaki ilişki değişecek."

Onu artık sessiz, memnun, güvenilir Ben olarak değil, savunmasız Ben olarak göreceklardı. Buna katlanmanın zor olacağını düşündü. Hayatı boyunca burada kendi içinde saklı yaşamış, nimetlerini saymış, artık yapamayacak gelene kadar babasına tapmış ama farklı olduğu için, tam olarak ait olmadığı için, nereye ait olduğunu bilmediği için hep acı çekmişti. Tüm bunları ailesinin anlamadığına inanıyordu.

"Benim için üzülürlerdi," dedi.

"Peki bu asla mı?" diye sordu usulca.

"Hayır," dedi, aniden ayağa kalktı ve bunu yaparken dizlerinin arkasıyla bankı geriye itti. Kapının girişinde durdu, omzunu çatıyı bir taraftan tutan kirişe dayadı. "Olmaz. Üzölmelerini gerektirecek bir şey yok. Yine de dün sana sırrımı açtığım için pişmanım. Bunu düşüncesizce yaptım ve keşke yapmasaydım."

"Elbette size ne yapmanız gerektiğini söyleyemezdim," dedi.

"Ancak benimle konuşmanın düşöncelerinizi netleştirmenize yardımcı olduğuna ve ertelemelerinize son verdiğine inanıyorum Bay Ellis. Bu yüzden lütfen üzölmeyin. Bana söylediklerinizin sizi ve beni değıştirmesi gibi bir durum söz konusu değil. Ve size acımıyorum. Neden acıyayım ki? Bana göre iyi bir hayat yaşadınız ve bunun değeriini bildiğınızı biliyorum. Kendi eviniz ve kızınız var. Mükemmel bir babasın. Hepimizin hayatında eksik olan şeyler vardır, eğer izin bizi derin bir depresyona sürökledebilecek şeyler. Bu, yaşamın doğasıdır. Böyle bir şey yok

mükemmel hayat ya da sonsuza dek mutlu olmak gibi bir şey yoktur. Ve beni bu ilham verici vaazı tek kişilik bir dinleyici kitlesine verirken dinleyin."

Gölün karşı kıyısına bakmadan önce başını çevirip ona gülümsedi.

"Tek kişilik dinleyici kitleniz sizi dinliyor" dedi. "Yürüme, koşma ve uçma yeteneği dışında hayatınızda eksik olan nedir? Bunlar kendi başlarına yeterince büyük şeyler olsalar da, kimliğimin eksik yarısından daha büyükler. Başka ne eksik? Dün yirmi beş yaşında olduğunuzu söylediniz. Ama evlenmemişsin. Hiç evlenmek istemedin mi? Bir dükün torunu ve biraz varlıklı bir kadın olarak, doğru tahmin ediyorsam, teklifler almışsınızdır."

Aman Tanrım. Hiçbir gerçek centilmen ona böyle bir şey.

"Bana bakın, Bay Ellis," dedi ve onun başını çevirmesini bekledi. "Zayıfım. Günlerimi yatakta, koltukta ya da sandalyede geçiriyorum. Ara sıra kas ağrısı nöbetlerim oluyor. Bunlar günlerce, hatta bazen haftalarca sürebiliyor. Ne güzelim ne de güzelim. Saçlarım asla ve asla moda olmayan bir renkte. Ama varlıklı, çok varlıklı ve iyi doğmuş biriyim. Ben Leydi Jennifer Arden. Kardeşim Wilby Dükü. Tabii ki teklifler aldım. Ama neden bir erkek benimle evlenmek istesin ki?"

"Cevabın paranız ve toplumdaki rütbeniz olması gerektiğini ima ediyorsunuz" dedi. "İnsanlar, hem erkekler hem de kadınlar, her zaman bu nedenlerle evlenirler. Ama tek neden bunlar olmak zorunda değil. Çoğu zaman sevgi ve cazibe ya da en azından arkadaşlık umudu da vardır. Hiç bu tekliflerden birini kabul etmek istemediniz mi?"

"Evet," dedi, oldukça kasvetli bir şekilde gülümseyerek. "Geçen yıl Kitty Teyze'yle Londra'dayken. Ben Pippa'yla, o da Luc'la tanıştığında. Evet, baştan çıkmıştım. Çok yakışıklıydı ve

mükemmel bir fiziği vardı. Zarıftı. Çekici, özenli ve hayat doluydu. İyi bir doğumu ve terbiyesi vardı. Benimle tanışmak istemesinin başlıca nedeninin param olduğunu inkâr etmedi - babası bir serveti har vurup harman savurmuştu. Ama benden hoşlandığını, hatta beni sevdiğini iddia ediyordu. Ondan şüphe etmek için gerçek bir nedenim yoktu. Ve ona aşık olduğuma inandım."

"İnandın mı?"

"Evet," dedi. "İnsan nasıl emin olabilir ki? Sonuçta romantik aşk nedir ki? Evlilik teklifini reddettim ve sonrasında kalbim çok acıdı. Bazen hâlâ sızlar. Tabii ki kalpler gerçek anlamda kırılmaz."

"Onu neden reddettiniz?" diye sordu.

"Gülümsemeyi hiç bırakmazdı," dedi. "Çok güzel beyaz dişleri vardı. Göz kamaştırıcı bir gülümsemesi vardı. Ama onu gülümsemeden gördüğümü hiç sanmıyorum. Ben hayır dedikten sonra hariç."

"Belki," dedi, "yine de sevgisinin sürekliliğini kanıtlayacaktır."

"Şüpheli," dedi. "Noel'den kısa bir süre sonra Bristol'den hatırı sayılır bir varisle evlendi."

"Ah," dedi. "O zaman doğru şeyi yaptın."

"Evet," dedi kadın. "Oh, bak."

Clarence Ware kürek çekerken kızının Stephanie ile kayıklardan birinde oturduğu göle doğru başıyla işaret etti.

Bay Ellis de Jennifer gibi bir kolunu kaldırdı. Çocuk iki kolunu da salladı.

"Baba," diye çığlık attı. "Bana bak."

"Seni görüyorum." Güldü ve sesini alçalttı. "Hem Clarence hem de Steph güçlü yüzücüler olduğu için çok minnettarım."

"Ya sen?" Jennifer sordu. "Yeniden evlenmek gibi bir planınız var mı Bay Ellis?" Deniz kenarında kendine ait bir evi vardı.

Büyükçe bir malikane, görünüşe göre, güzel manzarası varmış. Çiftlik arazisi de varmış. Bir kızı vardı. Ve hâlâ genç bir adamdı, tahminine göre otuzlu yaşlarının başındaydı.

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Bu yaz buraya gelmeye karar vermemin nedenlerinden biri de bu, aslında evde kalmayı ve oraya tamamen yerleşmeyi planlamıştım. Şimdiye kadar bir gelin seçmeyi umuyordum - tabii ki teklifimi kabul etmesine bağlı olarak. Teklif ettiğim herhangi bir kadının, sizin gülümseyen beyinize yaptığınız gibi, hayır diyebileceğinin her zaman farkındayım. Çok fazla gülümsememeyi unutmamalıyım. Ancak, üç olası aday arasında karar veremiyorum. İstedğim kadar düşüneyim, net bir cevaba ulaşamıyorum."

"Üç mü?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Orada Bay Ellis, eş olarak istediğiniz üç kadın var ama aralarından seçim yapamıyor musunuz? Belki de bir harem kurmalısınız."

Yüzünü buruşturdu. "İnanılmaz göründüğünü biliyorum," dedi. "Peki üçünü de seviyor musun?" diye sordu.

"Eğer romantik aşktan bahsediyorsanız," dedi, "daha önce söylediklerinize katılıyorum. Tamamen duygulara dayandığı için, potansiyel bir hayat arkadaşı seçmek için kesinlikle zayıf bir ölçüdür. Ben başka şeyler arıyorum Leydi Jennifer; rahatlık, arkadaşlık, alçakgönüllü, ağırbaşlı biri. Evin idaresini sağlam ama sessiz bir şekilde üstlenecek biri. Joy'a ve gelecekteki çocuklarımıza iyi bir anne olacak biri. Özür dilerim. Bir nitelikler listesi umduğum şeyi ifade etmiyor. Olağanüstü güzellikte ya da bariz bir çekiciliği olan ya da üstün bir doğumu ya da zenginliği olan birini aramıyorum. Ben birini istiyorum-"

"Sıradan mı?" diye sordu, adam istediği kelimeyi bulamayınca.

"Kendimle eşleşmek için," dedi. "Evet."

Tuhaf, diye düşündü Jennifer, birkaç gün öncesine kadar onun gerçekten de çok sıradan bir adam olduğunu kabul ederdi, öyle ki bir insan onun varlığını nadiren fark ederdi. Ama şimdi onun sıradan olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu. Elbette, belki de hiç kimse, birkaç sosyal sohbetin ortaya çıkarabileceğinden çok daha derinlemesine tanıma fırsatı ve zamanı olduğunda sıradan değildi.

"Karınıza aşık mıydınız?" diye sordu ona.

Şu anda teknelerden boş olan göle tekrar baktı. "Hayır," dedi biraz tereddüt ettikten sonra. "Marjorie'ye karşı hislerim bundan daha derindi. İlk başta onu seçtim çünkü savaş sırasında Yarımada'da olduğumdan, orduyla birlikte sürekli bir yerden bir yere taşındığımdan

- Bağışlayın beni. Bazen kiminle konuştuğumu unutuyorum."

"-bir kadın," dedi, onun için düşünceyi tamamlayarak.

"Evet," dedi. "Ama ben hiçbir zaman kendimi

. . .bir fahişenin hizmetleri. Annem de öyleydi ve annemi sevdiğime inanıyorum. Onun da beni sevdiğine inanıyorum. Marjorie dul bir kadındı. Çalışkan ve enerjikti, ama çok şeyi kendine saklardı. Kendisine talep ettiği saygıdan daha azını gösteren erkeklerin saçmalıklarını kabul etmezdi. Asla flört etmezdi. Ona teklif ettiğimde ve o da evet dediğinde, ikimizin de bunun uzun vadeli ve özel bir ilişki olacağını anladığımıza inanıyorum, ancak evlilik söz konusu değildi. Beni bir centilmen olarak ve beklentilerinin çok üstünde gördü. Onu asla metresim olarak düşünmedim ya da tanımlamadım. Onu sevmiyordum. Sadece ona ihtiyacım vardı ve ondan hoşlanıyordum. Hamile olduğunu öğrendiğinde bana söylemedi. Daha sonra, öğrendiğimde onu terk edeceğimi düşündüğünü ve tekrar yalnız kalma ihtimalinin onu üzdüğünü açıkladı. Öğrendiğimde - inanılmaz yavaş biriydim - gidip alay papazını buldum ve aynı gün evlendik. Joy doğdu

üç aydan kısa bir süre sonra. Artık yanımda olmayana kadar karıma ne kadar değer verdiğimi tam olarak anladığımdan emin değilim. Yine de çok hasta ve ölmek üzereyken ona onu sevdiğimi, onu asla unutmayacağımı, Joy'un onu unutmasına asla izin vermeyeceğimi söyledim. Ve doğruyu söylüyordum. Sevgi iyi bir ilişki içinde büyür. İşin zor kısmı bu ilişkiyi bulmak ve beslemektir. Keşke hepsi de sevdiğim ve saygı duyduğum üç kadından hangisiyle yeniden böyle bir evlilik kurabileceğimi bilebilseydim."

"Ama ilk eşini seçerken bunların hiçbirini düşünmedin," dedi ona. "Baktınız, beğendiniz, teklif ettiniz ve koşullar sizi evliliğe sürükleyene kadar ilişkiler ya da evlilik hakkında düşünmediniz bile

-Gerçi kimsenin sizden onunla evlenmenizi beklediğini sanmıyorum. O bile beklemiyordu."

"O zaman bu seçimi fazla mı düşünüyorum?" diye sordu ona.

Zavallı adam. Sevmiş ve kaybetmişti, şimdi de yerleşik ve mutlu bir geleceğe doğru nasıl ilerleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Sanırım bu durum onu da bir dereceye kadar tarif ediyordu. Evli bir kadın olarak, hatta belki de bir anne olarak mutlu bir yaşam için son ve en iyi şansını reddetmişti. Peki şimdi ne yapacaktı? Yürümeyi ve kendini tekerlekli sandalyede ve bir arabada taşımayı mı öğrenecekti? Belki yüzmeyi bile öğrenecekti? Bunlardan herhangi biri ya da hepsi yeterli olacak mıydı?

Bu onu korkutan bir soruydu, gerçi bu çok güçlü bir kelime olabilirdi. Yirmi beş yaşındaydı. Bir erkek için hâlâ genç sayılabilecek bir yaştı. Ama bir kadın için değil. Bu onu rafta sağlam bir yere oturtmuştu. O bir kız kurusuydu. Korkunç bir kelime.

"Birbirimizi çok üzme tehlikesiyle karşı karşıyayız Bay Ellis," dedi. "Yolumuza devam edelim mi? Belki de buraya kadar gelmiş olmamız iyi bir şeydir.

Yoksa aileniz, teyzem ve kardeşim şimdiye kadar arama ekipleri göndermiş olurdu."

"Sanırım uzun zamandır yoktuk," dedi omzunu kırıştan uzaklaştırarak. "Özür dilerim. Başka hiç kimseyle seninle konuştuğum gibi konuşmadım. Sanırım sen de benim için aynı şeyi söyleyebilirsin."

İçeri girdi ve fark etmeden yere düşmüş olan bonesini almak için eğildi. Önce doğrulmadan boneyi ona uzattı ve birden yüzleri birbirine çok yaklaştı. Kadın, hiç de sıradan olmayan gözlerini onunkilere dikti ve adam da ona baktı. Onun sıcaklığını hissedebiliyordu ve kendi sıcaklığını ve umutsuz bir özlemi hissedebiliyordu. Ağızları arasında sadece birkaç santim vardı ve hayatındaki her şeyden daha çok, onun bu boşluğu kapatmasını istediğine inanıyordu. Bilmek istiyordu. İstiyordu.

Sarsılarak doğruldu ve sandalyesinin arkasında durmaya başladı, bu sırada kadın bonesini çekip kurdelelerini çenesinin altından bağladı.

Sandalyeyi tekrar güneş ışığına çıkarırken ikisi de tek kelime etmedi ve sonra bankları masaya düzgünce yerleştirmek için geri döndü. Gölün yanındaki kuzey patikası boyunca piknik alanına ve diğer insanların güvenliğine doğru yola koyuldular.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi birkaç dakika sonra, "geçen yıl doğru kararı verdiğine eminim. Adamın gülümsemesine güvenmediniz. Şüphe duymak için çok önemsiz bir neden gibi görünebilir ama insan her zaman içgüdülerine güvenmelidir. Bir gün karşınıza bir şey -birisi- çıkacak ve beklediğinize memnun olacaksınız. Bu arada, saç renginiz hiçbir zaman moda olmayabilir ama her zaman görkemli olacaktır."

Güldü, ancak adamın sandalyesinin arkasında olmasına ve bu nedenle öfkeyle göz kırptığını görememesine çok sevindi

bulanık görüşünü temizlemek için.

"Size gelince, Bay Ellis," dedi, "eğer üç kadın arasında karar veremiyorsanız, belki de hiç karar vermemekle iyi ettiniz. Bir gün karşınıza dördüncü bir kadın çıkacak ve beklediğiniz kadının olduğundan artık hiç şüpheniz kalmayacak."

"Ve hepsi sonsuza dek mutlu yaşadılar," dedi.

İkisi de güldü ve mağaradaki o tamamen beklenmedik farkındalık ve arzu anının korkunç garipliği geride kaldı.

Luc ve Pippa'nın ikizlerinden birini kucağında tutan Devlin daha geriden onu izlerken, kızı patika boyunca onlara doğru koşuyordu. Son birkaç metreyi atladı.

"Baba," diye bağırdı. "Beni kayıpta gördün mü? Kuzen Clarence neredeyse kürek çekemeyecek kadar ağır olduğumu söyledi. Çok aptal."

"Sizi gördüm," dedi Bay Ellis, sesinde öyle bir şefkat vardı ki Jennifer gözlerini yeniden kırıştırdı. Ne kadar şanslı bir kadın olacaktı...

Sandalyesini itmeyi bırakmıştı. Ve çocuk hiç tereddüt etmeden, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sandalyeye tırmandı ve Jennifer'ın yanına sokulurken ona gülümsedi. Jennifer bir kolunu çocuğa doladı ve onu kendine çekti.

"Seninle geri döneceğim," dedi ve dudaklarını bir öpücük için büzdü.

C           

Olwen Cox piknik sırasında Joy'a kendi  iftliklerinin bitişindeki çiftlikte altı yavru köpek olduğunu söyledi.

Cox'lar hikayeyi doğrulamıştı. Çiftlik sahiplerinin torununun koro çalışmasında onlardan bahsettiği Stephanie de  yle. Yavrular henüz annelerinden ayrılmak için çok küçüktü ama çiftçiler sütten kesildikten sonra altısı için de iyi bir yuva arayışındaydı. Çiftlikte yavruların annesine ek olarak iki köpek daha vardı.

Joy o yavru köpekleri görmek istiyordu; Ben bunun belli bir amacı olduğundan şüpheleniyordu. Bir süredir, bakımına katılabilecek yaşa gelir gelmez bir köpek sahibi olabileceğine dair söz veriyordu. Stephanie de ilgileniyordu. Nicholas onun ikna çabalarına oldukça olumlu yaklaştı ve ertesi sabah Joy'u da aralarına alarak yola  ıktılar.

Ben onlara el sallayarak yollarına devam ederken Stephanie, "Sadece bir göz atmak için," dedi.

"Sadece bir atmak için, baba," dedi Joy ona gülümseyerek.

"Sadece bir göz atmak için, yani bir tane istiyorum, lütfen, lütfen, baba ve eğer bir tane alamazsam büyük bir öfke nöbeti geçireceğim," dedi Ben neşeyle, Devlin'le birlikte geçen yaz şenliğinden beri orada depolanan okçuluk ekipmanlarını incelemek için at arabası evine doğru ilerlerken.

Bu yıl tekrar kullanılabilmesi için biraz bakıma ihtiyacı olduğu neredeyse kesin.

Devlin, "Öfke nöbeti geçirmesine gerek kalmayacağını tahmin ediyorum," dedi. "Uyumlu bir babası var gibi görünüyor. Penallen'de halinden memnunsun o zaman, Ben?"

"Gerçekten öyle," dedi Ben ona. "Benim için doğru boyutta ve tam olarak doğru yerde. Denize bakmaktan ve açık pencerelerden tuzlu havayı içime çekmekten asla bıkmayacağımı sanıyorum. İyi komşularım var, birkaçı gerçek dost olmaya başladı. Üstelik buradan çok da uzakta değil."

"Bunun sizin için önemli olduğunu duyduğuma sevindim," dedi Devlin, son kullanımlarından bu yana hangilerinin eğrildiğini ya da kırılmanlaştığını anlamak için yayları incelerken.

Ben merakla ona baktı. Bu söylediği garip bir şeydi. O zaman Dev için de önemliydi? "Benim için öyle," dedi. "Joy için de öyle. Benim dışımda bilinen tüm ailesi burada ya da en azından ziyaret için buraya geliyorlar, tıpkı benim gibi. Bugün yayları dizmeye niyetli misin?"

"Hayır," dedi Devlin. "Bunu şenlikten bir ya da iki gün öncesine bırakacağız. Yine de oklara bir göz atsak iyi olur. Tam hedefe nişan almış olsalar bile tahmin edilemeyecek yönlerde uçmalarını istemeyiz. Elbette bazı insanlar kendi ekipmanlarını getiriyorlardı ve bu yıl da getirebilirler. Acaba Matthew Taylor hâlâ eskisi kadar yenilmez olacak mı? Sekiz yıl uzun bir süre. O kadar uzun olabilir mi Ben? Gerçi bazı açılardan o kadar hevesle beklediğimiz ve uğruna çok çalıştığımız o şenlikler bir ömür önceymiş gibi geliyor. Sanki başka insanların başına gelmiş şey gibi."

"Güzel günlerdi," dedi Ben.

"Öyleydiler," diye kabul etti Devlin. "Kavak sokağına yürüyüp biraz ölçüm ve işaretleme yapalım mı?"

Okçuluk yarışmaları her zaman orada, evden oldukça uzakta ve çoğu insanın dolaşıp günün sayısız eğlencesine katılacağı yerden güvenli bir mesafede yapılırdı. Kimse oklardan kaçmak zorunda kalmaktan hoşlanmazdı.

"Seni özledim Ben," dedi Devlin yürürken. "Pippa'yı da özlüyorum elbette. Nick'i de. Ve Owen'ı. Gerçi tatillerde uzun süreler için eve gelmeye devam ediyor. Sanırım çocukluğumuz ve gençliğimiz boyunca hepimizin umutsuzca yapmak istediği büyümenin kaçınılmaz sonucu bu. Yetişkinler bize hep çocukluğun hayatın en güzel zamanı olduğunu söylerlerdi ama tabii ki biz onlara hiç inanmazdık. Muhtemelen kendi çocuklarımıza ve torunlarımıza da aynı şeyi söyleyeceğiz."

"Burada kalması için görevlendirilen kişi sensin," dedi Ben. "Geri kalanımız doğal olarak dağıldık ya da yakında kendi aidiyet yerlerimizi bulacağız. Ben kendiminkini buldum."

Devlin ona yan gözle bir bakış attı. "Ve sen mutlusun," dedi.

"Öyleyim," dedi Ben ona tekrar. "Yine de Marjorie'yi hâlâ özlüyorum."

Devlin, "O iyi bir kadındı," dedi.

"Evet." Devlin'in sesinde ve tavrında bir parça endişe var gibiydi; Ben, kendisinden büyük olmasına rağmen, Ravenswood ve içerdiği her şey onun, Devlin'in, babalarının en büyük meşru oğlu olduğu gerçeğinin hakkı iken, kendi evini ve yaşam tarzını aramak zorunda kalan kardeşlerden biri olduğu için endişeliydi. Ondan sonra Gareth'a, sonra da onun en büyük oğluna geçecek ve nesiller boyunca böyle devam edecekti. Belki de Dev, Ben'in fark ettiğinden daha iyi anlamıştı.

"Joy ve ben buraya geldiğimizde beni bekleyen mektubu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Eski okul arkadaşınızdan gelen bir mektup; bunca zaman sonra artık Penallen'de yaşadığınızı kim bilmiyordu?" Devlin söyledi.

Ah. O zaman yalanı fark etmişti, değil mi?

"Vincent Kelliston adında bir adamdan gelmiş," dedi Ben ona. "Kardeşim olduğunu iddia ediyor. Üvey kardeşim. Aynı anneye sahip olduğumuzu iddia ediyor, babası vahşi bir adamla evliymiş. Annem ikisinden de kaçıp Londra'ya gitmiş ve orada babamla tanışmış. Büyük Kelliston yakın zamanda öldü ve oğlu benimle bir tür iletişim kurmak istiyor. Mektupta söylenenlerin toplamı bu kadardı."

Sokağın bir ucundaydılar; Ben'in tecrübeli gözlerine göre, inkar edilemeyecek kadar gür ve yeşil olmasına rağmen, iyi bir çim biçme işlemine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Şenlik için mükemmel bir yer olacağına şüphe yoktu. Güneş ışığı en uçtaki yazlık evin cam pencerelerinde parlıyordu.

Devlin kısa bir sessizlikten sonra başını çevirdiğinde kaşları çatıktı. Gözleri sıkıntılı görünüyordu. "Ah, Ben," dedi. "Bunun doğru olduğuna inanıyor musun?"

"Öyle neden söylesin ki?" Ben sordu. "Senin için fark eder mi?" Devlin sordu.

"Öyle," dedi Ben ona. "Babamdan ne zaman annemi anlatmasını istesem, ki çocukken defalarca sordum, hatta büyüdüğümde de birkaç kez sordum, bana annemin çok güzel olduğu ve onu sevdiği dışında bir şey söyleyemedi. Doğru kelimenin "sevebilirdi" olduğuna inanıyorum. Bana söylemediğinden değil. Onunla bir insan olarak ilgilenmiyordu, Dev. Onun hayatında sadece tek bir işlevi vardı."

"Bunu kesin olarak bilemezsiniz," dedi Devlin. "Çok sayıda insana karşı gerçek bir sevgi besliyordu. Belki de onu gerçekten seviyordu."

"Onun fahişesiydi," dedi Ben sert bir sesle. "Bir insan olarak gerçek bir kimliği yoktu. Bir hikayesi yoktu. Bir geçmişi yoktu. Onun kim olduğunu keşfedecek kadar umursamadı. Evet, bu benim için önemli. Uzun zaman önce ölmüş olsa da ona bu şeylerin itibarını iade etmeyi arzuluyorum. O benim annemdi. Onu hatırlamıyorum bile. Ama beni sevdiğini her zaman hatırlayacağım."

"Yüce Tanrım." Devlin'in gözlerindeki sıkıntılı bakış daha da yoğunlaşmıştı ve birden öne doğru bir adım atarak Ben'i sıkıca kucakladı. Ben bir an donup kaldı. Daha önce böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu. O, babası ve kardeşleri birbirlerine her zaman şefkatle davranmışlardı ama neredeyse hiç sarılmamışlardı. Yine de şimdi -Tanrı kahretsın!- Ben yutkunuyor ve gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"Kendimi çok suçluyorum," dedi Devlin. "Annenden, bu ailedeki eşsiz konumundan ya da adının bizimkinden farklı olduğu gerçeğinden söz etmekten hep kaçındım. Bunu bir sevgi göstergesi olarak düşündüm. Kabullenmenin. Sen benim kardeşimsin, her şeyin canı cehenneme. Her zaman kökenlerinizden bahsetmekten kaçınmak istediğinizi düşünmüşümdür. Bu benim için neredeyse bir suçtu. O senin annendi, senin yarın ve kendi geçmişindi. Yüce Tanrım, kalın kafalılığımı affedebilecek misin, Ben? Adı neydi onun?"

Ben'in hatırladığına göre, sekiz yıl önce Devlin, Ben'in neden onunla birlikte evden ayrılıp Yarımada'ya gitmekte ısrar ettiğini öğrenmek istediğinde annesi hakkında konuşmuşlardı. Ama bu sadece bir kez, her ikisi için de çok duygusal bir zamanda olmuştu.

"Jane," dedi Ben. "En azından babama verdiği isim buydu. Jane Ellis. Oysa mektuba göre soyadı Kelliston olmalıydı. Belki Jane onun gerçek adı da değildi. Çok basit bir isim, değil mi? Jane Ellis. Tıpkı benimki gibi: Ben Ellis. En azından Joy'un iki ismi arasında Marjorie var."

"Mektup konusunda ne yaptınız?" Devlin sordu.

Kardeşi bir adım geri çekilse de tüm dikkatini ona vermeye devam ederken Ben ona, "Aklımda cevaptan çok soru işareti bıraktı," dedi. "En önemlisi de bana neden yazdığı. Annem yıllar önce kaçıp seni terk etseydi ve sonra da bir sevgilisinden gayrimeşru bir çocuk yapsaydı, şimdi o piçle bir ilişkin olsun ister miydin Dev? Mektubu görmezden gelmeyi düşündüm ama otuz iki soruluk bir yanıt gönderdim, hepsi de nokta şeklindeydi, böylece hiçbirini kaybolmadı. Otuz üçüncüyü de eklemeliydim. Ona annemin adını sormalıydim. Bir sonraki hamle şimdi onun. Leydi Jennifer Arden doğru şeyi yaptığıma inanıyor."

"Jenny?"

"Bazen," dedi Ben, "bir yabancıyla konuşmak insanın kendi ailesiyle konuşmasından daha kolaydır."

Devlin gözlerini kapadı ve birkaç dakika boyunca sıkıca yumdu. Gözlerini tekrar açtığına, "Bunu hak ediyorum," dedi. "Utanç verici ama haklısın. Eminim Yarımada'dayken ailemden ve burada olanlardan asla ama asla hatırlıyorsundur. Ve geri döndükten sonra, her zaman çok sevdiğim ama artık benim için hiçbir şey ifade etmediğine inandığım insanlarla konuşmakta çok zorlandım. Gwyneth benim kurtarıcımdı. Bu tavrımdan kurtulmama kesinlikle izin vermedi, Ben. Yüce Tanrım. Birinin en sevdiği

Kardeşlerimi ve benimkilerin hepsini seviyorum. Ama senin kalbimde her zaman özel bir yerin oldu. Bunu biliyor olmalısın."

"Evet," diye itiraf etti Ben.

Devlin ona, "O zaman daha fazla eşeklik etme," dedi. "Ve ben de öyle olmamak için elimden geleni yapacağım. Konuş benimle. Aslında bunu yapmamana daha fazla izin vermeyeceğim."

Ben'in aklına demirci dükkânındaki Cam, ayakkabıcı ve marangoz ve hepsinin görünüşe göre yapmakla ya da yapmaya çalışmakla meşgul oldukları şeyler geldi. Ama şimdi bu konuyu açmanın sırası değildi. Üstelik bu sadece onun sırrı da değildi.

"Bütün sabah burada durup ölçüm bantlarımızı düzgünce sarılmış ve kullanılmamış halde mi bırakacağız?" diye sordu.

Mesafeleri ölçmek ve sokağın yarısından biraz daha fazla bir mesafede hedeflerin kurulacağı ve yarısından daha az bir mesafede okçuların oklarını yerleri işaretlemek için bir saatten fazla zaman harcadılar. Seyircilerin iyi bir görüş açısına sahip olacakları kadar yakın, ancak serseri oklardan korunacakları kadar uzakta durabilmeleri için sokağın neresinin karar verdiler.

İşlerini bitirip eve dönene kadar uzun bir süre geçti.

-

MBu sırada Leydi Jennifer kardeşiyle birlikte arabayla gezintiye çıkmaya hazırlanıyordu. Owen ve Bertrand Albay Wexford'la birlikte albayın arazisinde balık tutacaklardı. James Rutledge da onlara katılacaktı. Kadınların çoğu balo salonundaydı ve balo planlarına, özellikle de çiçek süslemelerine son şeklini veriyorlardı. Lucas kız kardeşini Devlin'in arabasıyla Ravenswood ve Cartref arasındaki sınırı oluşturan tepelerin zirvesinde gezintiye çıkarıyordu. Orada

Onlara söylenene göre, yukarıdan muhteşem manzaralar görülebiliyordu.

"Sürüş becerilerime güveniyorsun, değil mi Jen?" Lucas arabayı tepelere doğru çevirirken sordu. Tüm dikkatini önlerinde tırmanan yola vermeden önce ona sırtıttı.

"Tabii ki biliyorum." Onun kolunu okşadı. "Yaşamak zorunda olduğun bir karın ve iki küçük çocuğun olduğunu aklımdan çıkarmayacağım. Ayrıca, dikkatsiz bir sürücü olduğunuzu hiç duymadım."

"Bu yolun bakımlı olduğu ve tüm uzunluğu boyunca görünüşe rağmen tamamen güvenli olacak kadar geniş olduğu konusunda beni temin ettiler" dedi. Bir süre için tepelerin her iki tarafta da oldukça dik bir şekilde alçalması, insanın hissettiği tehlike duygusunu açıklıyor. Gerçekte öyle olmadığı halde yolun bir şerit gibi görünmesine neden oluyor. Oraya vardığımızda, her iki tarafta da boş alan yerine çitlerin olduğunu hayal edin."

Jennifer güldü. "O zaman bir köy da gidebilirdik," dedi. "Manzara için geldik, değil mi? Sanırım burada bir konser vermeyi çok isterdim."

Sanki bir şaka yapmış gibi gülme sırası ondaydı.

Jennifer daha şimdiden sağ taraflarında Cartref'i yamalı bir yorgan gibi çevreleyen kare şeklindeki rengârenk tarlaları, sol taraflarında ise parkın öbür ucundaki Ravenswood'un devasa doğu ve güney kanatlarını görebiliyordu.

"Jenny," dedi Lucas bir iki dakikalık sessizlikten sonra, Jenny bakarken o da arabasını sürmeye odaklanmıştı. "Amberwell'de Kitty Teyze'yle baş başa olmaktan mutlu musun?"

"Neyse ki derin bir sevgiyi paylaşıyoruz," dedi. "Birbirimize karşı rahatız. Aynı şeylere gülüyoruz. Aynı şeyleri yapmaktan zevk alıyoruz."

Ama bazen teyzesinin bir şekilde onunla birlikte yaşamaya mahkûm olup olmadığını merak ediyordu. Oğlu Kuzen Gerald hâlâ evlenmemiştir ve birkaç kez annesinin eve dönmesini ya da en azından yakınlarda onun için hazır tuttuğu evde yaşamasını istediğini ima etmişti. Ve Kitty Teyze, yeğeniyle birlikte Amberwell'de kalmak zorunda hissetmeseydi, kuzeni Beatrice'i, kızını, damadını ve torunlarını ziyaret etmek için İrlanda'ya daha sık giderdi. Her zaman bunun nedeninin İrlanda'ya gemi yolculuğundan korkması olduğunu söylerdi. Ama Jennifer bunun doğru olduğunu bilse de, gerçek nedenin bu olduğuna ikna olmamıştı.

Neden, diye merak etti, ailesinin üyelerine tamamen bağımlı olduğunun farkına daha yeni varmıştı? Çocukken bu kaçınılmazdı. Ama şimdi yirmi beş yaşındaydı. Onun yaşındaki çoğu kadın evli ve çocukluydu ve kocalarının evlerine yerleşmişlerdi. Öte yandan o, başkalarına ömür boyu yük olmuştu. Ve bu nedenle kendisine de bir yükü.

Hayatının ve bağımlılığının gerçekliğine gözlerini açtığı için teşekkür etmesi ya da suçlaması gereken Bay Ellis var mıydı?

"Ravenswood'a gelmene çok sevindim," dedi Lucas. "Seni çok özledim. Phil de öyle. İkiniz geçen yıl çok çabuk sıkı arkadaş olmuştunuz, değil mi?"

"Evet," dedi. "Bazen böyle oluyor."

"Greystone'da bizimle birlikte yaşamınızı çok isteriz," dedi. "Amberwell'e bağlı olduğunuzu ve orada mutlu olduğunuzu biliyorum. Ama ben senin kardeşinim Jen, Phil de senin arkadaşın ve yengen. Emmy ve Chris de senin yeğenlerin. Greystone'un Amberwell'den biraz daha sade görüldüğünü biliyorum ve orası hiçbir zaman senin evin olmadı. Ama büyükannem ve büyükbabamındı, şimdi de bizim. Orada bulunduğumuz birkaç ay içinde bile orayı evimiz haline getirdik. En azından Phil'in var. Ben sadece onaylıyorum.

Ama bana danışmadan hiçbir değişiklik yapmıyor. Seni orada mutlu edebiliriz, Jen. Ve sen de bizi mutlu edeceksin. Ne sen bizim ne de biz senin yoluna çıkacağız. Kendine ait bir süit odan olabilir ve orada istediğin kadar özel olabilirsin."

"Oh."

Onu gafil avlamıştı. Teklif ilkbaharda yapılmıştı, bu doğruydu ama o zaman ona baskı yapılmamıştı. Luc ve Pippa geçen yıl evlendikten sonra Amberwell'de yaşamaya başlamışlar, Kitty Teyze de yaşlanıp hastalanan anne ve babası Büyükanne ve Büyükbaba'nın yanında olmak için Greystone'a taşınmayı planlamıştı. Ama geçtiğimiz ilkbaharda herkes ikizlerin vaftiz töreni için Greystone'dayken ikisi de ölmüştü. Ve birdenbire Wilby'nin yeni Dük ve Düşesi Luc ve Pippa'nın orada kalması gerekmiş, zavallı Kitty Teyze de planlarını bir kez daha değiştirmek ve Jennifer'la birlikte Amberwell'e dönmek zorunda kalmıştı. Oraya ilk kez on yıldan uzun bir süre önce, kardeşi Lucas ve Jennifer'ın babası, annelerinin doğum sırasında ölmesinden sadece bir yıl sonra bir at binme kazasında aniden öldükten sonra gelmişti. Düklüğün varisi olan Luc, unvanı aldığıında bilmesi gereken her şeyi öğrenebilmesi için büyükanne ve büyükbabasının yanına gönderilmişti. Jennifer Amberwell'de kalmış ve onu Kitty Teyze büyötmüştü.

Zavallı Kitty Teyze, diye düşündü Jennifer yine. Teyzesini acıyarak düşünmeye alışık değildi. Yıllarını yeğeninin bakımına adanmış, tek kelime bile şikâyet etmemişti. Artık onun için hiçbir çıkış yolu yokmuş gibi görünüyordu.

"Bunu düşünmek için biraz zaman ayırmak ister misin?" Lucas atları durdurarak sordu. "Şuna bir bak Jen. Manzara insanın nefesini , değil mi?"

Gerçi tepeler aşağıdan pek de yüksek görünmüyor."

"Yük olmaktan nefret ediyorum," dedi, bunu asla yüksek sesle söylemezdi, çünkü bunu söylemek onu daha fazla yük gibi gösterirdi. Şimdi söylemişti.

Elinin arkasını sıvazladı ve sonra parmaklarını avucunun içine kaydırıp sıktı. "Sen asla öyle biri değilsin," dedi. "Kendini asla bu şekilde düşünmemelisin. Sen benim kız kardeşimsin. Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ben ölümlüler arasında en şanslı olanıyım. Luc, yavaş ve beceriksizce de olsa yürüyebileceğimi düşünüyor musun? Ya da ata binebileceğimi, araba kullanabileceğimi ya da yüzebileceğimi? Ya da uçabileceğimi?" Gözleri, tepelerin Cartref tarafında yükseklerde uçan, tanımlanamayacak kadar uzak bir çift kuşa takılınca güldü.

"Hayatınız boyunca sizi gitmek istediğiniz her yere götürmekten mutluluk duyacak bir dizi insan olacak" dedi. "Tek yapmanız gereken istemek. Bunu biliyorsunuz. Ve sen asla ama asla bir yük değilsin. Hepimiz cesaretine ve her zaman neşeli olan mizacına hayranız."

Sorularına cevap vermemiştir. Ya da aslında belki de cevaplamıştır. Sadece hayır demeyecek kadar nazik davranmıştır.

"Dünden önceki gün bir konser verdim," dedi ona. "parkın her yerinde. Toplamda birkaç mil. At arabası yolunun doğu kısmını buradan görebiliyorum. Ama önce batıya gittik, gölün yanından geçtik ve sonra kuzeydeki ağaçların ve alçak tepelerin hizasına kadar gittik. Gerçekten zor değildi. Kendimi güvende ve neşeli hissediyordum. Daha mutlu hissettim. Neredeyse hatırlayabildiğim her zamankinden. Kendimi özgür hissettim."

Ona söylemeyi düşünmemiştir. En azından henüz. Ve Pippa'nın da söylememe sözünü tutacağından emindi. Tabii ki akli Pippa'nın söylediklerinden sadece bir kelimeye

odaklanmıştı.

"Biz mi?" dedi.

"Bay Ellis arabayı temizledi ve yeni gibi görünmesi için cilaladı," dedi. "Sakin bir atı tüyleri pırıl pırıl olana kadar tımar etti. Ben kurdeleleri tutarken yol boyunca yanımda oturdu ve kendimi tamamen güvende hissettim. Sağ ayağımı ayaklıklara dayamak için sert ama hafif yumuşak büyük bir yastık yaptı. Arabayı sürerken vücudumu oldukça dengeli hissettim."

Yine sadece küçük bir ayrıntıyı duyuyor gibiydi.

"Ben Ellis mi?" dedi. "Bunun için bana hesap verecek. Tanrı şahidim olsun ki verecek. Seni öldürebilirdi, Jen. En azından bacağına ciddi bir hasar verebilirdi."

"Bacağıma çoktan ciddi hasar verildi," dedi ona. İkisi de karşılardaki manzarayı unutmuş gibiydiler. "Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek, Luc. Ama son zamanlarda bir bacağımın, hatta her ikisinin de değil, tüm hayatımı mahvetmesine izin verdiğim aklıma geldi. Birinin beni taşıyacak ya da bir yerden bir yere götürecektik kadar yardımsever olması dışında neden sonsuza kadar hareketsiz kalayım ki? Hiçbir zaman normal olamayacağım ama kendime yardım etmek için tek yaptığım bir araba kullanmak olsa bile, aptal bir hastalığa karşı savaşmak için bir şeyler yapmış olacağım."

Hiç de sakinleşmiş görünmüyordu. Gerçekten de Jennifer'a sanki ağabeyi öfkeden kuduruyormuş gibi geldi.

"Ona bu fikri veren neydi?" diye sordu. "Çılgınca bir fikir. Bir gün gelip sana bir araba, bir at ve lanet olası bir minder vermeyi teklif etti ve hepimiz arkamızı döner dönmez seni alıp götürdü, öyle mi? Sanırım Greenfields'a gittiğimiz sabah ve Kitty Teyze, kayınvalidem ve Gwyneth Cartref'e gittiler. Buna nasıl cüret eder? Buradaki aile için özel biri olması umurumda değil Jen, sırf o lanet olası

Babam onu fahişelerinden birine kaptırdı. Kız kardeşimin aklına tehlikeli ve çılgınca fikirler sokması hoş karşılanmaz."

Aman Tanrım!

"Belki de yolumuza devam etmeliyiz," diye önerdi Jennifer ve atlara yeniden başlamaları için işaret vermeden önce başını temizlercesine salladı. "Ve Luc, beni dinlerken konuşmana dikkat edersen çok memnun olurum."

"Bunun için özür dilerim," dedi. "Ama gerçekten, Jen-"

"Hayır," dedi Jen. "Konuşma sırası bende. Kendimi paylaştım

Bir öğleden sonra avluda birlikte otururken Bay Ellis'e hayallerimi anlattım. Bizi dinledi ama sadece bu hayallerin hiçbirinin gerçekleşmeyeceği gerçeğine sempati duyarak değil. Düşünceleri daha pratik bir hal aldı ve en azından birkaçını küçük de olsa gerçeğe dönüştürmenin yollarını düşünmeye başladı."

"Ata binmeyi, araba kullanmayı ve ..uçmayı mı hayal ettiniz?"

diye sordu, ona kuşkulu bir bakış fırlatarak. "Ama sen her zaman çok mutlusun, Jen."

"Çünkü rüyalar insanın kendisi içindir," dedi.

"Hayatınızın geri kalanında bir yatağa ya da sandalyeye mahkûm olsaydınız, benimki gibi rüyalar görmez miydiniz? Durumunuzun gerçekleri hakkında neşeli olsanız bile, ki bu gerçekler olduğundan çok daha kötü olabilir?"

"En azından önce bana danışması gerekirdi," dedi Lucas.

"Ve ben de onu bilgilendireceğim."

"Neden?" diye sordu. "Yirmi beş yaşındayım, Luc."

"Dün piknik sırasında onunla birlikte çok uzun bir süre gittin," dedi. "Seni aramaya çıkmak üzereydim. Ama-"

"Ama pikniğin başından beri oturduğum yerden kalkmak isteyebileceğim sadece Bay Ellis'in aklına geldi," dedi. "Birinin bunu düşünmesini beklediğimden değil. Şikayet etmiyorum.

Tüm bu süre boyunca yanımda birileri vardı ve gezintiden büyük keyif alıyordum. Ama gölün etrafındaki patika duyular için bir ziyafet. Eğer o beni götürmeseydi orayı asla göremeyecektim, çünkü oraya götürülemezdim."

Curricie, tepelerin kuzey sırtından Jennifer'ın birkaç gün önce arabayla geldiği parkın alçak arazilerine doğru iniyordu.

"Jenny," dedi Lucas. "O adamdan hoşlanmaya başlamadın, değil mi? Ya da o senden? Onun şapkasında kocaman bir tüy olacağının farkında olmalısın."

"Babası onu fahişelerinden biriyle birlikte yaptığı için mi?" dedi.

Yüzünü buruşturdu. "Bu sözleri yüksek sesle söylemem affedilemezdi," dedi. "Muhtemelen onları düşünmek bile affedilemezdi. Öfkeliydim -ki bu bir mazeret değil, kabul ediyorum."

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi ve kesinlikle doğru olanı söylemişti.

gerçek. "Ve benden hoşlanmıyor. Neden hoşlansın ki? Durumum bir yana, ben onun kur yapmayı düşünceği son kişiyim. Ona çok iyi bildiği bir şeyi sürekli hatırlatmış olurum. Yarımada'da bir eş aldığında, Londra'daki bir yetimhanede büyümüş, iki kez dul kalmış bir çamaşırcı kadını seçmişti. Şimdi ikinci eşi için kendi evinin çevresinden üç adayı aktif olarak değerlendiriyor. Hepsinin sahip olduğu tek özellik, düşük bir doğumla dünyaya gelmiş olmaları ya da en azından kendi gayrimeşruluğunun bilincine varmasını sağlayacak kadar sosyal skalada üst sıralarda yer almamalarıdır. Sosyal hırslarını benim aracılığımla gerçekleştirmeye çalıştığından şüphelenerek ona büyük haksızlık ediyorsun Luc. Lütfen şüphelenmeyi bırak. Ondan hoşlanıyorum. Elbette akrabalarım ve onun akrabaları arasında spekülasyon ve endişe yaratmadan bir adamla hafif bir arkadaşlığın tadını çıkarabilirim."

"Özür dilerim," dedi, sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Ama onunla konuşacağım, Jen. Bundan hoşlanmıyorum-"

"O zaman her şeyi bilmen gerekecek," dedi iç çekerek ve ona kendisi için tasarlanan ayakkabı ve koltuk değneğini anlatmaya başladı. Ve sandalyeyi. Bunların hiçbirisi başarılı olmayabilir da ona biraz bile yardımcı olmayabilirdi. Ama ah, yardım almak zorunda kalmadan kendini bir odanın bir bölümünden diğerine taşıyabilse ya da kendi kendine saatlerce olduğu yerde kalmaktan memnun olduğunu söyleyebilse. Ve her gün iki ayağının üzerinde bir o yana bir bu yana garip bir şekilde yalpalamadan, kalçasını ve sırtını sarsmadan birkaç metre yürüyebilseydi.

Eğer o sadece ...

Uç.

CT□□□□□ □□□□□

Iertesi gün yağmur yağdı.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte, çoğu insan henüz uykudayken hafif bir çiselemeyle başlayan yağmur, kahvaltı vaktine kadar aralıksız yağmaya devam etti ve kilometrelerce ötede endişeli sohbetlerin genel konusu haline geldi. Yaz şenliğine bir haftadan az bir süre kalmıştı. Artık sıcak ve güneşli havanın geri döneceğine dair bir umut var mıydı? İngiltere'de mi?

Öğleden sonra erken saatlerde yağmur şiddetli bir sağanağa dönüştü.

Ama herkes günlük hayatına devam etti. Başka ne yapılabilirdi ki?

Gençlik korosu kilisede prova yaptı. Stephanie de gitti tabii ki. Owen, Bertrand'la birlikte Charles Ware'in evine gidecekleri kapalı arabaya Stephanie'yi de bindirmek için ısrar etti; Clarence ve diğer birkaç genç adamla birlikte büyük ve boş bir ahırda okçuluk becerileri üzerinde çalışacaklardı.

"Kiliseye bir kadın gibi damlayarak gelemezsin. Boğulmuş fare Steph," dedi Owen, kız kardeşi her zaman yaptığı gibi şemsiyesini alıp yürümekte ısrar edince. "Bugünlerde neyin var senin?"

Yaşça en yakınındaki erkek kardeşinin duyarsızlığı da böyleydi; ona pratik şakalar yaparak histerik hale getirmeye çalışırdı, ona genellikle şeklinde

Bir keresinde gardırobunun dibine bıraktığı ölü fare gibi yaratıklar. Hiçbir zaman başarılı olamamıştı ama bazen botlarından birine ayağını soktuğunda botun içinde onun botuna koyduğu kurbağanın yaşadığını gördüğünde ya da gece uyandığında yatağında bıraktığı örümceğin kestirmeden yüzünün üzerinden geçerek gideceği yere gittiğini gördüğünde kendi kendine utanç verici bir şekilde bağırmıştı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi onun sorusuna, arabaya binmeyi asık suratlı bir nankörlükle kabul ederek.

"Sanırım kız kardeşin benden hoşlanmıyor," dedi Bertrand, onu kilisenin dışına bıraktıktan sonra ve ikisine de tek kelime veda etmeden içeri koştu.

"Eh?" Owen söyledi. "Steph? Saçmalama, Bert. Senden neden hoşlanmasın ki? Diğer kızlar fark edilecek kadar yaklaşma hevesiyle ayaklarının üzerine düşerler. Bu, başka herhangi bir erkeğin kendi çekiciliğinden şüphe duyması için yeterlidir. Steph sadece tuhaf biri."

"Leydi Stephanie çok ... iyi bir insan," dedi Bertrand dedi, tek kelimeye biraz vurgu yaparak, belki de onun da mülayim biri olduğunu kastetmediğini ima etmek için.

"Brad Danver sana yayı nasıl tutacağını ve oku nasıl atacağını gösterse iyi olur," dedi Owen. "On atıştan dokuzunda hedefi vurabilir. Hatta bir ya da iki kez hedefi tam on ikiden vurduğunu bile gördüm ama o atışların tamamen tesadüf olduğunu söyleyebilirim. Kardeşlerim yirmi metre öteden bir ahırın geniş tarafını vuramayacağımı söylerlerdi ve çok da haksız olmadıklarını itiraf etmek bana acı veriyor. Ama insan denemeli. Matthew Taylor'a karşı koymak isteyen birkaç kişi olmalı. Ve etkileyecek birkaç kız da olabilir. Bu arada, Ariel Wexford büyümüş ve güzelleşmiş. Dişlerinin üç olduğu zamanları hatırlıyorum.

Yüzüne göre kat kat büyük. Dürüst olmak gerekirse, sanırım benimki de bir süre için öyleydi."

Dul kontes ve Leydi Catherine Emmett yağmura rağmen Cartref'e gittiler. Clarissa şenlikteki iğne işi, ahşap oymacılığı ve fırıncılık yarışmalarından sorumluydu ama değişen zamanın ruhuna uygun olarak Leydi Rhys, köyün terzisi Bayan Proctor ve albayın kız kardeşi Bayan Wexford'un da aralarında bulunduğu bir hanımlar komitesiyle birlikte çalışmaya karar vermişti. Öğleden sonrayı çay içerek, gösterileri, değerlendirmeyi ve ödülleri planlayarak geçirdiler.

Nicholas öğleden sonrayı ahırda, temizleyip parlatarak ve atını kontrol edip tımar ederek geçirdi. Elbette izinliydi. Ama neredeyse sekiz yıldır askerlik yapıyordu ve bazı alışkanlıklar onda yer etmişti. Ve yağmur her zaman paslanmanın en kötü nedeniydi. Baş seyisin küçük oğlu uzaktan gözlerini dikmiş onu izliyordu ve Nicholas ara sıra ona gülümseyip ne yaptığını göstermek ve neden yaptığını açıklamak için yanına çağırıyordu.

"Büyüyünce asker mi olmak istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, efendim," diye yanıtladı çocuk. "Sizin alayınızda, efendim."

ciddiyetle ekledi.

Devlin ve Lucas köyde Cam Holland, Matthew Taylor ve John Rogers'ı ziyaret ediyorlardı. Cam diğer ikisini demirhaneye çağırmıştı, böylece tek bir ziyaret hepsine yetecekti. Ben onlarla birlikte değildi. Ancak Lucas onunla konuşmuş ve bundan hoşnut olmadığını açıkça belirtmişti. Ben'e kız kardeşinin onun için çok değerli olduğunu anlatmıştı. Belli nedenlerden dolayı kırılıyordu. Kendisi ve ailesinin geri kalanı, yaşamak zorunda olduğu bu zor hayatta ona ihtiyaç duyabileceği her türlü yardımı ve desteği vermek için büyük çaba sarf etmişlerdi ve Ben gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti

ve orta derecede aktif bir hayat yaşamayı ve engeline rağmen neşeli kalmayı öğrendi. Kaçınılmaz olarak başarısız olacak ve ona hayatında eksik olan her şeyi her zamankinden daha fazla hatırlatacak çılgın ve gerçekçi olmayan planlarla umutlarını yükseltmek kaba, hatta zalimceydi.

"O halde," diye sormuştu Ben sessizce, "ben araya girmeden önce bu şeylerden habersiz olduğuna inanıyor musun?"

"Mesele bu değil," demişti Lucas, ağzı sıkı bir şekilde. "Buna hakkın yoktu. Buna hakkınız yok. Teyzem ve ben Leydi Jennifer Arden için neyin iyi olduğunu buradaki ya da Boscombe'daki herkesten daha iyi biliyoruz ve daha fazla müdahale etmekten kaçınırsanız minnettar olurum. Orada doğru kelimeyi kullandınız."

"Bahsettiğiniz diğer kişiler arasında Leydi Jennifer'ın kendisi de var mı?" Ben sormuştu. Ama Lucas cevap vermeden önce elini kaldırdı. "Bağışlayın beni. Bu soru aştı ve daha fazla müdahale etmeyeceğim. Ama bunca yıldır sizden saklamaya çalıştığı bir şeyi göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum. Onun hayalleri var."

Lucas, "O da çoğu mantıklı ve zeki insan gibi rüyaların gerçeklerden çok farklı olduğunu biliyor," demişti. "Aklı başında bir insan bu ikisini karıştırmaya çalışmaz bile."

"Belki de." Ben başını salladı. "Özür dilerim. Öfkenizin kız kardeşinize olan sevginizden kaynaklandığını biliyorum. Duygularını incittiğim için özür dilerim."

Böylece Ben, Joy'u Collie yavrularını tekrar görmeye ve istediğini seçmeye götürdü - elbette bir tanesini o kadar çok istiyordu ki, dün ona yavruları anlatırken nefesini zor tutmuştu, özellikle de ciyaklayan ve çok tatlı olan en küçüğünü, Baba.

Oradan hafif nemli bir havada, Joy'un kendi yaşıtı Andrew Cox ile üç bacaklı koşu alıştırmaları yapması için Cox'ların çiftliğine gittiler. Talihsiz bir eşleşmeydi,

Ancak Joy, uzun ve yaylı adımlarını Andrew'un daha yavaş ve sabit adımlarıyla eşleştirme kavramını bir türlü anlayamıyordu. Çocukların David Cox'un gerçeğine benzetmek için yeniden şekillendirdiği eski bilardo toplarıyla koştukları yumurta ve kaşık yarışında şaşırtıcı derecede iyiydi. Cox'un çocukları alıştırma süresinin çoğunu oval toplarını yerde kovalayarak geçirirken, Joy bitiş çizgisine doğru koşuyor, sadece ara sıra yavaşlayarak yumurtasını dokunmadan kaşığın çanağına güvenli bir şekilde geri sokuyor ve sadece bir kez gerçekten düşürüyordu - büyük bir üzüntüyle.

Ben, antrenmanların sona erdiği ilan edildikten ve limonata içilip pembe krema kaplı bir tabak dolusu bisküvi tüketildikten sonra onu eve götürecekti. Ancak kızı ve Cox'un çocuklarının başka fikirleri vardı. Oyun oynamak istiyorlardı.

Doris Cox sessiz bir ses tonuyla, "İsterseniz onu bir süre burada bırakabilirsiniz," dedi. "Dükkândan birkaç şey almak için birazdan köye gitmem gerekiyor. Yağmurun yolu geçilmez hale getirmediğinden eminim. Joy'u sağ salim evine teslim etmekten mutluluk duyacağım. Çocuklar ona sahip olmayı seviyorlar. O buradayken kendi aralarında daha az kavga ediyorlar."

Böylece Ben Ravenswood'a tek başına döndü ve Nicholas'la birlikte ahırda kalarak, kılıcını temizleyerek ona yardım etti, böylece kılıcın parlaklığını tek bir pas lekesi bile bozmayacaktı. Kılıcına keskin bir uç taktı ve ağabeyi tecrübeli ve eleştirel bir gözle baktıktan sonra onu yavaşça kınına geri soktu.

"Sanırım," dedi, "Yarımada'da onunla birlikteyken Dev için bunu bir ya da iki kez yaptınız, ama onun sadece ismen sopacısı olduğunuzu biliyorum."

"Evet," dedi Ben. "Ordudaki hayatından hâlâ memnun musun Nick?"

Nicholas omuz silkti. "Benim için her zaman tasarlanan hayat bu," dedi. "Bildiğim ve yaptığım şey bu. Genel olarak benim için iyi oldu."

Bu pek de iyi bir onaylama değildi. Nick eve döndüğünden beri her zamankinden daha sessizdi ama mutsuz değildi. Ben'in en iyi hatırladığı o hevesli, coşkulu çocuktan olgunlaşmıştı.

Napolyon Savaşları sırasında, geçen yıl Waterloo Muharebesi'nde doruğa ulaşan sayısız çatışma, kuşatma ve muharebede bulunmuştu. Hepsinden sağ kurtulmuştu. Görünürde hiçbir yara izi yoktu, ancak onu öldürmeye çok yaklaşan bir yaranın sonucu olarak hafif bir topallayarak yürüyordu. Götürüldüğü cerrah bacağını kesmek istemişti ama normalde sessiz ve barışçıl bir yapıya sahip olan Ben, adamı testereye göz ucuyla bile bakarsa en küçüğü ölüm olmak üzere acı verici sonuçlarla tehdit etmişti.

Ben, ağır yaralı ve ağır hasta kardeşinin yanında kalmak için Devlin'i bir ay boyunca terk etmiş ve onun ölmesine izin vermeyi kesinlikle reddetmişti.

Nicholas geçen yıldan beri işgal kuvvetleriyle birlikte Paris'te görev yapıyordu.

"Burada hayat sessiz," dedi Nicholas. "İnsan ne kadar sessiz olduğunu unutuyor. Ordu hayatının telaşını özlemiyor musun, Ben?"

"Hiç de değil," dedi Ben. "Bazı güzel anılarım var, özellikle de yoldaşlıkla ilgili. Ayrıca her zaman aklımda kalacak çok üzücü birkaç anım da var. Yine de hayatıma devam ettim. Penallen'i seviyorum. Burası evim."

Nicholas başını salladı, gözlerinden anlayış okunuyordu. Devlin gibi o da, birkaç aydır Ben'in kadını olan Marjorie'yle ilk tanıştığında gözle görülür bir şaşkınlık yaşamıştı. Yine de, Ben'in Marjorie'yle evlenmekte tereddüt etmemesini onaylamıştı.

hamile olduğunu öğrendikten sonra onu dürüst bir kadın yaptı.

"Sen onurlu bir adamsın Ben," demişti, iş bittikten sonra ilk karşılaştıklarında kardeşinin omzunu sıkarken. "Ve bunun için sana hayranım."

"Yağmura göğüs gerip içeri girsem iyi olacak," dedi Ben şimdi. "Joy'un yakında eve döneceğini ve uyumaya ihtiyacı olacağını sanıyorum."

"Bu yağmur ekinler için harikalar yaratacak," dedi Nicholas. "Dev memnun olmalı. Ben de yakında geleceğim."

-

Jennifer kütüphanede kız kardeşi Charlotte'a uzun bir mektup yazıyordu. Philippa bir süre onunla oturup kitap okumuştı ama kısa bir süre önce ikizlerin uykularından uyanıp uyanmadıklarına bakmak için çocuk odasına gitmişti. Geri dönmemişti, yani şüphesiz ikizleri besliyordu. ve onlarla oynamak.

Jennifer kız kardeşini eğlendirmek için pikniği anlatırken kapı açıldı ve Bay Ellis'in küçük kızı aniden durmadan önce içeri daldı.

"Babam nerede?" diye sordu.

Jennifer ondan en son, kızını yeni doğan yavru köpekleri görmeye götürdüğünü ve ardından Cox çiftliğindeki çocuklarla oynayacağını duymuştu. "Onu kaybettiniz mi?" diye sordu gülümseyerek. "Belki de misafir odasındadır ya da çocuk odasına gitmiştir, seni arıyordur."

"Hayır." Çocuk başını kuvvetlice sallarken bukleleri zıpladı. "Orada değil. Baktım. Odasına da baktım ama orada değil. Nerede o?"

"Onunla eve gelmedin mi?" Jennifer sordu.

"Hayır," dedi Joy. "Olwen ve Andrew ile oynamak için kaldım ama Philip bana baş belası dedi ve babası onu köşeye çekip özür dilemeye zorladı. Ondan hoşlanmıyorum.

Sekiz yaşında." Jennifer kalemini temizleyip kurutma kâğıdının yanına koyarken, "Ah, bu şeyi açıklıyor o zaman," dedi. "Sekiz yaşındaki çocuklar bazen kendilerini diğer çocuklardan çok daha iyi sanırlar.

ve üç ya da dört yaşındaki kızlar."

"Evet," dedi Joy. "Olwen ona dilini çıkardı ve gözlerini şaşı yaptı ama babası görmedi. Annesiyle birlikte eve geldim ama babamı bulamıyorum." Alt dudağı titriyordu. Gözyaşlarının eşiğinde gibi görünüyordu.

"Peki," dedi Jennifer. "Bak sana ne diyeceğim. Gel ve burada benimle güven içinde otur, ben de bir hizmetçi çağırayım, o da hiç vakit kaybetmeden babanı bulacaktır."

"Evet," dedi çocuk. Ama Jennifer'ın işaret ettiği, Philippa'nın kısa bir süre önce boşalttığı sandalyeye oturmak yerine, masayla Jennifer'ın sandalyesi arasında kıvrıldı, ayaklığa tırmandı ve oradan Jennifer'ın kucağına geçerek kıpırtısız ve dik bir şekilde oturdu.

Jennifer masaüstündeki zili çaldı. Çağırıcıyı yanıtlayanın Bruce olması şaşırtıcı değildi. "Bruce," dedi. "Sanırım Bay Ellis evin içinde bir yerlerde ama görünüşe göre misafir odasında, çocuk odasında ya da kendi odasında değil. Lütfen onu bulup kızının benimle kütüphanede olduğunu söyler misin?"

"Hemen, leydim," dedi ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak odadan çıktı.

"Babamdan bana annemle ilgili bir hikâye anlatmasını istedim," dedi Joy, sesi hâlâ ağlamak üzereydi.

Jennifer yorgun olduğunu fark etti. Her zamanki uyku saati boyunca arkadaşlarıyla oynamıştı ve şimdi eve yorgun argın gelmiş, babasını ve uykuyu istiyordu.

"O gelene kadar bana sarılmak ister misin?" Jennifer kollarını gevşekçe çocuğa dolayarak öneride bulundu.

"Evet," dedi küçük kız ve tam da bunu yapmak için yana doğru eğildi. "Babamın, annemin kaba adama hoşt dediği ve adamın gittiği, herkesin alkışladığı ve annemin reverans hikayeyi anlatmasını istedim."

"Çok kaba olsaydı," dedi Jennifer, "anneni de alkışlardım herhalde."

"Çok kabaydı," dedi Joy. "Hemen şimdi dedi ve annem sopasını ona salladı ve kışt dedi ve gitti." Kocaman esnedi. "Benim kedim yok."

"Kedin mi?" Jennifer söyledi.

"Ben kedimi istiyorum," dedi Joy. "Steph Teyze onu benim için yaptı." Ah. Oyuncak bir kedi.

Bruce kapıyı açmadan önce kapıyı tıklattı. "Bay Ellis evde bulunamadı leydim," dedi, "ama oda hizmetçilerinden biri bir süre önce yukarıdayken arabasının döndüğünü görmüş. Dışarıda bir yerde olmalı, belki de arabalıkta ya da ahırda. Bakması için birini göndereyim mi?"

Jennifer Joy'a baktı. "Eminim yakında içeride olacaktır," dedi. "Ama Bruce, Bayan Ellis'e çocuk odasına gidip uyurken kucağına almayı sevdiğini düşündüğüm oyuncak kediyi bulma iyiliğini yapar mısın?"

"Elbette leydim," dedi ve tekrar gözden kayboldu.

"Annem beni severdi," dedi Joy başını kaldırarak. "Saçları benimkiler gibiydi."

"Tabii ki seni seviyordu," dedi Jennifer. "Ve saçları da çok güzel olmalı."

"Evet," dedi Joy ve hızlı koştuğu bir yarış anlatmaya başladı, çünkü yarışta yapılması gereken buydu ama

Andrew tıpkı bir kaplumbağa gibi yavaşça koştu, bu yüzden ikisi de düştü ama azarlanan o oldu çünkü Andrew dizinde veya başka bir yerinde tek bir kesik veya sıyrık olmamasına rağmen ağlıyordu. Başka bir hikâye daha vardı - ya da aynı hikâye miydi? Yumurtalar yumurta değildi, çünkü hepsi kırılır ve tavuklar ağlardı, ama yumurtaya benzeyen toplardı, ama Philip somurttu çünkü babası onların Billy için artık iyi olmayan eski toplar olduğunu açıklamasına rağmen mahvoldular.

Jennifer, Andrew'la bu kadar uyumsuz bir şekilde koştuğu yarışın üç bacaklı bir yarış olması gerektiğine karar verdi. Yumurta ve kaşık yarışı için gerçek yumurta yerine eski bیلardo topları kullanılmış olmalıydı. Çocuklar yaklaşan şenlik için alıştırma yapıyor olmalıydılar.

"Güzel kokuyorsun," dedi Joy. "Annem de güzel kokardı çünkü kolları her zaman leğenin içindeydi. Babam söyledi."

Bruce kediyle döndü; yuvarlak, ürkek gözleri ve sarkık kulaklarıyla kediden çok tavşana benzeyen büyük, örme bir kediye bu. Ama belli ki doğru yaratıktı. Joy doğrulup kediye uzandı ve onu göğsüne bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Joy Bruce'a, sonra tekrar Jennifer'a doğru kıvrıldı, kediye kucakladı ve kulaklarından birini ağzına götürdü.

Jennifer başının üstündeki yumuşak bukleleri öptü ve çocuğun ihtiyacı olduğu aşıkâr olan uyku için kucağını ve kollarını yeterince rahat bulmasını diledi. Bundan daha büyük bir mutluluk var mı? diye merak etti ve istemeden yaptığı kelime oyunu karşısında kendi kendine gülümsedi. Daha küçükken yeğenlerini ve Luc'un bebeklerini kucağına almıştı ama hiç böyle olmamıştı. Bu çocuk onun için bir

Kütüphaneye ilk geldiğinde biraz korkmuştu çünkü babasını bulamamıştı. Şimdi rahatlamıştı ve çok sıcaktı. Aslında çoktan uyumuştur bile. Jennifer kendi gözlerini kapadı ve başını sandalyesinin arkasına yasladı, bencilce Bay Ellis'in çocuğunu almak için çok erken gelmeyeceğini umuyordu.

Bu.

Oh, sadece bu.

Tüm hayallerinin kalbindeydi ama o kadar derine itilmişti ki bunu kendine bile nadiren itiraf ediyordu. Yirmi beş yaşındaydı ve garip bir şekilde deforme olmuş bir bacağıyla sakattı. Hyde Park'ta son moda giysiler içinde, dantelli bir şemsiyeyi başının üzerinde döndürerek, beyefendilerin hayran bakışları önünde süslenmiyormuş gibi davranarak asla gezinti yapamayacak olsa şansı vardı. Londra'da bir balo salonunda dönüp duramaz, başının üzerinde dönen şamdanlardaki mumları izleyemez ve gözlerini sadece onu izleyen, gözlerinde hayranlık parlayan dans partnerinin yakışıklı yüzüne indiremezdi.

şansı vardı, yine de. Onun konumu içinde Serveti kadar sosyeta de sahip olduğu cazibe merkezleriydi. Tekliflerden bir ya da ikisi hoşnut evliliklere yol açabilirdi. Geçen yıl bu taliplerden birine, sonuna kadar olmasa da, yarıdan fazla aşık olmuştu. Ondan etkilenmişti. Onu umutsuzca istemişti. Keşke o da durmadan gülümsemeseydi.

Evlenmek istiyordu. Arkadaşlık istiyordu, evli kadınlara kadınlardan bin kat daha fazla değer veren bir sosyal dünyaya ait olmak istiyordu. Yakınlık istiyordu. Ama ah, bu dünyada her şeyden çok

Bunu istediği dünya. Bir çocuk güvenle ona sarılmış, sıcak, rahat ve uyuyor.

Ama bundan da öte, kendisinin olan, her zaman yanında olan, rahatlık ve güvenlik için her zaman onu arayan bir çocuk istiyordu. Ona anne diyecek bir çocuk.

Ama tüm bunların yokluğunda, sürdüğü sürece bu anın tadını çıkaracaktı. Joy'u kucağında, kollarının çemberinde güvende tuttu ve hayal kurdu.

-

Ben önce kreşe gitti ve orada Pippa'yı ikizlerle oynarken buldu ama Joy yoktu.

Philippa ona, "Bruce, Jenny'nin hizmetçisi, kısa bir süre önce seni aramaya geldi," dedi. "Buraya gelerseniz Joy'un kütüphanede olduğunu size bildirecektik. Birkaç dakika sonra Steph'in geçen yıl Noel için Joy'a ördüğünü sandığım kediye almak için geri geldi."

"Onunla uyuyor," dedi ve Christopher'ın onu karşıladığı geniş gülümsemesine göz kırparak karşılık verdi. "Teşekkür ederim, Pippa. Onu bulacağım."

Leydi Jennifer Arden dışında kütüphanede kızıyla birlikte kim vardı? diye merak etti aceleyle aşağı inip güney kanadına geçerken. Joy muhtemelen yoğun ve uykusuz bir öğleden sonra eve geldiğinde bir ayı kadar sinirlenmişti ve Leydi Arden onu kollarına almak için kapıda beklemiyordu.

Kütüphanenin kapısını açtı ve etrafına baktı. Leydi Jennifer Arden masanın arkasındaki sandalyesinde oturuyordu; masanın üzerinde bitmemiş bir mektubun birkaç sayfası, yanlarında tüy kalem ve kapağı kapalı bir mürekkep şişesi vardı. Ancak artık yazmıyordu. Başı hafifçe yana düşmüş, sandalyenin arkasına yaslanmıştı ve kızı kucağındaydı

kollarında. Joy'un kollarından biri kedisini sarmış, diğer eli ise kulağını ağzına bastırmıştı. İkisi de uyuyordu.

Sessiz kalmak için hiçbir çaba sarf etmediği için Leydi Jennifer'ın gözlerinin açılmasını bekleyerek bir adım daha yaklaştı. Dudaklarında, dar yüzündeki aristokrat hatların klasik çizgilerini yumuşatan yarım bir gülümseme vardı. Başının arkasındaki bukleler koyu kırmızı bir hale etkisi vermek için yukarı doğru itilmişti. Huzurlu görünüyordu ve mektubuyla meşgul olduğu belli olan kadının zamanını bu şekilde çalmış olmaktan duyduğu utanç azaldı.

Çok güzeldi.

Joy onun kollarında doğru görünüyordu. Bir an için Marjorie'nin, annesi öldüğünde henüz bir yaşında bile olmayan çocuklarıyla birlikte tüm bunları kaçırdığı için üzüldüğünü hissetti. Ama hiçbir zaman olamayacak bir şey için kara kara düşünmenin anlamı yoktu.

Kızını Leydi Jennifer'ın kollarından kurtarmak niyetiyle masanın etrafında yavaşça yürüdü. Gerçi bu muhtemelen ikisini de uyandıracaktı, diye düşündü ve bunu yapmak konusunda merakla isteksizdi. Elinin yanıyla kurutma kâğıdını ve mektubu masanın kenarından geriye itti, böylece avucunu ahşap yüzeye dayayabilecekti. Diğer eliyle sandalyenin arkalığını kavradı. Ve gözlerini ikisine dikti. Kalbi acıyordu ama kederden değil. Sebebini bilmiyordu.

Leydi Jennifer'ın uykudan hülyalara dalmış gözleri kırpışarak açıldı.

Ağzının kenarları daha dolgun bir gülümsemeye dönüştü.

Başını eğdi ve ağzını onunkine dayadı.

Bu bir öpücük sayılmazdı. Dudaklarını ayırmadı ya da onunkilere karşı baskısını artırmadı. Dudakları hiç hareket etmedi. Birkaç saniyeden fazla sürmedi ama başını kaldırdığında ne yaptığının tamamen farkındaydı

Henüz dehşete kapılmamıştı ama yakında kapılacağından hiç şüphesi yoktu.

Gülümsemesi solmuştu. Gözlerine farkındalık geri gelmişti. Ama hâlâ hareket etmiyordu. Ve Joy aralarında uyuyordu. Birbirlerine baktılar. Ben'in aklına bir şey söylemek gelmedi. Belki onun da aklına gelmemiştir.

Ve onun için çok değerliydi. Akla gelebilecek her şekilde ay kadar ulaşılmaz olan bir kadın. Bir imkansızlık. Burada, uyuyan çocuğunu kucağında tutması dışında, uykunun solan parçalarında hala rahattı ve çok değerliydi.

Onu tekrar öptü. Bu sefer gerçek bir öpücüktü ama tutkulu bir öpücük değildi. Dudaklarını ayırdı, onunkiler titreyerek aralandı ve ikisi de kucaklaşmak için hafifçe bastırdılar, birbirlerinin tadına baktılar, ağızların sıcaklığını ve özlemi paylaştılar. Dilinin ucunu hafifçe kalkık üst dudağına dokundurup içindeki yumuşak, nemli ette hafifçe gezdirirken, her an zihninin harekete geçeceğini düşündü. Onunki de öyle.

Bu arada ve çok bilinçli bir şekilde bu anı yaşadılar.

Yumuşak bir memnuniyet iç çekişi duyuldu, ince bir kol boynuna dolandı ve uykulu bir ses konuştu. "Baba."

Öpüşmeyi bitirdi ve gözleri hâlâ kapalı olan kızına gülümsedi.

Leydi Jennifer başını sandalyenin arkalığına yasladı.

"Beni bulamadınız mı?" diye sordu. "Nick Amca'yla ahırdaydım. Çocuk odasına çıkalmı mı?"

"Hayır," dedi Joy ve içini çekerek sarıldı. "Ben burada kalıyorum."

Gözleri, kendisinden sadece birkaç santim ötedeki Leydi Jennifer'inkilerle buluştu. Dudakları yumuşak ve nemli görünüyordu. Yanaklarında bir renk kızarması vardı.

"Kalabilir," diye mırıldandı. "Lütfen kalmasına izin verin."

Doğruldu ve sandalyesinin arkasındaki pencereye doğru ilerleyerek yağmurdan ıslanmış çimenlerin üzerinden ha-ha'ya, ötesindeki çayıra ve uzaktaki nehir ve köye baktı. Joy'un uykulu dudak şapırtıları ve Leydi Jennifer'ın birkaç yumuşak, yatıştırıcı mırıltısından sonra arkasında sessizlik oldu.

Peki şimdi gidip ne yapmıştı?

CT □□□□□ □□□□□□

Jennifer, babasının varlığını hissettiğinde henüz tam olarak uyanmamış olan ve şimdi yeniden uyumakta olan çocuğun iyiliği için kıpırdamadan ve rahat bir şekilde durdu.

Vücudu yumuşak ve sıcak.

Jennifer Bay Ellis'in nerede olduğunu bilmiyordu ama odadan çıkmadığını biliyordu. Görüş dışındaydı. Onu duyamıyordu da. Bir kitabın sayfalarının çevrildiğini de duyamıyordu. Ellis'in dışarıya, pencere camlarına vururken duyduğu tek şey olan yağmura baktığını tahmin etti. Adamın kendisine bakmadığını umuyordu.

Gözlerini kapattı.

Öpülmüştü.

Ve bir öpücüğün her zaman böyle olup olmadığını merak etti. Sadece dudakların buluşması, yanağa değen ılık nefes, insanın gözlerini kapatmak zorunda kalacağı kadar yakın bir yüzün verdiği fiziksel his değil. Sadece nefesin hızlanması ve sıcak bir şefkat parıltısı değil. Ama her şeyi kapsayan. Kanda ve benlik olan her şeyde - beden, zihin, kalp ve ruh - mırıldanıyor ve şarkı söylüyordu. Her zaman böyle miydi? Yoksa aptallık ve saflık mı ediyordu?

Öpülmüştü ve bunun bir öpücük olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

her zaman . Ya da genellikle. Ya da nadiren. Ya da neredeyse hiç.

Öpülmüştü ve bu böyleydi. Bunun ne olduğunu tanımlayamaması dışında. Ya da tam olarak neye benzediğini. Bazen insanın zihninde bile kelimeler yoktur.

Dilini üst dudağının arkasındaki ette gezdirdi ama orada adamın kalıcı bir tadı yoktu. Nazik davranmıştı. Çok nazikti. Bir şekilde bir öpücüğün şiddetli olmasını beklemişti - en azından dünyanın bir anlığına durduğunu ve sonra tekrar döndüğünü hissettiren bir öpücük, ama daha önce olduğu gibi değil.

Öpülmüştü ve ağlamak istiyordu. Ama kederle mi? Kısmen, belki. Ama tamamen değil. Kısmen sevinçten ağlamak istiyordu.

Öpülmüştü. Yirmi beş yaşındayken.

Ve bunun bir daha tekrarlanacağından şüpheliydi. Ne bu adamla ne de başkasıyla. Muhtemelen kızı kucağındayken uyuyakaldığı için hafif bir sevgi öpücüğü olmuştu. Ama hayır, bu doğru değildi. İlk öpücük belki bu şekilde yorumlanabilirdi ama ikincisi değil.

O bir imkânsızdı. Pek çok nedenden dolayı bunları kafasında güçlkle sıralayabiliyordu. Merhum Stratton Kontu'nun gayrimeşru oğluydu, gerçi Ravenswood'da Kont'un meşru ailesiyle birlikte büyüme şansına -belki de sahip olmuştu. Ama yine de gayrimeşruydu. Bazı insanlar başka bir kelime kullanmaktan çekinmezdi. Bunun bir önemi olmamalıydı. Ama önemliydi ve öyle de olacaktı. Öpücüğe ve onu yürümeye çalışırken gördüğünde uyanan sempatik endişeye rağmen ona karşı gerçek bir ilgisi yoktu. Yeniden evlenmeye niyetliydi ama babasının ya da üvey kardeşlerinin dünyasından bir kadın seçmek istemiyordu. Ve servetini artırmaya çalışmıyordu. Sahip olduklarından memnun görünüyordu.

-Ve evi denize yakındı. O istemedi

İçinde büyüdüğü dünyada bir sahtekâr ya da sosyal bir tırmanıcı gibi yaşamak.

Odanın neresinde olursa olsun, zihninde o öpücük için bir tür özür bestelediğini tahmin etti. Bunu duymak istemiyordu. Onun özür dilemesini istemiyordu. Hayatını o iki kısa öpücüğün anısıyla yaşamak zorunda kalacaktı ve bu öpücüklerden pişman olduğunu bilmek istemiyordu. Bu öpücükler rüyalarının bir parçası olacaktı ama hiçbir zaman gerçek olmamış ve büyük ihtimalle de olmayacak olan rüyaların değil. Bu gerçektir, ancak bir rüyadan ayırt edilemeyecek bir şeye dönüşecekti.

Öpüldüğümü hatırlıyorum, derdi kendi kendine. Yıllar boyunca. Her zaman hatırlayacağım.

Luc ve Pippa birlikte yaşadıkları süre boyunca her gün öpüşeceklerdi, Charlotte ve Sylvester da öyle. Bay Ellis üç kadından hangisiyle evlenmeyi seçerse seçsin -muhtemelen yakın bir zamanda- öpücüklerini paylaşacaktı. Ve tüm bu yıllar boyunca Jennifer bir çift öpücüğü hatırlayacaktı. Onun üzülmesini istemiyordu. Hatırlamasını beklemiyordu ama üzülmesine de izin vermeyecekti.

Acınası olmak istemiyordu ama ... Lütfen izin verme üzülecek.

Küçük kız bir süre sonra kucağında kıpırdandı ve telaşlandı. "Baba?" diye mırıldandı uykulu uykulu ve sonra Jennifer'ın kucağında dimdik oturdu. "Babam nerede?"

"Buradayım," dedi ve sandalyenin yanına geri döndü, çocuğuna gülümsedi ve onu kollarına almak için eğildi. Kız kollarını ona ve bacaklarına doladı ve onu yanağından öptü.

"Philip köşede durmak zorunda bırakıldı," dedi. "Benim baş belası olduğumu söyledi."

"Gerçekten de öyle mi?" Bay Ellis dedi ki. "Bir melek gibi davranıyordunuz ve birdenbire size bir melek dedi."

Haşere mi?"

"Oyuncak askerleriyle oynamama izin vermiyordu," dedi Joy, "ben de ona kötü olduğunu söyledim."

"Ah," dedi babası.

"Olwen dilini ona doğru uzattı," diye ekledi Joy. "Ve gözlerini şaşı yaptı."

"Ve cezalandırılan da Philip'ti," dedi Bay Ellis. "Kulağa doğru geliyor. En büyükleri o, zavallı çocuk. Sizden özür diledi mi?"

"Evet." Avuç içleriyle onun yanaklarını okşadı. "Peki ondan özür diledin mi?" diye sordu.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Kötü biriydi."

"Onlar onun askerleriydi," dedi Bay Ellis. "Ve o hayır dedi."

Kaç kere söyledi?"

Bir an düşündü ve sonra üç parmağını kaldırdı. "Bu kadar."

"Üç kez mi?" dedi. "Ve her seferinde bunu söylediğini mi duydun?"

"Evet," dedi. "Kötü biriydi."

"Benden bir şey istediğinde ve ben hayır dediğimde ve sen tekrar sorduğunda, sana ne söyleyeceğim?" diye sordu.

Düşündü. "Bir kere yeter," dedi.

"Ve işte size hatırlamanız için yeni bir tane," dedi. "Üç kez çok fazla. Belki bir dahaki sefere Philip'i gördüğünde üzgün olduğunu söyleyebilirsin?"

"Evet," dedi.

"Aferin kızıma. Şimdi sana bir teşekkür borçluyum," dedi ve kız kollarında dönerek Jennifer'a baktı; saçları cılgınca dağılmış, yanakları uykudan kızarmıştı.

"Teşekkür ," dedi. "Siz Jenny Teyze misiniz? Steph Teyze, Pippa Teyze ve Gwyneth Teyze gibi mi?"

"Olmayı çok isterim," dedi Jennifer.

"Teşekkür Jenny Teyze," dedi Joy.

"Sanırım Leydi Jennifer'ın yazmayı bitirmesi gereken bir mektup var," dedi Bay Ellis. "Çok geç olmasına rağmen gidip size bir çay bulabilir miyiz diye bakalım mı?"

"Evet," dedi ve sonra neşeyle gülerek Jennifer'ın kucağını işaret etti; kedi orada yayılmış, ürkmüş görünüyordu. "Kedi kalmak istiyor."

"Sanırım yakında seni özleyecek ve acıyla miyavlayarak Leydi Jennifer'ı rahatsız etmeye başlayacak," dedi babası ve oyuncağı Jennifer'ın elinden almak için eğildi.

Tekrar görüş alanına girdiğinden beri ilk kez ona baktı. Yüzleri birbirine yakındı ve parmakları örme kedinin etrafında neredeyse birbirine değiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve kadın gülümsedi.

Omzunun üzerinden Jennifer'a el sallayan çocuğuyla birlikte odadan çıktı ve kapıyı arkalarından sessizce kapattı.

Ona ne için teşekkür ettiğini bilmiyordu. İşaret parmaklarını gözlerinin altına götürdü. Ağlamayacaktı. Tanrı aşkına, ağlamayacaktı. Odaya her an başka biri girebilirdi. Bitmemiş masanın kenarına doğru çekti, kalemini aldı, mürekkebe batırdı ve kız kardeşine ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. O son kelimeyi yazdığından beri küçük bir çocuğa sırlıklam aşık olmuş ve öpülmüştü. Dünyası değişmişti.

Ama tamamen aptalca davranıyordu. Ve evet, acınası.

Yazdığı son, yarım kalmış cümleyi okudu ve devam etti. Sandalyesiyle gölün etrafında yaptığı harika gezintiyi anlatırken, sanki pikniğe giden herkes ona topluca eşlik etmiş gibi bir hava yarattı. Sandalyesinin hareketini edilgen çatıda anlatıyordu, böylece

kimin ittiğini söylememe gerek yok - sandalyem gölün çevresine doğru itildi ...

Adamın ona ne için teşekkür ettiğini hâlâ bilmiyordu. Ama üzgün olduğunu söylememiştir.

-

TErtesi gün Eluned Rhys'in kardeşi Dylan ve eşi Angharad Howell dört çocuklarıyla birlikte yağmur altında Cartref'e geldiklerinde Cartref'te yeni bir heyecan yaşandı.

Galler'den birkaç hafta geçirmek üzere gelmişlerdi ve ziyaretlerini hızla yaklaşan şenliğe katılabilecekleri şekilde zamanlamışlardı. On dört yaşındaki Mari ve on yaşındaki

Huw, Sir Ifor tarafından gençlik korosuna çekildi. Hiç vakit kaybetmeden, onları zaten tanımıyor olsalar bile.

Stephanie özellikle Mari'nin ablası rolünü üstlendi ve kızın kendini evinde hissetmesini sağlamaya çalıştı. Huw ve sekiz yaşındaki Glyn, İdris Amcalarının gölgeleri olmaktan ve çiftlikte onu takip etmekten memnundular, özellikle de yağmur nihayet dindikten sonra, birkaç ağaca tırmanmak ve yol boyunca köpeklerle oynamak için duraklıyorlardı, özellikle de babaları yanlarındaysa ve iki adam çiftçilikle ilgili uzun ve sıkıcı sohbetlere dalmışlarsa.

Dört yaşında olan ve adını büyükannesinden alan Marged, yağmurun durduğu gün Leydi Rhys, Eluned ve Angharad Ravenswood'a uğrayıp en küçük çocuğu da yanlarında getirdiklerinde ilk karşılaşmalarında Joy'un özel arkadaşı oldu. Gerçekten de, hanımlar ayrılmaya hazır iki küçük kızı ayrılmaya razı edecek tek şey, ertesi gün bir iade-i ziyaret yapılacağı sözüydü.

Hava açısından çok daha iyi bir gün oldu, hala biraz bulutlu ama sıcak ve kuru. Ve bulutlar oldukça

Bertrand kahvaltıda onların tehditkâr olmadıklarını gözlemledi. Sadece yanlarından geçip gidiyorlar ve kendi işlerine bakıyorlardı. Owen'la birlikte Nicholas'ın kavaklıkta okçuluk hedeflerini kurmasına yardım edeceklerdi, eğer çimenler çok ıslak değilse, sonra da her ikisi de okçuluk yarışmasına katıldıkları için birkaç yay gerip becerilerini geliştireceklerdi.

"Gerçi Matthew Taylor eskisinin yarısı kadar bile iyiye," dedi Owen arkadaşına, "hiç şansımız yok, Bert. Onu izlemek her zaman keyifliydi, tabii yarışmacı değilsen. Ben hiç . Son şenlikte sadece on iki yaşındaydım. Kendi yayını getirir ve oklarını bir sadak içinde sırtında taşırdı; tıpkı ortaçağ duvar halılarında gördüğümüz okçular gibi. Bir ok çıkarır, yayına yerleştirir ve göz açıp kadar tam hedefe atardı. Sonra, siz daha ne olduğunu anlayamadan, başka bir ok çoktan yola çıkmıştı bile. Bunu nasıl yaptığını asla çözemedim."

Bertrand "Siz beni umutsuzlukla dolduruyorsunuz" dedi, sırtarak. "Oraya gidip pratik yapsak iyi olur." Gwyneth, Stephanie ve Philippa Cartref'e gidiyorlardı. Bütün bebekler de gidiyordu. Marged Galler'den hiç bebek getirmediği için iki bebeğini de yanında götüren Joy da öyle.

Joy gitmeden önce Ben'e, "Bununla oynaması için ona bunu vereceğim," dedi ve iki bebekten büyük olanı, en sevdiğini havaya kaldırdı. "Ben bununla oynayacağım." Küçük bebeği gösterdi.

"Çok asilce bir davranış," dedi Ben.

"Evet," diye kabul etti, ama onun asil kelimesinin anlamını bildiğinden emin değildi. "O benim arkadaşım. " Eline baktı, parmaklarını araladı ve sonra tuttu

Başparmağını avucunun içine doğru bükmeden önce hepsini kaldırdı. "Bu kadar."

"Dört yaşında," dedi.

Leydi Catherine Emmett, Lucas ve Leydi Jennifer Arden Boscombe'a gidiyorlardı. Oraya neden gittikleri hakkında hiçbir şey söylenmemişti -en azından Ben'in kulağına- ama tahmin etmek için büyük bir deha olmaya gerek yoktu. Son birkaç gündür Ravenswood'da bir hava vardı, belki bir yabancının fark edeceği bir şey değildi ama Ben'in oldukça dikkatini çeken bir şeydi bu. Hatta Leydi Jennifer'ın o öpücük hakkında birilerine şikayette bulunmuş olabileceğinden bile korkmuştu ama aklına gelir gelmez bu olasılığı bir kenara bıraktı. Hayır, özür dilememiş olsa bile bunu yapmazdı. Özür dilemesi gerektiğini bilse de henüz dilememişti. Son bir buçuk gün içinde onunla kısa, özel bir konuşma yapma fırsatı bulamadığını söyleyemezdi. Ama o anların hiçbirisi doğru gelmemişti. Belki de hiçbirisi doğru gelmeyecekti. Bu arada, göz teması da dahil olmak üzere birbirlerine her türlü yakınlıktan kaçınmaya geri dönmüşlerdi. Ve şimdi herkes bu çabaya ortak oluyor gibiydi.

Belki de Ravenswood'dan ayrılmalı, diye düşünmüştü Ben.

Dün gece yatağında uzanırken uyku ondan kaçtı. Penallen'e, evine git. Buradaki varlığının utancından herkesi kurtaracaktı. Ama aklına ilk geldiğinde ne kadar çekici görünse de bu fikri hemen reddetmişti. Joy gerçekten de çok eğleniyordu ve Marged Howell'ın Cartref'e gelişiyse bu daha da artmıştı. Sırf kendini rahatsız hissediyor diye onu bu zevkten mahrum edemezdi.

Sabahı Devlin'le birlikte geçirdi. Ahır avlusunun tesviyesini yapıyorlardı.

Kütük yarma yarışması için büyük kütüklerin üzerine yerleştirileceği taş bloklar. Aralarında sekiz yıl önce ikinci olan ve demirhanede örs başında geçirdiği onca yılın sonucu olarak şimdi o zaman olduğundan çok daha zorlu bir fiziğe sahip olan Cam Holland'ın da bulunduğu altı yarışmacı vardı. Ancak o zaman olduğundan sekiz yaş daha büyüktü ve tüm yarışmacıların en yaşlısıydı. Boyutları ve şekilleri olabildiğince aynı olan altı devasa kütük, avlunun bir köşesinde, daha da büyük iki kütüğün yanına dizilmişti. Altı tanesi ön elemeler içindi, daha büyük olanlar ise elemeler sırasında kütüklerini en kısa sürede ayıran iki yarışmacı arasındaki final turu içindi.

Devlin, "Bu her zaman günün en popüler yarışması olmuştur," dedi. "Herkesin izlemek için köyden buraya gelmek zorunda kalması nedeniyle hala öyle olup olmayacağını merak ediyorum. Orada da çok şey olacak."

"Buna bahse girerim," dedi Ben. "Ve insanlar buraya diğer yarışmalar için de gelecekler. Okçuluk eskiden neredeyse kütük yarma kadar popülerdi. Sürüler halinde gelecekler, Dev. Özellikle de bu kadar uzun bir aradan sonra."

Sessizliğe gömüldüklerinde son sözleri aralarında havada asılı kalmış gibiydi.

"Eskiden şenlikleri her şeyden çok severdi," dedi Devlin, daha önce hiç gitmediği yere çok yaklaşarak. Sekiz yıl önceki şenlikten ve o şenliğin felaketle sonuçlanmasından hiç bahsetmedi. Babaları hakkında hiç konuşmamıştı. Ben de öyle.

"İnsanları severdi," dedi Ben. "İnsanlar da onu severdi." "Lanet olsun," dedi Devlin. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

"Ben." Annemin sesiydi. Tam da at arabası evinden ahırın avlusuna adım atıyordu. "Seni kullanabilirim

"Eğer burada çok meşgul değilseniz tavsiye alabilir miyim?"
Merakla Devlin'e baktı.

"Sanırım şimdilik işimiz bitti," dedi Ben. "Size nasıl yardımcı olabilirim anne?"

"Avluyu şenlikte olacağı gibi görselleştirmeye çalışıyorum," dedi. "Ama biraz tavsiyeye ihtiyacım var. İzin verin size aklımdakileri göstereyim."

"Elbette," dedi ve Devlin'i arkada bırakarak araba dairesinden geçip avlunun kuzey dehlizine doğru ilerlediler.

İğne işi ve fırıncılık yarışmaları için sergi masalarını her zaman olduğu gibi göl kenarı yerine bu yıl avluya kurmaya karar vermişti.

"Masaların, onları görmeye gelecek tüm insanlara avluda daha fazla yer bırakmak için dehlizler boyunca mı yoksa dehlizlerin hemen dışındaki çimlerin üzerine mi kurulacağına tam olarak karar veremiyorum," dedi. Eğer güneşli bir gün olursa, ki hepimiz öyle olmasını umuyoruz, sergiler dehliz çatısının altında derin bir gölgede kalabilir ve bu da talihsiz bir durum olur."

"Olurdu," dedi.

Masaları kurmak için tek mantıklı yer olduğunu zaten bildiği şeyi doğrulamak için onu bulması ve buraya getirmesi mi gerekiyordu?

"Evet, tabii ki," dedi. "Peki, o zaman anlaştık. Teşekkür ederim, Ben. Gül çardağında biraz oturup dinlenelim mi? Yoğun bir sabah oldu. Bu yıl eskiden yaptıklarımın sadece küçük bir kısmından sorumlu olmama rağmen, şenlik için ne kadar çok şeyin organize edilmesi gerektiğini ."

Ah, diye düşündü Ben, kadın çardağa doğru ilerleyip çeşmenin yanına oturduktan sonra ona gülümseyerek şunları işaret etti

ferforje kanepenin yanında. Demek onu bu yüzden buraya çekmişti. Zayıf bir bahaneydi ama işte buradaydı.

"Tüm ailemin etrafımda olması ne kadar güzel," dedi. Başka yerlerde yeni hayatlar kurmak için ayrılanlarınızı özlediyorum, ama zaman geçtikçe bu kaçınılmaz elbette. Çocuklar neden büyümek zorunda? Bebeğimin bile on yedi yaşında ve kadınlığın eşiğinde olduğuna inanmak çok zor. Penallen'de mutlu musun, Ben? Neşe çok güzel bir şey."

"Öyle," diye kabul etti. "Ben de mutluyum anne. Penallen'i her zaman hayalimdeki ev olarak görmüşümdür. Devlin orayı bana satmaya razı olduğu için çok şanslıyım."

"Onu sana vermek istedi," dedi, "ya da en azından cüzi bir miktar karşılığında almana izin verdi. Ama gururun buna izin vermedi ve bunun için sana saygı duyuyorum. Keşke karınızı tanıyabilseydim. Ona çok düşkün olduğunuza inanıyorum."

"Öyleydim," dedi. Ama Marjorie'yi eve getirmeyi ne kadar istese de, bir yanı bunun nasıl mümkün olacağını merak ediyordu. Böyle bir yerde son derece rahatsız olurdu ve ailesi onunla nasıl başa çıkacağını tam olarak bilemezdi. Her iki tarafın da iyi niyetine ve aralarında bir köprü olmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, bunun işe yarayacağını hayal bile edemiyordu. Penallen bile onun için çok fazla olabilirdi. Birlikte nasıl bir hayat kuracaklarını gerçekten bilmiyordu. Bu itirafı kendine pek sık yapmazdı - en azından bilinçli olarak- ama şimdi yaptı. O ve Marjorie birbirlerinin dünyalarına sadece savaş sırasında Yarımada'daki ordu bağlamında uymuşlardı.

"İki yıldan fazla oldu," dedi annem. "Sen Hiç yeniden evlenmeyi düşündün mü Ben?"

"Evet," dedi. "Penallen yakınlarında düşündüğüm iki ya da üç kadın var."

Onun sözleri karşısında hissettiği rahatlama yüz ifadesinden çok belliydi. "Çok sevindim," dedi. "Yeni bir evlilik hem senin hem de Joy için çok iyi olacak. Bana şu kadınlardan bahset. Çoğul mu, Ben?"

Ona kısaca anlattı ve kadın daha da memnun görünüyordu. "Demek seçim yapmakta zorlanıyorsunuz," dedi.

"Zavallı Ben. Hem eş hem de potansiyel anne olarak hepsi kulağa çok uygun geliyor."

Çok uygun. Bununla neyi kastettiğini açıklamasına gerek yoktu.

"Evet," dedi.

Ona gülümsedi. "Ben," dedi. "Sizi her zaman, her zaman kendi çocuklarım gibi sevdim. Aslında hepinizi onlar ve siz olarak düşünmüyorum. Baban seni Ravenswood'a getirdiği andan itibaren sevdim, o üzgün, şaşkın küçük çocuk, kucağıma tırmandı ve kollarımı sana açar açmaz bana sarıldı. Seni her zaman seveceğim. Sen her zaman benim oğlum olacaksın. Umarım bunun farkındasındır."

Oh, biliyordu. Ve onun gözlerindeki samimiyeti görebiliyor ve sesinde duyabiliyordu. Hatta ona bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu. Ayrıca onun gerçekte ne demek istediğini ve neden onu buraya, oturup kendisiyle birkaç dakika özel olarak konuşabileceği bir yere çekmek için oldukça uyduruk bir bahane uydurduğunu da anlamıştı.

Onu seviyordu ve onun için bir oğul kadar değerliydi. Ama o kendi oğlu değildi. Kocasının kendisiyle evlenmeden yattığı ve hamile bıraktığı bir kadının oğluydu ve bu gerçek her şeyi . Şaşırtıcı bir şekilde, ona karşı olan hislerini değil. Ama beklentilerinin ne olması gerektiği konusunda. O Ravenswood'un bir eşyası değildi. O Ben Ellis'ti.

Wilby Dükü'nün kız kardeşine kur yapmayı aklından bile geçirmemeli.

Ama bunu ona söylemesi için onu zorlamayacaktı. O da onu seviyordu. Hem de .

"Umarım," dedi, "zamanı geldiğinde damadın annesi olarak düğünümü planlamaya yardım etmek için Penallen'e gelirsın. Umarım Noel'den önce. Eğer birini benimle evlenmeye ikna edebilirsem tabii."

"Ben!" dedi gülerek. "Penallen'in kilometrelerce uzağındaki en büyük evlilik ödülü sen olmalısın. Bana tarif ettiğın üç kadından her biri seçilmiş kişi olma umuduyla nefesini tutmuyorsa şaşırırım. Ve muhtemelen sizin farkında bile olmadığınız bu üç uygun kadından birkaç tane daha vardır. Sizin için en görkemli düğün kutlamalarını düzenleyeceğim ve Devlin'in ve Pippa'nın düğününde olduğu gibi damadın annesi olarak mutlu olacağım - elbette onun durumunda gelinin annesi. Sabırsızlanıyorum. Beni ne kadar mutlu ettiniz."

Ayağa kalktı, onun ayağa kalkmasını bekledi ve ona sıkıca sarıldı.

"Sanırım sana yeterince sık söylemiyorum, belki de hiç söylemiyorum," dedi. "Ama sen bir erkeğın isteyebileceğı en iyi annesin."

Yine de bunu bir şekilde yeniden ifade edebilmeyi diledi. Çünkü hatırlayamadığı annesini unutamıyordu.

-Bir adamın hayatı boyunca katlanması gereken garip bir duygusal karmaşa.

Onun kollarını okşadı. "Bazı insanların yapacak işleri vardır ve ben de onlardan biriyim," dedi hızlıca. "Git buradan, Ben. Tavsiyen için teşekkür ederim."

CF □□□□□ □□□□□□

Jennifer yine balo salonunun dışındaki terasta oturuyordu. Orayı seviyordu, inzivasını ve önünde uzanan dingin, bozulmamış doğal dünyanın bir parçası olmak. Diğer hanımlar öğleden sonra misafirleriyle birlikte salonda çay içiyorlardı ama Jennifer kendini dışarı atmıştı. Köyde geçirdiği sabahtan sonra yorgun düşmüştü.

Ancak terasın o kadar da تنها bir yer olmadığı ortaya çıktı. Jennifer'ın oraya götürülmesinin üzerinden çeyrek saat geçmeden Stephanie ve Bay Ellis, Joy ve öğleden sonra Cartref'ten gelen iki çocukla birlikte evin önünden köşeyi dönerek geldiler. Hiçbiri Jennifer'ı rahatsız etmek için gelmedi, ama Stephanie ve Joy yakındaki tepeye çıkmak üzere yanlarından geçerken el sallayıp neşeyle selam verdiler. İki büyük kız tapınağın içinde kayboldular ve orada kaldılar, varlıklarının tek işareti ara sıra patlayan kız kahkahalarıydı. Bay Ellis dışarıda durup onları izlerken, genç kızlar bir süre tapınağın dışında ve sütunların arasında birbirlerini kovaladılar, cıgılık atıp gevezelik ettiler. Bay Ellis onlara tepeden aşağı yuvarlanmayı denemelerini önermiş olmalı ki, tepede durup aşağı yukarı zıplarken ve ellerini çırparken Bay Ellis aşağıya doğru yürüdü ve

onlara doğru döndü. Onlar sırayla yuvarlanırken birkaç dakika süren bir oyundu bu ve adam onları yakalayıp tekrar ayağa kaldırdı ve tekrar yuvarlanmak için yukarı fırlamadan önce elbiselerindeki fazla otları fırçaladı.

Jennifer sessiz zamanına yapılan bu müdahaleye kızmadı. Çocuklar eğleniyordu, güneş bu sabah hala oldukça ağır olan bulutlarla oynadığı saklambaç oyununu kazanıyordu ve ... şey. Ve kızı ve arkadaşıyla sonsuz bir sabırla oynayan Bay Ellis'i seyretmek de vardı.

Tepeye çıkarken onu tanımamış olmasına rağmen burada olduğunu biliyor olmalıydı. Ona ne bakmıŒ ne de bakmamıŒtı, eğer her ikisinin de doğru olması mümkünse. Ailesi onu etkilemişti, diye düşündü Jennifer biraz hüzünle. Tıpkı kendi ailesinin onu etkilediği gibi. Oh, ateşli bir azarlama ya da sert bir ültimatomla değil. Onun yirmi beş yaşında olduğunu gayet iyi farkındaydılar. Bay Ellis muhtemelen otuzlarındaıydı. Ama bu sabah Boscombe'daki demirci dükkânına ikinci ziyaretini yaptığında, Luc ve Kitty Teyze iki sevgi dolu gardiyan gibi ona eşlik etmişlerdi. Bay Ellis'ten hiç söz edilmemişti.

Dikkatli bir babanın korkunç derecede çekici bir yanı var, diye düşündü iç çekerek. Küçük Galli kız en son indiği yamaçta uygun pozisyonda değildi ve dibe yakın bir yerde yayılarak durmuştu. Bay Ellis, Joy ağlamaya başlayınca onu kucağına aldı, dizlerinden birine bakıp ovduktan sonra gözyaşları dinene ve Joy kıkırdayana kadar onunla konuştu. Büyük beyaz bir mendille yüzünü kuruladıktan sonra mendili tekrar cebine koydu ve bir elini Joy'un saçlarını okşamak için indirdi.

kollarını bacaklarından birine doladı. Daha sonra onları tepenin eteklerinden dolaştırdı, hala küçük bir kızı taşıyordu ve Jennifer birkaç dakika sonra onların tepenin ağaçlık arka tarafından tapınağa doğru tırmanırken konuştuklarını ve güldüklerini duyabiliyordu.

Jennifer'ın kucağında açık bir kitap vardı. Buraya geldiğinden beri çok nadir olan sakin bir kitap okumayı dört gözle bekliyordu. Ama kesintiden beri tek bir sayfa bile çevirmemişti. Buna aldırmadı. Okumak için her zaman zamanı vardı. Evde genellikle yapacak çok az şeyin olduğu uzun zaman dilimleri olurdu ve bir kitabın sayfalarında kendini kaybetmek için ihtiyaç duyduğu tüm boş zamana sahipti.

Tapınaktaki grup yaklaşık bir saat sonra tekrar aşağı indi ve bu kez doğrudan terasa doğru geldiler.

"Umarım seni çok fazla rahatsız etmemişsinizdir, Jenny," dedi Stephanie. "Biraz yalnız kalmayı dört gözle beklediğini biliyorum. Bu Mari Howell. Leydi Jennifer Arden, Mari. Bu da Mari'nin küçük kız kardeşi, Marged. Aralarında iki yaş fark var ama onlar Cartref'te kaldılar."

Jennifer iki kızı selamladıktan sonra Joy, "Jenny Teyze'nin sihirli bir sandalyesi var," dedi. "Tekerlekleri var. Teyzemle birlikte ona biniyoruz."

"Üzerinde kanatlar da olsaydı," dedi Stephanie gülerek, "sandalyeyi asla kendine ayıramazdın Jenny. Kızları bu kanadın üstündeki kule odasına götürüyorum. Tepedeki tapınağın dışından görebiliyorduk ve Mari'ye konuşmak, oynamak ya da sadece bakmak için ne kadar muhteşem bir yer olduğunu söyledim, çünkü her yöne bakan pencereler var. Kanadın kenarına tünemiş, hiç kurumayan dev bir yağmur damlası gibi biraz tuhaf görüldüğünü biliyorum ama sanırım evdeki en sevdiğim oda burası."

"Bir sürü minder var," dedi Joy. "Onları fırlatıyoruz."

"," dedi Stephanie. "Ve şiddetli bir yastık savaşı yapacağız. Huzurunu ve sessizliğini geri alacaksın, Jenny. Ve Ben, birkaç düzine minderle silahlanmış dört kadın tarafından saldırıya uğramak için yanıp tutuşmuyorsan bizimle gelmene gerek yok. Joy'a ben göz kulak olurum."

"O zaman Steph Teyze sorumlu olacak, Joy," dedi.

"Evet," dedi ve Marged'la birlikte el ele balo salonundan çıkarken, büyük kızlar da daha sakın bir tempoyla onları takip etti.

Bay Ellis kaldı. Hâlâ Jennifer'a bakmamıştı. Ama kendisi de ona bakmadığı halde bunu nereden biliyordu?

"Tapınak çok güzel olmalı," dedi sessizlik çok garip bir hal almadan önce.

"Öyle," dedi.

Ve gariplik yine tehdit etti.

"Yukarı çıkmak ister misin?" diye sordu. Sesinde bir tür gerginlik vardı, sanki kelimeler içinden zorla çıkarılmış gibiydi.

Ona bütünüyle baktı ve onu nasıl sıradan biri olarak düşünebildiğini merak etti. Koyu renk saçları hafifçe rüzgârda savrulmuştu; şapka takmamıştı. Pantolonuna ve paltosuna yapışmış birkaç ot parçası vardı. Çekici görünüyordu. Şey, çekici. Hatta belki de muhteşem.

"Şimdi mi?" diye sordu aptalca. "Ama hayır. Bu mümkün değil. Tepe sandalyem için çok dik."

"Seni ben taşıyacağım," dedi.

Oh. Dudakları kelimeyi oluşturdu ama yüksek sesle söylemedi. Çok uzaktı ve kadın çok ağırdı. Ya birkaç gün önce kütüphanede olanlardan derin bir pişmanlık duyduğu için ya da

ailesi onunla konuşuyordu. Ya da ikisi birden. O da temelde aynı nedenlerle ondan uzak duruyordu.

Şimdi sabit bir şekilde ona bakıyordu, gözlerinde okunamayan, düz bir ifade vardı.

"Yapacak mısın?" dedi.

Başını salladı ve sandalyesine doğru eğildi. Adam onu kaldırıp tepeye doğru birlikte yürümeye başlamadan önce, kadının sadece bir kolunu adamın boynuna dolayacak zamanı vardı. Yolun yarısına gelene kadar ikisi de konuşmadı.

"Bir ton ağırlığında olmalıyım," dedi.

"Hiç de değil," dedi ona. "Bir buçuk ton belki ama kesinlikle bir ton değil."

Onun bu vurdumduymaz mizah anlayışı onu her zaman şaşırtmıştı. Ve yarı gülümsediğini gördü. Ayrıca nefes nefese kalmıştı. Gözlerinin dış köşelerinden yayılan çizgiler vardı. Yaşlandıkça bunlar kesinlikle kalıcı olacaktı. İyi huylu olduğu yüzünden okunuyordu. Birden, çok uzak bir gelecekte şömine başındaki sandalyesinde otururken torunlarının onun üzerinde gezindiğini hayal etti ve o zaman onu tanıyamayacağını bildiği için aptalca bir acı duydu. Belki Ware ve Arden ailelerinin nadiren bir araya gelmesi dışında. O zaman da bu acıyı hissedecek miydi? Yoksa ona kayıtsızlıkla mı bakacaktı? Onun sayesinde arabasıyla özgürce dolaşabildiğini, sandalyesinde odadan odaya geçebildiğini ve ... hatırlayacak mıydı? Ve yürüyebildiğini?

Tapınak adadakinden daha büyüktü. Açık ön cephe uzun, ince taş sütunlarla desteklenmişti ama Jennifer daha yere inmeden bunların manzarayı engellemediğini görebiliyordu. Hatta belki de onu görebileceğimiz bir çerçeve sunarak daha da zenginleştirmişlerdi. Arka duvara dayalı geniş bir kanepe ve derin bir koltuk vardı.

iki yanında. Kanepenin yanındaki masanın üzerinde bir sürü minder ve birkaç battaniye vardı.

Onu kanepeye oturttu ve büyük minderlerden birini sağ ayağını koyması için yere koydu. Onun bir yanında durdu.

"Aşağıdan bakınca tepe çok yüksek görünmüyor," dedi. "Ama buradan manzara beni her zaman şaşırtıyor."

Evin batı kanadının köşesini görebiliyordu ama kızların gittiğı soğan şeklindeki kule odasını göremiyordu. En azından eğılmeden ya da tapınağın dış kenarına yaklaşmadan göremezdi. İlerideki ağaçların arasından nehre doğru birkaç bakış vardı ve onların ötesindeki köyün büyük kısmı tamamen görülebiliyordu. Bu sabah gittiğı demirci d kk nını görebiliyordu. itlerle çevrili, yeşil ve kahverenginin çeşitli tonlarındaki tarlalardan oluşan yamalı bir yorgan gibi tarım arazileri ileride ve her iki yanda uzanıyordu. Aşağıdaki park alanı ve sağındaki g l sakin ve güzeldi.

"Gerçekten nefes kesici bir yer," dedi. "Tapınağı sadece aşağıdan görebileceğimi ve manzarayı buradan hayal edebileceğimi sanıyordum. Beni getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Sağındaki sandalyeye oturdu, öne doğru eğıldi,  n kollarını açık dizlerinin üzerine koydu. "Leydi Jennifer-" dedi. Kadın elini kaldırdınca durdu.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, lütfen söylemek üzere olduğunuzu düşündüğüm şeyi söylemeyin.  zg n olduğunu duymak istemiyorum." Kadın alt dudağını ısırđı ve adam ona baktı. " zg n olmanı istemiyorum. Bunun kendiliğinden olduğu yanılsamasıyla yaşamak istiyorum, bu benim gibi senin de sevgiyle hatırlayacağın bir şey. Bu anımın senin  zg n olduğun bilgisiyle bozulmasını istemiyorum."

Aman Tanrım. Kendini öyle rezil bir aptal durumuna düşürüyordu ki, üstelik öpücük olarak bile tanımlanamayacak kadar küçük bir şey yüzünden. Ve belki de adam özür dilemeyecekti. Belki de manzara hakkında sıradan bir yorum yapacaktı.

"Pişmanım," dedi, "çünkü bunun olmaması gerekirdi. Biz farklı dünyaların insanlarıyız Leydi Jennifer ve sizinle gül bahçesinde oturup rüyalarınız dışında hiç olmadığınız kadar hareketli olabileceğiniz gibi çılgınca bir fikre kapıldığım anda geçtiğim o görünmez çizgiyi aşmamalıydım."

"Bu çılgınca bir fikir değildi," dedi. "Bir araba sürdüm. Bu size gerçekte öpücük olmayan bir kadar önemsiz bir şey gibi gelebilir. Ama benim için muazzam bir şeydi. Kendimi bir kuş kadar özgür hissettim. Ve belki de içinde hareket edebileceğim bir sandalyem ve şu anda sahip olduğumdan daha mümkün olan bir yürüme şeklim olacak. Belki yüzebilirim bile."

"Bir öpücüktü," dedi usulca. "Önemsiz bir şey değildi."

Ah. Ellerini elbisesinin eteğinde gezdirdikten sonra ters çevirip avuçlarına baktı. Bunun yüksek sesle söylenmesini o da istememişti. Bu onda ağlama isteği uyandırdı.

"Bak," dedi ve sandalyesinde biraz daha öne doğru ilerledi. "Gerçekçi olalım. Hayatımın erken dönemlerinde bu ailenin ve Ravenswood'un bir parçası olmayı öğrendim. Şansıma, buraya gelen ya da mahalleden sosyal olarak kaynaştığımız hiç kimseyle ciddi bir romantik ilişki yaşamadım. Devlin'le birlikte buradan ayrıldığımda yirmi beş yaşındaydım. Yarımada'da bana uygun bir kadınla evlenecek kadar şanslıydım ve bana hatırı sayılır bir mutluluk getirdi. Şimdi deniz kenarında kendime ait bir evim var ve toplumun bir tabakasından ikinci bir eş seçmek üzereyim.

belki de benimkine karışacak ve ikimize de memnuniyet getirecek. Son birkaç gündür burada çalınan alarmlara gerek kalmadı, ancak çok nazik bir gürültü ve yaygara eksikliği vardı. İkimiz için de gerek yoktu. Siz muhtemelen bu dünyada kur yapmayı ve evlenmeyi düşüneneğim son kadınsınız. Kısaca söylemek gerekirse, bir dükün kız kardeşisiniz. Sen Leydi Jennifer Arden'sın. Ve ben de bu dünyada evlenmeyi düşüneneğin son erkeğim. Her ne kadar merhum Stratton Kontu'nun oğlu olsam da, ben de -yine kısaca söylemek gerekirse- bir piçim."

Ellerini kaldırdı, avuç içleri ona dönüktü, sanki onu uzaklaştırmak ister gibiydi. Ama adam konuşmayı bıraktığında parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı ve ellerini tekrar kucağına indirdi.

"Çok haklısınız, elbette," dedi ona gülümseyerek. "Ama abartıyor olabilir misiniz? Böyle bir şeyi düşünmemiz gibi bir tehlike yok, değil mi?"

"Tehlike benim ve sizin aileniz için gerçek görünüyor," dedi. "Çok endişeliler."

"Aptalca davranıyorlar," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu. "Birlikte birkaç saat geçirdik, arabayla parkta dolaştık ve adada oturduk, hiçbiri itiraz etmedi ya da bize eşlik etmeniz ya da en azından yanınıza bir refakatçi göndermeniz konusunda ısrar etmedi. Piknik sırasında birlikte ortadan kaybolduk ve bir saat kadar geri dönmedik."

"Ama herkes nereye gittiğimizi biliyordu. Ve görüldük," dedi. "Birkaç kişi tarafından."

"Evet," dedi. "O çok romantik küçük sazdan mağaranın içinde birlikte oturuyorduk. Ve kütüphanede öpüştük. Ve ilki seni şaşırttıysa -ikimizi de şaşırttıysa- ikincisi şaşırtmadı. İkimiz de bundan kaçınabilirdik. İkimiz de yapmadık. Evet, Leydi Jennifer, orada

seninle benim aramdaki ilişkinin nereye doğru gittiğiyle ilgili bir soru. Ve işte yine buradayız, tapınağın içinde baş başa oturuyoruz."

Jennifer biraz sinirlenmeye başlamıştı, belki de hâlâ ağlamak istediği için. Birbirinizin arkadaşlığından hoşlanmak ve birbirinizin hayatıyla ilgilenmekle evlenmeyi düşünmek arasında dünya kadar fark var," dedi.

"Bu dünya kadar fark bir anda sıfıra inebilir," dedi. "Evlilik bazen saldırabilir."

"İlk evliliğinde de böyle mi hissetmiştin?" diye sordu kadın ve adam kaşlarını çatıp hafifçe geri çekildikten sonra kendini toparladı. Ama soruya cevap vermedi. "Tuzağa mı düştün?"

"Ortada bir tuzak yoktu," dedi. "Bir süredir özgürce ve karşılıklı rıza ile birlikteydik. Çocuğu ona ben verdim. Olanlar hakkında hiçbir olay çıkarmadı. Histeri yoktu, sadece öğrenir öğrenmez onu kendimden uzaklaştıracağıma dair sessiz bir beklenti vardı. Tuzak falan yoktu. Onunla evlendim."

Jennifer karnının derinliklerinde bir şeyin -acı mı? Özlem mi? - keskin bıçak darbelerini hissetti ve bunun arzu ile kıskançlığın karışımı olduğunu anladı. Çocuğu onun içine ben koydum. Ölü bir kadını kıskanıyordu. Ve nasıl olmuştu da bu konudan uzaklaşmışlardı?

"Benim için yaptığınız her şey için size teşekkür ederim Bay Ellis," dedi. "Aklıma soktuğunuz ve bazılarını hayata geçirdiğim fikirler için. Benimle konuştuğunuz ve beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Piknikte hareket etme arzumu fark ettiğiniz ve beni göle götürdüğünüz için teşekkür ederim. Bana bir öpücüğün anısını verdiğin için teşekkür ederim. Ve beni buraya getirdiğin için. Seni sadece hoş bir insan olarak düşündüm, bilirsin, arkadaşına yakın bir şey olarak,

Gerçi birbirimizi gerçek bir dostluktan bahsedecek kadar uzun süredir tanımıyoruz ve hiçbir zaman da tanımayacağız. Aramızda bir kur yapma fikri bile saçma. Luc ve Kitty Teyze benimle ciddi bir konuşma yapana kadar böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Tıpkı aileniz telaşlanana kadar sizin aklınızdan geçmediği gibi. Daha önce de söylediğiniz gibi, biz farklı dünyaların insanlarıyız ve aramızdaki bariyeri aşmak aklımıza gelmezdi. Yaz şenliği yarından sonraki gün. Kitty Teyze ve ben ondan sonra belki bir hafta ya da biraz daha uzun süre burada kalacağız. Yakında evinize dönmeyi düşüneceğinizi söyleyebilirim. O zamana kadar birbirimizden uzak durmak ve herkesin yersiz korkularını gidermek zor olmayacak, değil mi?"

"Gwyneth ve Nicholas büyürken," dedi, "yıllarca çok iyi arkadaş oldular. Hırsızlar kadar yakındılar. Bazen neredeyse ayrılmazlardı. Her iki ailede ve kilometrelerce ötede genel beklenti, sonunda evlenecekleri ve sonsuza dek mutlu yaşayacakları yönündeydi. Ancak yetişkinliğe yaklaştıkça ve bu beklentiyi anladıkça, görünüşe göre panik başladı. Onlar arkadaştı, sevgili değil. Nick, babamızın kendisi için satın aldığı görevi üstlenmek üzere yola çıkmak üzereydi ve yetişkin hayatına adım atmanın heyecanını yaşıyordu. Tahminimce Gwyneth bir süredir Devlin'e karşı gizli bir tutku besliyordu ve Devlin'in de yıllardır ona karşı bir tutku hissettiğini biliyordum ama ağabeyimizin onu sevdiğini düşündüğü için harekete geçmiyordu. Nick ve Gwyneth sekiz yıl önceki son şenlikten kısa bir süre önce aralarındaki her şeyi çözdüler ve şenlik o kadar felaketle sonuçlanmasaydı her şey o mutlu bir şekilde bitebilirdi. Devlin ve Gwyneth'in o gün birbirlerini bulduklarına ve Dev'in ayrılmak zorunda kaldığı ertesi gün birbirlerini kaybettiklerine inanıyorum."

Jennifer onun eğik başına baktı.

"Demek istediğim şu ki," dedi, "bir erkekle bir kadın -ya da Nick ve Gwyneth'in durumunda bir erkekle bir kız- arasındaki arkadaşlık her zaman kolay değildir. Diğer insanlar bunu her zaman yanlış yorumluyor ve hayatlarını zorlaştırıyor."

"Yani Hatta ve hafif Arkadaşlık Biz var gerekir görünüşün korunması için vazgeçilebilir mi?" dedi.

Omuz silkti ve yüksek sesle iç geçirdi. "O piknikte ailelerimiz dışında başka insanlar da vardı," dedi. "Ravenswood'daki tüm büyüme yıllarım ve ilk yetişkinliğim boyunca asla dedikodu konusu olmamaya ve insanları kim olduğumu bilmelerinden dolayı rahatsız etmemeye çok dikkat ettim. Şimdi ise dedikodu, spekülasyon ve skandalların ortaya mümkün."

O zaman haklıydı. Onun algılanan sıradanlığı dikkatle işlenmiş bir imajdı. Okulu bitirdiğinde Cambridge'e gitmek yerine Ravenswood'un kâhyası olarak göreve başlaması da bunun bir parçasıydı. Devlin'in sözde sopacısı olarak uzaklara gitmek de öyle. Burada yaşadığı sürece kendine hiçbir zaman ciddi bir romantizme izin vermemişti. Yarımada'da Marjorie'nin hamile olduğunu öğrendiğinde, çocuklarının meşruiyetini sağlamak için aynı gün onunla evlenmişti.

Sıradan biri değildi, diye düşündü. Sıradan olmaktan güney kutbunun kuzeyden uzak olduğu kadar uzaktı. Ve ona karşı hissettiği duyguların, eve döndükten sonra gelecekte ona bazı acılar yaşatacağından çok korkuyordu.

"O şenlikte ne oldu?" diye sordu . "Biliyorum Bir şey oldu ama bana hiç açıklanmadı."

"Sanırım Pippa Lucas'a söylemiştir," dedi. "Ama ikisi de sana söylemedi mi? Babamız Londra'dan bir kadın getirmiş ve onu Boscombe'da bir kulübeye yerleştirmişti. Kadın

Yaşamak için sessiz bir yere ihtiyaç duyan dul bir kadın olmakla ilgili bir hikaye. Ben de dahil olmak üzere tüm çocukları, annem, teyzelerimiz ve amcalarımız da bildiği halde, yıllar boyunca onun pek çok patavatsızlığından özenle korunmuşlardı. Ama son kadını buraya getirerek çizgiyi aşmıştı ve Dev balo gecesi onları birlikte gördü. Aslında tam burada. Ama burada oturmuş, sakın sakın mehtaplı manzarayı seyretmiyorlardı. Dev babamızla özel olarak yüzleşmek için ertesi güne kadar bekleyebilirdi. Bunun yerine, babamızın balo salonuna dönerek kaçmaya çalıştığı çok gürültülü bir olay çıkarmayı tercih etti. Ancak işleri daha da kötüleştirdi, çünkü Dev -ve zavallı Gwyneth- onu takip etti ve her şey balo salonunun dışındaki terasta, şu anda sandalyenizin durduğu yerde sefil bir şekilde halka açık hale geldi. Balo aniden sona erdi ve Devlin sürgün edildi. O ve ben ertesi sabah erkenden ayrıldık ve altı yıl sonrasına, babamızın ölümünden iki yıl sonrasına kadar dönmedik. O zamanlar savaşların sona erdiğini varsaydığımız Toulouse Savaşından sonra eve döndük."

"Özür dilerim," dedi. "Özellikle de seni zorluyor."

Başını kaldırıp ona baktı ve belli bir espri olmasa da kısa bir süre güldü. "Bunu anlıyorsun, değil mi?" dedi. "Annemin onun hayatının aşkı olmaktan çok uzak olduğunu, yetişkin hayatı boyunca kendini eğlendirdiği bir dizi fahişeden sadece biri olduğunu?"

"Bundan emin olamazsınız," dedi. "Sizi buraya o getirdi Bay Ellis. Sizi kendi evliliğinden olan çocuklarla birlikte büyüttü. Size onlardan biri gibi davrandı. Sizin için başka düzenlemeler yapmış ve sizi aklından ve hayatından çıkarmış olabilir."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Leydi Jennifer," dedi sonra. "Bu kaderin acımasız bir cilvesi."

"o?" diye sordu.

"Hayatım boyunca," dedi, "çok sayıda arkadaşım ve daha fazla sayıda dost tanıdığım oldu. Bunlardan hiçbirisi kadın değildi ve sadece birkaçı kadındı. Penallen yakınlarında birkaç dostluk geliştirdim ama kadınlarla arkadaşlık kurmaktan kaçındım. Evliliğin bir sonucu olarak arkadaşlığın gelişeceğini umdum, umuyorum. Ama sen ve ben şimdi ve burada arkadaş olabiliriz, değil mi? Gerçek arkadaştan kastım, kalpte yaşayan ve genellikle orada sıkı sıkıya korunan konular da dahil olmak üzere, yeryüzündeki her konuda birbirleriyle açıkça konuşan arkadaşlar. Yine de birbirimizden uzak durmalıyız. Birbirimize aşık değiliz. Birbirimizle evlenmeyi bile düşünmüyoruz. Ama yine de görünüşe önem vermeliyiz. Önümüzdeki hafta Pazartesi ya da Salı günü erkenden buradan ayrılmak için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Bu herkesi mutlu edecektir."

"Ben hariç," dedi ve sonra keşke demeseydim diye hayıflandı.

yüksek sesle konuştular. Bir çift olarak, arkadaş ya da başka bir şey olarak imkansızdılar. İkisi de bunu kabul etmişti. Az önce söylediği şeyi söylemesine ve böylece onları birbirine bağlamaya çalışan görünmez zincire bir halka eklemesine gerek yoktu.

Ayağa kalktı ve iki sütunun arasında durup bir iki dakika sessiz bir şekilde dışarı baktı. Sonra ona doğru döndü ve aşağıya bakarak durdu. Kadın onun yüzünü net olarak göremiyordu. Sol omzunun üzerinden güneşin aydınlattığı bir silüet gibiydi.

"Lanet ," dedi saygısızca. "Hepsinin canı cehenneme."

Ve gelip kanepede onun yanına oturdu. Birkaç dakika boyunca dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sonra döndü ve

Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve diğ er elinin parmaklarını çenesinin altına dokundurdu.

"Lanet olsun," dedi tekrar ve onu öptü.

C               

I K  t  phanedekinden   ok farklı bir   p  c  kt  .
Bunlar tatlı ve Ő efkatliydi, belki biraz da   zlem karışmıştı. Bu, her ikisi açısından da ateşli ve aceleliydi ve nihayetinde umutsuzluk vericiydi.   ok uzun s  rmedi. başını kaldırdığında, kadının adamın ceketinin yakasını tuttuğunu fark etti.

"Sizin yanınızda s  ylememem gereken birkaç kelimenin yankısını duyabiliyorum," dedi. "  z  r dilerim."

"Kabul edildi," dedi. "Ben yirmi beş Bay Ellis. Siz kaç yaşındasınız?"

"Otuz    ," dedi.

"Eğer ikimiz de ... normal insanlar olsaydık," dedi. "Ben diğer insanlar gibi y  r  yebilseydim ve sen de babanın meşru bir oğlu olsaydın, parkın içinde birlikte at arabasıyla gezintiye   ıksaydık, senin ailenden, benim ailemden ya da bu mahalleden herhangi biri alarma geçer ve koruma eylemine girişir miydi? Ya da bir piknik sırasında g  l kenarında gezintiye   ıksaydık,   oğu zaman ailemiz ya da diğer konuklar tarafından g  r  lebilir, hatta onlara katılabilir miydik? Bu halimle bile, diyelim ki Binbaşı Ware ile bu Ő eylerden birini yapmış olsaydım, herhangi bir Ő ařkınlık hisseder miydim?"

"Keşkeler genellikle   ok yapıcı değildir" dedi.

"Demek istediğim," dedi ona, "yaşlarımız g  z   n  ne alındığında, birlikte olduğumuzdan beri en ufak bir patavatsızlık bile yapmadık.

İkimiz de buraya geldik. Birbirimize eşlik ederek biraz zaman geçirdik. Sosyal bir toplantının tüm amacı da budur zaten. Bu bir sosyal buluşma - sizin aileniz ve benim ailem burada birkaç hafta geçiriyor çünkü erkek kardeşim geçen yıl kız kardeşinizle evlendi ve teyzem de dul kontesin uzun süredir arkadaşı."

"Ama hiç işim yokken gidip Cam Holland ile o konuşmayı yaptım," dedi.

"Evet," dedi. "Ve sizi azarlayabilirdim -ki öyle yaptım. Bay Holland'a hemen haber gönderip, şimdi ya da hiçbir zaman onun hizmetlerine ihtiyacım olmayacağını söyleyebilirdim. Ama bunu yapmadım. Onun yerine kendim konuşmaya gittim ve Pippa'yı da yanıma aldım. Tüm bu mesele benim meselemdi, Bay Ellis. Ben yetişkin bir kadını, üstelik akıllı ve sesi olan bir kadını. İkisini de kullandım. Sizin ve benim -ikimizin de- ailelerimiz tarafından diğer insanlardan farklı muamele gördüğümüzü görmek beni giderek daha fazla rahatsız ediyor. Sanki hala hastalandığım ve kendi işlerimi idare etmekten aciz olduğum zamanki çocukmuşum gibi şımartılıyorum. Öyle davranmadığınız sürece eşit muamele görüyorsunuz. İkimiz de burada Ravenswood'dayken arkadaş olmak istiyorsak -ki bu çok uzun sürmeyecek- o zaman neden olmayalım? Kardeşimden ya da teyzemden izin almama gerek yok. Senin de kimseden izin almama gerek yok."

Kadın hâlâ adamın yakasına tutunuyordu. Adamın bir kolu hâlâ kadının omuzlarındaydı. O konuşurken doğrudan birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Ve Ben olan bitenin oldukça tuhaf ve beklenmedik olduğunu hissetti. Çok kısa bir süre önce Leydi Jennifer Arden'ın biraz kibirli ve yaklaşılmaz, hatta itici biri olduğunu düşünmüştü. Onun için, bir daha asla

Onu rahatsız ettiği için mümkün olduğunca uzak durdu.

"Eğer arkadaş olmak istiyorsak," dedi usulca. Birbirleri için oldukları şey bu muydu? Eğer tamamen dürüst olsalardı? Ama evet, öyleydi ve öyleydiler. Birbirlerinden cinsel olarak da etkilenmiş görünüyorlardı. Ama aralarındaki tek şey bu değildi ve bu bile azgın bir şehvet değildi. Olması gerektiği gibi kontrol edilebilir, hatta bastırılabilirdi. Herhangi bir romantik ilişki onlar için imkânsızdı. Onunla evlenmeden yatamazdı ve evlilik her ikisi için de tamamen, yüzde yüz söz konusu bile olamazdı. Adam bunu istemiyordu bile. Kız da istemiyordu. Bu ikisini de iki dünya arasında bırakacak ve onlara nihai sefaletten başka bir şey getirmeyecekti. Bunun ortası olamazdı.

"Evet, arkadaşlar," dedi. "Pippa benim arkadaşım, belki de en sevdiğim arkadaşım. Ama Luc ve bebekleri de var. Ve nadiren gördüğü tüm ailesiyle ve hayatı boyunca tanıdığı ama bir süredir görmediği komşularıyla vakit geçirmek için burada. Günleri, ben de dahil olmak üzere onun için değerli olan tüm insanlarla geçiyor. Buradaki herkes az ya da çok benim de arkadaşım oldu. Kendimi böylesine dostane bir ortamda bulduğum için çok şanslıyım. Ama siz bir şekilde hepsinden farklısınız Bay Ellis. Kendimi sizinle konuşmaya hevesli buluyorum. Sizinle, sadece sizinle değil. Size Boscombe'daki sabahımı anlatmak istiyorum. Ve mektubunuz hakkında ne olduğunu bilmek istiyorum. Deniz kıyısındaki eviniz hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Luc ve Pippa'nın benden ne yapmamı istediğini söylemek istiyorum. Yine arabayı sürmek istiyorum, sen yanımda güven duygusu verirken. Geçen gün uğramadığımız parkta birkaç yere daha uğramak istiyorum. Kavak sokağının sonundaki yazlık evde oturmak istiyorum.

Adam koltuğun arkasına oturdu ve kadının eli adamın yakasından kaydı. Ama bir süre sonra o da minderlere yaslandı ve başını yana doğru eğerek adamın omzuna yasladı. Bu tam olarak arkadaşlık gibi hissettirmiyordu. En azından sadece arkadaşlık değildi. Ama o haklıydı. Onlar kendi arkadaşlarını seçebilecek ve aralarında neyin uygun olup olmadığına kendileri karar verebilecek olgun yetişkinlerdi.

Bir hafta. En fazla iki. Gelecekte aynı anda aynı yerde bulunmaktan kaçınacaklarını tahmin ediyordu -özellikle de evlendikten sonra. Çünkü aralarında sadece arkadaşlıktan ibaret olmayan bir şeyler vardı. Ama bu arada ...

"Yapmamız gereken şey," dedi, "dostluğumuzu bir sır olarak saklamak değil. Eğer bunu yaparsak, gereksiz yere gizli ve rahatsız edici bir hal alır."

"Yapabilseydim," dedi, "şu anda seninle el ele tepeden aşağı koşar, coşkuyla haykırırdım. Ne yazık ki bunu yapamam."

Birlikte güldüler, yüzleri birbirine dönüktü ve adam onun dişlerinin ne kadar beyaz ve düzgün olduğunu, gözlerinin ne kadar ışıltılı olduğunu ve ağırbaşlı neşe maskesini unuttuğunda ne kadar güzel olduğunu fark etti. O mutluydu. Maskesinden kurtulmuştu. Ve bir özlem acısı . Yüzündeki o ifadeyi ve ardındaki mutluluğu alışkanlık haline getirme şansını ne kadar da çok isterdi.

"Mektubuna henüz bir yanıt almadın mı?" diye sordu.

"Hayır." Yüzünü sütunların ötesindeki manzaraya çevirdi.

"Biraz erken sanırım, ama hiç tanımadığı üvey kardeşiyle bir bağ kurmaya hevesli bir adam için değil. Tahminimce hiç haber alamayacağım. Eğer amacı benim bağlantılarımdan ve algılanan zenginliğimden bir şekilde faydalanmak olsaydı, sorduğum uzun soru listesini okuduğunda gözünü korkutmuş olabilirdi. Örneğin on yedi numaralı soruda, bağımsız bir toprak sahibi olmamın bana yazma kararını etkileyip etkilemediği soruluyordu."

"Ah!" dedi. "Bunu ona gerçekten sordun mu? Aferin sana."

Belki de. Ya da belki de bu kadar açık sözlü sorularla Vincent Kelliston'u gücendirmiş ve anne tarafından şimdiye kadar haberdar olduğu tek akrabasıyla tanışma olasılığını ortadan kaldırmıştı.

"Sana yazmazsa ne yapacaksın?" diye sordu.

İç çekti. "Sonunda Penallen'de tamamen yerleşmiş olmayı özlüyorum," dedi. "Şimdiye kadar tam da mutlu bir rutine girmişken beni oradan uzaklaştıracak bir şeyler hep oldu.

Orada, bazen haftalarca, şimdi olduğu gibi. Kendimi oradaki yaşamıma kaptırmayı, huzur içinde olmayı, diğerk dış etkilerden tamamen farklı bir kimliğe sahip olmayı arzuluyorum. Evde kalmayı çok istiyorum. Yine de sonbaharın bir ya da iki haftasını Kent'te üvey kardeşim olduğunu söyleyen adamı arayarak, hikayesinin doğruluğunu kontrol ederek, en azından bazı eksik detayları tamamlayarak, orada başka akrabalarım olup olmadığını öğrenerek geçireceğimden çok korkuyorum. Olsa bile, elbette, neredeyse hiç şüphesiz benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceklerdir. Ama eğer annemin büyüdüğü ve evlenip bir oğlu olana kadar yaşadığı yer orasıysa, o zaman orayı görmek istiyorum. Onun hakkında bir fikir edinmek istiyorum. Onun sadece benim doğumumla başlayıp üç yıl sonra ölümüyle sona ermeyen bir geçmişı olmasını istiyorum. O tarih benim de tarihim. Ben onun oğluyum, her ne kadar o meşru çocuğunu doğurduktan altı ya da yedi yıl sonra evlilik dışı hamile kalmış olsam da. Onunla ilgili imajımı düzeltmem gerekiyor. Onu hep çok genç, belki de öldüğünde yirmisini geçmemiş biri olarak hayal etmiştim. Ama babamla tanışmadan önce bile beş yaşında bir çocuğı vardı."

"Kızınızı da yanınıza alacak mısınız?" diye sordu.

"Evet, elbette," dedi. "Ben nereye gidersem Joy da oraya gider. Ondan ayrı bir gece bile geçirmediim. Ona güven duygusu vermek benim öncelikli kaygımdır ve o daha çocukken de öyle kalacaktır. Ayrıca benim ve büyükannesinin geçmişı onun da geçmişı. Marjorie'nin hikayesini benim bildiğim ve onun bildiğı kadarıyla genişletmek için elimden bir şey gelmez ama elimden geleni yapacağım."

Leydi Jennifer ona gülümseyerek, "Joy'a annesi hakkında hikâyeler anlatmaya devam edeceksin," dedi. "Annesinin tüm o savaşıan adamlara, hatta çok göz korkutucu olan subayların en kibirlilerine bile nasıl karşı koyduğunu duymaya bayılıyor. Gerçekten de anlattığın kadar cesur

muydu?"

"Ah, gerçekten," dedi. "Joy'a annesi hakkında yanlış bir imaj vermek istemem. Ona anlattıklarım annesiyle ilgili sahip olacağı tek şey ve gerçek de bu olmalı. Marjorie sessiz, ağırbaşlı bir kadındı. Alaydaki pek çok eş gibi kaba ve bayağı değildi. Ama kimsenin ona saygısızca davranmasına da izin vermezdi. Bir keresinde bana, altın ve gümüş dantelleri, beyaz pantolonları, tertemiz kırmızı paltoları ve yüzlerini görebildikleri botlarıyla o ayrıcalıklı, hak , şımarık subayların hiçbirinin çamaşırcı kadınlar, sopacılar, aşçılar, bagaj taşıyıcılar, çavuşlar, onbaşılar, rütbeliler ve orduyu oluşturan diğer her şey ve herkes olmadan yapamayacağını söylemişti. Bana yirmi dört saat içinde çaresiz kalacaklarını ve dadıları için ağlayacaklarını söyledi. En iğrenç olanlarıyla bile saygıyla konuşurdu, ama her zaman kendisine lütfen ve teşekkür ederim demeleri ve faturalarını derhal ödemeleri konusunda ısrar ederdi. Bu, birçoğunun yapmaya alışık olmadığı bir şeydi."

Tekrar güldü. "Keşke onunla tanışabilseydim," dedi.

Bu ilginç olurdu. Leydi Jennifer Arden'ın, Marjorie'nin son derece Cockneyvari konuşmasının on kelimesinden birini bile çözebileceğinden şüpheliydi. Yine de Marjorie, Leydi Jennifer'la yüz yüze gelseydi şaşkınlıktan nutku tutulurdu. Ve elleri kalçalarında, dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmış, gözlerinde savaşı bir parıltıyla, hissetmediği bir cesarete için kendini çelikleştirirken dururdu.

"Bu sabah köyde ne oldu?" diye sordu. "Ah." Birkaç dakika boyunca manzaraya baktı. Ben'in kanepenin arkasındaki kolu onun boynuna sürtündü. "Bay Rogers bana çok şık bir çift ayakkabı yaptı.

Siyah, ten rengi ve kiraz rengi derinin bir kombinasyonudur ve çok dikkat çekicidir. Kasıtlı olarak öyle. İnsanlar zaten ayaklarıma bakacağı için, en iyi planın onları saklamaya çalışmak değil, tam tersini yapmak olduğunu açıkladı. Bu fikir çok hoşuma gitti. Sol ayağım için olan ayakkabı tam oturdu ve çok düzgün ve rahat. Ayrıca bir sürpriz oldu. Bana bir çift ayakkabı yapacağını fark etmemiştim. Sağ teki tam olarak bitmedi. Ayarlamaların neredeyse kesinlikle gerekli olacağını anladı ve önce benim denememi bekledi. Bacağımı uzatmak için tabanı yükseltmek, ayakkabının işime yaraması için yapılması gereken tek şey değil. Aynı zamanda ayağımın ve bileğimin şekline ve açısına da uyum sağlaması gerekiyor - bu arada ayakkabıdan çok bir bot olacak. Ayarlamalar küçük olacak. Bunların yapılacağına inanıyor, böylece bitmiş çift yarın burada denemem için teslim edilebilir."

"Tanrım," dedi. "O zaman şenlikte bir mekandan diğerine koşturabileceksin, değil mi?"

"Benimle alay etmek hoşunuza gidiyorsa, Bay Ellis, lütfen sizi durdurmama izin vermeyin," dedi ve kıkırdadı. Bu kesinlikle bir kıkırdamaydı, bir hanımefendi kahkahası değil. "Bay Holland sağ kolumun geçmesi için deri kayışları olan sağlam bir koltuk değneği yaptı. İkinci bir koltuk değneğine gerek kalmadan yürümeme yardımcı olacağına inanıyor. Sol tarafımın değneğe ihtiyacı olmadığını söylüyor. Ona inanmaya meyilliyim, ancak diğer koltuk değneğimin olmayacağı düşüncesi beni biraz tedirgin ediyor. Bu duyguyla tamamen savaşmaya niyetliyim."

"O umutlusunuz?" diye sordu.

"Umutluyum," dedi. "Ama gerçekçi olmayan beklentilerim yok. Ve her iki adam da bana ayakkabıyı ya da koltuk değneğini uzun süre kullanmadan önce evdeki ve Londra'daki doktorlara danışacağıma dair verdiğim sözü hatırlattı. Yapacağım

Ne yazık ki, şenlik sırasında evden köye koşturup tekrar geri dönmeyecek ya da baloda vals yapmayacaktı. Luc ve Kitty Teyze doktorlara danışmak konusunda ısrarcı olacaklarına dair söz verdiler. Ama ayakkabıları denememe engel olmayacaklarını söylediler. Bu onlar için de acı verici bir öğrenme deneyimi olacak. Onlara karşı sabırlı olmalıyım."

Ona gülümsemek için başını çevirdi. "Peki ya sandalye?" diye sordu.

"Boscombe'un bir sanatçılar topluluğu olduğunu görebiliyorum," dedi. "Bay Taylor çok yetenekli bir marangoz. Sandalye çok güzel. Aynı zamanda rahat ve benim için mükemmel bir uyum. Yeterince büyük tekerlekleri var ve onları kendim çevirebileceğim şekilde konumlandırılmış. Ancak hâlâ üzerinde çalışılması gerekiyor. Altında onu çeşitli yönlerle çevirmemi, durdurmamı ve bir yerde kalmasını istediğimde tekerlekleri kilitlememi sağlayacak bir mekanizma olması gerekiyor. Bay Taylor mümkün olduğunca hafif malzemeler seçmiş olsa da mevcut sandalyemden daha ağır olacak. Oh. Ve koltuk değneğimi içine koyabileceğim bir tutucu bile var."

"Siz eve dönmeden önce hazır olacak mı?" diye sordu.

"Neredeyse kesinlikle," dedi. "Ona sahip olmak için sabırsızlanıyorum, ancak çok önemli olduğunu düşündüğüm bir özelliği eksik olacak. Ne yazık ki gökyüzüne çıkamayacak ve beni oradan oraya uçuramayacak."

Onun mizah anlayışını kendi üzerine çevirebilmesini seviyordu. Aynı anda hem hayal kurup hem de gerçeğe tutunabilmesini seviyordu. Yine de, sınırlı da olsa olasılıklarla ileriye doğru baskı yapmanın onda yeni bir şey olduğunu fark etti. Çok yakın zamana kadar -aslında avludaki gül çardağında yaptıkları konuşmaya kadar-başkalarının ona dayattığı sınırlamalara boyun eğmiş gibi görünüyordu, bu başkaları onu seven insanlar ve

durumuyla ilgili belirgin uzmanlar. O konuşmadan bu yana geçen kısa süre içinde kendi hayatının ve arkadaşlıklarının sorumluluğunu üstlenme olasılığına uyanmıştı. Geçen yıl Londra'da ve bu bahar Greystone'da tanıştığı ağırbaşlı, her zaman neşeli aristokrattan çok farklı görünüyordu.

"O zaman affedildim mi?" diye sordu.

"Benim tarafımdan mı?" Kanepede dik oturdu ve yüzünü ona dönerken başını iki yana eğdi. "Neden sizi affetmem gereksin ki Bay Ellis? Buraya geldiğimde moralim bozuktu ve bunu inkâr etmeye çalışıyordum. Kimse bilmesin diye neşeli görünmeye kararlıyım ve böylece belki kendimi kandırabilirdim. Bir süredir, belki de geçen yıl Londra'da bulunduğum ve belki de son evlilik teklifimi reddettiğim zamandan beri depresyondaydım. Sonra büyükannem ve büyükbabam öldü ve planladığımız tüm yaşam düzenlemelerimiz değişti. Luc ve Pippa benimle birlikte Amberwell'e dönmeyeceklerdi, bu yüzden Kitty Teyze benimle birlikte yaşamak için geri dönmek zorunda kaldı. Sonra yirmi beş yaşıma girdim ve çeyrek asırdır yaşadığımı ve önümde sadece daha fazlası olduğunu fark ederek uyandım. O zaman minnettarlık eksikliğim beni daha çok üzdü. Bu kadar çok şeye sahip olan biri nasıl memnuniyetsiz olabilirdi?"

Tekrar arkasına yaslandı ve başını adamın koluna yasladı. "Hayatıma pırıl pırıl bir güneş ışığı getirdiniz, Bay Ellis."

ona söyledi. "Bana hayallerin önemini ve ne kadar küçük olursa olsun umut ve biraz tatmin getirmeleri için onları ışığa çıkarmanın eşit derecede gerekli olduğunu hatırlattın. Bana yirmi beş yaşında, tam bir yetişkin olduğumu ve hayatımın alacağı yol hakkında karar verme yetisine sahip olduğumu hatırlattın. Luc ve Pippa artık benimle yaşamaya gelemezler ama ben gidip onlarla yaşayabilirim. Hatta beni davet ettiler ve her ikisinin de Greystone'da yaşamamı istediklerine dair güvence verdiler. İnanıyorum ki

Onları. Amberwell'i seviyorum. Orası her zaman evim oldu. Ama başka hiçbir sebep yokken orada kalmakta ısrar etmek, yeni maceralara atılmak için istekli olmadığımı göstermekten başka bir işe yaramaz. Greystone'a taşınırsam - oraya taşındığımda - Kitty Teyze hayatının geri kalanında dilediğini yapmakta özgür olacak, ki eminim bunu yapmayı çok istiyordur, bana karşı her zaman nazik, sadık ve şefkatli olmuştur."

"Yani taşınacaksınız," dedi.

"Evet, öyleyim." Başını çevirdi ve ona gülümsedi. "Ve gerçek anlamda Bay Ellis, tüm bunlar için, hayatıma ve geleceğime bakışında çok ihtiyaç duyduğum devrim için size teşekkür borçluyum. Tek bir yoldan çok daha fazlasında ilerleyeceğim. Hayatımın geri kalanında bir evden diğerine, satın alacağım konsere, sandalyeme, ayakkabılarıma ve koltuk değneğime kadar her şekilde hareket edeceğim. Hatta belki suda bile. Hatta bir gün ata bile binebilirim, ancak şu anda bunu isteyebileceğimi hayal bile edemiyorum. Ama bir daha asla asla demeyeceğim. Eğer gül bahçesindeki sohbetimiz sırasında harekete geçirdiğiniz şey için kendinizi suçlu hissediyorsanız, Bay Ellis, lütfen bunu yapmayı bırakın. Hayatımı nasıl aydınlattığınızı ve değiştirdiğinizi her zaman hatırlayacağım."

O zaman haklıydı. Birlikte geçirdikleri o yarım saat gerçekten de onun hayatında çok önemli bir an olmuştu. Onun haberi olmadan Cam'le konuşmaya gittiği için kendini affedebilirdi.

"Ve sen de beni öptün," dedi usulca. "Bunu da her zaman hatırlayacağım. İlk ve tek öpücüğüm."

Oh, Tanrım!

Ancak konuşmaları yarıda kesilmek

üzereydi. "Pa-pa-a-a."

"Je-e-enny."

Dışarıda bir yerden neredeyse aynı anda iki ses duyuldu: Joy'un ve Stephanie'nin sesleri.

Ben ayağa kalktı ve tapınağın girişindeki sütunların arasına gitti. Balo salonunun dışındaki terastaydılar, Leydi Jennifer'ın sandalyesinin iki yanında birer kişi oturuyordu. Idris Rhys'in genç yeğenleri de yanlarındaydı. Owen ve Bertrand da öyle.

Ben bir kolunu kaldırarak, "Buraya," diye seslendi.

"Jenny de orada mı?" Stephanie ağladı. Ama bu retorik bir soru gibi görünüyordu. Hepsi onun cevabını beklemeden tepeye doğru geliyordu.

"İşgal edilmek üzereyiz," dedi Ben omzunun üzerinden.

"Baba," diye çığlık attı Joy tırmanırken. "Bir minder kavgası yaptık ve Steph Teyze ile Mari kazanıyordu çünkü onlar daha büyüktü. Ama sonra Owen Amca ve Bert Amca geldi ve bizim tarafımızı tuttular ve Mari de bize katıldı ve Steph Teyze'nin üzerine minderleri yığdık ve onu yendik. Ben onun üzerine oturdum."

Kızı hızla yanından geçip Leydi Jennifer'ın yanına oturmak için kanepeye tırmanırken, "İhtimaller kesinlikle onun aleyhine görünüyor," dedi.

"Nereye gittiğinizi bilmiyorduk," dedi. "Sandalyeniz boştu."

"Bruce seni buraya kadar taşıdı mı?" Stephanie tepeye çıktıktan sonra sordu.

"Hayır," dedi Leydi Jennifer ona. "Kardeşiniz söyledi. Buradan manzaranın muhteşem olduğunu tahmin etmiştim ama kendi gözlerimle görmeyi hiç beklemiyordum. Çok nazik biri."

"Ben mi?" Stephanie söyledi. "O her zaman tanıdığım en nazik insan olmuştur."

Kızarmış ve biraz dağınık görünüyordu, diye düşündü Ben. Yorucu bir öğleden sonra geçirmişti. Steph çocuklara karşı her zaman nazik ve onlara karşı hoşgörülü olmuştu.

Ama o her zaman tanıdığım en nazik insan olmuştur. Onun hakkında konuşuyordu. Ne güzel bir iltifat.

Koşarak onun yanından geçti ve Leydi Jennifer'ın diğer tarafına oturmaya gitti. Bu arada Galli kızların en küçüğü yine tepeden aşağı yuvarlanıyor, Owen ya da Bertrand tarafından yakalanmak için çığlık atıyordu.

Stephanie, "Kızların Cartref'e dönme vakti geldi," dedi. "Owen ve ... Bertrand onları götürecekler." Ben, o adamın adını dudaklarından geçirmekte her zaman gözle görülür bir güçlük çektiğini fark etmişti. Zavallı Steph.

Leydi Jennifer'a, "Sizi aşağıya taşıyacağım," dedi.

Ama Stephanie'ye şöyle bir bakmış ve belki de onunla aynı sonuca varmıştı. "Sanırım Stephanie burada biraz dinlenmekten ve benimle sohbet etmekten hoşlanabilir, Bay Ellis," dedi. "Eve dönmeye ve Bruce'u aramaya hazır olduğumuzda benden önce aşağı inebilir."

Ben başıyla onayladı. "Gel o zaman Joy," dedi. "Arkadaşların gidiyor. Yolda onlara el sallayacağız."

Ama kızı onu dinlemiyordu. Kaşlarını çatmış, dikkatle Leydi Jennifer'a bakıyordu. "Herkesin bir annesi vardır," dedi. "Mari ve Marged'in bir tane var. Gareth'in Gwyneth teyzesi var, Emily ve Christopher'ın Pippa teyzeleri var. Olwen, Andrew ve Philip'in de anneleri var. Steph teyzenin bile var. Ama benim yok. Benim bir annem vardı ve ben onu seviyorum, o da beni seviyor ama ben onu asla göremeyeceğim, o da beni asla göremeyecek."

Aman Tanrım, bu da nereden çıktı?

"Senin küçük bir kızın yok," dedi Joy. "Ya da küçük bir oğlun."

Kimse sana anne demiyor."

"Hayır," dedi Leydi Jennifer. "Kimse bilmiyor." Ben gözlerini kapattı.

"Sana anne diyebilir miyim?"

Leydi Jennifer hemen cevap vermedi. Tepedeki küçük kız yine cıgılık atıyor ve Owen bağıırıyordu. Büyük kız kardeşine eve gitme zamanının geldiğini söylüyordu. Ben ayaklarının dibinde bir delik açılmasını ve oradan aşağı düşmeyi diliyordu. Aynı zamanda kızını kapmak ve onu kendi içine öyle bir katlamak istiyordu ki, kız bir daha hayatında bir annenin yokluğunu hissetmeyecekti. Evde olması, seçim yapması gerekirken burada, Ravenswood'da ne işi vardı?

"İkimiz de eve gitmeden önce, sadece buradaymışız gibi davranmak için mi?" Leydi Jennifer sesi çok nazikti. "Bence bu çok hoş olur, Joy."

"Ben de istiyorum," diye bağırdı Joy. "Anne." Neşeyle güldü.

Ben yutkundu ve tapınağa geri döndü. "Gitme zamanı," dedi ve elini onunkine uzattı. Kız ona doğru zıplayarak geldi, güneşli bir şekilde gülümsedi, ancak tepeden aşağı bir kez daha yuvarlanmak için yanından hızla geçti.

"Yakala beni, Bert Amca," diye bağırdı.

Ben arkasına bakmadan onun peşinden aşağı indi.

C               

O Tanrım, çok dokunaklıydı," dedi Stephanie. "Utaniyor muydun, Jenny?"

Jennifer, "Sadece kardeşinin duyabileceği kadar yakın olması anlamında," dedi. "Joy için dünyadaki her şey olmak için çok çalışıyor ve annesinin anısını canlı tutmak için de aynı şekilde çok  alışıyor. Ama gerçekten çok etkilendim. Kızının bana anne demesine izin vermemi rahatsız edici bulup bulmayacağını kendisine özel olarak soracağım, ama itirazı yoksa ben de yokum."

Ama etkilenmekten daha fazlasıydı. Vurulmuştu.  zg nd . Kederliydi. Doğru kelimeyi bulamıyordu.

"Seni burada bulduğuma çok sevindim," dedi Stephanie. "Daha önce buraya gelirken ve sen terasta kitabınla tek başına otururken seni bizimle gelmeye davet edemediğim için  z ld m. Canınız ne isterse onu için kalkıp gidememek çok sinir bozucu olmalı. Yine de bu konuda her zaman çok neşelisiniz ve çok iyi bir sporcusunuz. Sana hayranlık duyuyorum. Sen benim idol ms n."

"şimdi yeniden etkilendim," dedi Jennifer. Birinin idol  m yd ? "Ama çok küçük bir çocukken böyle olduğunuzda, bilirsiniz, hayatınızı buna göre uyarlamayı  ğrenmişsinizdir. Ayrıca, eğer ben her zaman olsaydım

Kendi durumumdan yakınlık ve başkalarının yaptıklarını yapamadığım için şikayet ederek, sadece kendi hayatımı ve çevremdeki herkesin hayatını çekilmez hale getirmeyi başarabilirim. Ancak son zamanlarda kendimi daha hareketli hale getirmenin yollarını bulmak için çaba sarf ediyorum. Elbette buraya yürüyerek gelmedim, ama beni getirmeleri için bir teklif yapıldığında, normalde yapacağım gibi, çok ağır olduğum ve bunu istemenin çok fazla olacağı gerekçesiyle reddetmedim - istememiş olsam bile. Geldim ve manzara düşündüğüm kadar muhteşemdi. Bu, terasta oturup kitap okumaktan çok daha keyifli oldu."

"Seni getirmeyi teklif eden Ben'di," dedi Stephanie. "Çok tatlı biri, değil mi? Devlin son şenlikten hemen sonra aniden buradan ayrıldığında kalbimin kırılacağını düşünmüştüm. Daha dokuz yaşındaydım. Ben'in de gitmesine çok üzül müştüm ama o olmadan yaşayamayacağımı düşündüğüm Dev'di. Yine de birçok açıdan Ben'i daha çok özlediğim ortaya çıktı. Onun olduğu yerde bir tür boşluk sızısı vardı. Sanırım hepimiz onun sağlam ve sakin varlığına sandığımızdan çok daha fazla güveniyorduk. Her zaman oradaydı ve sessiz, destekleyici varlığından daha fazlası olmasa bile, bir insanın ihtiyaç duyduğu herhangi bir şekilde yardım etmeye her zaman hazırdı. Joy'u paltosunun içine sokmuş ve ona yapışmış bir halde eve döndüğünde onun için çok üzüldüm. Mutluluğu hak eden biri varsa o da Ben'di. Ama karısı ölmüştü."

"Evet," dedi Jennifer.

Stephanie'yle geçen yıl Londra'da tanıştığından beri ondan hoşlanıyordu, ancak yaşça kendisine daha yakın olan Pippa onun özel arkadaşı olmuştu. Stephanie sevecenlik ve gençlik enerjisinin sevimli bir karışımıydı, ama aynı zamanda kendi cazibesine karşı korkunç bir güven eksikliğinden muzdaripti. Jennifer'a öyle geliyordu ki, Ravenswood'daki bu yazdan en az keyif alan kişi oydu

Hepsi. Ve hepsi tek bir kişi yüzünden oldu. Owen'ın arkadaşı Vikont Watley, Bertrand Lamarr, son derece yakışıklı bir genç adamdı, ancak görünüşünü destekleyecek çekiciliğe ve karaktere de sahipti.

Stephanie'nin elini okşayarak, "Seni neyin üzdüğünü anlat bana," dedi.

Kız irkilmiş görünüyordu. "Beni üzdü mü?" dedi. "Hiçbir şey-"

"Hayır," dedi Jennifer, elini bırakmadan önce sıkarak. "Bunu inkâr etme Stephanie. Ben senin arkadaşınım. Ve çok sağduyulu olabilirim. Kule odasında çocuklarla oynadığınız oyun mahvoldu, değil mi?"

Stephanie çenesini indirdi ve önce ellerinin arkasını, sonra da avuç içlerini inceledikten sonra parmaklarını kıvrarak kucağına bıraktı.

"Mahvolmadı," dedi. "Diğer kızlar çok eğlendiler. Owen biz çocukken hayatımın baş belasıydı, ya da aldığım kadarını vermeseydim öyle olacaktı. Ama şimdi çocuklar ona bayılıyor. Onlara karşı bir yeteneği var. Joy ve Marged çok geçmeden eskisinden daha çok çığlık atıp kıkırdamaya başladılar ve Mari'nin yüzü gülmekten kızarmıştı. Her iki adam da gözlerini kamaştırmıştı. Hepsi bana saldırdı ve ben de şiddetle karşılık verdim çünkü oyunun amacı buydu. Oyun mahvolmamıştı. Herkes gibi ben de çok güldüm. Oyun bittiğinde üç kız da bana sarılıp benimle birlikte güldüler ve Owen bana iyi bir sporcu olduğumu söyledi ve ... Bertrand ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı ve bana gülümsedi."

"Ondan sadece ... hoşlanamaz mısın?" Jennifer sordu.
Zavallı

Kız onun adını söylemekte bile zorlanıyordu.

"Bir ikiz kardeşi var," dedi Stephanie. "Ona çok benzediğini söylüyor. Uzun boylu, ince yapılı, esmer ve güzelmiş. Adı Estelle. Dönmeliler

nereye giderlerse gitsinler. Evet, ondan hoşlanıyorum. Tabii ki hoşlanıyorum. Kim sevmez ki? Ama bana bakmasından hoşlanmıyorum. Kibar ve çok hoş biri ama... Oh, bana baktığında ne düşünüyor olmalı, Jenny?"

"Onun düşüncelerini bilemem," dedi Jennifer. "Ama eminim ki herkesle olduğu gibi seninle de dost olmaktan mutluluk duyuyordur." Elbette bu kızın içini rahatlatmayacaktı. "O hoş bir genç adam."

"Evet," dedi Stephanie. "Öyle."

Jennifer onun elini tekrar tuttu. "Aşk berbat bir şey olabilir," dedi. "Biliyorum."

Geçen yıl Arnold Jamieson'a sefil bir şekilde aşık olmuştu. Artık aşık olmadığı gerçeği, sonrasında aylarca ve hatta yakın zamana kadar yaşadığı acıyı yok saymıyordu. Bu gerçek, korkunç ve çok sıkı korunan bir sırdı. Şimdi, buradan eve döndükten sonra, bu kez Bay Jamieson yüzünden olmasa da, daha fazla perişanlık yaşayabileceğini düşünüyordu. Çünkü dostluk her zaman sadece dostluk değildi.

"Ailedeki çirkin kişi olmaktan nefret ediyorum," dedi Stephanie ani bir tutkuyla. "Ve bu konuda bu kadar alçalmaktan nefret ediyorum. Sadece kendime bile olsa şunu söyleyebilmek istiyorum: İşte ben buyum. Ben buyum ve bu halimle rahat ve mutluyum. Beni alın ya da bırakın. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

"Çünkü kelimelerin kendisi yeterli değil, öyle değil mi?" Jennifer söyledi. "İnsanın onlara ruhunun derinliklerine kadar inanması gerekir. Ama ben senin sözlerini hatırlayacağım. Eğer kişi bunları söyleyebilir ve içtenlikle ifade edebilirse, o zaman kendine olan saygısı ve bir insan olarak güzelliği ve değeri tartışılmaz olacaktır."

"Sen de kendini sevilmez mi hissediyorsun?" Stephanie gözlerini Jennifer'ın üzerinde gezdirerek sordu. "Ama sen çok ince, zarif ve güzelsin ve her zaman çok neşeli ve

mantıklı ve bilge. Yaşınız yüzünden kendinizi sevilmez mi hissediyorsunuz?
bacak?"

"Peki bir kamış kadar ince olmadığın için kendini sevilmez mi hissediyorsun?" Jennifer sordu.

"Aptalca, değil mi?" Stephanie birkaç dakika ona baktıktan sonra şöyle dedi. "Şişman olmamaya çalıştım. Obur değilim. Diğer insanlar pasta yerken, ben genellikle sadece çayımı içerim."

Jennifer, "Kusurlu olduğunu düşündüğümüz bir parçamızı takıntı haline getirebiliriz," dedi. "Zihnimizde bu, kendimizin tamamı haline geliyor ve insanların bize baktıklarında gördükleri tek şeyin bu olduğuna inanıyoruz. Ben bükülmüş bacağımdan çok daha fazlasıyım."

"Ve ben şişmanlığımdan daha fazlasıyım," dedi Stephanie. "Ya da belki de daha az olduğumu söylemeliyim."

İkisi de kahkahalarla yere yığıldı.

"Senden çok hoşlanıyorum Jenny," dedi Stephanie.

Jennifer elini bir kez daha okşayarak, "Hislerimiz karşılıklı," diye temin etti. "Ben senden daha yaşlıyım, Stephanie. Büyük bir bilgelik iddiasında değilim ama senden biraz daha fazla hayat tecrübem var. Arkadaşlığın ne kadar büyük bir değer olduğunu keşfettim. Çoğumuzun hayalini kurduğu romantik aşkı tam olarak karşıladığını söylemiyorum.

-Luc ve Pippa'nın ya da Devlin ve Gwyneth'in sahip olduğu türden, ama belki de bir erkek ve bir kadın arasındaki iyi bir ilişkinin romantik hayallerin malzemesi olması gerektiğine ya da sahip olmaya değmeyeceğine inanmak akıllıca değildir. Owen'ın arkadaşı sıradan görünümlü, hoş bir genç adam olsaydı, sizinle konuştuğunda ya da sizi onunla ve kardeşinizle birlikte göle yürümeye davet ettiğinde mutlu olur muydunuz? Ya da Owen'la birlikte kule odasına gelip siz yere düşene kadar size minderler fırlattığında ve sonra ayağa kalkmanıza yardım etmek için

elini uzattığında? En azından onunla arkadaş olmak ister miydin?"

Stephanie, "Ama Vikont Watley sıradan değil," dedi.

"Zavallı adam," dedi Jennifer. "Burada kaldığı süre boyunca bu özel handikapını ona karşı mı kullanacaksınız?"

Stephanie güldü. "O zaman ona acımalı ve arkadaşı mı olmalıyım?" diye sordu.

"Neden olmasın?" Jennifer söyledi. Bu retorik bir soruydu. "Ben senin arkadaşın mı?" Stephanie sordu ve Jennifer

Bunun öylesine bir soru olduğundan hiç emin değildi. "Evet," dedi. "Evet, öyle."

Neyse ki Stephanie doğrudan ona bakmıyordu. Belki de öyle olsaydı Jennifer'ın gözlerinden akan yaşları görebilirdi.

"Jennifer, "Belki de şimdi eve dönüp Bruce'a buraya gelip beni almasını söyleme nezaketini gösterirsin," dedi.

"Yapacağım," dedi Stephanie ayağa fırlayarak. Ama tapınaktan ayrılmadan önce hızla Jennifer'ın üzerine eğildi ve yanağından öptü.

Jennifer oturup bekledi ve savaştan dönen yalnız dul bir adamın, o zamanlar bebekten biraz daha küçük olan çocuğunu paltosunun içine soktuğunu düşündü.

Arkadaşı.

Ve birkaç yıl sonra kendisine ciddiyetle bakan ve anne diyip diyemeyeceğini soran o çocuğu düşündü, böylece burada tanıdıkları arasında bu isimle seslenecek kimsesi olmayan tek çocuk olmayacaktı.

Ve park alanına baktı.

en o akşam yemekte ilk kez Leydi Jennifer Arden'in yanına
Boturdu. Daha önce birlikte olmak için anlaşmış
olmalarına rağmen şimdi bunu yapmayacaktı.

Birbirlerine açıkça dostça davranıyorlardı ama kadın
çoktan oturmuştu ve hoş bir gülümsemeyle adama baktı ve
adam geçerken yanındaki boş yeri okşadı. Bu, herhangi bir
sözlü davet kadar açıktı. Diğer herkes yerlerini alırken ve
etraflarında bir ses uğultusu varken onunla konuştu.

"Eğer kızınızın bana anne demesine izin vermem sizi
incitiyor ya da kırıyorsa, Bay Ellis," dedi, "o zaman ona
Jenny Teyze olarak kalmayı tercih edeceğimi söylemem için
hâlâ geç değil. Ne de olsa yakında hayatının geri kalanında
anne diyebileceği başka biri olacak. Ama sizin için fark
etmeyecekse, ben ve o burada, Ravenswood'da olduğumuz
sürece, onun hayal dünyasında oynamasından mutluluk
duyarım."

Sesi ciddiye ve dikkatle ona bakıyordu, sanki hayır
dememesi için ona yalvarıyordu. Tapınaktaki o sahne
gerçekleştiğinden beri onu rahatsız ediyordu. O anda
ayağını yere vurmali ve Joy'un Leydi Jennifer'ı utandırdığı
için özür dilemesinde ısrar etmeliydi.

"O sırada Joy'u azarlamadım çünkü bu talep bana değil
size yapılmıştı," dedi. "Ama senin adına çok utandım.
Gerçekten sakıncası yok mu?"

"Hayır," dedi. "Kendimi
onurlandırılmış hissediyorum." "O
halde teşekkür ederim," dedi.

Çorba servis edildi ve ailece yemek yediklerinde
genellikle olduğu gibi sohbet genelleşti. Kaçınılmaz olarak
yarından sonraki gün yapılacak şenliğe odaklanmıştı. Her
ne kadar evdeki hazırlıklar eskisi kadar çılgınca olmasa da,
annenin her ayrıntıyı organize ettiği, çocuklarının ve
hizmetçilerinin onun yardımcıları olduğu ve

Neredeyse onun kadar çok çalışıyordu ama yine de yapılacak çok şey vardı. Tüm yarışmalar organize edilmeli ve sergiler kurulmalıydı; buna bugün getirilmemiş olsalar bile yarın akın akın getirilecek olan iğne işi, dantel yapımı, fırıncılık ve ahşap oymacılığı da dahildi. Yargılama başlamadan önce her şey avantajlı görünmeliydi. Bir de Ravenswood'un tek sorumluluğunda olan akşam balosu vardı.

Bu günlerde sık sık yaptığı gibi onlarla birlikte yemek yiyen George Greenfield Amca, Leydi Jennifer'a sabah köye yaptığı ziyareti sorarak konuyu değiştirdi. Daha önce tapınakta Ben'e anlattıklarını herkese anlattı.

"Ayakkabılar yarına kadar bitmiş olacak," dedi. "Ama o zamana kadar köyde ve Ravenswood'da büyük bir hareketlilik olacak. Pazartesiye kadar onları oldukları yerde bırakacağım. O zaman hepiniz beni evin içinde kendi ayaklarımın üzerinde, tek koltuk değneğimden destek alarak yürürken görebilirsiniz."

"Bunca zaman beklemek zorunda kalacak olman çok yazık, Jenny," dedi Owen. "Yarın öbür gün seni köyde ve parkta koşuştururken görmeyi çok isterdim."

Nicholas ona, "Sabah seni ayakkabıcıya götürmekten memnuniyet duyarım," dedi. Göz kırptı. "Elbette tek yönlü bir yolculuk olacak. Yürüyerek dönebilirsiniz."

"Çok nazıksınız sanırım," dedi gülerek. "Ama herkes meşgul olacak ve yapacak başka bir şeye ihtiyacı yok. Birkaç gün daha sabredebilirim."

"Ama neden olası ki, Jenny?" diye sordu Nick. "Bana öyle geliyor ki hayatın boyunca hep sabırlı olmuştun."

"Ben olsaydım sinir krizi geçirirdim," dedi Owen. "Sabrı unuttun."

Leydi Jennifer yine güldü.

Gwyneth masanın dibindeki yerinden, "Ciddiyetle söylüyorum," dedi, "srf bir Şenlik planlamakla meŐul olduğumuz işin konuklarımızdan birinin bu kadar önemli bir konuda ihmal edilmesi gerÇekten utanÇ verici olurdu. Bay Rogers'ın kendisinden rica edilse yarın sabah buraya gelmeye çok istekli olacağını söyleyebilirim. Ayakkabılarını getirebilir Jenny, tam oturup oturmadıklarını ve rahat olup olmadıklarını kontrol edebilir. Seni onlarla yürürken izleyebilir ve gereken ayarlamaları yapabilir. Tüm bunlar ne kadar sürer? En fazla bir saat mi? Bunu bir dayatma olarak göreceğine gerÇekten inanmıyorum. Bir ayakkabıcının iÇinin genellikle sıkıcı ve rutin olduğundan Şikayet ettiği biliniyor. Devlin, sen ne düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırarak masaya baktı.

"Ama Jenny bir uygun bir alana ve bazılarına ihtiyaç duyacaktır.

Mahremiyet, Gwyneth," dedi Lucas. "Görünüşe göre koltuk değnekleriyle birkaç kez buradaki dehlizlerde yürümüŐ - ne Kitty Teyze'ye ne de bana tek kelime etmeden, onu vazgeçirmek işin elimizden geleni yapacağımızı çok iyi bildiğimizi de eklemeliyim. Ama avlu önümüzdeki birkaç gün boyunca yoğun bir yer olacak. Balo salonu ve dışındaki teras da öyle olacak. Ve evdeki diğer odaların çoğu da."

"Aman Tanrım," dedi annem. "Ravenswood, Jenny'nin yeni bir çift ayakkabıyı deneyebileceği özel bir alan bulamayacağımız kadar küçük değil, değil mi? Ne dersiniz-"

"Galeri," diye önerdi Ben.

Batı kanadındaki balo salonunun üzerindeydi ve kanadın tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu, ancak gerektiğinde dört küçük salona blnebiliyordu. Yaz aylarında pek kullanılmazdı. KıŐın ise çocuklar işin muhteşem bir oyun alanı olabiliyordu. Ve yetişkinler işin de

Kar ve buz, hatta sadece yağmur ve sert rüzgârlar onları dışarı çıkmaktan caydırdığında yürümek için.

"Batı kanadının üst katında," diye açıkladı annem.

"Ama Jenny yapamaz-" Leydi Catherine söyledi.

"Sandalyesi balo salonunun yanındaki merdivenin dibine kadar tekerlekli olarak götürülebilir," dedi Ben. "Yukarı taşınabilir. Orada rahat koltuklar var. Ve yürüyecek."

"Galerinin tüm uzunluğu boyunca mı?" Owen söyledi. "Onun için yeterince uzun olacak mı? Gidip bunu görmemiz gerekecek, Bert. Hepimiz görmeliyiz. Giriş ücreti alabilirsin, Jenny."

"Philippa, "Owen'ın bazen hayattaki görevinin diğer insanları kızdırmak ve onlara eziyet etmek olduğuna inandığını açıklamakta acele ediyorum, Jenny," dedi.

"Sadece aile üyeleri ve yakın arkadaşlar, Pippa," dedi Owen. "Şimdi adil ol."

"Bence adam başı on gine makul bir fiyat," dedi Leydi Jennifer gülerek. "Seni ya da bir başkasını gösteriye kabul etmek için değil, Owen, ama hepinizi uzak tutmak için. Bay Rogers'ın ayakkabılarımı buraya getirmeye razı olacağına gerçekten inanıyor musun, Gwyneth-ve demirciden koltuk değneğini? Ve tam olarak oturduklarından ve onları gerçekten kullanabileceğimden emin olmak için yeterince uzun kalacağına?"

"Buradaki malikânenin lordu olduğumu hatırlatmak isterim," dedi Devlin, gözleri parlayarak. "Stratton Kontu onu bizzat çağırırsa ya da sadece rica ederse gelecektir, ki bunu yapma olasılığım çok daha yüksek. Ayrıca kardeşinizin Wilby Dükü Majesteleri olduğunun da çok farkında. Uygun bir şekilde dehşete kapıldı. Sahip olmak için oldukça büyük bir unvan. Oldukça kıskandım."

"Ama kimseye rahatsızlık vermekten nefret ederim," dedi Leydi Jennifer. "Daha az olacak bir şey düşünemiyorum," diye onu temin etti. "İlk iş ona bir not göndereceğim."

Sabahleyin canlı bir uşakla. Bu her zaman insanları etkiler."

"Seninle galeriye geleceğim Jenny," dedi Leydi Catherine.

"Hayır, Kitty Teyze," dedi Leydi Jennifer. "Bütün gün Leydi Stratton ve Leydi Rhys ile gösterileri planlamakla meşgul olacaksın ve bunu dört gözle beklediğini biliyorum."

"Ama-" Leydi Catherine söyledi.

"Phil ve ben seninle galeriye geleceğiz, Jen," dedi Lucas araya girerek. "Seni yukarı taşıyabilir ve kendini fazla yormadığından emin olabilirim."

Leydi Jennifer ona, "Baron ve Leydi Hardington seni öğle yemeğine davet ettiler, Luc," diye hatırlattı. "Bebekleri de yanında götüreceksin - Leydi Hardington'ın açık isteği üzerine."

"Haber göndereceğim-" diye başladı.

"Kesinlikle yapmayacaksın," dedi ona. "Kimseye sıkıntı vermek ya da kimsenin o günkü planlarını altüst etmek istemiyorum. Hepinize Pazartesi gününe kadar bekleyebileceğimi söyledim."

"Yarın için özel bir planım yok," dedi Ben, "Joy'u sabah erkenden yavru köpeğini görmeye götürmek ve ön bahçede yarışlar için her şeyin hazır olduğundan emin olmak dışında. Bu da öğleden sonra bir saatten fazla zamanımı almaz. Sizi galeriye götürebilirim Leydi Jennifer ve orada sizinle kalabilirim."

Tüm dikkatler ona çevrilmişti ve kısa süreli sessizliği hayal bile etmediğinden emindi.

"Öyle mi?" diye sordu, ona doğru döndü, gözleri parlıyordu, yanakları ıslı ıslıldı. "Bu çok uygun olur. Ne de olsa siz, Bay Ellis, bir zamanlar bana rüyaların bazen biraz pratik düşünceyle desteklenebileceğini önererek tüm bu yürüyüş ayakkabısı işini başlatan kişiydiniz."

"Ve cesaret," dedi Philippa. "Birini Ben sağladı, diğerini de sen Jenny."

Bir an daha sessizlik oldu, o kadar kısaydı ki Ben bunu hayal etmiş olabileceğini düşündü.

Devlin, "O zaman bu iş hallolmuş gibi görünüyor," dedi. "Rogers geldiğinde onu galeriye göndereceğim - saat on birde diyelim mi?"

Stephanie ellerini çıırttı. "Çok sevindim," dedi. "Pazartesiye kadar beklemek senin için korkunç derecede kasvetli olurdu, Jenny. Bu çok uzun bir süre. Ve elbette Ben seni galeriye kadar taşıyabilir. Bu öğleden sonra, hepimiz minder savaşı için kule odasına çıkarken, senin balo salonunun dışında sandalyende tek başına kaldığını gördüğünde, seni tepeden tapınağa kadar taşıdı."

Bu kez masadaki sessizlik hiç de yanlış değildi.

"Umarım yeni ayakkabılarınınla yürüyebilirsin Jenny," dedi Philippa, masanın karşısındaki arkadaşına gülümseyerek. "Her gün birkaç dakikalığına bile olsa. Bu senin için ne kadar harika bir duygu olacak."

"Öyle olacak," diye kabul etti Leydi Jennifer. "Ama benim hakkımda bu kadarı yeterli. Okçuluk yarışmasına katıldın mı, Owen? Ya sen Bertrand? Şansını beğendin mi?"

"Hiç de bile," dedi Owen yüzünü buruşturarak. "Gerçi Bert en azından çoğu zaman hedefi vurabiliyor."

"Bu pek de tavsiye sayılmaz," dedi Bertrand. "Kazanmak için uzak bir şansa sahip olmak isteyen birinin en az bir kez hedefi on ikiden vurması gerektiğine inanıyorum. O zaman bile çok uzak bir şans."

"Joy bazı yarışlara katıldı," dedi annem. "Alıştırma yaparken yumurtayı kaşığından neredeyse hiç düşürmediğine dair bana güvence veriyor."

"Bu bir övünme değil," dedi Ben.

Annesi ona, "Yarış için yeterince yumurta toplama görevini üstlendiğini unutma," diye hatırlattı. "Tavuklar şenliğin başarılı olması için üzerlerine düşeni yapmalılar."

"Onlara emir verildi," dedi ona.

Gwyneth hanımları odadan çıkarmak için ayağa kalkana kadar, yemeğin geri kalanında sohbet ana konu üzerinde devam etti.

Ben de onlarla gitti. Kızını gece için yatağına yatırma ve ona birkaç hikâye anlatma zamanı gelmişti.

Ailesinin ve Leydi Jennifer Arden'in yine alarma geçtiğini düşündü. Bu biraz can sıkıcı olmaktan da öteydi. İkisi de yetişkindi. Tanrım, o otuz üç yaşındaydı. Ve ikisi de mantıklı varlıklardı. İkisi de birbirleriyle evlenmeyi düşünmek gibi çirkin bir şey yapacak gibi görünmüyordu. Onlar arkadaştı. Bu öğleden sonra, sırf ailelerini rahatlatmak için gerçeği daha fazla inkâr etmemeye ya da saklamaya çalışmamaya karar vermişlerdi.

Hepsinin canı cehenneme. Endişeleri onların sorunuydu, onun değil.

"Baba," dedi Joy iki hikâyeden sonra, yastığını kabartıp yatağının üzerindeki örtüleri düzeltirken ve kedisinin yanında olduğundan emin olurken sesi uykuluydu. "Annem yarın bizimle yavru köpekleri görmeye gelebilir mi?"

"Anne?" Kaşlarını çatı.

"Benim sahte annem," diye açıkladı. "O da gelebilir mi? Ona yavru köpeğimi göstermek istiyorum."

Ve neden olmasın, diye düşündü, kesin bir hayır demek olan ilk içgüdüsünü bastırarak. Neden olmasın?

"Ona sormam gerekecek," dedi. "Meşgul olabilir ama soracağım."

Esnedi ve kedinin kulağını ağzına bastırdı.

C                

A Ertesi sabah erkenden yapılan kahvaltıdan sonra, konser  n kapıların dışındaki terasa taşındı. Lucas kız kardeşini koltuklardan birine, Ben de Joy'u kucağına alarak diğerine oturttu, Devlin haversack yastığını Jennifer'ın sağ ayağının altına yerleştirdi ve kurdeleleri ona uzattı ve neredeyse tüm aile, yüzleri gülümsemelerle dolu bir şekilde onlara el sallayarak

Collie yavrusu.

"Annem sürüyor!" Joy  ığlık attı.

Bu kesinlikle Ben'in tanık olduğu ya da katıldığı en tuhaf sahneydi. Dün gece kreşten indikten sonra Joy'un isteğini herkesin içinde Leydi Jennifer'a iletmis , Leydi Jennifer da - eğer arabayı onlar alır ve kendisi kullanırsa- evet demişti. Birbirleriyle olan tüm iletişimlerini takip ediyormuş gibi görünen kısa sessizlikten kurtulmuşlardı. Sonra Owen, Jenny'nin atları kaçırmak niyetinde olmadığını umduğunu söylemiş, Stephanie de gitmek istediğini ama koro provası olduğunu belirtmiş, Gwyneth'in yardım ve yataklık ettiği Anne de konuyu değiştirmişti.

İşte köye doğru inişe geçmişlerdi, Leydi Jennifer atın her an kaçmaya çalışabileceğini düşünmüş gibi hafif gergin görünüyordu, Joy ellerini çırpıyor ve Ben gülme isteğine direniyordu.

Kısa bir ziyaret oldu. Leydi Jennifer'ın tekerlekli sandalyesini ya da koltuk değneklerini getirmemişlerdi, bu yüzden Joy süttten kesildikten sonra kendisine ait olması için seçtiği Collie yavrusunu getirirken o da arabada kaldı. Yavruların en küçüğü ve en canlısıydı. Elllerinde zıpladı, havladı ve ısırıldı. Onu dikkatle Leydi Jennifer'a uzatırken güldü, o da kucağına oturttu, etekleri bir tür yuva oluşturdu, Joy yanındaki koltuğa tırmanırken Ben de diğer tarafta, düşme tehlikesi geçirirse yavruyu yakalamaya hazır bir şekilde durdu. Ama korkmasına gerek yoktu. Leydi Jennifer bir parmağıyla başını ve kulaklarını okşayarak küçük şeyi sakinleştirirken, Joy da ona anlamsız kelimeler mırıldanıyor ve çenesini gıdıklıyordu. Her ikisi de ciyaklayan, yalayan ve ısırılan yavru köpeğe kendilerini tamamen kaptırmışlardı.

"Bir adı var mı?" Leydi Jennifer sordu.

"Cariad. Kısaca Carrie," dedi Joy tereddüt etmeden - Ben'in ilk kez duyduğu bir şeydi bu. "Cariad, Marged ve Mari'nin yaşadığı yerde sevgi anlamına gelir. Anneleri onlara hep böyle seslenir. Leydi Rhys de öyle diyor."

"Carrie güzel bir isim," dedi Leydi Jennifer. "Sanırım uykuya dalıyor olabilir."

"Bunu çok yapıyor çünkü o bir bebek," dedi Joy. "Onu seviyorum."

"Hiç şaşırmadım. Çok güzel bir kız," dedi Leydi Jennifer, Ben kızlarının birinden diğerine bakarken ve tam bir memnuniyet hissederken - ta ki düşüncelerinin sanki yüksek sesle söylenmiş gibi yankılandığını duyana kadar. Kızları mı?

"Giderken Carrie'yi de yanımızda götürebilir miyiz baba?" Joy sordu.

Son seferden bu yana cevabının değişeceğini umarak sık sık soruyordu - ya da

koşullar değişebilirdi.

"Bir süre daha annesine ihtiyacı olacak," dedi ona. "Ama Owen Amca hazır olduğunda onu Penallen'e getireceğine ve birkaç gün bizimle kalacağına söz verdi."

"Ye-e-es," diye bağırdı, yüzü parlıyordu. "Benimle oynayabilir ve gelip bizimle denizde yüzebilir. Ona balıkçı teknelerini gösterebilir ve tüm şekerlemelerin olduğu dükkâna götürebiliriz. Yavru köpeği yürüyüşe çıkardığımızda bizimle gelebilir."

"Belki Stephanie Teyze'yi de gelmeye ikna ederiz," dedi.

"Ye-e-es," dedi tekrar. "Ya Nick Amca ve Bert Amca? Ve annem?" Hevesli gülümsemesini Leydi Jennifer'a çevirdi.

"Nicholas Amca yakında işe dönmek zorunda," dedi Ben ona. "Ta denizin ötesine, Fransa'ya. Bertrand Amca önümüzdeki hafta kız kardeşini görmek için eve dönecek. Onu özlüyor ve sanırım o da onu özlüyor. Leydi Jennifer da eve dönecek. Leydi Catherine, Pippa Teyze ve Lucas Amca da öyle."

"Eve dönmek her zaman güzeldir, değil mi?" Leydi Jennifer dedi ki. "Tatil çok eğlenceli geçmiş olsa bile."

Yavru köpek hapsirip kendine gelince Joy güldü ve dikkati dağıldı. Birkaç dakika sonra Ben onu ağıla götürüp yavru köpeği tekrar içeri koydu ve sonra da çiftçiyle karısına gelmelerine izin verdikleri için teşekkür etmek üzere eve gitti. Joy'a gidip Marged ve Cartref'teki diğer çocuklarla oynama zamanının geldiğini söyledi. Bayan Howell, Ravenswood'da ve hatta tüm köyünde yoğun bir faaliyet olacağı ve herkesin için hazırlandığı söylendiği için Joy'a bugünlük bakmayı teklif etmişti.

Yarınki şenliklerde. Joy'un genç Marged'a eşlik etmesinden mutluluk duyacaktı.

Leydi Jennifer Joy'u kucağında tutarken Ben onları oraya götürdü ve ikisi küçük köpeğin maskaralıklarına güldüler ve Leydi Jennifer Joy'a Collie cinsi köpeklerin doğru eğitildiklerinde ne kadar iyi çoban köpeği olduklarını anlattı.

Araba Cartref'e vardıktan birkaç dakika sonra Joy arkadaşıyla el ele bahçeye fırladı. Eluned ve Bayan Howell ile kısa bir sohbetten sonra Leydi Jennifer arabayı eve götürmekte ısrar etti.

"Sanırım şimdi hava atıyorsun," dedi Ben.

Tekrar yola konsantre olmadan önce ona gülümsemek için başını çevirdi. "Arayı kapatmam gereken yirmi yıllık bir özgürlük kaybım var Bay Ellis," dedi. "Beni şımartın, lütfen."

Kızlarım. Bu cümleyi aklından çıkaramıyordu. Ne kadar harika olurdu. Ama başını iki yana salladı. Bir gelin seçip onunla evlendiğinde ve onunla Penallen'e yerleştiğinde ne kadar harika olacaktı.

-

Bruce, konser terasa varır varmaz Leydi Jennifer'ı bilinmeyen bir yere -muhtemelen odasına- götürdü. Ama Ben bir saat geçmeden onu kütüphanede buldu. Pippa oldu Orada çok, sallanıyor a uykulu bir şekilde Leydi Jennifer, Emily'yi kucağına almış, birkaç gümüş bilezikle onu eğlendirirken Christopher kucağında ağlıyordu. bileğinden sallanıyordu.

"Zavallı Chris," dedi Pippa Ben'e. "Yeni dişleri hâlâ diş etinden çıkmadı ve kendisi için çok üzülüyor. Emmy'nin dişleri çikalı bir haftadan fazla oldu."

Ben kız kardeşinin başının üstünü öptü ve normalde sakın olan yeğeninin elini yumuşattı.

"Sizinle öğle yemeğine gelebilecek kadar iyi olacak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Sanırım Leydi Hardington çocukları görmeye Luc ve beni görmekten daha çok hevesli. Alçalıyor, değil mi? İçlerinden biri kucaklanmak isterse çok mutlu olacaktır."

Leydi Jennifer pencereden gelen güneş ışığı bileziklerinin gümüşünü yakalayana kadar kolunu kaldırdı ve Emily gözlerini kırıştırtarak daha kararlı bir şekilde bileziklere uzandı.

"Dalga mı geçiyorum?" Çocuğun iyice kavrayabilmesi için kolunu indirdi.

"Rogers'tan henüz bir iz yok mu?" Ben gereksiz yere sordu.

"Saat on bire sadece on dakika var," dedi Leydi Jennifer.

Ama o konuşurken bile yaklaşan atların belli belirsiz sesi duyuldu ve Ben kimin geldiğini görmek için pencereye doğru ilerledi. Gelen bir at arabasıydı ama terastan ana kapıya doğru dönmüyordu. Doğru kanadı boyunca, muhtemelen hizmetkârların girişine doğru ilerledi.

"Sanırım yeni geliyor," dedi Ben. "İyi adam. Sekiz dakika erken geldi. Sizi yukarı çıkarayım Leydi Jennifer. Çocuklar için yardım çağırayım mı, Pippa?"

Ama o cevap veremedi kapı açıldı ve Lucas odaya girdi. Emily teyzesinin kucağında zıpladı ve kollarını babasına doğru uzattı.

"Pekâlâ. Bu çok hoş bir karşılama," dedi ve onu kucağına alıp tumbul yanağından öptükten sonra bir kolunun üzerine oturttu. "Bu sabah babama gülümsedin mi? Sanırım ayakkabıcı geliyor, Jen. Phil ve ben de seninle galeriye gelem. Hardington'lara gitmek için yola çıkmamıza daha vakit var. Ve sen gerçekten-"

"Gerçekten de gitmeye hazırlanmalısın," dedi. "Tek yaptığım Luc, yeni bir çift ayakkabı denemek. Telaşlanacak bir şey değil. Ve Bay Ellis'in bana iyi bakacağına güveniyorum. Ne de olsa o benim arkadaşım ve iki güçlü kola sahip."

Bu bilgi -muhtemelen her iki kısmı da- şüphesiz Wilby'nin duymak isteyeceği şeyler değildi, ama belki de son birkaç gün içinde biraz bilgelik öğrenmişti, çünkü konuyu tartışmadı. Bunun yerine muhtemelen kız kardeşinin -ve Ben'in de- Ravenswood'dan güvenli bir şekilde uzaklaşabileceği günleri sayıyordu.

John Rogers gelmeden önce galeriye ulaşmışlardı. Ben, Leydi Jennifer'ı odanın ortasındaki bir kanepeye, galeriyi gün boyunca doğal ışıkla dolduran ve batıdaki park ve gölün güzel manzarasını sunan birkaç uzun pencereden birinin karşısına yerleştirmeyi başardı. Odada nesiller öncesine ait aile portreleri asılıydı. Ben'in bildiği kadarıyla bunların doruk noktası, Stephanie'nin ikizlerin şimdiki yaşlarında bir bebek olduğu ve kendisinin de neredeyse on yedi yaşında olduğu dönemde yapılmış büyük bir tuval resmiydi. Babasının annesine Ben'in de resimde yer almasının bir sakıncası olup olmadığını sorduğunu duymuştu. Annesi cevap verirken sesi oldukça kızgın çıkmıştı.

"Ben on dört yıldır bu ailenin bir üyesi. Caleb," demişti. "Bana o bizim oğlumuz. Elbette gelecek nesillerin görmesi için portrede yer alacak."

İşte aile portresinde, herkes babalarının önünde, Steph kucağında sanatsal bir şekilde dizilmişken, biraz garip bir şekilde babasının başının yarısının arkasında ve sol omzunun arkasında duruyordu -on dört yaşındaki Devlin tam olarak sağ omzunun arkasındaydı-.

Devlin'in atının yanında rahat ama zarif bir poz verdiği, yirmi bir yaşına bastığında çizilmiş ayrı bir portresi vardı. Varis.

"Nefes kesici derecede güzel bir oda," dedi Leydi Jennifer. "Evet," diye kabul etti. "Hem kapalı bir gezinti yeri hem de sadece bir galeri."

Birden, kardeşiyle birlikte Yarımada'ya gitmeden önce buraya hiç gelmediğini fark etti. Joy'u buraya hiç getirmemişti. Ve o ana kadar bilinçli olarak düşünmemiş olsa da bunun nedenini biliyordu. Evin başka hiçbir yerinde babasının portresi yoktu. Sadece burada. Her zaman aile portresinin, babasının etrafını saran karısına ve çocuklarına sevgiyle gülümseyen, inanılmaz derecede doğru bir portre olduğunu düşünürdü. Bu tür portrelerin çoğunun ciddi, ağırbaşlı kişileri tasvir etmesi alışılmadık bir durumdu. Üç yaşındaki Owen dışında hiçbirini gülümsemiyordu.

Ben o portreyi görme düşüncesine katlanamıyordu. döndükten sonra. şimdi görmek istemiyordu.

"Buradaki resimlerden herhangi birinde var mısınız?" Leydi Jennifer sordu.

"Evet, aileden biri." Belli belirsiz bir şekilde galeriyi işaret etti.

"İsterdim ki-" diye başladı.

Ancak çevresi tarafından biraz korkutulmuş görünen John Rogers ve Ben'e sırtan ve Leydi Jennifer'a kibarca başını eğen Cam Holland'ın gelişiyle bölündüler.

"Leydim," dedi. "Ben de koltuk değneğinizi taşıyarak geldim. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil Bay Holland," dedi ona gülümseyerek. "Bütün bunlar işe yarayacak mı? Yoksa batacak mıyız?"

utanç verici bir yenilgi mi?"

Rogers ayakkabılarını açarken ve Ben onları ilk kez görürken, "Asla böyle söyleme," dedi alaycı bir korkuyla. "John ve ben bu kelimelerin anlamını bilmiyoruz, değil mi John? Topal bir bacak yüzünden hayatının geri kalanını sakat geçirmene izin veremeyiz. Eğer bu mekanizmalar sende tam olarak işe yaramazsa, işe yarayana kadar devam edeceğiz. Sen de herkes gibi yürüyebilmelisin. Daha önce de söylediğim gibi, sana koltuk değneği yaptım, çünkü alışkın olduğun şey bu. Ama eninde sonunda bir bastonla da idare edebileceğini düşünüyorum, tabii sana tutunacak ve yaslanacak çok şey verirsek."

Konuşurken metal koltuk değneğini deri kayışları ve pedleriyle birlikte açıyordu. Rogers daha karakteristik olarak sessizlik içinde çalışıyordu.

"Mükemmellik beklemiyorum Bay Holland," dedi Leydi Jennifer.

"Küstahlığımı bağışlayın ama doğru bir tutum içinde değilsiniz leydim," dedi Cam. "Bir insan her zaman mükemmellik ve başarı beklemelidir. Ben de öyle, John da öyle. Ben de öyle. Eski kont zamanında burada kâhyayken, demirhaneye geldiğinde hep kendi kendime, 'Ah-oh, işte bela geliyor,' diye düşünürdüm, o günlerde en büyük yükü çeken babamdı."

"Gerçekten o kadar zorba mıydım, Cam?" Ben biraz şaşkınlıkla sordu.

"Bir zorba değil," dedi Cam. "Sadece en ufak bir kalitesiz işçilik önerisine bile tahammül edemeyen biri. İşte başlıyoruz, John."

Leydi Jennifer ayakkabıların çok dikkat çekici olacağını söylemişti. Onlar öyleydi. Üç renk esnek, pırlıl pırlıl deriden üretilmişlerdi -siyah, taba ve bordo- ama renkler Ben'in dediği gibi düzgün çizgiler halinde değildi.

onları zihninde canlandırmıştı, ama daha ziyade usta bir zanaatkârın elinden çıktığı belli olan sanatsal girdaplar halindeydi. Kesinlikle dikkatleri ayaklarına çekeceklerdi, ama ona gözlemlediği gibi, bütün mesele de buydu. Saklanması mümkün olmayan bir şeyi neden saklamaya çalışsın ki? Bunun yerine neden kasıtlı olarak dikkatleri üzerine çekmesin?

Rogers şimdi ayağına takarken, "Birkaç gün önce denediğinizde soldaki gayet iyiydi leydim," dedi. "Bir süre giydikten sonra çok rahat olmadığını fark ederseniz, gerekli ayarlamaları yapacağım."

"Kendini ayağıma göre şekillendirmiş bir eldiven gibi hissettiriyor" dedi.

Ben sağdakinin takılışını izledi ve böylece ayağını net bir şekilde gördü, ayak bileği içe doğru bükülmüş, ayak aşağı doğru bükülmüştü, böylece topuğu ayak parmaklarından çok daha yüksekti. Hem ayak bileği hem de ayak, soldakilere kıyasla daha inceydi. Ayakkabı -ya da daha doğrusu çizme- bileği ve ayağı şekillendirirken onları yükseltmek ve destek vermek için büyük bir ustalıkla yapılmış gibi görünüyordu. Tabanı, yürürken bileğinin üzerinde dönmesini ve böylece daha fazla yaralanmasına neden olmasını zorlaştıracak şekilde yapılmıştı. Temel sakarlığı bir şekilde neredeyse zarif görünecek hale getirilmişti.

Rogers, "Bay Ellis'in sizin için yaptığı yastık hakkında söylediklerinizi dikkate aldım leydim," dedi. "İhtiyacınız olan destekten ödün vermeden ayakkabının içini olabildiğince yumuşak yaptım."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. "Yardıma ihtiyacım olacak."

"İzin verin," dedi Ben, ayakkabıcı geri çekilip Cam bir elinde koltuk değneğiyle beklerken onun sol tarafına geçerek.

Ayağa kalkarken ağır bir şekilde Ben'e yaslandı ve görünüşte ağırlığını dengeleyerek bir an durdu. Koltuk değneğine uzandı ve Cam'in ona kolunu deri kayışlardan nasıl geçireceğini ve kolunun altına nasıl yerleştireceğini göstermesine izin verdi.

"Diğer tarafta koltuk değneği olmaması biraz garip ve endişe verici bir his," dedi. "Ama sol bacağımda hiçbir sorun olmadığını aklımdan çıkarmamalıyım. Hem güç hem de denge için ona güvenmeyi öğreneceğim. Bu arada Bay Ellis, lütfen bir elimi kolunuza koyabilir miyim?"

İki işçi de onu izlemek için geride durmuştu. Ben, göl kenarında gözlemlediği şeyi, kadının oldukça uzun boylu olduğunu tekrar fark etti. Ayrıca çok dik duruyordu, tahminine göre koltuk değneğinin üzerinde öne doğru eğilme dürtüsüne kasıtlı olarak direniyordu. Siyah elbisesinin içinde bir şekilde muhteşem görünüyordu, yüzü solgun ve konsantre olmuş gibiydi ve koyu kıızıl saçları pencereden süzülen güneş ışığında parlıyordu.

Ben'in kolunu sıkıca tutarak sol ayağıyla ileriye doğru bir adım attı ve ardından sağ ayağı ve koltuk değneğiyle bir adım daha attı. Ağır ağır nefes alıyordu. Elbette sorun sadece ayak bileği ve ayağında değildi. Bacağı da inceydi ve geriye doğru bükülmüştü, bu yüzden dizini bükebilmesi bir tür mucizeydi. Tüm ağırlığını ayaklarının üzerinde dengelemesi asla mümkün olmayacaktı.

Ben'in kolunu sımsıkı kavrayışını bırakmadan önce birkaç adım daha attı. Ben kolunu onunkinin altına kaydırды ve bükülmüş ön kolunu hafifçe kavradı. Ben'in ağırlığından hiçbir şey almadı ama denge için ihtiyaç duyması halinde ona destek olma güvencesi verdi.

"Birkaç gün önce bana sıkıntı veren tüm küçük sorunlu bölgeler kalktı," dedi. "Sen gerçek bir mucizesin,

Bay Rogers. Ve koltuk değneği mükemmel Bay Holland. Şu anda kullandıklarımđan çok daha rahat ve boyuma uygun."

"İstediğiniz zaman ikimizden birini arayabilirsiniz leydim," dedi Cam ona. "Bu arada yürümeye devam edin ama aşırıya kaçmayın. Eğer abartırsanız, kardeşiniz Majesteleri ile uğraşmak zorunda kalmaktan hoşlanmam."

"Eğer yürümekte aşırıya kaçarsam, Bay Holland," dedi, "bu benim hatam olur, sizin ya da Bay Rogers'ın değil ve bu yüzden kardeşime haber vereceğim. Dinlenmek için oturmadan önce galeri boyunca en az yirmi beş adım daha yürüyüp geri dönmek niyetinde olsam da sizi daha fazla tutmayacağım. İkinizin de yoğun bir gün geçireceğinizi biliyorum. Benim için günün bir kısmından vazgeçtiğiniz için teşekkür ederim. Faturalarınızı hazırladığınızda lütfen bana gönderin, ancak kardeşimin kendisine göndermeniz için sizi yönlendirdiğinden eminim. Zorba kardeşlerle sert bir şekilde başa çıkılmalıdır. Benim tarafımdan."

Her iki adam da kıkırdayarak garip bir şekilde onu selamladılar ve gittiler.

"Ayakta kalmak istediğine emin misin?" Ben yalnız kaldıklarında sordu.

"Kesinlikle eminim," dedi. "Sağ ayağımı her kullandığımda sağıma doğru yalpalamadığımı hissettiğime inanamıyorum. Yürüyeceğim, Ben. Diğer insanların yaptığı gibi değil. Asla bir koltuk değneği ya da baston olmadan ve asla ayağımda acayip görünümlü bir bot olmadan. Ama hepimiz eşsiziz ve bu da benim eşsizliğim. Yürüyeceğim."

Gözleri onun gözlerinde parladı ve yanaklarında daha önceki solgunluğunun yerini renk aldı. Kararlılığının gücü onu sarıp sarmaladı. Ama aslında bir kelimeyi diğerlerinden çok daha net duymuştu. Ona Ben demişti.

-

Bgaleri boyunca yirmi beş adımını saydığında, döndü - eğilmesi gerekiyordu

Bunu yapmak için Bay Ellis'in koluna epeyce yüklendi ve otuz iki adım yürüyerek dinleneceği ve terliklerinin onu beklediği kanepeye geri döndü, Jennifer sanki vücudundaki her kemik, kas, organ ve kan damarı protesto için çığlık atıyormuş gibi hissetti. Acı değil. Vücudunda bu kelimeyle etiketleyebileceği belirli bir nokta yoktu. Sadece ... rahatsızlık. Ve yorgunluktan çok daha derinlere inen bir yorgunluk. Yorgun değildi. Uyumak için hiçbir istek duymuyordu.

Tüm egzersiz boyunca kendini çok dik tutmuştu, ancak özellikle dönüş yolculuğunda öne doğru yığılma dürtüsü neredeyse ezici olmuştu.

"Neredeyse sizin kadar uzunum Bay Ellis," dedi ve daha önce ona Ben diye hitap ederken yaptığı korkunç gafı fark edip etmediğini merak etti.

"Üzerimde yükselmediğin için sessiz bir şükran duası mırıldanıyordum," dedi. "Bu bir erkek için oldukça alçaltıcı bir durum."

Onun kuru mizahını her zaman sevmiştir.

"Size birkaç dakika daha zaman ayırmanız için yalvarmak zorundayım," dedi. "Beni sandalyeme geri götürmeden önce bir süre oturmam gerekiyor."

"Canın acıyor mu?" diye sordu.

"Kafamdaki her saç telinin acıdığına inanıyorum," dedi. "Diğer tüm parçalarıma ek olarak. Ama gerçekten acı çekmiyorum. de üstesinden geleceğim. Hepsi bir günde, hatta bir haftada ya da bir ayda olmayacak. Ama olacak."

"Dön," dedi, "oturmana yardım edeyim. Sonra ayakkabılarını çıkaracağım ve terliklerini giymene yardım edeceğim."

Ama başka bir şey daha vardı ve o daha doğru dürüst düşünmeye fırsat bulamadan konuştu.

"Bay Ellis," dedi. "Oturmadan önce lütfen beni tutar mısınız? Size karşı yani. Hayatım boyunca sarıldım ama hiçbir zaman tüm bedenimle bir başkasına sarılmadım. En azından küçük bir çocuk olduğumdan beri."

Kendi sözlerini sanki başka birinin ağzından çıkıyormuş gibi duydu. Sana karşı . . . asla tüm vücudumla başkasınıninkine karşı değil.

Adam kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kadının sağ kolunu kavradı ve koltuk değneğini alıp kanepeye dayadı. O anda kadın adamın kollarındaydı, vücudu adamınkine boylu boyunca yaslanmıştı, adamın bir kolu kadının omuzlarında, diğeri belindeydi. Bir yanağını onun omzuna dayadı ve yüzünü onun boynuna çevirdi. Ve bayılabileceğini düşündü.

Onu sıkıca tuttu ama kendisine doğru çekmedi. Vücudu sıcak, sert ve çok erkeksiydi. Sabun ya da kolonya kokuyordu, belki de tıraş sabunuydu. Çok baskın bir koku değildi ama onun bir parçası gibiydi. Daha önce de kokusunu almış olmalıydı - muhtemelen onu taşıırken. Kollarını onun beline doladı ve bu anın hiç bitmemesini diledi. Onun sıradan bir adam olduğunu, fark edilmeye bile değmeyeceğini nasıl düşünebilmişti?

Başını kaldırdı ve adamın yüzüne bakabilmek için geriye doğru eğdi. Adam da ona baktı, ifadesi okunamıyordu. Gerçi belki de bu tam olarak doğru değildi. Adamın gözlerinde sonsuz bir şefkat vardı ve kadın kendi gözlerinin olduğunu hissetti.

"Lütfen öp beni," dedi. "Böyle dururken öp beni."

Pişman olması gerektiğini bildiği sözlerdi bunlar. Çünkü ona karşı adil değillerdi. Ona neredeyse hiç seçenek bırakmıyordu, özellikle de gözlerindeki nezaket düşünüldüğünde. Ama bu sözlerden asla gerektiği kadar pişman olmayacağını da biliyordu. Çünkü bir ömür boyu sürececek anılar inşa ediyordu ve bu sabah yaşananlar kesinlikle hafızasının en ön sıralarında yer alacaktı.

Dudaklarının sıcak dokunuşunu bekledi, belki de bir iki dakika uzattı. Ama adam onu hemen öpmedi. Kollarını kıpırdatmadı, özellikle de yorgunluğunu itiraf ettikten sonra tek başına ayakta durmanın imkânsız olduğunun farkında olmalıydı. Ama başını hafifçe çevirip yanaklarına, çenesine ve ağzının bir köşesine öpücükler kondurmadan önce burnunu hafifçe onunkinin üzerinde gezdirdi. Sonra tekrar gözlerine baktı, sonra gözlerini saçlarına ve yüzüne doğru gezdirdi ve sonra onu öptü, dudakları dudaklarının üzerinde ayrıldı, dili ağzını açana kadar dikiş boyunca hareket etti ve içeri girip onunkini çevreledi ve her yüzeyini keşfetti. Merak etti, onun başka bir parçasının içine boşalması nasıl bir his olurdu? İçinin derinliklerinde ve uyluklarının iç kısımları boyunca ham bir özlemin bıçaklandığını hissetti ve ilk kez gerçek arzuyu, gerçek şehveti deneyimlediğini biliyordu.

İmkansız bir adamla. Hayat böyle olabilirdi zalim bir şakacı.

Adam dilini geri çekti ama öpüşmeyi hemen sonlandırmadı. Onun ne kadar sağlam ve güvenilir, ne kadar nazik olduğunu fark ederek ona doğru eğildi. Yine de ona öyle geliyordu ki, adamın içinde tutkunun ateşi yoktu, sadece ondan istediği şeyi vermek için nazik bir istek vardı çünkü bu onun için önemli, unutulmaz bir sabahtı.

Başını geri çekip ona gülümsedi ve bu son bir saat içinde yaptığı en zor şeydi. "Teşekkür efendim," dedi, sesi hafifti, gözleri parlıyordu. "Artık nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Dön," dedi. "Ve otur." Konuşurken ikisini de yapmasına yardım ediyordu. Sonra önünde diz çöktü ve terliklerini giydirmeden önce önce sağ botunu, sonra da sol ayakkabısını nazikçe ayağından çıkardı. Adamın ayağını tüm şekilsiz çirkinliğiyle görüyor olması onu rahatsız ediyordu.

"Ah," dedi, Bay Ellis ayakkabılarını Bay Rogers'ın getirdiği tahta kutuya geri koyarken sol ayağını esnetip sağ ayağının parmaklarını oynatarak. "Ne büyük mutluluk."

Gelip onun yanına oturdu. Kutuya doğru başını sallayarak, "Bunlar bir olasılık o zaman?" diye sordu.

"Bir olasılık," dedi ona. "Hatta bundan daha fazlası. Yavaş ama emin adımlarla Bay Holland'ın bastonuna doğru ilerleyeceğim ve Ravenswood'a bir dahaki gelişimde bu galeriyi boydan boya yürüyerek sizi de içeren aile portresini göreceğim ve sonra tekrar geri döneceğim. Hatta belki de göle kadar yürüyeceğim. Ya da kavak sokağına."

Olasılıkları kasıtlı olarak abartıyordu elbette. Çünkü yere düz basmayan bir ayağa, sol ayağı gibi esnemeyen bir bileğe ve düz olmayan bir bacağa sahip olmak yürümeyi asla rahat bir aktivite haline getirmezd. Ama yine de bu bir olasılıktı. Hayır, bir olasılıktı. Hatta bundan da fazlası. Çünkü bacağını yavaş yavaş ve mantıklı bir şekilde çalıştıracak, güçlendirecek, belki de uzunluk olarak olmasa da boyut olarak sol bacağına daha yakın bir hale getirecekti. Ayakkabılarını giyecek ve elli adım bile olsa her gün onlarla yürüyecekti.

Ama aman Tanrım, şu anda içindeki ve yüzeyindeki her şey az önce maruz kaldıkları eforu protesto etmek için çığlık atıyordu.

Ve morali farklı bir nedenden ötürü düşme tehlikesi yaşıyordu. Konuyu doğrudan ele aldı.

"Bay Ellis," dedi galerinin diğer tarafındaki pencereden dün oturdukları tepedeki tapınağa bakarken. "Bana üç kadın aşkınızdan bahsedin."

"Bayan aşkları mı?" Güldü. "Biraz ürkmüş olabilirler kendilerini böyle tanımladıklarını duymak."

Üçünün de heyecanlanacağından şüpheleniyordu. Tabii yeni evinde de burada, Londra'da ve Greystone'da olduğu kadar başarılı bir şekilde görünmezliği geliştirmemişse. Bu tamamen mümkündü.

"Bana onlardan bahset," dedi. "En sevdiğin hangisi?"

"İşte bütün sorun da bu," dedi. "Hepsi vardır."

O zaman bu kadar ayrımcı mıydı? Ama hayır. Onun ne kadar çekici olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığından şüpheleniyordu. Ve her ne kadar sevme konusunda ne kadar yetenekli olduğunu biliyor olsa da, belki de kendisinin de çok sevillebilir olduğu aklına gelmemişti. Ve eğer duyguları üzerinde her zaman uyguladığı demirden kontrolü bırakırsa, onun da tutkulu bir adam olabileceğinden şüpheleniyordu. Bahse girerdi ki, hayatı boyunca duygularını kendi içine hapsetme alışkanlığının ötesine geçerse, hem kendisi hem de sevdiği kadın için evreni paramparça edebilirdi.

"Anlat bana," dedi.

Biri bir balıkçının dul eşiydi. Bir diğeri akrabası olan yaşlı bir kadının refakatçisiydi. Üçüncüsü ise bir öğretmenin kızıydı. Hepsi de değerli görünüyordu. Muhtemelen hepsi de ona iyi bir eş olacaktı.

Joy ve gelecekteki çocuklarına iyi bir anne. Marjorie'yle olduğu gibi, muhtemelen onlardan herhangi biriyle de mutlu mesut yaşayacaktı. Çünkü onun talepleri derin duygular içermiyordu. Evet, vardı ama tutku değil. Ve sadakati, bir kez verildi mi, Cebelitarık Kayası kadar sağlam ve sarsılmazdı. Ama ah, Ben . . .

"Eee?" Ona gülümsüyordu. "Bana hangisini seçmem gerektiğini söyleyecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi ve gözlerinden beklenmedik bir şekilde yeniden yaşlar süzölmeye başlayınca başını sertçe başka yöne çevirmek zorunda kaldı. Kim oluyordu da ona aşkı beklemesi gerektiğini söyleyebiliyor, hatta bunu düşünebiliyordu? Romantik aşk için, yani. Dünyayı yerinden oynatacak ya da evreni patlatacak bir tutku için mi? Belki de bulsa bile onunla mutlu olamayacaktı. Belki de tam olarak ihtiyacı olan ve ona en çok yakışacak şey nazık bir şefkat ve sessiz bir hoşnutluktu. Ne de olsa insan uzun vadede hayattan hoşnutluktan daha fazlasını isteyebilir miydi?

"Bir şey mi söyledim?" Sesinde endişe vardı.

Başını iki yana salladı. "Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyorum," dedi. "Beni sandalyeme kadar taşıyıp odama götürür müsünüz lütfen Bay Ellis? Ya da gidip Bruce'a bana gelmesini söyler misiniz?"

"Seni odana götürmenin daha hızlı bir yolu var," dedi. "Neden seni sandalyene kadar taşıyıp da doğu kanadına ulaştığımızda tekrar yukarı taşımak zorunda kalalım ki? Gidip sandalyenizi getireyim ve daha fazla merdivenle karşılaşmadan sizi bu katta gezdireyim."

"Her zaman pratik düşünen biri oldum," dedi gülerek.

Adam sandalyesini getirmek için aşağı inerken oturup bekledi ve moralinin bozulmasını engelleyemediğini fark etti. Birçok açıdan hayatının en mutlu sabahını yaşarken bu onun için çok sapkıncaydı. Ama elbette

Akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı ve şimdi bunun sonuçlarıyla haftalarca, belki de aylarca mücadele etmek zorunda kalacaktı.

Merhum Stratton Kontu'nun gayrimeşru oğlu Ben Ellis'e ve onun metreslerinden birine sırılsıklam aşık olmuştu.

Ve muhtemelen hepsi de onun eve dönüp içlerinden birini seçmesini nefeslerini tutarak bekleyen o üç suçsuz kadından büyük bir tutkuyla nefret ediyordu. Böylece sonsuza dek mutlu yaşayabilecekti.

Bu ifadeden nefret ederdi.

Nefret ettim.

C              

ARavenswood Hall'un be  mil yarıçapındaki hemen hemen herkes rahat bir nefes aldı

Şenlik sabahı masmavi bir gökyüzü ve ufukta tek bir bulut belirtisi olmadan do du unda. Hancının karısı fırından ikinci parti mükemmel pi mi  ekmeği  ıkardı ında ve Sidney Johnson ile bir yardımcısı mayıs dire ini köyün yeşil alanına yerleştirip parlak renkli kurdeleleri takıp yerine kaldırdıklarında saat altıda hava çoktan ısınmı tı. Kurdeleler hafif esintide dalgalandı. Peder Danver kilisenin kapılarını açıp seyretti ve Sir Ifor Rhys'in yediden önce gelip gece boyunca orgunun borularında toz kalmadığından emin olacağına dair kendisiyle özel bir bahse girerken güzel temiz havadan derin bir nefes aldı. Öğleden sonra gelip dinlemek ya da güneşin altında birkaç saat e lendikten sonra dinlenmek için sıralarda oturmak isteyen herkes için bir resital  alacaktı.

Ravenswood'da, Christopher Arden, Marquess of Roath, iki yeni di i çıkmış ve dün gece yatmadan önce ateşi d  m   olmasına ve daha uzun süre uyuması beklenmesine rağmen, hem iresini ilgi, tercihen kahvaltı talebiyle erkenden uyandırdı. Onu geniş bir g l msemi ve çırpınan ellerle karşıladı ve neredeyse onu affetti.

Ben ve Devlin ahırın avlusunda, daha sonra yapılacak kütük yarıştıırma yarışması için ilk iki kütüğü yerleştiriıyorlardı. Nicholas ve Bertrand okçuluk yarışması için her şeyi düzene sokmak üzere kavaklığa gitmişlerdi bile. Owen hâlâ uyuyordu. Stephanie soyunma odasındaıdı ve kusuyordu, ama arkasını temizlemiş ve kimseye söylememişti. Sadece onun hakkında konuşuyor ve daha sonra koroyla birlikte solo parçasını söylerken sesinin bir melek gibi çıkacağına dair güvence veriyorlardı. Duygusalılığı takdir etse de işe yaramaz sözler.

Wilby Dükü Lucas, sabahın erken saatlerinde karısıyla sevişmeyi henüz bitirmiş, yüksek sesle karısına henüz kimsenin kalkıp kalkmadığını merak ediyordu. Kadın usulca güldü ve başını Lucas'ın koluna yasladı.

"Şenlik sabahı mı?" dedi. "Sadece dünyanın yarısı."

"Mmm," dedi. "Diğer yarının bir parçası olmayı tercih ederim."

İç çekti. "Ben de."

Stratton Kontesi Gwyneth uyanıktı ama hâlâ yataktaydı, Devlin'e yarım saat önce orada bir saat daha kalacağına dair söz vermişti ama midesi bulanmadığına dair ona da güvence vermişti. Aslında çok az midesi bulanıyordu, ama bir hafta önce, Dr. Isherwood'un yeniden hamile olduğuna dair şüphelerini doğrulamasından sonra, sabahları hissetmeye başladığı mide bulantısına, en azından şenlik tamamen sona erene kadar boyun eğmemeye karar vermişti. Böyle bir aptallık için zamanı yoktu. Zihni, her şeyin yolunda gitmesi için bugün tamamlanması gereken ürkütücü görevler listesini kararlılıkla gözden geçirdi ve unuttuğu bir şey olup olmadığını merak etti.

Dowager kontes, kahvaltı için henüz çok erken olmasına ve komitesinin avluda ve terasta yarışma ürünlerinin sergilenmesine yardım etmek için birkaç saat daha gelmesini beklememesine rağmen kalkmış ve giyinmeye başlamıştı. Son felaket şenliği ve ondan öncekileri hatırlamamaya çalışıyordu. Caleb'i özlememeye çalışıyordu. Kimse onunla Caleb hakkında konuşmuyordu, herhalde Caleb'in anısının kendisinden nefret ettiğini varsayıyordu. Ama öyle değildi. On yedi yaşındayken evlenmelerinin hemen ardından onu olduğu gibi tanımıştı. Yine de onu sevmişti. Belki de aptaldan daha aptaldı ama aşk karmaşık bir şeydi. Bugünün özellikle acı verici olacağını fark etti ama bunu kimse bilmeyecekti. Kitty bile. Çocukları bile. Gün başlasın ve Devlin ile Gwyneth'in ve diğer herkesin iyiliği için mutlu bitsin. Ne de olsa bir kadının hayattaki görevi tahammül etmektir. Bu konuda her zaman iyi olmuştu.

Ah, Caleb.

Joy kedisini de yanına alarak yatağında döndü. Sürekli irkilen gözleriyle aydınlanan pencereye bakan kedinin kulağını ağzına bastırdı ve rüyalarında imgeleri dolaşan sözcükleri mırıldandı: Baba, Carrie, Marged, Anne. Baba. Uyanmadı.

Jennifer uyandı. Burnunun tıkalı olduğunu fark etti, yanakları ve başının iki yastık gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ne korkunç bir aşağılanmaydı. Gözyaşlarının tüm izleri silinmeden hizmetçisini çağırması mümkün değildi. Mendilini bulmak için yastığın altına uzandı ve yanaklarını kurulayıp burnunu sildi. Yastığı çevirdi, böylece ıslaklığın üzerinde yatmamış olacaktı.

Rüya görüyordu. Üç kadından birini seçmişti ve Jennifer onların düğünündeydi çünkü tuhaf bir şekilde düğün, yaşamak için gittiği Greystone'daydı. Kadın iki metre boyundaydı ve kabarık saçlarında en az bir metre uzunluğunda tüyler vardı. Yeminlerini ettikleri süre boyunca kolunun arkasından bakarak doğrudan Jennifer'a bakmış, böylece sözleri ona yönelmiş gibi görünmüştü. Rahip evliliğe engel bir şey bilen olup olmadığını sorduğunda, Jennifer'ın içinden sadece rüyalarda gelen o panikle konuşmak, protesto etmek geldi ama ağzından tek bir ses çıkmadı. Bunun yerine ayağa fırladı ve odadan fırladı, demir çizmesi örs üzerindeki bir çekiç gibi çınlıyordu.

Yeter, dedi kendi kendine ve öfke onu kurtarmaya geldi. Yorgani arkaya attı, bacaklarını dikkatlice yatağın kenarından sarkıttı, koltuk değneklerine uzandı -yeni metal olana değil, eskisine- ve kendini soyunma odasına götürdü, orada lavabonun üzerindeki sürahidan aldığı soğuk suyla yüzünü yıkadı ve kendi kendine yüksek sesle konuştu.

"Yeter artık. Yeter!" Eğer kalbi ağrıyorsa, kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Hiç kimseyi. Hem Kitty Teyze hem de Luc onu uyarmaya çalışmışlardı ama o dinlememişti. O daha iyi biliyordu. Bir erkeğe aGık olmadan da onunla arkadaşlık kurabilirdi. Yanılmıştı ve kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. "Yeter," dedi tekrar.

Lavabonun üzerindeki aynadan yanaklarında hâlâ kırmızı lekeler olduğunu görebiliyordu. Gözleri hâlâ hafifçe kan çanağına dönmüştü. Neyse ki saat erkendi. Hizmetçisi bir süre daha sabah çikolatasını getirmeyecekti.

Yatak odasına döndü ve perdeleri geriye atıp pencereyi açtıktan sonra dışarı baktı.

Koltuk değneklerine yaslandı, sağ bacağını kaldırdı, ancak ayak parmakları yere değdi ve dengesini korumasına yardımcı oldu. Çünkü efordan sonra her tarafı kaskatı kesilmişti. Ama bu iyi bir şeydi. Uğruna yaşayacağı ve çalışacağı bir şey vardı. Yürüyecekti. Ve araba kullanacaktı. Greystone'a taşınacak ve orada yeni komşular ve yeni arkadaşlarla yeni bir hayat kuracaktı. Luc, Pippa ve bebeklerle birlikte. Belki yüzmeyi bile öğrenecekti.

Ve uç.

Kendi kendine hafifçe güldü ve Nicholas ile Bertrand'ın kavak sokağı yönünden eve yaklaşmalarını izledi. Konuşup gülüşüyorlardı ve neşelerinin yerinde olduğu belliydi.

Bugünün tadını çıkaracaktı. Her anının.

Ahırın avlusunda Devlin büyük odun yığınlarından uzaklaştı ve henüz saatler öncesinden planlanmamış olmasına rağmen yarışma için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için etrafına bakındı.

"Mektubuna yanıt aldın mı, Ben?" diye sordu. "Hayır," dedi Ben. "Henüz almadım."

"Ne yapacaksın?" Devlin sordu.

Ben omuz silkti. "Hiçbir şey," dedi iç geçirmeden önce. "Sanırım gökkuşağının peşinden gideceğim. Hasattan sonra Joy'u Kent'e götüreceğim ve ne bulabileceğime bakacağım. Ya da kimi bulabileceğime, gerçi annemi tanıyan ya da onunla akraba olan herhangi bir kişinin benimle herhangi bir şekilde tanışmak isteyeceğini sanmıyorum. Sonuçta onlar için bir utanç kaynağından başka bir şey olamazdım, değil mi? Sadece bilmem gerekiyor. Ya da en azından bilinecek bir şey olmadığından emin olmak istiyorum."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Devlin.

Ben sertçe dönüp ona baktı. "Gerek yok," dedi.

"Var." Devlin de iç çekti. "Sen benim kardeşimsin Ben ve sanırım her zaman en yakın arkadaşım oldun. Yarımada'da benimle geldiğin o yıllarda sana ne kadar güvendiğimi bilemezsin. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Şimdi bana ihtiyacın olacağından şüpheleniyorum. Ve bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Nasıl olsa seninle geleceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Ben uzun bir sessizlikten sonra.

Kilometrelerce uzanan çiftliklerde sığırlar sağılır ve beslenir, koyunlar otlaklara ve atlar padoklara salınır, tavuk kümeslerinden yumurtalar toplanır, ahırlar ve ağıllar süpürülür ve taze saman serilir, su pompalanır ve çiftlik ailelerinin Boscombe'da ve Ravenswood'da gönül rahatlığıyla günlerini ve hatta gecenin yarısını geçirebilmeleri için daha pek çok iş tamamlanırdı. Hayat genellikle, Sir Ifor'un orgu çalmasını ve Rahip Danver'in merhametli bir şekilde kısa vaazlarını dinlemek ve sonrasında yarım saat kadar dışarıda durup komşularla haber ve dedikodu alışverişinde bulunmak için haftalık kilise gezintisinden daha fazla olmasa bile, sadece ara sıra küçük bir sosyal olayla bozulan bir rutinle devam ediyordu.

Ama bugün yıllık şenlik - en azından herkes umuyordu ki yeniden yıllık bir etkinlik haline gelmesi için hararetle kutlanacaktı. Her zamankinden daha iyi olacağı kesindi, çünkü sayısız etkinlik salon ve köy arasında yayılacaktı ve birçoğunun tüm bunların hazırlanmasında parmağı vardı.

Şenlikler bu yıl köyün yeşil kilisenin dışında papazın duası ve Galler festivalleri, veya eisteddfodau, ve festivallerinde yarışıp ilk üçe girdiği için ünlü olan gençlik korosunun birkaç eşliksiz şarkısıyla başlayacaktı.

standartlar gerçekten de çok yüksekti. Ardından Bay Johnson'ın ahırında tüm yıl boyunca sadakatle çalışan grup tarafından mayıs direği dansı gösterisi yapılacaktı. Ve sonra -birçoğunun zihninde sabahın zevklerinin doruk noktası- handa ve dışarıda hancı Jim Berry ve eşi tarafından servis edilecek kahvaltı olacaktı.

Bundan sonra o kadar çok şey olacaktı ki, seçim yapmak biraz ikilem yaratacaktı. Çünkü herkes her şeyi görmek ve yapmak istiyordu ama bu mümkün değildi. Seçimler yapılmalıydı.

Ama en azından bu gece tek bir etkinlik olacaktı; sekiz yıllık bir aradan sonra yaz şenliğini yeniden canlandırma kararı alındığından beri aylardır dört gözle bekledikleri her şeyin doruk noktası. Bu gece Ravenswood'da büyük bir balo olacaktı.

Sabah saat yedide hala yatakta olan pek fazla insan yoktu. Yılın diğer günlerinde olduğu gibi esneyen ve ayaklarını sürüyen pek kimse de yoktu.

Yediye beş kala Sir Ifor Rhys kiliseye girdi ve bir saatten az bir süre önce kendisine karşı bahse girmiş olan Rahip Danver bahsi kazandı. Ne yazık ki buna parasal bir değer biçmemişti. Kendisinden parayı ödemesini talep edebilirdi. Kendi özel ve aptalca küçük şakasına gülümsedi.

Temmuz ayının son Cumartesi günü, gün boyu zevkten başka bir şey vaat etmeyen parlak ve berrak bir şekilde doğmuştu.

-

T Stephanie yarım saat önce ayrılmış olmasına rağmen, aşağı yukarı hep birlikte köye indiler.

Devlin sorduğunda, hayır, tabii ki gergin olmadığını söyledi.

"Neden gerekir I olabilir mi?" o vardı sordu, şüphesiz retorik olarak.

Kadın gittikten sonra Owen, "Korkudan aklını kaçırmış," dedi.

"Zavallı Steph," dedi Gwyneth. "Ama bir melek gibi şarkı söyleyecek."

"Tabii ki yapacak," dedi annesi. "O bir melek." "Değil o Anne o önyargılı veya herhangi bir şey gibi Bu,"

Nicholas sırtarak söyledi.

Dul kontes, Leydi Catherine Emmett, Leydi Jennifer ve Ravenswood'a erken gelen George Greenfield ile birlikte at arabasına bindi. Leydi Jennifer'ın sandalyesi ve çocukların iki hemşiresiyle birlikte bir araba da onları takip etti. Diğer herkes neşeli bir şekilde birlikte yürüyordu. Sekiz yıl önceki bu günü hatırlıyorlarsa bile hiçbiri bunu belli etmiyordu. Şenlik başlıyordu ve bunun tadını sonuna kadar çıkarmaya hazırdılar. Devlin oğlunu taşıyordu. Lucas Emily'yi, Nicholas ise bu sabah iki yeni dişi çıkan Christopher'ı taşıyordu. Joy, Ben'in omuzlarına tünemiş, elleri Ben'in çenesini kavrarken, Ben'in elleri de onu belinden tutmuştu.

Boscombe , ya da en azından köyün yeşili ve çevresindeki sokaklardı.

"Bak baba," diye bağırdı Joy, ördek havuzunun bir tarafında duran uzun mayıs direğini göstererek. Ve sonra, "Bak baba," diye bağırdı Joy, yeşil alanın çevresine kurulmuş, açılış törenleri ve kahvaltı biter bitmez satılacak mallarla dolu tezgahları ve stantları görünce. Parlak, gösterişli mücevherlerin cömertçe sergilendiği özel bir tezgahı işaret ediyordu.

O sırada babasının omuzlarına binmiş olan Marged Howell'ı gördü ve el sallayıp zıpladı.

"Bir süre yukarıda kal," dedi Ben, "böylece Steph Teyze'nin korosunu ve mayıs direği dansını görebilirsin. Sonra aşağı inebilirsin."

Günün geri kalanında küçük çocukların az ya da çok başıboş dolaşmasına izin vermek tamamen güvenli olacaktı. Herkesin birbirini tanıdığı bu yerde hiçbir çocuk her an en az bir düzine insanın dikkatinden kaçamazdı. Hiçbiri kaybolmak, nehre düşmek ya da gerçek bir yaramazlık yapmak için dolaşmayacaktı. Ebeveynler rahatlayıp eğlenebilecek ve her an iki gözlerini de çocuklarına dikmek zorunda hissetmeyeceklerdi.

Ben, kırsal bir topluluğa ait olmanın iyi bir şey olduğunu düşündü. Penallen de böyle bir yerdi.

Her şey çok farklıydı. Rahip Danver, Stratton Kontu ve Kontesi ile çocukları tarafından kuşatılmış Ravenswood'un ön merdivenlerinin dibinde durmak yerine, şenliği açmak için karısıyla birlikte kilisenin dışında durdu. Kimsenin onu duymakta zorlanmaması için yolun ve yeşilin öbür ucuna kadar ulaşan din adamı sesiyle yaptığı dua uzun sürmedi. Duası bittiğinde gençlik korosu kiliseden dışarı çıktı ve iki sıra halinde, onlara cesaret veren, başlangıç notasını mırıldanan ve onları yönetmek için kollarını kaldıran Sir Ifor'un karşısına dizildi. İlk şarkıyı hep bir ağızdan, ikincisini üç bölümlü armoniyle, üçüncüsünü ise Stephanie'nin solosuyla başlayıp biten iki bölüm halinde hatasız söylediler.

Gerçekten de tatlı sopranosuyla bir melek gibi şarkı söylüyordu. seslendirdi. Ayrıca ilk bölümü Galce söyledi, bu herkes için bir sürpriz oldu ve coşkulu bir alkış patlaması aldı.

Şarkı sona erdiğinde çok az kişi sözleri anlamış olsa da alkışlar yükseldi.

"Mükemmel telaffuz," dedi Dylan Howell Ben'in yanından. "İyi yaşlı Sir Ifor."

Joy, Ben'in diğer tarafındaki terzi Bayan Proctor'a, "Bu benim Steph teyzem," diyordu.

Ardından tüm dikkatler Sidney Johnson'ın dansçıları bir araya topladığı ve kurdelelerini ellerine aldıkları mayıs direğine çevrildi. İki kemancı enstrümanlarının uyumlu olup olmadığını kontrol ediyordu. Kadın dansçılar her zaman farklı ama uyumlu pastel tonlarda elbiseler giymiş, erkekler ise eşlerinin elbiselerine uygun siyah pantolon, yelek ve gömlekler giymişti. Bu geleneği değiştirmediklerini görmek Ben'i mutlu etmişti. Kadınlar başlarına çiçek çelenkleri takmışlardı. Dans etmeye başlamadan önce bile görsel bir zevk sunuyorlardı.

Kemanlar çalmaya başladı ve dansçılar, kadınlar saat yönünde, erkekler saat yönünün tersine, kurdelelerini yanlarına alarak, umutsuzca birbirine dolanacakmış gibi görünene kadar kurdelelerini birbirine dolayarak ve sonra dans sona ermeden önce mucizevi bir şekilde çözerek, mayıs direğinin etrafında karmaşık desenlerle dönmeye başladılar.

"Daha," diye seslendi birkaç ses genel alkışların üzerinde. "Tekrar," diye haykırdı Joy.

"Yine," diye bağırdı Marged onun ardından.

Ama korkmalarına gerek yoktu. Dansçılar her zaman üç dans yapardı, tıpkı koronun her zaman üç şarkı söylemesi gibi. Seyirciler soluk soluğa ve kükreyerek dans ederken ikinci dans hızlı ve öfkeliydi. Her an dansçılar birbirleriyle çarpışacak ya da kurdelelerini umutsuzca koparacakmış gibi görünüyordu. Ama son akorla birlikte herkes yerine oturdu ve her kurdele özgürce aktı

mayıs direğinin tepesinden onu tutan dansçının eline kadar.

Üçüncü dans daha yavaş ve daha heybetliydi. Dansçılar birbirlerinin yanından geçerken birbirlerine ve etraflarında toplanan insanlara gülümsediler. Seyirciler de onlara gülümseyerek karşılık verdi ve Ben'in başının üzerinde el çırpın Joy da dahil olmak üzere müzik eşliğinde el çırpı.

Alkışlar dindikten sonra Sid Johnson, "Kahvaltıdan sonra mayıs direği etrafında dans etmeyi öğrenmek isteyen herkese ders vereceğiz," diye duyurdu. Bu son şenlikte de olmuştu. Ben, Steph, Pippa ve Devlin'in o zaman meydan okumaya başladıklarını hatırladı. Gwyneth de öyle. O zamanlar hâlâ Gwyneth Rhys'ti.

Ama son şenliği gerçekten düşünmek istemiyordu. Karşılaştırma yapmak istemiyordu. Eğer bu yeni bir yıllık gelenek haline gelecekse, o zaman iyi bir başlangıç yapmıştı.

Hanın dışına uzun masalar getirilmiş ve kapının iki yanına kurulmuştu. Şimdi bu masaların her santimi yiyecek dolu tabaklarla kaplanmıştı ve insanlar görkemli bir ziyafete benzeyen yemeklerden almak için sıraya girmişlerdi. Yeşil alanın etrafındaki dükkânların ve diğer binaların dışında ve henüz açılmamış olan tezgâhların önünde sandalyeler belirmişti. Yeşil alandaki çimlerin üzerine büyük battaniyeler serilmişti. Çeşitli komiteler meşguldü, Ben Joy'u yere bıraktığında Joy'un Marged ve Olwen Cox'la el ele koşmaya başladığını görebiliyordu, Ben ona bir tabağı yemekle doldurmasına yardım etmesini önermeden önce. Doğruca Sidney'e doğru gidiyorlardı, Ben'in tahminine göre ilk acemilerini almak üzereydi.

Dylan Howell kıkırdayarak, "Üzücü bir gün, öyle," dedi. sözlerine rağmen, "en küçüğü bile atılğan olduğunda

"Babasına dönüp bakmadan arkadaşlarıyla geziyor."

"Öyle," diye kabul etti Ben, Joy'un her an ona sarıldığı ya da en azından onu görüş alanının içinde tuttuğu günleri hatırlayarak. Çocuk odasında bir bebek daha doğurmanın zamanı gelmişti. Ve bir tane daha ve bir tane daha. Çocuk istiyordu.

Ama bu düşünce, dün ve dün gecenin büyük bir bölümünde üzerinden atamadığı zihinsel kargaşayı yeniden başlatma tehdidi taşıyordu. Uyurken bile, rüyalarında gerçekte olduğundan çok daha kötü görünen hayatının karmaşasını umutsuzca çözmeye çalışırken bulmuştu kendini.

Gelecekteki çocuklarının bir annesi olmalıydı. Ama bu anne, Penallen'de olası gelin olarak seçtiği üç kadından biri olmayacaktı. En azından o, kadının onlardan biri olacağını düşünmüyordu. Eve döndüğünde fikrini değiştirebilirdi elbette. Ama üçünden birini ikinci en iyi seçenek olarak seçemeyecek kadar çok seviyor, hepsine çok saygı duyuyordu. Sırf yakında daha fazla çocuk sahibi olabilmek için biriyle evlenmesi gerektiğine karar verdiği için hiçbirleriyle evlenmeyecekti.

İkinci en iyi.

Bu, bir ilk en iyi olduğunu ima ediyordu, değil mi?

Ama bu imkânsız olduğu için, son iki yıldır olduğu yerde sıkışıp kalmıştı; Marjorie'nin istikrarı ve rahatlığı olmadan, küçük bir çocukla dünyada başıboş dolaşan ve daha fazlasını isteyen dul bir adam. O istikrarı ve rahatlığı geri istiyordu. Bundan daha fazlasını istememeye çalışmak. Dünün zihinsel işkencesini bastırmaya çalışmak.

Her zaman iyi olduğu bir şey, hayatını düzenli tutmak ve kaosu tehdit edebilecek her şeyden kaçınmaktı. Kayıp anılarının içinde bir yerlerde

İlk üç yıl annesini kaybetmenin ve evinden alınıp buraya getirilmenin korkunç ıstırapıyla geçti. O zamandan beri tüm hayatı, bu kargaşadan bir düzen yaratmaya ve ne pahasına olursa olsun bu düzeni korumaya büyük ölçüde bilinçsiz bir çabadan ibaretti. Birkaç kez dünyası sallansa da her seferinde onu tekrar kontrol altına almıştı. Ta ki yakın zamana kadar. Daha doğrusu, şimdi.

Aslında arzuladığı sonsuza dek mutlu yaşama çok yaklaştı.

Aşık olmak planlarında yoktu.

Buna inanmadığından değildi. Böyle bir şeyin var olduğunu görmek için kendi ailesinin ötesine bakmasına yoktu. Devlin ve Gwyneth kesinlikle sonsuza dek mutlu yaşamıyorlardı. Lucas ve Pippa da öyle. Her iki çift de başkalarıyla birlikteyken mükemmel bir terbiyeyle davranıyordu ama yine de her ikisi de açık bir şekilde tutkuyla yanıp tutuşuyordu. O halde romantik, tutkulu aşk kesinlikle vardı. Sadece ona göre değildi. Bunu istememişti. Hiç istememişti. Bildiği kadarıyla ne o Marjorie'ye ne de Marjorie ona aşık olmuştu. Ama Tanrım, onu sevmişti. Onunla mutlu olmuştu. Onunla istediği her şeyi bulmuştu, her ne kadar onunla yaşadıklarının savaş yıllarından sonra nasıl ayakta kalabildiğini hâlâ hayal edemese de.

Yemek tabağını alıp Idris, Eluned Rhys, Howells, Sally ve okul müdürü Alan Roberts ile birlikte battaniyelerden birine oturdu.

Leydi Jennifer Arden kilisenin yanındaki sandalyesinde papaz ve karısı, Albay ve Bayan Wexford ve Barbara Rutledge ile birlikte oturuyordu. Her zamanki gibi gülümsüyordu.

Ben yarın eve gidebilmeyi diledi. Keşke o da yapabilirdi. Bir ömür boyu harcadığı özdenetimin her bir zerresi

Herkesin tanıdığı sessiz, katı Ben'i inşa etmek ve dönüştürmek dün neredeyse kırılma noktasına kadar test edilmişti. Onu ve Joy'u hep birlikte benim kızlarım olarak düşünmüştü. Onu kucaklamış ve galeride öpmüştü çünkü bunu ondan o istemişti. Biliyordu ki kız bunu öylesine, çapkınca ya da anlamsızca istememişti. Hayatında biraz normallik olması için derin bir ihtiyaçtan sormuştu. Arkadaşı olduğu için sormuştu.

Allah belasını versin.

Tüm bunlar sona erdiğinde kendini toparlamasının ve hem içeride hem de dışarıda normal bir insan olmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Dışarıdan bakıldığında, dünyasının parçalandığını kimsenin göremeyeceğini tahmin ediyor ve umuyordu. Ne kadar sürecekti?

Hiç olur muydu?

Hayatı için çok dikkatli bir şekilde kurgulanmış, neredeyse gerçekleşmek üzere olan ana plan onarılamayacak şekilde parçalanmış mıydı?

Tanrı'dan öyle olmamasını diledi.

Onun yerine ne koyacaktı?

C                

Jen iyi zamanını geçiriyordu.

Arkada larıyla birlikte yemek yedi ama bugün oturup yemek yemeleri ve tabaklarındaki her şeyi bitirmeleri için ısrar edecek kimse yoktu. Çok me guld ler ve fazla yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydılar. Her birinin bir kurdelesini olacak kadar çok çocukla birlikte mayıs dire i etrafında dans ettiler - Joy'un ki güneş gibi parlak sarıydı - ve çoğu talimatlara uydu, beceriksiz bir beygir gibi dire in etrafında zıplayan, üstünden geçmesi gerekirken altından geçen ve bu tarafa gitmesi gerekirken o tarafa giden ve vahşi bir şey gibi gülen ve komik olduğunu düşünen bir  ocuk hariç. Ama yine de e lenceliydi ve güzel bayan dans lar daha sonra ellerini çırparak hepsine çok zeki olduklarını söylediler.

Kızlar mayıs dire indeki arkadaşlarıyla yeşil alanda ko turdular, kalabalığın arasına saklandılar ve birbirlerini korkutmak için dışarı atladılar ve kahkahalarla güldüler. Ördekler bugün gölette değildi. Babamın amcası George, Joy'u arkasına saklandıktan sonra havaya kaldırdı ve  ı lık atarken iki büyük daire çizerek salladı ve sonra bunu Marged, Olwen ve Andrew için de yapmak zorunda kaldı, ta ki ya lı kemiklerinin yoruldu unu ve ba ının döndüğünü, ayakta zor durduğunu söyleyene ve annemin Kitty Teyzesi ona aptal olduğunu söyleyene kadar.

O zamana kadar yeşil alanın dış tezgâhlar bir süredir açıktı ve hepsinde ne olduğunu görmek için koştular, iyice bakmak için kalabalığın arasına sıkıştılar. Bir masada köy dükkanından her türlü şey, diğerinde ise oyuncaklar vardı ama bunlar herkesin satın alabileceği oyuncaklar değildi. Çok uzaktaki hedeflere top atmanız ve üç tanesini devirmeniz gerekiyordu - Joy'un yaşıyla aynı - ve sonra adam size istediğiniz oyuncağı veriyordu. Kızların hiç parası yoktu ama diğer insanların atışlarını ve çoğunlukla ıskalamalarını izlerken neşeyle zıplayıp durdular.

Başka bir kabinde oturan bir adam, yanındaki sandalyede oturan insanların resimlerini çiziyordu ve çok da iyiydi.

"Belki bizi çizer," dedi Marged, ama hâlâ paraları yoktu ve zaten bittiğinde resmi kim çekecekti? Hepsi birden sahip olamayacaktı. Ayrıca, uzun süre hareketsiz oturmaları gerekecekti ve görülecek çok fazla şey vardı.

Başka bir masada eldivenler, atkılar ve şallar vardı, hepsi parlak renklerdeydi ve bazıları küçük kızlara uyabilirdi. Ama onlar soğuk havalar içindi ve bugün hava sıcaktı. Her neyse, o tezgah biraz sıkıcıydı.

Ve sonra mücevher tezgahına geldiler. Parlak boncuklar, gümüş ve altın zincirler vardı; hepsi kolyelere, bileziklere, bilekliklere, broşlara ve küpelere işlenmişti. Orada durdular, gözleri fal taşı gibi açıldı ve büyülendiler.

Marged'in annesi - her ne kadar Marged ona anne dese de - arkasından geldi, ellerini omuzlarına koydu ve güldü. "Bence eş takımlar almalıyız, Marged," dedi ve parlak turuncu boncuklardan bir dizeyi Marged'in başına, diğerini de kendi başına geçirdi. İki için de uyumlu bilezikler seçti.

Olwen'in annesi de neredeyse aynı anda geldi. "Ne kadar iyi bir fikir," dedi Marged'in annesine. "Biz de yapalım mı Olwen? Boncuklar mı, altın ya da gümüş zincirler mi?"

Olwen altını seçti.

"Sen de bir şeyler seçmelisin Joy," dedi Marged'in annesi nazikçe. "Ne istersin?"

"Oh, yapmalısın, Joy," dedi Olwen'in annesi. "Bir şey Bayan Howell'dan, bir şey de benden. Siz kızlar herkesin gözlerini kamaştıracaksınız."

İki anne de gülüyordu. Marged ve Olwen heyecandan aşağı yukarı zıplıyorlardı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Joy kibarca, çünkü babam ona yabancılardan asla para ya da başka bir şey almamasını öğretmişti. Bu hanımlar tam olarak yabancı sayılmazdı ama teyzeleri de değildi. Ve ikisi de onun annesi değildi. Annesi onu seviyordu ama asla Joy'un yanında olup ona bir şey alamayacağı ve kendisi için de uygun bir şey alamayacağı bir yerdeydi. Joy babasından ona bir şey almasını isteyebilirdi ama bu aynı şey olmazdı. Annesini istiyordu.

Ama tabii ki! Kısa bir süreliğine hayali de olsa bir annesi vardı. Nazikti, her zaman gülümserdi ve Joy'un sandalyesine tırmanıp yanına sokulmasına her zaman izin verirdi. Her zaman güzel kokardı ve Joy'un da olmasını dilediği kıvıll saçları vardı. Dün Joy ve babasıyla birlikte Carrie'yle oynamaya gitmişti. Ayağı sakat olduğu için yürüyemiyordu ama bu onu huysuz yapmıyordu. Annesinden biraz para istemesinde elbette bir sakınca yoktu. Belki eşleşen bir şeyler almak bile isteyebilirdi. Joy hevesle çok uzakta olmayan kiliseye doğru baktı ve emin oldu ki o hâlâ oradaydı, sandalyesinde oturuyor ve yanında kamburunun eğilmiş bir adamla konuşuyordu. Joy onu daha önce görmüştü ama

adını hatırlamıyordu. Koşarak sandalyeye tırmandı ve adam ayağa kalkana kadar annesinin kucağında oturmaya devam etti.

"Yarımdan sonraki gün o zaman leydim," dedi. "Sandalyeyi salona getireceğim ve siz de ne düşündüğünüze bakacaksınız."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim, Bay Taylor," dedi annem ve sonra Joy'a dikkatini verdi. "Eğleniyor musun tatlım?"

"Evet," dedi Joy. "boncuklar ve parıltılı şeyler var ve Marged'in annesi ve Olwen'in annesi onlara ve kendilerine aynı şeylerden alıyorlar ve bana da bir şeyler almak istediler ama hayır dedim çünkü babam yabancılardan bir şey almamamı söyledi ve babamın nerede olduğunu bilmiyorum ve ayrıca babam benimkilere uygun boncuklar takamaz, değil mi?"

"Biraz komik görünebilir," dedi annem, gözleri parlayarak. "Ben senin fahri annen olduğuma göre, Joy, sana biraz boncuk almama izin verir misin?"

"Evet," dedi Joy, ne tür bir onurlandırma olduğunu bilmesine de. oldu. "Aynısı senin için de geçerli."

"Bakalım sandalyemi oraya itecek birinin dikkatini çekebilecek miyim?" dedi annem başını kaldırıp etrafına bakarak. "Ah, Luc'u mayıs direğinin yanında görüyorum."

Ancak kız dikkatini çekmek için kolunu kaldıramadan, babam sanki birdenbire yanlarında belirdi.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Neşe ona gülümsedi. "Annem bana boncuk alacak," dedi, "aynısından kendine de alacak ama sandalyesini itecek birine ihtiyacı var. Sen yap baba."

"Kesinlikle yapacağım," dedi.

Sonra üçü birlikte mücevher tezgahının başına geçtiler ve masanın üzerindeki her şeye bakarken Joy'a saf cennet gibi geldi. Annesi Joy'un daha önce fark etmediği bir sürü yüzük buldu, kendi parmaklarına uyacak şekilde yapılabilen küçük yüzükler ve annesinin parmaklarına uyacak şekilde yapılabilen daha büyük yüzükler. Kelebekler, kuşlar ve çiçekler vardı ve kısa süre sonra Joy'un başparmakları hariç her parmağında farklı bir tane vardı, ancak mavi kelebeği çıkarıp yerine yeşil bir tane takmak zorunda kaldı çünkü anneye uyacak mavi bir tane yoktu. Parmaklarını birbirlerine doğru salladılar ve gülüştüler.

Annem Joy'un boynuna üç tane parlak boncuk kolye taktı. Joy onlara dokundu ve parlayan gözlerle babasına baktı. Ama o annemin boynuna takmak için aynı renklerde daha uzunlarını seçmekle meşguldü, ama önce annemin bonesini çıkarması gerekiyordu. Bugün hasır bir şapkaydı ve çenesinin altından bağlamak için siyah bir kurdelesı vardı. Hasır siperliğin arasından parlayan güneş, annemin yüzünde güzel desenler oluşturuyordu. Babam boncukları boynuna taktığında güldü. Siyah elbisesinin üzerinde parlak ve hoş görünüyorlardı. Yanakları pembeleşmişti.

"Ve her birinize uygun üç bilezik," dedi babam, istediğini bulana kadar masayı karıştırarak.

"Sanırım altı tane," dedi annem. "Her kol için üçer tane."

Joy altının ne olduğunu bilmiyordu ama her kol için üç taneydi. Bir-iki-üç ve bir-iki-üç. Ve bu altı ederdi.

Sonra annem ve babam, kızmasalar da tüm hazinelerinin parasını kimin ödeyeceği konusunda tartıştılar. İkisi de gülüyordu ama annem kazandı çünkü bunun Joy için önemli olduğunu ve ayrıca kendisinin de dilenmeyeceğini söyledi.

Parmakları dolu, boynu ve bilekleri titreyen Joy mutluluktan patlayacağını düşünüyordu. O ve annesi birbirlerine uyuyorlardı ve babaları ikisine de gülümseyerek hayranlıkla bakıyor ve ikiz prenseslere benzediklerini söylüyordu.

Joy sandalyeye geri tırmandı çünkü babam oyuncak standını görmüştü ve üç hedefi devirerek Joy için oyuncaklardan birini kazanıp kazanamayacağını görmek istiyordu. Bunu başardı ve Joy sevimli bir köpek seçti çünkü sarkık kulakları ve sarkık gözleri vardı ve sadece ona sarılmak ve kucaklamak istiyordu. Annesi parlak kırmızı saçlı bez bebeği önermişti ve Joy onu sevmiştii ama köpeğı daha çok sevdi. Sonra babam daha fazla top attı ama sadece bir hedefi devirdi. Tekrar denedi ve üçünü de devirdi ve bebeğı seçip ona öyle parlak gözlerle bakan annesine verdi ki Joy bir an ağladığını sandı. Ama ağlamıyordu. Yanaklarında hiç gözyaşı yoktu ve gülümsüyordu. O bebeğı gerçekten ama gerçekten çok istemiş olmalıydı.

"Teşekkür ederim, Ben," dedi ve Joy annesinin söylediğı babasının adının kulağı hoş geldiğini düşündü.

Annem o sırada Sör Ifor'un org çalmaya başladığı kiliseye gitmek istedi - dışarıdan duyabiliyorlardı - ve Joy da gitmek istedi, her ne kadar arkadaşları onun gibi mücevherlerle süslenmiş olarak hâlâ uzakta olmasalar da. Orgu dinlemek istiyordu ve tıpkı Gwyneth Teyze, Devlin Amca ve Gareth'in hep birlikte oldukları zamanki gibi, Pippa Teyze, Luc Amca ve ikizler gibi annem ve babamla birlikte olmak istiyordu. Annem babama onlarla kalmak zorunda hissetmemesini söyledi, ama sandalyesini sıralardan birinin ucuna koyduktan sonra hemen yanlarındaki sıraya oturdu ve hep birlikte diğer birkaç kişiyle birlikte müziğı dinlediler.

Joy hissettiklerini anlatacak kelimeler bulamadığı için hiçbir şey söylemedi. Ama büyüdüğünde tıpkı Sir Ifor'un yaptığını yapacaktı. Tüm dünyayı, tüm gökyüzünü, güneşi, ayı ve yıldızları tarif edilemeyecek kadar büyük, neredeyse hissedilemeyecek kadar büyük bir müzikle dolduracaktı. Gwyneth Teyze'nin arpı bile bunu tam olarak yapamazdı. Ya da müzik odasındaki piyanoforte. Ya da mayıs direği dansı için çalan kemanlar. Sadece bu org.

Bir elini sandalyenin koluna doğru uzattı, babam da kendi elini tuttu ve gerçekten acıtmasa da yüzüklerini biraz sıktı. Ve hep birlikteydiler

-Anne, baba ve o. Ama bir süre sonra müzik göz kapaklarının düşmesine neden oldu. Bir notayı kaçırmamak için onları açık tutmaya çalıştı ama sonra dönüp kollarını babasına uzattı ve o da onu kucağına aldı. Kedisi olmadığı için köpeğini de yanında getirmişti ve onun yumuşak, sarkık kulağını ağzına bastırıp annesine gülümsedi, o da ona gülümseyerek ayak bileğini gevşek bir şekilde . Uyanık kalmak için çok çabaladı çünkü bu şimdiye kadarki en güzel gündü ve daha yaşanacak çok şey vardı ve bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordu.

-

Sir Ifor Rhys bir süre org çalmaya devam edecekti. Hanın içki salonu açık kaldı.

Hancı ve karısı artık orada olmasalar da, bir bardak bira içmek için içeri girmek isteyen herkese açıktı ve dışarıdaki masanın üzerinde limonata sürahileri ve büyük çay ve kahve kapları vardı. Mayıs direği terk edilmişti, ancak kurdeleler hala esintide davetkar bir şekilde dalgalanıyordu ve birkaç çocuk hala etrafında zıplıyor ve onları izlemeleri için ebeveynlerini çağırıyordu. Çeşitli tezgâhlar ve stantlar hâlâ açıktı.

Ancak erzakları büyük ölçüde tükenmiş ve daha az müşterisi vardı. Bugün boya yerine karakalem kullanan portre ressamının hâlâ sırasını bekleyen birkaç müşterisi vardı, ancak onları yakında eşyalarını toplayıp salona taşınacağı ve ana terasın bir köşesine yeniden yerleşeceği konusunda uyarmıştı. Sandalyeler getirildikleri binalara geri götürülüyordu. Kahvaltı sırasında yeşilliklerin üzerini yarı yarıya örten battaniyeler katlanıp kaldırılmıştı.

Planlanan diğer etkinliklerin çoğu Ravenswood'da gerçekleştirilecekti. Birçok kişi yarışlarda ve diğer yarışmalarda hazır bulunmak ve tüm iğne işi, fırıncılık ve ahşap oymacılığı eserlerine bakıp kazananların kim olacağını tahmin etmeye çalışmak için oraya gitmişti bile.

Çocuk yarışları, evin arkasındaki ahır avlusunda yapılacak kütük yarma yarışmasının üç ön elemesinden hemen önce evin önündeki çimenlikte koşulacaktı. Ardından kavaklıkta okçuluk yarışması ve ardından da kütük yontma yarışmasının final turu yapılacaktı.

Philippa ve Lucas hâlâ köydeydiler ama ikizler bir süre önce hemşireleri, Gareth ve hemşiresiyle birlikte salona geri dönmüşlerdi. Hanın içinde, sıcaktan uzakta oturmuş James Rutledge ve kız kardeşi Barbara ile sohbet ediyorlardı. Ama majestelerine, Leydi Jennifer'ın rahatı için at arabasının salondan aşağı indiği haberi geldi. Philippa ve Lucas onu bulmaya gittiler. Leydi Jennifer ne yeşilliklerde ne de tezgahların hiçbirinde görünmüyordu ama kilisenin açık kapılarından gelen org sesini duydukları anda nerede olduğu anlaşıldı.

Dışarıdaki parlak güneş ışığından sonra gözleri yarı karanlık gibi görünen şeye alışırken kilisenin nefinin sonunda durdular. Şaşırtıcı bir sayı vardı

Sıralarda sessizce oturan, dinleyen ya da belki de yoğun bir sabahın ardından dinlenen ya da dışarıdaki sıcaktan serinleyen insanlar.

Jennifer'ı fark etmeleri uzun sürmedi, sandalyesi koridorun dışındaydı, ancak sıralardan birine doğru kaydırılmıştı. Sıranın sonunda, neredeyse onunla omuz omuza oturan Ben'di. Kadının kolu ona doğru uzanmıştı. Kadının elinin, Joy'a ait olduğu tahmin edilen küçük bir bileği kavradığını görebiliyorlardı. Ben'in parmakları Jennifer'ın bileğindeki üç parlak boncuklu bileziğin üzerinde hafifçe duruyordu. Joy bu kadar hareketsiz durduğuna göre uyuyor olmalıydı. Ben ve Jennifer müziğe dalmış gibi görünüyorlardı.

Lucas karısına baktı, gözleri kasvetliydi. Kadın da ona baktı ve usulca gülümsedi. Hiçbir şey söylemediler. Hiçbir söze gerek yoktu. Müziğin bitmesini beklediler ve müzik birkaç dakika sonra kararlı bir akor ve alkış sesleriyle sona erdi.

Lucas toplum içinde pek sık yapmadığı bir şeyi yaparak karısının elini tuttu ve onu kız kardeşine doğru götürdü.

"Jen," dedi, sandalyesine doğru eğilirken sesini alçak tutarak. Diğer bileğinde de ucuz bileziklerden aynı sıralar vardı ve boynunda, elbisesinin siyah zarafetine karşı şaşırtıcı bir şekilde fark edilen üç uzun şerit vardı. Her parmağında da parlak bir yüzük varmış gibi görünüyordu. Bir bakışta çocuğun da benzer şekilde süslendiğini görebiliyordu. Ve Tanrım, diye düşündü, ikisi de muhteşem görünüyordu, iki egzotik kuş gibi. Anne ve ... gibi.

Pekala.

Philippa, sesi kahkaha dolu ama bir o kadar da sessiz bir şekilde, "Şu ikinize bakın, ne kadar şıksınız," dedi. "Oldukça kıskandım."

Joy uyanıyor ve kocaman esniyordu. "Evet," dedi bir kolunu kaldırıp bileziklerini onlara doğru sallayarak. "Onları annem aldı. Ve babam üç şeyi devirdi ve köpeğimi kazandı - onlara salladı - ve annemin bebeğini de kazandı çünkü onunkiyle aynı renk saçları vardı. Seninkini de Luc Amca."

Jennifer'ın kucağında, boşta kalan koluna sarılmış, parlak, birbiriyle çelişen giysiler içinde, kalın yün tellerinden yapılmış kıvılc saçları olan büyük bir bez bebek oturuyordu.

"Eve dönmeye hazır mısınız?" Lucas Jennifer'a sordu. "Öğleden sonraki etkinlikler birazdan başlayacak ve at arabası ile at arabası seni almaya geldi."

"Ben hazırım," dedi. "Teşekkür , Luc." Kız ona öylesine ısıltılı bir tatlılıkla gülümsedi ki, Luc'ün kalbi acıyla çarptı ve kardeş olmanın, bir ailenin reisi olmanın ne anlama geldiğini merak etti. Wilby Dükü olmanın ne anlama geldiğini merak etti. Ve bu roller hiç birbiriyle çatıştı mı? Ve aşk bunun neresindeydi?

"Yakında görüşecek miyiz, Ben?" Lucas Jennifer'ın sandalyesini çevirirken Philippa sordu.

"Çok yakında," dedi Ben. "Yarışlar için gerekli tüm ekipmanları araba evinden çıkarmam gerekiyor."

"Yumurta yarışında koşuyorum," dedi Joy. "Ben de bacakları birbirine bağlı yarıştayım ama onu kazanamayacağım çünkü Andrew bir salyangoz gibi koşuyor ve her zaman hangi bacağın sonra geldiğini unutuyor."

Philippa gülerek, "Yine de senin için tezahürat yapacağım," dedi. "Evet," dedi Joy.

-

TKöyden döndükten sonra Jennifer'ın Pippa ve Luc ile birlikte avluya gitmesi için zaman vardı.

ve batı tarafındaki nakış, tatting, örgü ve dantellerin muhteşem sergilerine ve doğudaki görkemli unlu mamullere bakın. Henüz değerlendirilmemişlerdi. Bu biraz sonra, okçuluk yarışması sırasında yapılacaktı. Ama Pippa'nın kendilerine katılmaya gelen Kitty Teyze'ye söylediği gibi, başlı başına bir sanat eseri idi.

"Evet," dedi. "Clarissa'nın en azından işin bu kısmı için komitesine ihtiyacı yoktu. Hoş bir tasarım ve sergileme konusunda kusursuz bir gözü var."

Girişler masaların üzerine gelişigüzel yerleştirilmemiş, nerede yer bulunursa oraya konmuştu. Renklerine, gölgelerine, dokularına ve tasarımlarına göre bilinçli bir şekilde düzenlenmişlerdi, böylece sergiler masaların bir ucundan diğerine akıyordu. Jennifer bunun olağanüstü bir düzenleme dersi olduğunu düşündü, gördüğünde takdir edebileceği ama asla kendisinin üretemeyeceği bir şeydi.

Her şeye baktıklarında, "Jüri olmadığım için çok mutluyum," dedi. "Hangi eşyaların diğerlerinden daha iyi olduğuna ve hangilerinin hepsinin en iyisi olduğuna nasıl karar verilebilir ki?"

"Büyük bir tereddüt ve ıstırapla, ikinci ve üçüncü düşüncelerle," dedi teyzesi. "Sana katılıyorum Jenny. Bu yarışmalarda jüri üyeliği yapmaktan hiç hoşlanmazdım. Ahşap oyma yarışması farklı bir konu, en azından birincilik ödülü söz konusu olduğunda. Bir heykel var ki -Bay Taylor'ınki- diğerlerinden açık ara üstün. Onu gördünüz mü?"

"Buraya ilk biz geldik," dedi Lucas. "Senin ve Jenny'nin aksine Kitty Teyze, yemek yarışmasında jüri olabiliyordum - ödül olarak kazananları yiyebilmem şartıyla tabii."

"Bütün gece karnın ağrır," dedi Pippa, "ve bu senin için iyi olur."

"Yeterince doğru," diye itiraf etti. "Yukarı çıkıp ikizleri alsak iyi olur Phil, böylece gelip kuzenlerini yarışlarda zafere ulaştırmak için tezahürat yapabilirler - herhalde bacağının bir salyangozunkine bağlanacağı yarış hariç. Salyangozların bacakları var mı?"

George Greenfield, Jennifer'ın sandalyesini terasa ve ahşap oymaların sergilendiği masaların önüne götürdü. Kitty Teyze de onlarla gitti.

"Koyun ve kuzu benim," dedi Jennifer'a. "Yontma işi sadece canım istediğinde yaptığım bir boş zaman aktivitesi oldu. Başka, daha yetenekli insanlar için olduğu gibi bir tutku olmadı. Yine de onları gördüğünüzde uygun takdir sesleri çıkarabilirsiniz Leydi Jennifer."

"Onları şimdiden görüyorum Bay Greenfield," dedi gülerek. "Büyüleyiciler. Ve eğer hepimiz sırf doğuştan seçilmiş azınlığa verilen yeteneğe sahip olmadığımız için kendimize uygun bulduğumuz faaliyetlerden vazgeçseydik, o zaman dünya daha sıkıcı bir yer, hayatlarımız da daha sıkıcı olurdu."

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunlar uygun seslerdi."

İkisi de güldü.

"Koyun ve kuzu çok şefkatli bir el tarafından oyulmuş," dedi Kitty Teyze.

Kitty Teyze ona gülümserken Bay Greenfield, "Ve bu sesler fazlasıyla yerindeydi," dedi.

Ama Jennifer teyzesinin sözünü ettiği oymayı görmüştü, her ne kadar oymayı yapanların adları hiçbir kayıta yer almasa da. Bir ağacın gövdesine dayanmış, uzaklara bakan bir kadının yaklaşık üç metre yüksekliğinde, tam boy bir oymasıydı. Jennifer'a göre bu oymada asıl dikkat çekici olan, kadının yaşlanmamış olması ve hiçbir ayırt edici özelliğinin bulunmamasıydı.

kimliğini ortaya koyan özellikler. Gözleri ileriye, uzaklara ya da geleceğe baksa da aynı zamanda içe de bakıyor gibiydi. Yüzünün ve vücudunun her çizgisine hüznün, tahammül ve kabullenme işlenmiş, gözlerinden özlem ve umut fışkıran Everywoman'dı.

"Aman Tanrım," dedi Jennifer ve figürün kesinlikle kasıtlı evrenselliğine rağmen, Bay Taylor'ın tanıdığı biri olup olmadığını merak etti. Ve sevdiği biri. Onun karısı değildi. O bir bekârdı.

"Okçuluk yarışmasını da kazanacak," dedi Bay Greenfield. "Başka kimse yaklaşılamaz. Bu adam bir fenomen. Clarissa ve ben büyürken ailesi komşumuzdu. Ağabeyi araziye miras aldı, evlendi ve yarım düzine çocuğu oldu, Matthew ise buraya taşındı ve köyün marangozu olarak herkesi şaşırttı."

Terasın önündeki çimenlik giderek daha fazla insanla dolmaya başlamıştı; aralarında çığlık çığlığa koşuşturan çocuk sürüleri de vardı. Yarış zamanı gelmişti.

Jennifer izlemek için dışarıda, ön kapıya çıkan merdivenlerin yanındaki terasta oturuyordu. Stephanie onun bir yanında, Nicholas da diğer yanındaydı. Çeşitli yaş gruplarının ayak yarışlarını ve ardından gelen daha özel yarışları izlediler. Joy ve Andrew Cox, Joy'un daha önce açıkladığı nedenlerden dolayı üç bacak yarışını kazanamadılar. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, Andrew çuval yarışında onu ve diğer herkesi geçti, iki bacağını da kendine getirir getirmez bir salyangozdan tavşana dönüştü. Joy bu yarışta sonuncu oldu, çünkü küçük bir kızın ayağa kalkmasına yardım etmek ve çocuğun ardından çuvalını yeniden düzenlemek için bitiş çizgisinden kısa bir süre önce durdu

düşmüş ve gözyaşlarına boğulmuştu. Joy onun elini tuttu ve herkesten tam bir dakika sonra bitiş çizgisini birlikte atladılar. Joy yumurta ve kaşık yarışını bir mil farkla kazandı.

Nicholas onu tebrik etmeye gitti, ama onu kollarına alıp öpen ve kolyelerini ve bileziklerini geri takan Ben oldu.

"Tomruk kırma işini izlemeye geliyor musun, Jenny?" Stephanie sordu.

Ama Jennifer kendini biraz yorgun hissediyordu. Daha günün büyük bir bölümü vardı. Tüm yarışmaların kazananlarına kurdelelerinin verileceği ve herkesin getirdiği yiyeceklerle ziyafet çekeceği piknik çayını dört gözle bekliyordu.

Karnınızı doyuracak kadar soğuk yiyecek ve/veya tatlı getirin

İlgili komite, tüm yiyecekler bir araya getirildiğinde herkese yetecek kadar yiyecek ve aralarından seçim yapılabilecek çok çeşitli lezzetli yemekler olacağı düşüncesiyle, herkesin kendi ailesini doyurmasına karar vermişti. Gerçekte, elbette, neredeyse herkes en az beş aileyi doyuracak kadar yemek getirmişti.

"Bir süre dinlenmek için içeri gireceğim," dedi Jennifer. "İçeri girip benim için Bruce'u bulma iyiliğini yapar mısın lütfen Stephanie?"

"Elbette," dedi Stephanie ve bütün gün meşgul olmasına rağmen gençliğin verdiği enerjiyle basamakları hızla çıktı.

Kalabalık hâlâ etrafta dolanıyordu, ancak bazı insanlar kütük yarma yarışmasının ön elemelerini izlemek için ahır avlusuna geri dönüyordu. Jennifer'a söylendiğine göre bu yarışma her zaman günün en popüler yarışmalarından biri olmuştu. Cameron Holland'ın kazanması bekleniyordu ama sekiz yıl önce onu yenen komşu köyden başka bir demirci bu yıl da yarışmaya katılmıştı.

Az önce köyden bir şezlong gelmişti, ancak kalabalığın ilerlemesini engelleyeceği ahırlara geri dönmemişti. Kalabalık terasa da dönmemişti.

"Bruce birazdan burada olur," dedi Stephanie merdivenlerden aşağı koşarak. "Kendisine haber gönderildi. Ben kütükleri ayırmaya gidiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Jennifer. Onu odasına taşıdıktan sonra, dilerse kütüklerin yarılmasını ve hatta bunu takip edecek okçuluk yarışmasını izlemekte özgür olduğunu söylemeyi unutmamalıydı. Gwyneth ve Devlin'in en azından bazı hizmetkârların diğer herkesle birlikte günün tadını çıkarabilmesi için çaba sarf ettiklerini biliyordu. Çalışmak zorunda olanlara ekstra ücret ve izin verilecekti.

Biri kadın biri erkek iki kişi merdivenlerin dibinde durdu ve yukarı baktı. Jennifer için yabancıydılar. Onlarla daha önce karşılaştığını sanmıyordu ama adamda belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı. Şezlongla gelenler onlar olmalıydı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ve ikisi de dönüp ona baktı. Adamın gözleri sandalyenin tekerleklerine takıldı.

"Belki de hanımefendi," dedi şapkasını çıkarıp sakaklarına ak düşmüş koyu renk saçlarını göstererek. "Teyzem ve ben buraya gelmek için en kötü günü seçmişiz gibi görünüyor, ama buraya kadar geldikten sonra işimizi yarına ertelemek istemiyoruz. Bay Ben Ellis'in burada yaşadığını teyit edebilir misiniz? Bizi ona yönlendirebilme şansınız var mı?"

Ve Jennifer, sanki ona kelimelerle ifade etmiş gibi biliyordu.

Gelmişti.

Bruce merdivenlerden iniyordu.

"Onu getirteceğim," dedi üvey kardeşine çok az benzeyen adama. Onun yanındaki küçük, yaşlı kadına gülümsedi.

"Teşekkür ederim hanımefendi." Adam doğruldu ve teyzesine baktı. İkisi de gergin görünüyordu.

Jennifer anında bir karar vererek, "Bruce," dedi. "Bu hanımefendi ve beyefendi bizi takip ederken beni kütüphaneye götürür müsün lütfen? O zaman Bay Ellis'i bul, eğer zahmet olmazsa. Muhtemelen ahırın avlusundadır. Bize orada katılmasını isteyin. Sandalyemi daha sonra getirip kapının dışına bırakabilirsiniz."

Gelmişti, diye düşündü yine. Mektubu bir aldatmaca değildi. Bay Vincent Kelliston, Bay Ellis'in otuz iki soruluk mektubuna yanıt vermemişti, çünkü onun yerine bu soruları bizzat yanıtlamaya geliyordu.

CT□□□□□ □□□□□

AÇocuk yarışlarının ekipmanlarını kaldırdıktan ve yarışları takip edecek yetişkinlerin olduğundan emin olduktan sonra

Gözü eski ve yeni arkadaşlarıyla koşup oynayan Joy'da olan Ben, kardeşlerine, Gwyneth ve Bertrand'a katılarak kalabalık ahır avlusunda kütük yarma yarışmasını izledi. Pippa ve Lucas da Rutledges, Idris Rhys ve kayınbiraderiyle birlikte oradaydı.

Ben, Leydi Jennifer Arden'a da gelmek isteyip istemediğini sormak kimsenin aklına gelmedi mi diye merak etti. Ben evin önünden ayrıldığında Leydi Jennifer terasta oturmuş Stephanie ile konuşuyordu. Gidip ona kendisi sormak istememişti. Bugünün geri kalanında ondan uzak durmak muhtemelen daha iyi olacaktı. geçirdikleri son bir saat, Joy'un da onlarla birlikte olmasına ve kilisede yan yana ama birbirlerine dokunmadan oturmalarına ve org müziğini dinlerken birbirlerine tek bir kelime bile söylememelerine rağmen, rahat edemeyeceği kadar yoğun geçmişti.

"Gecikmenin nedenini merak ediyorum," dedi Nicholas.

Devlin, "Albay Wexford'un başlangıç tabancasını kullanıyor olması gerekiyor," diye açıkladı. "Ne o ne de tabanca henüz kanıt olarak ortada yok."

"Cameron Holland üçüncü turda mı?" Gwyneth özellikle kimseye sormadı. "Alkışlarımı saklı tutacağım

O zamana kadar."

Owen, "Malikânenin hanımefendisinin bu kadar açık taraf tutması gerektiğinden emin değilim, Gwyn," dedi.

Gwyneth yüzünü ona çevirdi. "Malikânenin hanımı istediği kadar taraflı olsun," dedi. "Yine de her etabın ve final müsabakasının kazananlarına karşı çok nazik olacağım. Ve daha sonra okçuluk yarışmasında Bertrand ve senin için de aynı şekilde tezahürat yapacağım."

Owen yüzünü buruşturdu. "Sadece hedefi vurursam," dedi. "Okum bir mil öteye giderse zıplayıp durman ve avazın çıktığı kadar bağırman biraz aptalca olur. Olacak olanın tam olarak bu olma ihtimali var. Bu düpedüz alçaltıcı. Gelecek yıl ayak yarışlarına katılmayı planlıyorum. Belki bir ya da iki çocuğu yenebilirim."

"İçeri girmesen iyi olur, Owen," dedi Nick. "Belki bir ya da iki çocuk seni döver."

"Owen sandığı kadar umutsuz değil," dedi Bertrand. "Oklarının hedefi en fazla yarım mil geçtiğini gördüm."

"Ne arkadaşsın sen," diye homurdandı Owen.

"Şimdi eline bir kriket topu verin," dedi Bertrand, "ve ..."

Ancak Ben cümlenin geri kalanını duymadı, yine de Owen'ın ölümcül derecede etkili bir bowling oyuncusu olarak ün yaptığını biliyordu. Biri koluna dokunmuştu: Leydi Jennifer'ın hizmetçisi Bruce.

"Evet?" Ben söyledi.

"Leydi Jennifer kütüphanede kendisine katılmanızı istiyor, efendim," dedi adam, sesini alçak tutarak ama muhtemelen yeterince alçak değil. Bu da neydi böyle? Joy'un bir sorunu mu vardı? Ama kütüphanede?

Bruce'a "Hemen geliyorum," dedi ve kardeşlerine en kısa zamanda döneceğini söyledi.

Kütüphanenin kapısını açtığında Leydi Jennifer'ın şöminenin bir tarafında, masanın solunda bir koltukta oturduğunu gördü. Açık havada geçirdiği uzun bir sabahın ardından bile siyahlar içinde her zamanki zarif haliyle görünüyordu; boynunda ve her iki bileğinde parlak renkli boncuklar ve parmaklarında çeşitli kuşlar, kelebekler ve çiçekler vardı. Ben odaya adımını attı ve onun yalnız olmadığını fark ettiğinde bile ona gülümsedi. Karşısındaki sandalyede bir kadın oturuyordu, sandalyenin yüksek arkalığının arkasına yarı gizlenmişti. Bir adam da masaya yakın duruyordu. İkisi de Ben'e yabancıydı.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim, Leydi Jennifer," dedi. Yabancıların birinden diğerine baktı ve adama hitap etti. "Belki de kontu ya da kontesi görmek istiyorsunuzdur? Ben de tam-"

Ama Leydi Jennifer sözünü kesmeden önce bile bir önsezinin hafif uğultusunu hissetti.

"Bay Ellis," dedi. "Bayan Delmont'u tanıştıırabilir miyim? Ya Sör Vincent Kelliston?"

Ah.

Kulaklarındaki uğultu daha da artarken Ben adamla ölçülü bir bakış alışverişinde bulundu. Kelliston kırklı yaşlarının başında görünüyordu. Düzgünce şekillendirilmiş siyah saçları şakaklarına doğru kırlaşıyordu. Ben'in boyu civarındaydı ve sağlam yapılı bir adamdı. Sessiz sedasız giyinmiş olsa da modaya uygundu. Bir baronet miydi? Ben döndü ve odanın içine girdiği için artık daha net görebildiği hanımefendiyi selamladı. Kadın ufak tefek ve yaşlı görünüyordu ama altmışlı yaşlarını geçmemiştir. Saçları, bonesinin küçük siperliğinin altında demir grisiydi. Gri renkte, oldukça dökümlü giyinmişti. Yüzü yıpranmış ve çizgili görünüyordu.

"Bayan Delmont?" dedi, onu selamlayarak. Tekrar adama baktı. "Kelliston?"

"Bayan Delmont benim teyzem, annemin ablası," açıkladı adam. "Edith Teyze. Senin de teyzen."

"Çok uzun zaman oldu, Reuben," dedi kadın. "Otuz yıl. Seni son gördüğümde çok küçük bir çocuktun ve oldukça sevimliydin. Ama beni hatırlamıyorsun bile, sanırım."

Ben ona baktı. Reuben mi? Bu kadın onu tanıyordu. Çocukken? Teyzesi miydi? Annesinin kız kardeşi mi?

"Reuben?" dedi.

"Sizi şaşırttım," dedi. "Sanırım tam adınızı hiç kullanmadınız. Janette sana babamızın adını Reuben koydu, sanırım bir gün onu affedeceğini ve senin varlığını kabul edeceğini umuyordu. Ama o inatçı bir adamdı. O da asla kabul etmedi. Sana hep Ben dedi. Sana daha çok yakışıyordu. Baban da seni hep böyle çağırırdı."

"I-" Ben elini kaldırdı. "Affedersiniz, lütfen, hanımefendi. Birkaç hafta öncesine kadar, Bay Sör'ü bulduğumda -Vincent Kelliston'ın ziyaret için buraya geldiğimde beni bekleyen çok kısa mektubu... Annem hakkında adının Jane Ellis olduğu, babamın metresi olduğu ve ben üç yaşındayken öldüğü dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bazı gerçekler çoktan değişmiş olsa da hala neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Görünüşe göre adı Janette Kelliston, kızlık soyadı Delmont, evliliğinden kaçmış ve şimdi Sir Vincent Kelliston olan oğlunu henüz çok küçükken terk etmiş ve bana Reuben Ellis adını vermiş. Tüm bunlar bana gerçekten çok garip geliyor. Kimliğimin kuşatma altında olduğunu hissediyorum. Oturur musun, Kelliston? Doldurabilir miyim?

Bir şey içer misiniz? Sizin için bir çay tepsi getirmemi ister misiniz, Bayan Delmont? Ve sizin için, Leydi Jennifer?"

Bir elini havaya kaldırdı. "Muhtemelen gitmemi istersiniz," dedi. "Bruce'u çağırarak kadar nazik olursanız ..."

"Kalmanı tercih ederim," dedi ona. "Eğer sen de istersen tabii." Kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. Sanki kimliği tehdit altındaymış gibi hissettiğini söylerken abartmıyordu. Mirasının diğer yarısı hakkında bildiği çok az şey -neredeyse hiçbir şey- bile elinden alınmıştı. İsmi bile... Kimdi bu Reuben Kelliston? Janette Kelliston kimdi? Muhtemelen olduğu tek şey Leydi Kelliston'dı. Dünya garip bir açıyla eğiliyor gibiydi.

Kelliston masadan bir sandalye çevirip üzerine otururken Leydi Jennifer, "Burada kalmaktan mutluluk duyarım," dedi ve Bayan Delmont bir kadeh şarap ya da varsa ratafia'nın çok hoş karşılanacağını söyledi.

Ben şöminenin karşısına oturmadan önce herkese içki doldurmakla vakit geçirdi. "Sana dönüş mektubumda sorduğum otuz iki soruya yanıt almayı umuyorum, Kelliston," dedi. "İsterseniz hiçbir şey bilmediğimi, ilk üç yılıma dair hiçbir şey hatırlamadığımı ve beni buraya getirip üvey annemle evliliğinden olan çocuklarıyla birlikte büyüten babamın, annem hakkında adı ve ölümünden önce dört yıl boyunca metresi olduğu gerçeği dışında hiçbir şey bilmediğinde ısrar ettiğini anlayın. Onu Jane Ellis olarak tanıyordu." En azından Ben'e söylediği buydu.

"Ah canım," dedi Bayan Delmont. "Seni buraya getirdikten sonraki ilk yıl boyunca yazdığım mektupların hiçbirine cevap vermedi ve seni görmek için şahsen geldiğim tek seferde beni geri çevirdi."

Ben kaşlarını çatarak ona baktı. Kelliston boğazını temizledi. "Belki de açıklamalıyız," dedi.

"Evet," dedi Ben. "Keşke yapsan."

Leydi Jennifer ellerini kucağında kavuşturmuş, onlara bakıyordu. Bileklerindeki bilezikler ve parmaklarındaki yüzükler çok parlak görünüyordu.

Bayan Delmont üzüntüyle, "Hayatımın büyük bölümünde reddedilmekten başka bir şey bilmedim," dedi. "Ölmeden önce bunu tersine çevirebilmek en büyük dileğim Ben. İki yeğenim var ..."

Kelliston yeterince nazik bir sesle, "Belki de önce benim konuşmam en iyisi olur, Edith Teyze," dedi. "Sonra da sen kendi hikayeni anlatırsın. Senin aksine Ellis, annem evi terk ettiğinde ben beş yaşındaydım. Onunla ilgili bazı anılarım var ama beni de yanında götürmeye çalıştığı o geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Babama birkaç kez nereye gittiğini ve eve ne zaman döneceğini sorduğumu hatırlıyorum ama bir süre sonra sormayı bıraktım. Sanırım o yaşta bile kayboluşu ile gitmeden önce bazen duyduğum öfkeler, darbeler, hıçkırıklar ve hatta çığlıklar arasında bir bağlantı olduğunu anlamıştım, ancak bu tartışmaların hiçbirine tanık olduğumu sanmıyorum. Babam bir ayyaştı ama asla neşeli biri değildi. Herkese karşı somurtkan ve asık suratlı, anneme karşı ise hırçın olurdu. Hiç arkadaşı yoktu ya da en azından evimize gelen kimse yoktu. Bildiğim kadarıyla, ara sıra ziyarete gelen ama asla uzun süre kalmayan babamın kız kardeşi dışında hiçbir akrabamız yoktu.

"On bana katlanmış bir kağıt parçası verdi. ve bir yerde saklamamı söyledi. Üzerinde amcamın adı ve adresi vardı. Bana 10 mil uzakta olduğunu söyledi. Bir öğretmenim vardı, daha doğrusu peş peşe üç öğretmenim. İlk ikisi uzun süre kalmadı. Bir yaşıma kadar evde kaldım.

On iki. Her nasılsa babamın sarhoş öfkesinden hep kaçmıştım. Bana hiç vurmadı. Ama o yaşlarda başka bir yerde daha iyi bir hayat olması gerektiği aklıma geldi. Bir öğleden sonra o sarhoşken evden çıktım ve eşyalarımınla birlikte hava karardıktan sonra ulaştığım amcamın evine yürüdüm. O ve yengem beni yanlarına aldılar ve on dokuz yaşına kadar onlarla yaşadım, o yaşında amcamın da ortağı olduğu hukuk firmasının ortaklarından birinin kızıyla evlendim. O zamanlar ben de orada çalışıyordum, tabiri caizse merdiveni tırmanıyordum."

Bardağından içmek için durakladı.

"İyi bir evlilik oldu," dedi. "Yaşları on dokuz ile sekiz arasında değişen beş çocuğumuz, iki oğlumuz ve üç kızımız var. Her zaman çalışkan ve oldukça refah içindeydik. Baba tarafından teyzem ve amcam ile eşimin çok sayıdaki aile üyesi, ilk on iki yılımdaki tecrit ve yalnızlığı unutmama yardımcı oldu. Onların anısını zihnimden sildim ve başardığımı düşündüm. Ta ki babamın öldüğü ve her şey düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede iyi durumda olan mülkün ve tapusunun bana miras kaldığı haberi gelene kadar. Görünüşe göre babamın müdürü kendi evinde yaşıyordu ve babamla pek ilgilenmeden işine devam ediyordu. Uzun yıllar onun yanında çalışmıştı. Şimdi de benim için çalışmaya devam ediyor. Yaşamak için oraya geri dönmek istemedim. Unvanımı kullanmamakta direndim. Ancak eşim bu durumdan oldukça memnundu, çocuklarım da öyle. Onlardan öğrendiğime göre, evlendiğimizden beri oldukça rahat yaşadığımız evde oldukça kalabalıktık. Bu yüzden taşındık."

Bardağı elinde döndürdü ve karanlığa baktı
İçindeki likör. Hızlıca bir yudum aldı.

"Bu hikâyeyi kısa tutmaya kararlıyım," dedi. "Özür dilerim. Bunu yapmak o kadar kolay değil. Hem sizi hem de Leydi Jennifer Arden'ı nadir bir gün gibi görünen şenliklerin tadını çıkarmaktan alıkoyuyorum."

"Zamanım var," dedi Ben. Kütük bölme yarışması artık önemli görünmüyordu.

Kelliston, "Hikayemi bilen eşim bana, geçmişimin olması gereken yerde, esneyen bir kara delik gibi, içimde her zaman büyük bir üzüntü hissettiğini söyledi," dedi. "Annem ve onun tarafından ailem, eğer hala kalan varsa. O zamanlar kızlık soyadının ne olduğunu bile bilmiyordum. İnan bana Ellis, mektubunu ve otuz iki sorunu okuduğumda birçoğuna hak verdim. Anne tarafımdaki boşluğu neredeyse seninki kadar fazlaydı - en azından onunla ilgili birkaç anım olması dışında. Örneğin beni sevdiğini hatırlıyorum. Gerçi beni terk de etmişti."

"Vincent," dedi Bayan Delmont belli ki sıkıntıyla. "İnanıyoruz-"

"Evet, biliyorum Edith Teyze," dedi. "Ama sözünü ettiğim zamanda bilmiyordum. Karım ailemin diğer tarafı Ellis hakkında araştırma yapmam için beni zorladı. Ona direndim. Bir kere nereden başlayacağımı bilmiyordum. İnsan öylece ön kapısını ardına kadar açıp, "Annemin akrabaları nerede, eğer varsa?" diye haykıramaz. Ve bir diğeri, o evde çok küçük yaşta soru sormamayı, sessiz kalmayı, uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin öğrenmişim. Ama . . . O eve geri dönmüştüm ve babamı hatırlatan her şeyden olabildiğince kurtulmaya çalışıyordum. Elbette yakılmadan önce belgelerine bakılması gerekiyordu ve evlilik cüzdanını keşfettim. Annemin kızlık soyadını öğrendim,

Delmont'tu. Amcamın evinin tam tersi yönde, on beş mil kadar uzakta bu isimde insanlar yaşıyordu. Karım bunu keşfetti. Ayrıca onlardan birinin annemin ablası Bayan Edith Delmont olduğunu da keşfetti. Ve böylece tanıştık."

Bayan Delmont, "Janette Londra'ya kaçtıktan sonra Vincent'a yazdığım bütün mektuplar cevapsız kaldı," dedi. "Gönderdiğim hediyeler kabul edilmedi. Babama tam olarak nereye gittiğimi açıklamadan ve doğru dürüst bir refakatçi olmadan kaçmak benim için zordu - reşit olma yaşımı çoktan geçmiş olsam bile. Evlenmemiş kızlarının, tıpkı evli olsalardı kocalarının otoritesi altında yaşayacakları gibi, onun tam otoritesi altında yaşamaları gerektiğini söylerdi hep. Bunu sadece iki kez başarabildim, o da bir kuzenimi beni birkaç günlüğüne yanına davet etmeye ikna ettiğimde. Ama Sör Richard Kelliston beni kabul etmedi ya da yeğenimi görmeme izin vermedi. Her iki seferde de bir çalılıkta saklandım ve saatlerce orada kaldım, ama hiçbir zaman oğlanı bir an bile göremedim. Sonradan anladım ki, ikinci seferinde çoktan evden kaçmıştı. O zamana kadar iki yeğenimi de kaybetmiştim. Kız kardeşim de ölmüştü."

"Bayan Delmont," dedi Leydi Jennifer. "Bay Ellis'in bardağınızı yeniden doldurmasını ister misiniz?"

"Oh," dedi elindeki boş bardağa bakarak. "Hayır, teşekkür ederim canım. Ama çok lezzetli ve canlandırıcıydı."

Ben ayağa kalkarak kadının elinden bardağı aldı. "Size çay ısmarlayabilir miyim, Bayan Delmont?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Ama bana Edith Teyze demeni isterdim," dedi ona özlemle bakarak. "Çocukken benim adımla bir türlü diline dolayamazdın. Edith Teyze gibi bir şeydim. Ve bazen sonunda fazladan bir -ith olurdu."

"Keşke hatırlayabilseydim," dedi.

"Sör Richard Kelliston son derece gösterişli bir genç adamdı," dedi adam yerine otururken. "Babam, yerel bir av balosundan sonra ilk kez geldiğinde gözüne çarpan kişinin ben olduğumu düşünmüştü. O zamanlar henüz on yedi yaşında olan Janette'ten on yaş büyüktüm. Ama ben her zaman oldukça çirkin görünüyordum, o ise nadir bulunan bir güzellikteydi. Ayrıca sevgili edinme yaşını çoktan geçmiştin, gerçi genç kızken bile bu konuda pek başarılı olamamıştım. Ayrıca yakışıklı bir yüz ve bir baronet unvanıyla başımı döndürme yaşını da geçmiştin. Zaten içkiyi fazla kaçıran biri olarak ün salmıştı ve içki içtiği zamanlarda biraz vahşi olabiliyordu. Ne yazık ki o günlerde cazibesi de vardı ve tüm gücünü Janette'e yöneltti. Babamız onu cesaretlendirdi ve ben ona başvurduğumda beni ekşi üzüm yemekle suçladı. Janette beni, annem birkaç yıl önce öldüğünden beri annelik rolünü çok fazla oynamakla suçladı. Onunla evlenmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Kelliston, "Kendini üzme Edith Teyze," dedi.

Bir ara duraklayarak çantasından bir mendil çıkardı ve yanaklarına sürdü. "Bu senin hatan değildi."

"Sör Richard onaylamadığının farkındaydı," diye devam etti. "Düğünden önce onunla yüzleşmişim ve o da beni ekşi üzüm yemekle suçlamıştı - gerçi bunu o kadar kibarca ifade etmemişti. Kız kardeşimi onun evinde ziyaret etmem yasaktı ve kız kardeşim bize sadece nadiren ve her zaman onun eşliğinde gelirdi. Janette ve ben hiç yalnız kalmıyorduk, ama onu her gördüğümde evliliğinde her şeyin yolunda gitmediğini anlıyordum. Sonunda, aşçımızın yeğeni olan bir hizmetçi aracılığıyla onunla mektuplaşmanın bir yolunu buldum. Janette kendi ve Vincent'in hayatından endişe ediyordu. Mektuplarında

Onları kurtarmak için kaçacaktı ama nereye gideceğini bilmiyordu. Eve geri dönemezdi. Babamıza başvurma fırsatı bulduğu tek seferde, babamız ona artık kendisini ilgilendirmediğini söylemişti. Kocasının malıydı ve ona itaat etmeyi öğrenmeli ve onu kışkırtmaktan kaçınmalıydı. Konuyu ona açtığımda, bunu bir daha asla yapmamam gerektiğini söyledi. Bir kadının evlenene kadar babasının, sonra da kocasının mutlak malı olduğunu söyledi. Kaçmasına ben yardım ettim, Bay Ellis. Özellikle sevdiğim bir mürebbiyemiz vardı, ama Janette daha çok küçükken evlenmek için ayrılmıştı. O sırada dul kalmıştı ama Londra'da çok saygın bir şekilde yaşıyordu. Janette ve Vincent'ı en azından kısa bir süre için yanına almayı ve onları bir yere yerleştirmek için elinden geleni yapmayı kabul etti."

Gözlerini tekrar silmek için durakladı.

"Onu bir gece yarısı uykulu Vincent'ı toplarken yakaladı," dedi. "Onu feci şekilde dövdü ve sabah olmadan evden dışarı attı. Vincent'ı almasına izin vermedi ve geri dönmeye çalışırsa hem onu hem de çocuğu öldüreceğini söyledi. Kadın ona inandı. Bu yüzden Londra'ya tek başına gitti ve babanızın gözüne girene kadar bir sokak tezgahında çiçek satarak iş buldu, Bay Ellis."

"Ah," dedi kısık bir sesle, kendi bardağını doldurmak için ayağa kalktı, ancak doldurduktan sonra tepside bıraktı ve pencerenin önünde durup dışarı bakmaya gitti. Kalabalığın hâlâ , kaygısız ve sanki dünya ekseninden kaymamış gibi şenlikte eğleniyor olduğunu görmek biraz baş döndürücüydü. Joy bir grup küçük çocukla kovalamaca gibi görünen bir oyun oynuyordu.

Kendisiyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen Leydi Jennifer'ın tüm bunları dinlediğinin farkındaydı. O

onu en başından beri bu işin içine sürüklemişti. Ve çoğu da iğrençti. Şenliğin kısmını ve diğerlerinin arkadaşlığını kaçıırıyordu. Ama artık bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. Bayan Delmont yine konuşuyordu.

"Hikâyenin geri kalanının çoğunu muhtemelen biliyorsun ya da çıkarım yapabiliyorsun, Ben," dedi. "Baban Janette'i kendine ait bir eve yerleştirdi. Onu elimden geldiğince sık ziyaret ettim, babama -korkarım yalan söyledim- evimizden iyi bir şekilde ayrılmış ve saygın bir evlilik yapmış olan eski mürebbiyemin sağlığının kötüye gittiğini ve benimle birlikte olmaktan hoşlanacağını açıkladım. Babanı gerçekten çok sevmiştim. Çok ama çok yakışıklı, çekici ve nazık biriydi ve kız kardeşime tapardı. Sanırım konuşma tarzından onun bir hanımefendi olduğunu anlamıştı. O zamanlar çok gençti - aslında kız kardeşimden bir yaş küçüktü- ve belki de hayatının bazı gerçekleri ve yerine getirmesi gereken beklentiler konusunda biraz saftı. Onunla evlenmek istiyordu. Onun çocuk sahibi olduğunu öğrendiğinde - seninle- bu konuda ısrar etmeye çalıştı. Ailesinin onaylamamasını yüzsüzlükle karşılayacaklarına dair onu temin etti. Ancak o zaman, başka seçeneği kalmadığında, ona bunun imkânsız olduğunu çünkü zaten evli olduğunu söyledi."

Muhtemelen kurulamak için tekrar konuşmaya ara verdi. Ben odaya döndü ve yerine oturdu.

"O zaman bile onu terk etmedi," dedi Bayan Delmont. "Ona her zaman nezaketle ve bir tür hürmetle davrandı. Sen doğduğunda sevinçten ve belki biraz da kederden ağladı. Seni bana vermeden önce bir saat boyunca kollarında tuttu. Bana her zaman sonsuz bir nezaketle davrandı. Yine de gerçeklere boyun eğmesi gereken zaman geldi. Ne de olsa sıradan bir adam değildi. Kendisine yakın bir ailenin gözde kızıyla evlenmişti.

Janette kardeşinizi doğurmaya çalışırken ölene kadar onu burada tuttu."

W-H-A-T?

"Ondan sonra seni buraya getirdi," dedi. "Bana aramızda daha fazla iletişim olamayacağını, bunun hepimiz için en iyisi olacağını açıkladı. Evliliğinin ilk çocuğu Janette'in ölümünden bir hafta önce doğmuştu."

Devlin.

"Sonradan, en azından ara sıra bana yazıp senden haber vermesi için onu ikna etmeye çalışmış olmayı diledim," dedi. "Ama o zaman bunu düşünmemiştim. Kız kardeşimin ve yeğenimin ölümüyle çok yıkılmıştım. Birkaç kez yazmayı denedim ve hatta bir kez buraya geldim, ama yasak kesin gibi görünüyordu. Baban seni diğer ailesine kattı ve eminim seni sevdi. Sen hâlâ buradasın."

"Benim kendi evim var, Bayan Delmont," dedi. "Ben dulum. Genç bir kızım var."

"Ah," dedi, eli boynuna gitti, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Kelliston boğazını temizledi. "Edith Teyze'yi bulup onunla tanıştıktan ve onu ailemle tanıştırdıktan sonra," dedi, "memnun oldum. Eşimin bulduğu diğer Delmontlar, Edith Teyze'nin şu anda birlikte yaşadığı ikinci kuzeni de dahil olmak üzere, daha uzak akrabalardı ve benimle tanışmaya ilgi göstermediler. Ama karımın oldukça geniş ve gürültülü ailesini dengelemek için anne tarafından benim de bir akrabam, baba tarafından da teyzem ve amcam vardı. Annemin hikayesini, hatta babamı terk ettiğinde beni de yanında götürmeye çalıştığını ama ölüm tehdidiyle hem beni hem de kendisini geride bırakmak zorunda kaldığı gerçeğini daha fazla öğrenebildim. Onu affedebildim. Ben olsam onu terk ederdim.

Bu kadar. Edith Teyze'den varlığını öğrendiğimde sizinle herhangi bir temas kurmak istemediğimi itiraf etmeliyim. Ama karım arayışımı sonuna kadar sürdürmem gerektiğine inanıyordu. Bana bunun yeni keşfettiğim teyzem için yapabileceğim bir şey olduğunu söyledi; teyzemin sizi kaybetmenin üzüntüsünü hala yaşadığı çok açıktı. İtiraf etmeliyim ki, görmezden geleceğinizi umduğum mektubum da bu yüzden geldi."

"Ah, Vincent," dedi teyzesi.

"Leydi Jennifer Arden'a teşekkür etmelisiniz, en azından kısmen, bunu görmezden gelmediğim için," dedi Ben.

Leydi Jennifer, "Hayatımızdaki bazı gerçekleri bastırmanın ya da başkaları tarafından bastırılmalarını sağlamanın zararlı olmaktan başka bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Bu gerçekler acı verici ya da iğrenç olsa bile. Ve bunları bizden saklayanlar iyi niyetli olsalar bile. Yaşamlarımız kesinlikle kim olduğumuzun, nereden geldiğimizin ve yaşamlarımızda neler deneyimlediğimizin tam bir ifadesi olmaya yöneliktir. Tüm gerçekleri bilmezsek ya da bunlarla yüzleşemezsek varlığımızın bütünlüğünü nasıl ifade edebiliriz? Varlığımızın derinliklerine kadar kim olduğumuzu bilmiyorsak?"

Tüm gerçekler.

Babası annesini gerçekten sevmiştir. Ben doğmadan önce onunla evlenirdi ve böylece Ben'i meşrulaştırırdı.

-Tıpkı Marjorie ile evlenip Joy'u meşrulaştırdığı gibi. Babasının Janette Kelliston'dan ikinci bir çocuğu olmuştu ya da olmak üzereydi. Bir kızı. Bir kız kardeş. Ben'i Ravenswood'a getirmişti çünkü ona tapıyordu, çünkü Ben'e her zaman söylediği gibi, Ben hayatının aşkından olan çocuğuydu. İlk doğan oğlunu meşru ailesinin saygınlığı içinde barındırmış ve onu ailesinin tüm kirli unsurlarından şiddetle korumuştur.

Annemin hikayesi. Elbette yanlışlıkla. Ama kesinlikle en iyi niyetle.

Elbette tüm bunlar, ancak Bayan Delmont'un annesinin hayatının o birkaç yılına ilişkin yorumu doğruysa geçerliydi. Kuşkusuz yalan söylemiyordu ama hepimiz hayatı önyargılarımızın merceğinden görürüz, diye düşündü Ben. Annesini, küçük ve tek kız kardeşini sevmiştir. Ama kız kardeşini tamamen sevmemiş olsaydı, babasını bu kadar olumlu bir şekilde resmetmezdi.

"Kesinlikle haklısınız Leydi Jennifer," dedi Bayan Delmont. "Ben asla-"

Ama kütüphane kapısının Devlin'i içeri almak için aniden açılmasıyla bölündü.

CT□□□□□ □□□□□ - □□

Ben, dört gözle beklediği üçüncü yarışma da dahil olmak üzere, kütük bölme yarışmasının tüm etaplarını kaçırmıştı. Cam Holland altı yarışmacı arasında en iyi ikinci sürede kazanmıştı. Daha sonra final müsabakasına çıkacaktı.

onu sekiz yıl önce döven adam.

Ben'in uzun süreli yokluğu Devlin'i şaşırtmıştı. Bunun önemsiz bir nedeni olamazdı. Jenny onu bu kadar uzun süre uzak tutacak ne istemişti?

Kol kola evin önüne doğru ilerlerken Gwyneth'e, "Bu ikisi için biraz endişeliyim," dedi.

"İkisi de yetişkin Devlin," dedi iç çekerek. "Jenny benim yaşımda. Ben senden daha yaşlı. Otuzlu yaşlarında. Lucas'ı çok seviyorum ve elbette Pippa için kesinlikle mükemmel biri. Ama düklük sorumluluklarını bazen biraz fazla ciddiye alıyor olabilir mi?"

"Kız kardeşi ile babamın piçi arasındaki aşka karşı çıkarken mi?" diye sordu.

"Devlin-"

"Tüm bu olayların özünde yatan şey de bu," dedi. "Maça maça diyebiliriz. Luc Jenny'yi seviyor, Gwyneth. Onu her koşulda seveceğinden eminim, ancak durumu normalden daha fazla korumasına neden oldu. Bunu ona karşı kullanmamalıyız.

Onu. Ben'i incinmekten ve hakarete uğramaktan korumak istediğim için bana karşı çıkmamalısınız. O benim kardeşim, benim için Nick ya da Owen kadar değerli. Ancak o benim gerçek kardeşim değil, öyle değil mi ve aramızdaki bu farkın bir sorun haline gelmesinden hep korkmuşumdur. O tanıdığım en istikrarlı ve mantıklı adam. Belki de kalbi meşgul olduğu zamanlar hariç. Bunun daha önce Marjorie ile bile olduğundan emin değilim. Belki şimdi de olmamıştır."

"Ah, Devlin," dedi, "korkarım öyle oldu. Ve korkarım sonu kötü bitecek. Ama ben yarışmaların değerlendirilmesini izlemek için avluya gidiyorum. Hâlâ kütüphanede olup olmadıklarına bakmaya mı gidiyorsun?"

"Pek olası görünmüyor," dedi. "Ama evet. Joy'la birlikte dışarıda değil, değil mi?"

Joy, ön bahçede diğer küçük çocuklardan oluşan bir kalabalıkla birlikte çığlık çığlığa bir oyun oynuyordu.

Devlin ayrıca garaj yolundan evin doğusundaki çimlerin üzerine çekilmiş sade bir şezlong da fark etmişti. Sürücü atların yanında durmuş Ravenswood seyislerinden biriyle sohbet ediyordu, bir elinde de bir bardak vardı. Gwyneth yoluna devam ederken Devlin adamlarla konuşmaya gitti.

Kendi seyisi dikkatleri üzerine çekti. "Arabacı beklerken ona bir bardak bira getirmemin sakıncası yoktur umarım lordum," dedi.

"Bunu yaptığınıza çok sevindim. Sıcak bir gün," dedi Devlin. Dikkatini kendisine yabancı olan diğer adama çevirdi. "Eğer biraz bekleyecekseniz, şezlongla köy hanına dönmek daha mı uygun olur?"

"Bana burada beklemem söylendi Lord Hazretleri," dedi adam. "Biraz uzaktan mı geldiniz?" Devlin sordu.

"Bugün sadece sekiz mil, lordum," dedi adam. "Sör Vincent bugün burada özel bir şey olduğundan habersizdi ama yine de eve gelmeye karar verdi."

"Sör Vincent?" Devlin kaşlarını kaldırdı.

Arabacı, "Sör Vincent Kelliston, Lord Hazretleri," dedi. "Ve Bayan Delmont."

"Ah," dedi Devlin. "Evet, tabii ki. O halde biranızın tadını çıkarın." Ön kapıya doğru yürüdü. Ben'in üvey kardeşi. Ben'in ona yazdığı mektuba cevap vermek yerine bizzat gelmişti. da bir hanımefendi getirmişti. Demek Sör Vincent Kelliston'dı, öyle mi?

Bir dakika kadar sonra kendini kütüphaneye bıraktı.

"Ah, işte buradasın, Ben," dedi. "Şampiyonunuzun kütüğü tereyağı gibi kesişini görmeyi kaçırdınız. Ama onu daha sonra final müsabakasında tekrar göreceksin. Ve işte buradasın Jenny, öğleden sonra güneşinin parıltısından uzakta. Akıllıca bir hareket. Gördüğüm kadarıyla köyün sunduğu en iyi mücevherlerle süslenmişsin ve çok şenlikli görünüyorsun. İstersen beni takdim edebilirsin, Ben."

Ben ayaktaydı. Kelliston da öyle. Ve Tanrım, aslında birbirlerine biraz benziyorlardı -aynı boy, benzer yapı, aynı renk, gerçi Ben'in saçlarında henüz ak belirtisi yoktu. Tanımlanamaz bir özellik benzerliği vardı.

"Edith Teyze," dedi Ben, "Stratton Kontu Devlin Ware'i takdim edebilir miyim? Bayan Delmont, Dev. Annemin ablası. Ve Sör Vincent Kelliston, annemin büyük oğlu."

"Bayan Delmont," dedi Devlin, ona doğru yürüyüp elini tutarak. "Ben Ben'in kardeşiyim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ravenswood'a hoş geldiniz." Elinin üzerinde eğildi.

"Teşekkür ederim Lord Stratton," dedi. "Ama siz babanıza hiç benzemiyorsunuz."

"Annemi tercih ederim." Gülümsedi ve diğer ziyaretçiye elini uzatmak için döndü. "Kelliston?" dedi. "Tekrar yazmak yerine kardeşimle tanışmak için bizzat gelmeyi tercih etmenize çok sevindim. Her gün endişeyle postayı izliyordu. Ravenswood'a hoş geldiniz."

Kelliston onun elini ciddiyetle sıktı. "Teşekkür ederim Stratton," dedi. "Bugünün festival günü olduğunu bilseydim, bir ya da iki gün beklemeyi tercih ederdim."

Devlin ona, "Ama zamanlaman mükemmel," diye güvence verdi. "Birazdan çimenlerin üzerinde çay içerken bize katılmalı, kontes ve Ben'in ailesinin geri kalanıyla tanışmalısın."

Kelliston, "Uzun süre kalmayı planlamıyoruz," dedi.

"Arabacınız bana bugün sekiz mil geldiğinizi söyledi," dedi Devlin. "Bir handan geldiğinizi varsayıyorum. Bu gece oraya dönmeyi mi planlıyordunuz?"

"Var," dedi Kelliston. "Yarın eve dönüş yolculuğumuza başlamadan önce teyzemin dinlenmesi gerekecek."

Devlin şöminenin yanında, Jenny'nin oturduğu sandalyenin yanındaki çan ipine doğru ilerledi ve onu çekti.

"Çantalarınızı buraya getirmesi için şimdi geri göndereceğim," dedi. "Ve yanınızda getirdiğiniz hizmetkârları da. Bir ya da iki gece misafirim olarak kalmalısınız. Ben'in kardeşi ve teyzesi başka nerede kalabilir ki?"

Kelliston konuyu tartışmak için nefesini tutmuş gibi görünüyordu ama önce teyzesi konuştu.

"Ne kadar da nazıksınız Lord Stratton," dedi. "Vincent'la birlikte eve dönmeden önce Ben'in ailesiyle tanışmak ve onu biraz daha yakından tanımak istiyorum. Ben'i Janette ölmeden önce bebekken tanımıştım."

Janette, Devlin'in tahminine göre Jane Ellis'in gerçek adıydı.

Janette Kelliston. Ya da daha büyük olasılıkla Leydi Kelliston. Zavallı Ben şu anda nasıl hissediyordu? Elinde olduğu için mutluydu.

Annesinin ailesinin iki üyesini ve belki de eksik tarihi dolduracak bazı hikayeleri keşfetmiş miydi? Ya da annesi hakkında bildiği az şeyin bile yanlış olduğu ortaya çıkınca korkunç bir şaşkınlık mı?

"Janette ona babamız için Reuben adını verdi," dedi Bayan Delmont. "Ama ona hep Ben derdi. Babası da öyle. Oh. Senin baban da."

Reuben. Aman Tanrım. Ve Ben'in bundan haberi yok muydu? "En büyük kardeşimiz bizim için her zaman Ben olmuştur," dedi Devlin gülümseyerek. "Ailemizin her zaman dayandığı kaya. O halde kalacak mısın, Kelliston?"

"Teyzem isterse," dedi Kelliston sert bir . "Teşekkür ." O anda zile cevap veren bir hizmetçi geldi, Devlin onu arabacıya bir mesajla ve avluda bulunan Stratton Kontesi'nin uygun bir zamanda kütüphaneye gelmesini rica ederek gönderdi.

"Hanımefendi," dedi Devlin, Bayan Delmont'u selamlayarak. "Eşim sizi kısa bir süre sonra misafir odasına götürecektir ve biraz dinlenmenize izin verdikten sonra dışarıda size eşlik edecek, ikramlarda bulunacak ve Ben'in ailesinin Ware tarafıyla tanıştıracak. Sizi uyarmalıyım ki hem o hem de onlar şaşırarak. Ben, Sör Vincent'tan aldığı mektubun içeriğini bana ve sanırım Leydi Jennifer Arden'a anlattı ama bunun acımasız bir aldatmaca olabileceğinden korktuğu için başka kimseyle konuşmak istemedi."

"Bu bir şaka değildi Lord Stratton," dedi. "Yıllardır yeğenimi tekrar görmeyi arzuluyorum."

"Ve şimdi dileğin yerine geldi," dedi. "Kelliston, okçulukla ne tür bir ilgin var? Doğu tarafındaki kavaklıkta başlamak üzere olan bir yarışma var."

Ev. Kendim izlemek istiyorum. Bana eşlik eder misiniz?"

Kelliston başını eğdi.

Devlin, "O halde kısa bir süre sonra görüşürüz, Ben," dedi. "Jenny'nin rahat bir yere yerleştiğini görmek isteyeceksin."

Ben, Devlin'e sert bir bakış atarak, "Yapacağım," dedi.

O anda kapı tekrar açılarak iki yabancıya merakla bakan Gwyneth'i içeri aldı. Devlin onları tanıştırdıktan sonra ona kısa bir açıklama yaptı.

Birkaç dakika sonra karısı Bayan Delmont'u doğu kanadının misafir katına götürürken ve kendisi de Kelliston'la birlikte kavaklık sokağına doğru yola koyulurken, yeni keşfettiği üvey kardeşi ve teyzesini, Ben'in ailesinin sadece gayrimeşru bir ferdi değil, temel direği olduğuna ikna ettiğini tüm kalbiyle umuyordu. Piçlik damgası Ben'in üzerinde her zaman asılı kalacaktı ama Stratton Kontu'nun nefesi yettiği sürece Ben onun kardeşi ve Ware ailesinin Nick, Pippa, Owen ve Steph kadar değerli bir üyesi olacaktı. Kendisi için kalbinin atışı kadar değerliydi.

Ve özellikle Sir Vincent Kelliston'ın bu konuda ikna edilmesi gerekiyorsa, o zaman Tanrı adına bunu yapacaktır.

-

THerkes gittikten sonra kütüphane doğal olmayan bir sessizliğe büründü. Jennifer Arden hariç herkes.

Ben ona baktı, başını eğmiş, ellerini avuçlarının içinde kavuşturmuş, kucağında oturuyordu. Kafasında o kadar çok düşünce ve görüntü uçuşuyordu ki, bunları herhangi bir düzene sokmak imkânsızdı. Ama bunu yapmayı daha sonraya ertelemek zorunda kalacaktı. Şimdi yapılması gereken daha önemli bir şey vardı.

Ona yaklaştı, önünde dizlerinin üzerine çöktü ve iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. şu anda kütüphaneye gelen herhangi birinin oldukça yanlış bir izlenim edineceği aklına geldi.

"Çok özür dilerim Leydi Jennifer," dedi. "Bu özel günün en az bir saatini sizin için mahvettim ve sizi hiçbir şekilde ilgilendirmeyen ve bir hanımefendinin kulakları için oldukça uygunsuz olan kirli işlerin hikayesine bulaştırdım. İkimiz de buraya geldiğimizden beri başınıza beladan başka bir şey olmadım ve kızımın uydurma dünyasıyla size yük olmasına ve sizi utandırmasına izin verdim. Akrabalarım geceyi burada geçirecekleri için yarın ya da daha büyük olasılıkla ertesi gün eve dönme planları yapacağım. İkimizi de sonsuza dek hayatından uzak tutacağım. şimdi seni nereye götürebileceğimi söyle. Üst kattaki odana mı? Teyzeni ya da Pippa'yı bulmak için dışarıya mı? Ben-"

"Bay Ellis-Ben," dedi keserek. "Bazen çok fazla saçma sapan konuşuyorsun. Ve bana her hitap ettiğinizde ismimin başına Lady eklendiğini duymaktan bıktım usandım. Ben Jennifer'ım."

"Jennifer," diye mırıldandı.

"Sizden uzun yıllar kaldıktan sonra nihayet iki yeğenini de yeniden bulan Bayan Delmont için çok mutluyum," dedi. "Zavallı Sör Vincent mutlu olduğundan hiç emin değil ama sanırım karısı da sizin gibi kayıp geçmişini aramaya devam etmesi gerektiği konusunda . Sizinle tanışmak için ısrar edeceğine ve sizi ailesine çekmek isteyeceğine dair bahse girmeye hazırım. Muhtemelen çocukları da sizinle tanışmak isteyecektir. Ama en azından sizi çocukken çok seven ve hayatınızın bir parçası olmayı arzulayan bir teyzeniz - annenizin kız kardeşi - var. Ve Joy'un. Ethith Teyze."

Onun yüzüne baktı. Kadın ona gülüyordu ve o da gülümsedi. Kadının parmaklarındaki yüzüklerin kendi parmaklarına battığının farkındaydı.

"Duyduğun en harika şey neydi?" diye sordu.

Tek bir şey bulmak için kafasındaki karmakarışıklığı ayıklamak zordu. "Teyzemin annemin Londra'daki hayatının ve benim hayatımın bir parçası olduğunu düşünüyorum," dedi. "O - annem

-Her zaman olmasa bile ailesi yanındaydı. Her zaman tahmin ettiğim gibi izole edilmiş bir figür değildi."

"Peki en şaşırtıcı şey neydi?" diye sordu.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Neredeyse her şey şaşırtıcı olsa da buna cevap vermek zor değildi. "Neredeyse bir kız kardeşim olacaktı," dedi. "Ama o da annemle birlikte öldü. Ve bir anım var; babam beni kollarında öyle sıkı tutuyordu ki, rahatlamak yerine korkuyordum. Nefes alamıyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu anıyı ben mi uydurdum?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

Ellerini bıraktı ve ayağa kalktı. Bir elinin parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım bugün babam da bana geri döndü," dedi. "Sanırım son sekiz yıldır onunla ilgili anılarımı karartan hayal kırıklığının bir kısmını geride bırakabilirim. Aynı anda hem bir metresi hem de bir karısı olduğu ve her de neredeyse aynı anda çocuk sahibi olduğu için tam olarak mazur görülemez. Ama teyzeme inanacak olursak, bana her zaman gibi annemi gerçekten seviyordu ve elinden gelse onunla evlenirdi. Belki de daha sonra önüne gelenle düşüp kalkmaya başladı ve buradaki ailesini telafisi mümkün olmayacak şekilde incitti. Ama işte yine size yük oluyorum."

"Ben," dedi. "Daha önce bana kalmamı istediğini söylediğinde kendimi inanılmaz derecede ayrıcalıklı hissettim. Senin eksik olan yarının artık eksik olmadığını bilmek beni çok mutlu etti. Hikâyenin bazı kısımları üzücü ve tahminimce baban, buradaki ailesiyle tamamen özdeşleşip mutlu olacağın umuduyla hepsini senden saklamak için bilinçli bir karar verdi. Bu kesinlikle yanlış bir karardı, ancak yine de anlaşılabilir bir durum. Teyzen sana pek çok hikâye anlatabilecek."

"Joy'a anlattıklarım gibi," dedi.

"Oh, ve lütfen, lütfen, lütfen hepimiz burada kaldığımız sürece Joy'u hayal dünyasında yaşamaktan vazgeçirmeyin, ister bir iki gün ister bir hafta daha," dedi. "Kesinlikle hiçbir zararı olmaz. Ve ben onu seviyorum."

Ensesini kaşıdı ve gözlerini ona dikti. "Hanımefendi-" dedi ve durdu. Tekrar denedi. "Jennifer." Ama sonra ne söylemek üzere olduğunu hatırlayamadı. "Boncuklu ihtişamınız içinde çok güzel görünüyorsunuz."

Kollarını kaldırıp parmaklarını salladı ve gülerek bileklerini ona doğru salladı. Adam da ona gülümsedi, ta ki kadın ellerini tekrar kucağına indirene ve birbirlerine bakana kadar.

"Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Kısa bir süreliğine odama," dedi, "sonra da çay ve ödül töreni için dışarıya döneceğim. İkisini de kaçırmak istemem. Ama rica edersem Bruce'u çağırmanı sağlayacağım. Gidip teyzeni ve kardeşini bulmalısın. Devlin'i hiç bu kadar tamamen konta ve malikânenin lorduna dönüşmüş olarak gördün mü?"

"Çok nadiren," dedi sırtarak. Ve belki de son bir saat içinde onu her şeyden daha derinden etkileyen şey bu dönüşümdü. Çünkü Devlin bunu yapmıştı.

Kelliston'a Ben'in burada ailenin değerli bir üyesi olduğunu, Ravenswood'a ait olduğunu göstermek için. Sevildiğini.

Ve metresinin oğluna evlat edinecek bir yuva bulmak, hatta onu bir yetimhaneye bırakmak daha kolay olabilecekken, onu cesaretle buraya getirerek bunu onun için yapan da babasıydı -onun ve Devlin'in babası-.

Ah, baba, diye düşündü Bruce'u çağırarak için zili çalarken.

-

Jennifer, Bruce'un onu odasına götürmesini ve bir saat boyunca orada bırakmasını sağladı. O zamana kadar, tahminine göre, hem

Okçuluk ve kütük yarma yarışmaları bitecek, fırıncılık ve el işi yarışmaları değerlendirilecek ve çay zamanı gelecekti. Daha sonra balo ve ziyafetten önce birkaç saatlik bir durgunluk yaşanacak ve pek çok insana büyük keyif verdiği anlaşılan bu şenlik sona erecekti. Tüm bunların bir parçası olduğu için kendini ayrıcalıklı hissediyordu.

Yüzüklerini, boncuklarını ve bileziklerini çıkardıktan sonra ellerini ve yüzünü yıkadı, rahatına baktı ve koltuk değneklerini yanına koyduktan sonra şezlonga uzandı. Uyumayı planlamıyordu ama serin ve sessiz bir odada bir süre dinlenmek ve günü tekrar düşünmek muhteşem bir lükstü.

Ne kadar hareketli bir gün.

Morali yükselmiş ve kalbi sızlamıştı. Ne tuhaf bir duygu kombinasyonuydu ama ikisi de doğrudu.

Sabah büyüdü - buna uyan tek kelime buydu. Kilisenin dışındaki dua, köyün yeşili ve onu çevreleyen yollar insanlarla doluydu; gençlik korosu, o kadar iyi eğitilmiş ki

Eşlik etmeyen genç sesler hep bir ağızdan şarkı söylüyordu ve tek bir ses, Stephanie'nin sesi öyle saf bir şekilde çınliyordu ki, insanın boğazı akmayan gözyaşlarıyla ağrıyordu; mayıs direği dansı; yetişkinler konuşurken ve çocuklar oynarken yeşillikte yapılan kahvaltı; parlak bir şekilde dekore edilmiş tezgahlar mallarını satıyor ve canlı bir iş yapıyordu. Başka hiçbir şey olmasaydı, Jennifer bunun harika bir sabah olduğunu düşünürdü.

Ama sanki Jennifer onun gerçek annesiymiş gibi Joy'un gelip mücevher tezgâhından alışveriş yapmak için para istemesi ve Ben'in bir anda ortaya çıkıp onları oraya götürmesi ve birbiriyle uyumlu cafcaflı yüzük, kolye ve bilezik setlerini seçmelerine yardım ederken onlarla birlikte gülmesi vardı. Ve sonra kazanması kolay olmayan fırlatma yarışmasının yapıldığı tezgah. Ama Ben, Joy için doldurulmuş bir köpek ve onun için de parlak kırmızı saçlı bez bebek kazanmıştı. Bebek şimdi yanındaki şezlongda duruyordu ve hayatının sonuna kadar özel dairelerinde gözünün önünde olacağını biliyordu. Ve sonra kilisenin içinde, Ben'in sandalyesinin yanındaki sıranın ucunda oturduğu, Jennifer Joy'un bileğini tutarken Ben'in elinin Joy'un bileziklerinin üzerinde olduğu ve org çaldığı o yarım saat kadar zaman geçmişti.

Sihir.

Onu Ben olarak bile düşündüğünü fark etti. Ve Joy'u da kalbindeki o acıyla birlikte. Çünkü çocuk onun değildi ve asla da olmayacaktı. Hayal kurmak önümüzdeki hafta içinde sona erecekti, belki de daha erken.

Ve gelmişlerdi, akrabaları. Her ne kadar en kötüsü olduğunu düşünmeye meyilli olsalar da, kesinlikle tüm günlerin en iyisinde gelmişlerdi. Pek çok açıdan yürek burkan ama kesinlikle hepsi için mutlu sonla bitme potansiyeli taşıyan hikâyeleriyle gelmişlerdi. Teyze çok sevdiği kız kardeşini ve iki yeğenini birkaç yıl arayla kaybetmişti ama şimdi her iki yeğeni de

Jennifer'a öyle geliyordu ki, eşleri ve çocuklarıyla birlikte onları hayatının sonuna kadar bağrına basacaktı. Sonuçta bir servet avcısı olmayan erkek kardeş bu öğleden sonra biraz sert ve mutsuzdu, ama son derece saygın bir adama benziyordu, üstelik bir baronetti ve beş çocuğunun yanı sıra uzun süreli ve sağlam bir evliliği varmış gibi görünüyordu. Karısı umut vaat ediyor gibiydi. Onu anne tarafından akrabalarını ve yıllar önce evden kaçtığında annesine ne olduğunu araştırmaya teşvik eden de karısıydı. Sör Vincent'in karısı belli ki aileye değer veriyordu. Kendisi de kalabalık ve gürültülü bir aileden geliyordu.

Ben'in bu yeni kardeşiyle Ware kardeşleriyle olduğu kadar yakın olması pek olası değildi belki ama aralarında mutlaka bir tür ilişki olacaktı. Joy'un başka bir teyzesi ve amcası, kuzenleri ve büyük bir halası olacaktı. Ve kendi annesinin anısı bir hikaye aracılığıyla canlı tutulacaktı.

Hikayeler ne kadar önemliydi. Aileleri, nesilleri, toplulukları, ortak değerleri ve medeniyetin kendisini birbirine bağlıyorlardı. Tarih ve kimlik yarattılar. En iyi halleriyle aşkı sürdürdüler.

Sevgiler.

Aşkın çok ama çok fazla çeşidi vardı. Dünyanın en iyi şiirlerinden bazılarına ilham veren ve herkesin kesinlikle özlediği ve bazen Ah, ve bazen bulunan. Kısa süreliğine de olsa.

Jennifer uykuya daldı.

C T             -T  

I Stratton Kontu rolünü büyük bir oynamak Devlin'i eğlendiriyordu. Bu aynı zamanda bugün Ne var ki, Sir Vincent Kelliston'ın buraya karısının ricası ve teyzesinin gönlünü almak için geldiği, ama Ben'i dikkate değer biri olarak kabul etmek istediğine hiç de inanmadığı açıktı. Gerçekten de neden kabul etsin ki? Ne de olsa Ben, kendisini soylu bir açığın koruması altında harap bir hayat sürmesi için terk eden annesinin gayrimeşru oğluydu.

Ama Ben sadece iğrenç bir ilişkinin iğrenç bir ürünü değildi. Aynı zamanda Stratton Kontu'nun tanınan ve sevilen karde iydi.

Birlikte kavaklık sokağa doğru yürüdüler, ama Devlin Kelliston'ı annesiyle, Leydi Catherine Emmett ve Leydi Rhys'le tanıştırmak için durduktan sonra, hepsi de Devlin'in sormalarına fırsat vermediği bir yığın soruyla arkalarından bakakalmı lardı. Şüphesiz Bayan Delmont, Gwyneth onu dışarı çıkardığında hepsine cevap verecekti.

Her zaman nazik bir kontes olan zavallı Gwyneth'in de kafası karı mı  ve sorularla dolup taşıyor olmalı.

Okçuluk yarı masının ba lamak üzere olduğu Devlin, Pippa ve Lucas'ı takdim etti ve onları Wilby Dükü Ekselansları olarak takdim etti.

Kendi kız kardeşi, Düşes Hazretleri. Lucas başını eğdi. Pippa tahmin edilebilir bir coşkuyla tepki verdi, ellerini göğsünde kavuşturdu ve parlayan bir gülümseme ve ısıldayan gözlerle Kelliston'a baktı.

"Sen Ben'in kardeşi misin?" dedi. "Ne kadar muhteşem. Sen

Hatta biraz ona benziyorsun." Ve ona doğru bir el uzattı.

Pippa büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Kardeşi bile bunun farkındaydı. Ve o bir düşesti. Kelliston onun elini tutup eğilirken biraz şaşkın görünüyordu.

"," diye mırıldandı.

Nicholas tanıştırıldığında tam bir subay gibi görünüyordu. Kelliston'ın elini sıkıca kavradı ve hatırı sayılır cazibesini tüm gücüyle ortaya koydu. O anda Devlin'e her zamankinden daha çok babalarını hatırlatmıştı. Ve adamı bir bakışta tartmış olmalıydı.

"Ben'in kardeşi mi?" dedi. "Demek aradınız ve buldunuz, öyle mi? Artık kardeşimizi kendimize saklayamayız. Yine de Ben memnun olacaktır. Bir keresinde ikimiz de Yarımada'dayken bana, ailesinin anne tarafını bulmasına yardımcı olacak tek bir ipucu bile bulamadığını söylediğini hatırlıyorum. Sanırım aile onun için her zaman önemli olduğu için bu gerçeği biraz sinir bozucu bulmuştu. Okçuluğu izlemeye geldiniz, değil mi? En küçük kardeşimiz Owen orada, katılmak için bekliyor. Sarışın olan o."

Stephanie, Mari Howell, Clarence Ware ve Brad Denver ile birlikte bir gruptaydı. Devlin, Sör Vincent Kelliston'ın kim olduğunu açıkladığında iki elini ağzına götürdü ve sonra çift kapı gibi açıp gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Büyüdüğünüzde bir kardeşiniz daha olduğunu öğrenmek ne kadar heyecan verici," dedi. "Ama sen

sadece Ben'e mi ait? Bu hiç adil değil. Sen de bizim kardeşimiz olamaz mısın? Ben bizim kardeşimiz ve sen de onun kardeşisin. Bu seni . . . ?" Olası bir ilişki üzerinde çalışmak için durakladı.

"Hayır, Steph," dedi Clarence sert bir sesle. "Ama diyorum ki, bu Kuzen Ben için gerçekten çok heyecan verici. Nerede o? Buharın etkisinden kurtulmaya mı çalışıyor?"

Ama Kelliston sonunda boyun eğmiyor gibiydi. Steph'e gülümsüyordu. "Belki de onursal bir ilişkimiz olduğunu iddia edebiliriz, Leydi Stephanie," dedi. "En büyük çocuklarımla yaşları size yakın olmalı. Thomas on sekiz, Henrietta ise on altı yaşında."

Stephanie, "O zaman yaş olarak ikisinin arasındayım," dedi. "Bu onların fahri üvey teyzesi olduğum anlamına mı geliyor?" Kadın güldü ve inanılmaz bir şekilde adam da güldü.

Brad Danver, "Okçuluğu kaçırmak üzereyiz," dedi ve herkes dikkatini okçuluğa çevirdi.

Matthew Taylor kazandı ama bu kimse için sürpriz olmadı. Bertrand saygın bir dördüncülük elde etti. Owen için söylenebilecek en iyi şey kendini rezil etmemiş olmasıydı ve en azından Brad ve Clarence gibi son anda korkak davranıp yarışmadan çekilmemişti.

Ama Stephanie, başkaları ona ulaşmadan önce bugünün en muhteşem haberini Owen'la paylaşmak istedi. Hemen yanına gitti ve ona Sör Vincent Kelliston'dan bahsetti. Adam oldukça etkilenmişti ve Devlin adamı eve geri götürmeden önce tanıştırmak için adımlarını hızlandırdı.

Ve Stephanie kendisini ailesinden, arkadaşlarından ve güvenliğinden uzakta, Vikont Watley Bertrand Lamarr'ın yanında kapana kısırdığını fark etti. Ve görgü kuralları, kardeşinin peşinden gitmemesini ve evde misafirken onu yapayalnız bırakmamasını emreliyordu.

"Tebrikler," dedi. "Yarışmada gerçekten çok başarılı oldun. Ödül kurdelelerinden birini kazanmayı kıl payı kaçırdın."

Uzaktan hevesle ve korkuyla onu izlemiş ve oklarının hedefin ortasına ulaşmasını dilemişti. Son okuyla bu kadar yaklaştığını ama onu üçüncülüğe yükseltecek kadar yaklaşmadığını görmek acı vericiydi.

"Bu gece ağlayarak uyuyacağım," dedi ve Stephanie'nin gülmesine neden oldu.

"Umarım çok yıkılmamışsınızdır," dedi. "Hâlâ tadını çıkarabileceğin piknik çayı ve bu akşamki balo var."

"Bu sabah çok iyiydin," dedi. "Gerçekten çok güzel bir sesin var."

"Ah, değil," dedi ve yüzüyle boynunun kırmızı lekelerle kaplanmamasını ummak çok zordu. Hiçbir zaman Pippa gibi zarifçe kızaramazdı.

"Tam tersine," dedi. "Bu da bir şeydir."

Stephanie dudaklarıyla artık neredeyse büyüdüğü için yapmamaya çalıştığı o sesi çıkarıyordu. Owen kısa bir süre önce ona bunun onu bir kurbağa gibi gösterdiğini ve ses çıkardığını söylemişti ki bu elbette saçmaydı. Ama öyle bile olsa ...

"Çay vakti geldi," dedi ve giden kalabalığın arasında kendini kaybedebileceğini ve eve kadar onunla yürümek zorunda kalmayacağını umdu. Kesinlikle, hiç şüphesiz, tüm İngiltere'deki en yakışıklı, en muhteşem adam olmalıydı. Buna Galler'i de ekleyin. Ve İskoçya'yı. İrlanda'dan bahsetmiyorum bile.

"Leydi Stephanie," dedi Bertrand. "Bu akşamki balonun ilk seti için zaten bir partneriniz olmadığını ummak çok mu fazla olur?"

Stephanie nefesini kaybetti ve toparlanmak için bir an bekledi. "Clarence'a söz verdim," dedi. "Kuzenime."

"Şanslı Clarence," dedi. "Valsin adımlarını biliyor musun? Benimle gecenin ilk valsini yapar mısın?"

Ravenswood'a gelip başına bela olduğundan beri yaptığı en büyük gafı o zaman yaptı. Yalan söylemek ve vals hiç duymamış gibi davranmak yerine, doğruyu söyledi. "Evet," dedi. "Vals yapmayı iki yıl önce Devlin ve Ben savaştan döndükten sonra buradaki bir toplantıda öğrendim. Hep birlikte öğrendik - Gwyneth ve Pippa da. Ve o zaman sadece on beş yaşında olmama rağmen toplantıda vals yaptık."

Owen, Nicholas ve Mari onlara için bekliyorlardı. Ama artık çok geçti. Bertrand kaşlarını kaldırmış ona bakıyor, ikinci sorusuna vereceği cevabı bekliyordu. Düpedüz kaba davranamazdı, değil mi? Bu onun doğasında ya da yetiştirilme tarzında yoktu. Uzun zamandır mürebbiyesi Bayan Field, kendisini ebedi bir başarısızlık olarak görürdü. "Teşekkür ederim," dedi ve sonunda açık bir yalan söyledi.

"I hoşuna giderdi."

-

C Leydi Catherine Emmett'le birlikte, dul kontes Larissa, Hanımefendi Rhys, ve ve diğer Bayanlar . komitesi, Gwyneth onları bulduğunda yarışmaların jürileriyle el sıkışmayı henüz bitirmişti. Yanında getirdiği yaşlı kadını, Ravenswood'a üvey kardeşini aramak için gelen Kentli Sir Vincent Kelliston'ın teyzesi Bayan Delmont olarak tanıttı. daha önce hiç tanışmadım.

"O Ben'in erkek kardeşi," diye açıkladı Gwyneth. "Ve Bayan Delmont da Ben'in teyzesi, annesinin kız kardeşi."

Clarissa bir an için yine başının döndüğünü hissetti, tıpkı daha önce Devlin'in Sör Vincent Kelliston'ı tanıştırdıktan sonra okçuluğu izlemesi için onu hemen yanından uzaklaştırdığı zamanki gibi. Ben'in annesi her zaman kararlılıkla hakkında düşünmediği biri olmuştu. Ben'in kendisiyle ilgili anıları, Caleb'in eline yapışan ama sonra şoktan uyuşmuş bir halde ona kollarını açtığına yanına gelen, iri ve korkmuş gözlü üç yaşındaki küçük çocukla başlamıştı. Caleb'in bir fahişenin dölünü reddetme konusundaki öfkeli kararlılığını ona sokularak ve kucağında ağlayarak öldürmüştü. Bunu izleyen aylar ve yıllarda bazen Ben'i, yeni doğan oğlu Devlin'i sevdiği kadar sevdiği için kendini suçlu hissetmişti. Bu sevgiyi kendine hiçbir zaman tam olarak açıklayamamıştı. Olduğu gibi bırakmaktan memnun olmuştu.

Şimdi Ben'in onu çekip götüren insanlar -yabancılar- vardı.

Diğer tarafta, onu büyütmekle ya da sevmekle hiçbir ilgisi olmayan yabancılar vardı. Clarissa kıskançlık ve kızgınlık hissetti ve Ben'den çok kendini düşündüğü için anında suçluluk duydu.

Yaşlı kadının iki elini de kendi elleri arasına aldı ve iradesinin gücüyle gerçek kıldığı bir sıcaklıkla gülümsedi. "Bayan Delmont," dedi, "gelmeniz ne kadar harika, hem de bugün. Ben için ne kadar harika. Elbette günün geri kalanında ve bu gece burada kalacaksınız. Gwyneth bunu halledecektir."

"Kontes çok nazik davrandı," dedi Bayan Delmont. "Ben'in burada büyüdüğünü, ondan ayrı kaldığım uzun yıllar boyunca sevgiyle kuşatıldığını bilmenin yüreğimi nasıl rahatlattığını bilemezsiniz, Leydi Stratton. O çok sevimli bir bebek ve küçük bir çocuktuktu."

Clarissa gülümsedi.

Kitty, Leydi Catherine Emmett, "Ben'e o yıllarla ilgili hatırlamadığı pek çok hikâye anlatabileceksin," dedi. "Ve annesi hakkında da."

"Ve onun hakkında hikayeler duymak istiyorum ve otuz Onu son gördüğümünden bu yana yıllar geçti," dedi Bayan Delmont. "Bana evlendiğini, sonra dul kaldığını ve bir çocuğu olduğunu söyledi."

Clarissa, diğer hanımlar da kendisini selamladıktan ve Charles ile Marian Ware'in yanı sıra Eluned Rhys ve baldızı da tanışmaya geldikten sonra, "Gelin," dedi. "Buradaki işimiz bitti. Gidip çimlerin üzerinde boş sandalyeler bulalım. Kütük yarma yarışmasının son maçından sonra çay servisi yapılacak."

"İnanılmaz derecede nazıksınız," dedi Bayan Delmont.

Clarissa, Ben'in ilk yıllarına dair vaat edilen tüm hikâyelerin onun duymayacağı şekilde anlatılmasını umuyordu. Ama o bir hanımefendi olarak yetiştirilmişti ve hanımefendiler gerektiğinde itiraz etmeden ya da şikâyet etmeden katlanırlardı. Yıllarca pratik yapmıştı. Bunu yine yapabilirdi. Gerçi Ben'in annesinin kız kardeşi Bayan Delmont'tan hoşlanmak hiç de zor değildi. Ah. . .

Bayan Delmont -Clarissa, Kitty, Bronwyn Rhys ve Marian Ware- ile birlikte çimenlerin üzerinde oturmuş, Ben evden çıkıp onları ve yabancıyla tanışmak için toplanan diğer insanları görünce biraz dehşete kapılana kadar sohbet etmişlerdi. Zavallı Ben. İlgi odağı olmaktan nefret ederdi. Clarissa her zaman, işine görünmeden devam edebilseydi, bunu yapmaktan büyük mutluluk duyacağını düşünmüştü. Muhtemelen mahallede kendisine ne kadar saygı ve sevgi gösterildiğinin farkında bile değildi.

"Bugün senin için yoğun bir gün oldu Edith Teyze," dedi onlara yaklaştıktan sonra. "Umarım sen değilsindir."

yorgunum. Eğer öyleyseniz, size odanıza kadar eşlik etmekten memnuniyet duyarım. Gerçi çaydan sonra balo başlamadan önce herkes için sakın bir zaman olacak."

"Bir top. Aman Tanrım!" dedi. "Bir baloya katılmayalı çok uzun yıllar oldu, Ben."

"Umarım siz ve Vincent bu etkinliğe gelirsiniz," dedi. "Bu çok az insanın kaçıracağı bir topluluk etkinliği. Ama istediğiniz zaman odanıza çekilmekte özgürsünüz. Yarın uzun uzun konuşacağız - sadece sen ve ben."

"Leydi Jennifer nerede?" diye sordu.

"Jenny ile tanıştınız mı, Bayan Delmont?" Kitty sordu.

"Geldiğimizde bizi kütüphaneye götüren oydu," diye açıkladı Bayan Delmont. "Hizmetçisi Ben'i bulmaya giderken o da bizimle kaldı, sonra da biz onunla konuşurken onun isteği üzerine burada kaldı. Çok nazik bir genç hanıma benziyor."

"Bir süre dinlenmek için odasına gitti," diye açıkladı Ben. "Yine de çay içmeye gelecektir diye umuyorum."

Joy o anda kızarmış, darmadağın olmuş, bilekleri, parmakları ve boynu parlak boncuklarla süslenmiş bir halde yanlarına geldi. Ben'in üzerine atılırken, kovalamaca oyununda adil davranmayan küçük bir kız hakkında zar zor anlaşılır bir hikâye anlatmaya başladı; ayakkabısında taş olduğu bahanesiyle tam etiketlenmek üzereyken dizlerinin üzerine çöktü.

"Ama oyun eğlenceli miydi?" Ben sordu.

Şiddetle başını salladı. "Etiketlenmeyi umursamıyorum," dedi ona, "çünkü etiketlenmeyi ve erkekleri yakalamayı seviyorum. Onlar hep kızların kendileri gibi hızlı koşamayacağını düşünürler. Çok aptallar."

"Evet, bazen öyleyiz," diye kabul etti. "Tanışmanı istediğim özel biri var."

Ona gülümseyen ve mücevherlerine hayran olan Büyük Teyze Edith'i tanıştırdı.

"Leydi Jennifer Arden tıpkı sizinkiler gibi boncuklar takıyordu," dedi. "İkinizin de çok iyi bir zevki var."

"Evet," dedi Joy. "Babam onları seçmemize yardım etti ama parasını annem ödedi çünkü hepsinin kendi fikri olduğunu söyledi. Ama aslında benim fikrimdi."

Anne. Joy son zamanlarda Jenny'ye bu şekilde hitap etmeye başlamıştı ve ne Ben ne de Jenny onu düzeltmeye niyetli görünüyordu.

"Bu çok parlak bir fikirdi," dedi Bayan Delmont ve Clarissa onun Ben'e kurnaz gözlerle baktığını fark etti.

Okçuluk yarışması bitmiş olmalıydı. Çimenlik daha fazla insanla dolmaya başlamıştı ve Devlin, Ben'in üvey kardeşiyle birlikte onlara doğru geliyordu. Clarissa yıllar boyunca sık sık Ben'de Caleb'dan bir şeyler görmeye çalışmıştı ama çok az şey vardı, sadece onun gerçekten Caleb'ın oğlu olduğuna onu ikna edecek kadar. Yine de annesine benziyor olmalıydı. Bu üvey kardeşler arasında kesin bir benzerlik vardı.

Sir Vincent Kelliston onlarla biraz çekingen bir tavırla, ama kusursuz bir nezaketle konuşuyordu. Clarissa, Ben'i bulmak için buraya gelmenin tamamen onun fikri olmadığını tahmin etti. Ama halasına düşkün görünüyordu. Ve aklına iki şey geldi. Ben'in soyadı Kelliston'dan geliyordu. Ve annesi evli bir kadın olmalıydı. Leydi Kelliston olmalıydı. Clarissa gerçekten ama gerçekten bilmek istemiyordu.

"Kütük yarışmasını izlemeye gidiyoruz," diye açıkladı Devlin. "Bize katılmak ister misin, Ben?"

Ben Joy'a baktı. Joy burnunu kırıştırdı. "Ben büyükannemle kalırım," dedi ve Clarissa'nın kucağına tırmandı.

"Edith Teyze," dedi Ben. "Belki de sizinle kalmamı istersiniz."

"Asıl istediğim," dedi, gözlerinde muzip bir parıltıyla, "yeğenlerimle birlikte gidip bu iki iri adamın kütükleri kesişini izlemek. Kadınlara izin var mı?"

"Öyleler," dedi Ben ona sırtarak. "Tezahürat yapmalarına bile izin var. İki kız kardeşim de bunu yapacak."

"Bu," dedi sol kolunu Ben'in, sağ kolunu da Sir Vincent'in koluna geçirerek, "yıllardır hayalini kurduğum bir şey."

"Sevgili Ben," dedi Bronwyn Rhys onlar uzaklaşırken. "Başı omuzlarının üzerinde dönüyor olmalı. Ama çok iyi bir şekilde, kesinlikle."

Cartref'in en küçük Howell kızı o anda Joy'u almak için koşarak geldi ve öpölmek için büzülmüş dudaklarını kaldırdıktan sonra Clarissa'nın dizinden sıyrıldı.

Kitty ayağa kalktı. "Kim göle doğru bir gezintiye çıkmak ister?" diye sordu.

Bir an için kimse anlamamış gibi göründü ama Clarissa bunun iyi bir fikir olabileceğini kabul etti. "Belki sonuna kadar değil," dedi. "Ama biraz hava almak ve egzersiz yapmak çok hoş olurdu."

Kitty bir kolunu onunkine doladı ve kısa süre sonra çimenleri ve kalabalığı geride bırakıp parkın kutsal huzurunu içlerine çektiler.

-

I hayatımın yeniden değişmek üzere olduğuna inanıyorum," dedi Kitty. "Ve sanırım bu konuda mutluyum."

"Ne?" Clarissa sordu.

Kitty, "Jenny bana Greystone'da Luc ve Pippa ile birlikte yaşayacağını bildirdi," dedi. "Bu büyük bir adım

Onun için. Her zaman Amberwell'de yaşadı ve burayı çok sevdi. onun evi. Orada çok sevdiği arkadaşları ve komşuları var."

"Ve sen de onun yanındasın," dedi Clarissa.

"Evet." Kitty içini çekti. "Dul kalmak beni çok yalnız bıraktı, Clarissa. Beatrice genç yaşta evlendi ve İrlanda'ya yaşamaya gitti. Gerald'a bağlanmamaya kararlıyım. Sahiplenici annelerle uğraşmak zorunda kalan genç erkeklere hep acımışım. Ağabeyim, yengemden sadece bir yıl sonra beklenmedik bir şekilde öldüğünde ve babam Jenny'ye bakmak için Amberwell'e taşınmamı istediğinde, bunun muhtemelen uzun vadeli bir bağlılık olacağını bilsem de ona karşı gelmedim. Onu bir kızım kadar çok sevmeye başladım. Farklı kuşaklardan iki kadın arasında bu mümkünse, biz çok iyi arkadaşız."

"Ama?" Clarissa merakla ona baktı.

"Ama annemle babam bu yılın başlarında öldüklerinde," dedi Kitty, "Greystone'da kalmayacağımı, Jenny'yle birlikte Amberwell'e dönmem gerektiğini anladığımda, istesem de istemesem de hayatımın geri kalanının tüm gidişatının belirlendiğini hissettim ve Oh, bu konuda mutsuz değildim, Clarissa."

"Ama." Clarissa bu kez kelimeyi soru haline getirmedi.

"Evet. Ama," dedi Kitty. "Bence Jenny kararını büyük ölçüde benim yüzümden vermiş olabilir. Beni sevdiğini biliyorum."

"Aşk çok acı verici olabilir," dedi Clarissa. "Ve umutsuzca karmaşık. Durumu anlamış olması çok özverili bir davranış. Sen ne yapacaksın?"

Kitty, "Gerald malikâneyi benim için her zaman hazır tuttu," dedi. "Orası hayal edilebilecek en tatlı yer. Orada mutlu olabilirim. Onun yanına taşınmazdım. Öyle bir yaşta ki, gözü mutlaka bir gelin arıyor olmalı. Ben

Ayrıca Beatrice'i daha sık ziyaret edebilecek ve torunlarım büyümeden önce onların tadını çıkarabileceğim. İstediğim zaman ve istediğim yere gidip gelebileceğim. Bu beklentide oldukça heyecan verici bir şey var, ancak tam özgürlüğün insanın beklediği her şey şüpheleniyorum. Belki . . ."

"Evet?" Clarissa merakla ona bakarak, "Evet," dedi.

"Çok iyi arkadaş olduğumuzu biliyorum," dedi Kitty. "Ve kardeşin Clarissa'ya olağanüstü düşkün olduğunu da biliyorum. Ama belki de bizi görmekten pek hoşlanmayacaksın. Şey."

"Sen ve George mu?" Clarissa yürümeyi bırakmıştı.

"Birden fazla kardeşin mi var?" Kitty korkunç derecede utanmış görünerek sordu.

Clarissa yavaşça gülümsedi. "Buraya her zamankinden daha sık geldiğini fark ettim," dedi. "İkinizin birbirinizin arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görüldüğünüzü fark ettim. Hatta düşündüm bile. Ama-"

"Ama ile başlayan cümlelerden nefret ediyorum," dedi Kitty.

"Ona bunun imkânsız olduğunu, Jenny'yi terk edemeyeceğimi ve onu da bu karışıma katmaya çalışmanın işe anlattım. Ben onu paylaşamayacak kadar bencil olacağım, umarım o da beni paylaşmak istemeyecektir. Ama artık işler değişmek üzere ve bunu ona da söyledim."

"Kitty!" Clarissa arkadaşının ellerini tutarak haykırdı.

Kitty, "Henüz her şey kararlaştırılmamış değil," dedi. "Henüz sormadı. En azından resmi olarak. Ben de ondan birkaç yaş büyük olduğumu açıkladım. Ona ya da başkasına tek kelime etmemelisin. Bundan söz ettiğim için bile utaniyorum. Ama seni bir arkadaş olarak kaybetme riskini almak istemedim."

"Beni kardeş olarak kazanmak için mi?" Clarissa dedi ki Güldü.

"Ama aslında seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum," dedi Kitty. "Benimle yürümeye gelersin diye umuyordum, başka kimse gelmezdi."

"Jennifer ve Ben," dedi Clarissa.

"Evet."

Yürüyüşlerine devam ettiler. Bir süre ikisi de konuşmadı. Clarissa sonunda, "Birbirlerine çok uygunlar," dedi, acı sesini neredeyse titretiyordu.

"Ben Ellis," dedi Kitty, "milyonda bir bulunan bir adam."

Clarissa, "Ve Jenny'de binlerce kadından daha fazla güç ve cesaret var ve haklı olarak şikayet ve keder dökebilecekken etrafına mutluluk saçma iradesine sahip," dedi.

"Joy için o sadece annedir," dedi Kitty. "O boncuklar İkisi de üzerlerine giymişler! Biz aptal mıyız, Clarissa?"

"Ben'in kimliğiyle ilgili küçük bir gerçeği alıp diğerlerinin toplamından daha fazla ön plana çıkarmak mı?" Clarissa söyledi. "Jenny'nin kişiliğinin küçük bir gerçeğini alıp diğerlerinden daha önemli hale getirmek mi?"

"Ama birlikte kalıcı bir mutluluk bulabilirler mi?" Kitty sordu. "Geleneksel bilgeliğe göre hayır." "Kim geleceği herhangi bir doğrulukla tahmin edebilir?"

Clarissa sordu. "Bu ikisinin de hayatlarının geri kalanında birbirleriyle mutlu olmaktan başka bir şeye izin vermeyeceklerine dair güçlü bir inancım var."

Kitty biraz üzgün bir ifadeyle, "Bu kararı olan biz değiliz," dedi.

"Öyle değil," diye onayladı Clarissa.

"Hayal mi görüyorum," diye sordu Kitty, "yoksa göl şimdi yola çıktığımız zamankinden daha mı uzakta?"

Clarissa güldü. "Sanırım geri dönme zamanı geldi," dedi. "Çayı kaçırırsak ne büyük bir trajedi olur."

C T □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ -T □ □ □

Snsanlar böylesine yoğun bir günün ardından bile akşamki sırasında balosuna katılmak için enerji buldular,

Çiçekler ve yeşilliklerle çevrili Ravenswood balo salonu, boydan boya açılan Fransız pencereleriyle açık havanın mis kokulu bir parçası gibiydi. Ve neredeyse herkes dans etti. Clarissa'nın anne ve babası Greenfield'lar, yaşlılıklarını bahane ederek dans etmediler, diğer birkaç yaşlı insan gibi. Saat ona kadar katılmalarına izin verilmesine rağmen küçük çocukların çoğu dans etmedi ve içeride ve dışarıda heyecanlı ve çoğu durumda aşırı yorgun bir şekilde oradan oraya koşuşturdular. Wilby Dükü ve Düşesi ile Leydi Catherine Emmett yas tuttukları için dans etmediler. Leydi Jennifer Arden dans etmedi. Hiçbir müzik parçasının ritmini hissedemediğini iddia eden Sir Vincent Kelliston da dans etmedi - karısına sorun.

Ama herkes oradaydı ve herkes iyi görünüyordu. olayın tadını çıkarıyor.

Devlin, Stratton Kontu'nun kontesiyle her zaman yaptığı gibi balonun açılışını Gwyneth ile yaptı. Nicholas annesiyle, Owen Ariel Wexford'la ve Stephanie de kuzeniyle dans etti. Ben teyzesiyle dans etti, ancak teyzesi bunun yıllardır yapmadığı bir şey olduğunu hoş bir kahkahayla protesto etti.

Ben her sette farklı bir partnerle dans etse de, balo salonunun kapısına yakın bir yerde oturan ve diğer kadınların çoğunun giydiği beyaz ve pastel tonların tam aksine siyahlar içinde çok güzel görünen Leydi Jennifer'ın her zaman farkında oldu. Her zamanki gibi yanındayken gülümsüyor ve kendisiyle konuşmak için duran herkesle sohbet ediyordu. İki set arasında ona bir bardak limonata götürdü ve teşekkür ederken birbirlerine gülümsediler. Ama o sırada Lord Hardington ve Sally Roberts'la birlikteydi, bu yüzden onunla fazla oyalanmadı.

Dokuz buçukta Joy'un kucığında oturduğunu, uykulu göründüğünü, Leydi Jennifer'ın bir yanda teyzesi, diğer yanda George Amca ile konuştuğunu gördü. Ben onlara yaklaştı.

"Yorgun musun?" diye sordu kızına.

"Kedim yanımda değil," dedi biraz kızgın bir şekilde. "Ya da köpeğim."

"Sanırım," dedi, "onları buraya getirirsem gürültüden ve parlak mum ışığından rahatsız olurlar. Seni onlara götürsem hoşuna gider mi?"

"Evet." Esnedi ve ona doğru uzandı.

Onu kollarının arasına alırken yanağına doğru mırıldandı: "İyi geceler mi diyeyim?"

"İyi geceler George Amca ve Kitty Teyze," dedi. "İyi geceler, anne."

Ben tekrar Leydi Jennifer'a gülümsedi, o da ona gülümsedi. Böylesine şenlikli ve esasen romantik bir olay için çok az iletişim vardı. Sinir bozucuydu.

Joy çok geçmeden yatağına yattı, yanında yeni doldurulmuş köpek, kollarında kedi. Birazdan çocuk odasında servis edilecek olan akşam yemeği için ayakta kalmak istemedi. Masal bile istemedi.

Ben, "Yumurta ve kaşık yarışında birinci olan kurdeleni sonuncu olan küçük çocuğa verdiğin için seninle gurur duydum," dedi.

"Evet," dedi. "Ağlıyordu."

Esnedi, kedinin kulağını ağzına bastırdı ve kreşteki diğer yorgun çocuklardan gelen heyecanlı bağırış ve çığlıklara rağmen bir anda uykuya daldı.

Ben ziyafeti kaçırdı. Ne acıkmıştı ne de kendini özellikle sosyal hissediyordu. Onun yerine uyuyan kızının yanına oturdu ve düşüncelerini serbest bıraktı. Muhtemelen hiçbir zaman çok yakın olamayacağı yeni bir erkek kardeşi vardı, ancak yeni görümcесinin, yeğenlerinin ve yeğenlerinin en azından onunla tanışmak isteyeceğinden şüpheleniyordu. Ayrıca bugün yeni bir teyze edinmişti. Ondan hoşlanmıştı. Hatta onu sevmeye bile başlayabilirdi - onun kendisini sevdiği gibi. Hayatında çok fazla üzüntü ve şüphesiz çok fazla yalnızlık yaşamış olan nazık, kibar bir ruhtu. Hâlâ kızlık evinde, babasından miras kalan kuzeniyle birlikte yaşıyordu ama zamanının tamamını olmasa da çoğunu kendi odasında geçiriyormuş gibi görünüyordu. Elbette o da Ben'in kuzeni sayılırdı, ama teyzesinin adam hakkında söylediklerine bakılırsa, Ben onun bu ilişkiyi kabul etmek isteyeceğinden kuşkuluydu. Ben'in umurunda değildi. Ama teyzesi için endişeleniyordu. Onun bir daha asla yalnızlığına terk edilmemesini sağlamaya çalışacaktı.

Bir de Leydi Jennifer vardı. Hayır, sadece Jennifer. O yaptı

Her zaman adından önce unvanını kullanmasından hoşlanmıyordu. Birkaç gün içinde Ravenswood'dan ayrılacaklardı; kadın Greystone'a, Lucas ve Pippa'yla yaşamaya gidecek, erkek de Penallen'daki evine dönecekti. Hayır, evlenmek için değil. En azından henüz değil. Kalbinin iyileşmesi için zamana ihtiyacı olacaktı. Yine de bu sürecin çok uzun sürmesine izin vermemeliydi. Bir eşe ihtiyacı vardı. Penallen'in bir metrese ihtiyacı vardı. Joy'un bir anneye ihtiyacı vardı.

Yüce Tanrım, bunların hepsi delilikti. Tüm hayatını dengeli bir şekilde yaşamak üzere şekillendirmişti. Kaos onu nadiren tehdit etmiş, tehdit ettiğinde de -sekiz yıl önce olduğu gibi- düzensizlikle istikrarlı bir şekilde başa çıkmış ve yeni bir düzen kurmuştu. Şimdi kaos yine tehdit ediyordu. Hayır. Bundan daha fazlası. Kaos olmuştu ve bu kez onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Ayağa kalktı, kızının yatağına eğilip onu öptü ve balo salonuna döndü; dans yeniden başlamadan önce Devlin'in yaptığı anonsu duymak için tam zamanında gelmişti. Bu bir nişan duyurusuydu - George Greenfield Amca'nın Leydi Catherine Emmett'la nişanı. Aman Tanrım! Belki de şaşırmaması gerekirdi, diye düşündü Ben. George Amca son zamanlarda Ravenswood'a her zamankinden daha sık geliyordu ve sık sık Leydi Catherine'le, bazen annesiyle, bazen de sadece ikisiyle birlikte oluyordu. Jennifer'ın Greystone'a taşınma kararının nişanı daha önce olduğundan daha mümkün hale getirip getirmediğini merak etti.

On dakika tebrikler ile geçerken Herkes George Amca'nın elini sıkmak, Leydi Catherine'in yanağından öpmek, onlara iyi dileklerde bulunmak ve düğünü sormak istiyordu. Elbette bu henüz gerçekleşemezdi çünkü Leydi Catherine hâlâ yastaydı. Ben çok sevinmişti. George Ravenswood'da her zaman gözde bir amca olmuştu. Anlaşılan Leydi Catherine gibi o da uzun zaman önce dul kalmıştı.

Yeni nişanlanmış çift dans edemiyordu. Akşamın ilk vals anons edilirken dışarıya, ay ışığının aydınlattığı geceye çıktılar. Devlin Gwyneth'i piste götürdü. Lucas, Ben, Pippa'yı dışarıya, balo salonundaki mum ışığının parıltısından ve hatta asılmış olan fenerlerden biraz uzağa götürdüğünü fark etti.

Dışarıdaki teras boyunca. Yas tutma zorunluluklarına rağmen orada vals yapacaklardı. Annem Matthew Taylor'la, Stephanie de ilginç bir şekilde Vikont Watley Bertrand Lamarr'la vals yapacaktı. Zavallı Steph. Adamın kendisiyle sadece bir zorunluluk duygusuyla ya da daha kötüsü acıma duygusuyla dans ettiğini düşündükçe midesi düğüm düğüm oluyordu herhalde. On yedi yaş her zaman rahat bir yaş değildi. İnsanın görünüşüne hiç güvenmemesi daha da kötüydü, çünkü genç bir insan için görünüş çoğu zaman her şey demektir.

Ben vals yapmadı.

Jennifer o an için yalnızdı ve Ben bir başkası gelmeden önce balo salonunu geçerek ona doğru ilerledi. Onun geldiğini görünce gülümsedi.

"Sizi dansa kaldıramam hanımefendi," diyerek kadının ellerinden birini tuttu ve resmi bir şekilde eğildi. "Çünkü ne yazık ki iki sol ayağım var."

Güldü. "Bende sadece bir tane var," dedi. "Gerekli sayı. Ama henüz kimse diğerinin ne olduğuna karar vermedi. Bu eşsiz bir şey. Bu da beni çok özel kılıyor."

Adam kıkırdadı. "Bugün yürüdüğünüzü sanmıyorum," dedi ve elini bıraktı.

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Henüz bir fırsat olmadı."

"Ayakkabılarınız ve koltuk değnekleriniz odanızda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi.

"O zaman birini galeriye gönderip birkaç mum yaktırayım, sonra da ayakkabılarını getirmesi için odana göndereyim, ben de seni ve sandalyeni yukarıya taşıyayım," dedi.

"Şimdi mi?" dedi.

"Şimdi ya da yarın sabah saat üçte," dedi. "Benim için fark etmez."

"Şimdi, o zaman," dedi ve tekrar gülümsedi. "Ama umarım sandalyemde ben oturmuyorumdur. Bu biraz fazla gösteriş olur Bay Ben Ellis."

-

Jennifer akşam yemeğinden sonraya kadar kalmıştı çünkü Kitty Teyze balodan önce konuşmak için odasına gelmişti.

ve tabii ki Jennifer onu çok sevindiren duyuru için kalmak zorundaydı.

Greystone'da yaşamaya karar verdiği için şimdi ne kadar mutluydu, çünkü teyzesine daha fazla özgürlük vermek istemişti. Ve Bay Greenfield'i son derece sevmişti. Valsi izlemek için kalacaktı, anonsun ardından kopan yaygara biraz dindikten sonra Bruce'u çağırıp odasına dönmeye karar vermişti. Doğrusunu söylemek gerekirse kendini çok yorgun ve biraz da depresif hissediyordu. Ben, Joy'la birlikte çocuk odasında kalmış olmalıydı. Onu oraya götürene kadar çeşitli partnerlerle dans etmişti. Bir keresinde ona, Jennifer'a, bir bardak limonata getirmiş ama konuşmak için kalmamıştı. Joy'u almaya gelmişti ama onunla konuşmamış, hatta yüzüne bile bakmamıştı.

Ama sonra geri dönmüş ve onunla konuşmaya gelmişti. Onu galeride yürüyüşe çıkaracaktı. Bu kadar uzun ve yoğun bir günün ardından tüm bu efor. Yine de aniden, mucizevi bir şekilde, artık yorgun değildi. Ya da depresyonda.

Onlar odadan çıktıklarında Bruce balo salonunun kapısından çok uzakta değildi ve yakın duvardaki mumları yakmak için önlerindeki galeriye çıkan da oydu

sonra da odasından ayakkabılarını ve koltuk değneğini almaya gitti. Ve balo salonunun dışından sandalyesini getiren de o oldu. Ben onu çoktan yukarı taşımış ve dün oturduğu rahat kanepeye yerleştirmişti.

"Teşekkür ederim Bruce," dedi. "Bu gece sana tekrar ihtiyacım olmayacak. Bay Ellis beni odama geri götürecekt."

Bruce merdivenlerden geri indiğinde Ben, "Belki de," dedi, "seni odana kadar yürüteceğim."

"Büyük adımlar atmam gerekecek," dedi. "Günlük kotam elli."

Sonra gece terliklerini çıkarmak ve yürüyüş ayakkabılarını giydirmek için önünde diz çöktü, elleri emin ama nazikti. Ama ona bakarken gözyaşları tehdit ettiğinde, boğazı ağrıyana ve göğsü ağrıyana kadar onları içine bastırdı.

Çok az zaman kalmıştı.

Ayağa kalkmasına yardım etti ve deri kayışlardan geçirdikten sonra kolunun altına yerleştirdiği koltuk değneğini ona uzattı. Kadının sol kolunu kendi sağ kolunun üzerine yerleştirdi. Kolu da kendisi gibi kaya gibi sağlamdı.

Ve o sessizce adımlarını sayarken yürüdüler ve altlarındaki balo salonunda müzik yeniden başladı -bu sefer canlı bir melodi- ve Jennifer zamanın durmasını istedi. Keşke insan bunu yapabilseydi, zamanı durdurup istediği gibi başlatabilseydi. Zor zamanların üzerinden atlayabilse, iyi zamanların üzerinde oyalanabilse, en iyisini dondurabilse. Gerçi dondurmak iyi bir kelime değildi. Belki de ölümsüzleştirmek? Böyle anları cennete çevirmek?

Ama zaman ilerliyordu, onun durumunda neredeyse kelimenin tam anlamıyla. "Yirmi beş," dedi. "Dönme zamanı."

Döndüler ve birkaç dakika durdular. Uzun pencerelerden birinin yanındaydılar. Galerideki mum ışığı . Pencerenin ötesindeki gece karanlıktı,

ama ay doğmuş olmalı. Uzaktaki gölün üzerinde bir ışık şeridi vardı.

"Bazen bir anı yakalayıp sonsuza dek kalbinize yakın tutabilmeyi dilediğiniz oluyor mu?" diye sordu.

"Buna hafıza deniyor," dedi.

"Ama hafıza geçmişte kalan şeylerdir," dedi. "Bazı anları sonsuza dek hatırlamak isterdim."

"Şu an mı?" diye sordu.

"Evet, bu," dedi ona. "Bu mükemmellik. Ama ne yazık ki sonsuza dek mevcut tutulamaz. Hafızanın yeterli olması gerekecek. Her zaman hatırlayacağım. Bunu."

"Jennifer," dedi, şefkat ve acı tek bir kelimedede birbirine karışmıştı.

"Bana her zaman hatırlayacağını da söyle," dedi. "Sen yerleştikten sonra bile. . . yerleştikten sonra bile." Onun evli olduğu düşüncesine . Bunu söyleyemezdi. Bu gerçekleştiğinde, bunu bilmek istemiyordu - kız kardeşiyle birlikte yaşayacağı için bu imkânsızdı. Ama buna dayanamayacaktı. Ve onun çocukları olduğunda duyacaktı.

"Hiç aklınıza geldi mi," dedi, "bizim deli olduğumuz? Dünya bizim için sadece sefaletin doğru ve uygun olduğuna, mutluluğun düşünülemez olduğuna karar verdiği için kendi sefaletimizi uysalca kabul ettiğimiz? Neden akli başında olmaya karar vermeyelim? İkimiz de yaşadığımız sürece her anı birlikte yaşayabilecekken neden hep hatırlamak zorunda kalalım?"

"Ben," dedi. Sorularının her türlü mantıklı cevabı vardı. Ama mantık aynı zamanda delilik miydi? Gerçi böyle düşünmeye başlanırsa tüm dünya düzeni çökerdi. Hiçbir şey her zaman düşünüldüğü gibi olmazdı.

"Annem sefaletten, istismardan ve şiddetten kaçmış," dedi. "Görünüşe göre babamla belli bir mutluluk bulmuş. Görünüşe göre babam da onunla mutluluğu bulmuş - eğer bana her zaman söyledikleri doğruysa ve eğer teyzemin bugün bana söyledikleri doğruysa. Ne yazık ki mutlulukları çok kısa sürmüş. Çocuk yatağında öldü. Ve ondan önce bile, başka biriyle evlenerek toplumun taleplerine ve toplumdaki konumuna boyun eğmişti. Ama mutluydular, Jennifer. Toplumun kurallarına karşı geldikleri için cezalandırıldılar mı? Yoksa çok kısa bir süre için yaşadıkları aşk ve mutluluk her şeye değer miydi? Onlar sevmeseydi ben var olmazdım."

"Ve ben bundan nefret ederdim," dedi. "Aşk asla bilemezdim, kısa süreliğine bile olsa. Romantik aşk kastediyorum. Tutkulu aşk, ruhumun derinliklerine kadar işleyen saf aşk. Evet, bana öyle geliyor ki biz deliyiz. Ama sadece dünya öyle olduğu için. Çünkü dünya toplumsal düzeni aşktan üstün tutuyor. Aşk neredeyse kaosa benziyor. Ama belki de sadece aşk gerçekten önemlidir? Yani gerçek, derin, kaya gibi sağlam, sarsılmaz aşk. Neden büyük gerçekler için kelimeler yok?"

"Çünkü kelimeler onları sınırlıyor," dedi. "Büyük gerçekler sınır tanımaz. Basitçe öyledirler."

"Her zaman hatırlayacağım," dedi ona. "Ama buna dayanamayacağım."

Kolunu koltuk değneğinin kayışlarından kurtardı ve yere çarpmasına izin verdi. İki kolunu da adamın boynuna doladı ve alnını adamın omuzlarından birine yasladı. Adamın iki kolu da kadının beline dolandı ve ayaklarının altında neşeyle müzik çalarken, aileleri, arkadaşları ve komşuları kaygısız bir mutluluk gününü kutlarken uzun bir süre öylece durdular.

"Penallen bir izbe değil," dedi sonunda. "Ya da bir kulübe. Büyük bir ev bile değil. Karşılaştırıldığında hiçbir şey

Ravenswood'a, Greystone'a ya da Amberwell'e elbette. Ama oldukça büyük bir malikane. Bir çiftlik var. Oldukça büyük ve müreffeh bir çiftlik."

"Ve deniz manzaralı," dedi. "Evet."

Müzik sona erdiğinde aralarında bir sessizlik oluştu.

"Devlin'inkiyle kıyaslanabilecek bir servetim yok," dedi sonra. "Ya da bahse girerim Lucas'inkiyle. Ama yine de saygıdeğer bir yetkinlikten daha fazlası."

"Büyük ve müreffeh çiftlikten gelen düzenli bir gelirle," dedi.

"Evet."

Yine sessizlik. Jennifer ayaklarını test etti. Ayakkabıların içinde hâlâ rahat hissediyordu. Elbette, onlarla sadece yirmi beş adım yürümüştü. Dik durmayı seviyordu. Ben'den sadece birkaç santim daha kısa olduğu gerçeğini seviyordu. Ben'in sıcak, sağlam, güvenilir hissini tüm vücudunda hissetmeyi seviyordu.

"Ben bir kontun ve bir baronetin ayrı yaşadığı karısının oğluyum," dedi. "Başka bir deyişle bir piç."

"Sen Ben Ellis'sin," dedi. "Reuben Kelliston değil. Senden başkası değilsin. Dünyada senden daha iyi bir adam yok."

"Son cümlede biraz abartı olmuş olabilir," dedi.

"Zerre kadar bile değil," dedi.

"Ve sonra," dedi, "erkek kardeşin, kız kardeşin ve teyzen var. Ve benim akrabalarım. Bizi sevenler. Bizim sevdiklerimiz. Ve toplumun geneli. Ve gerçeklik, Jennifer." Adam büyük bir iç çekti ve Jennifer bunu tüm vücudunda hissetti.

"Ben." O zaman cesareti yok muydu? Öyle mi yaptı? Ama cesaretleri mi eksikti? Yoksa delilik miydi?

Balo salonunda müzik yeniden başladı. Bir vals daha, bu kez yavaş, hafif bir melodi, gecenin sonu için mükemmel. Balonun sonuna yaklaşılmış olmalıydı. Jennifer, taşradaki dansların en geç gece yarısını geçmediğini biliyordu. Taşra insanların ihmal edilemeyecek, hatta ertesi sabaha ertelenemeyecek sabah işleri vardı.

"Valsi çok severim," dedi acı içinde. "Şimdiye kadar icat edilmiş en güzel, en romantik dans."

"O zaman benimle vals yap," dedi ve sonunda başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Adam da ona baktı, yüzünde en ufak bir gülümseme yoktu.

Nasıl olur da bilgelik ve delilik, hangisinin hangisi olduğunu gerçekten bilemeyecek kadar birbirinden ayırt edilemez olabilirdi?

İnanılmaz, harikulade ve beceriksizce vals yaptılar. Oh, çalınan melodinin ritmine ayak uyduramadılar, ne kadar yavaş olsa da, yine de zamanla uyumluydular. Müziğin üçte biri hızında vals yaptılar ve başladıkları noktadan zar zor hareket ettiler. Ama adam sol eliyle kızın sağ elini tuttu ve sağ kolunu sıkıca kızın beline doladı, kız da sol elini adamın omzuna koydu. Kız hem hıçkıra hıçkıra ağlayıp hem de gülümseyinceye ve adamın gözleri mum ışığında kulaç kulaç derinleşip tamamen kıza odaklanıncaya kadar ayaklarını sallaya sallaya vals yaptılar.

Ama zaman durdurulamaz, hatta duraklatılamazdı. Amansızca ilerliyordu. Müzik sona erdi.

"Biraz zaman verelim," diye mırıldandı Ben.

Ve onu öptü.

-

LRavenswood'daki şenlik, sadece şenlik olduğu için önümüzdeki günlerde sessiz ve olaysız hale gelmedi. bitmişti.

Ben'in ziyaretçileri iki gün kaldılar ve kendilerine gösterilen sıcak karşılamadan, herkesin onlara ve anlatacakları hikayelere gösterdiği ilgiden oldukça etkilenmiş görünüyorlardı. Hatta Ben, onlarla baş başa kalabilmek için neredeyse kardeşleriyle yarışmak zorunda kaldı. Çok etkilenmişti. Ailesi -ya da tek ailesi olan ailesi-onun için gerçekten çok sevinmişti. Vincent ayrılmadan önce Ben'e karısının onunla ve Joy'la tanışmak isteyeceğini söyledi. Ben önümüzdeki hafta içinde ondan haber almayı bekleyebilirdi. Edith Teyze'ye gelince, Ben oraya döndükten sonra Penallen'de birkaç hafta geçirmeyi kabul etmek için fazla ikna edilmesi gerekmemiştir.

"Sana annenle ilgili anlatacak o kadar çok şeyim var ki, Ben," dedi Ben onu şezlonga götürmeden hemen önce.

"Hepsini duymak isterim Edith Teyze," dedi. "Ama senin hakkında da her şeyi duymak istiyorum."

Annesinin kendisine geri verildiğini, aile geçmişinin artık iki yarısı olduğunu tam olarak anlaması biraz zaman alacaktı.

Ravenswood da George Amca'nın Leydi Catherine ile nişanlandığı haberiyle çalkalanıyordu. Bu haberi kutlamak için birkaç gün içinde Greenfield'ların evinde bir ziyafet verilecekti. Ayrıca Gwyneth'in ikinci hamilelik haberi de vardı ve Devlin tarafından şenliği takip eden geç kahvaltıda duyuruldu. Aileye ve konuklara, çocuğun Şubat ayında dünyaya gelmesini beklediklerini söyledi.

"Ya da onun," dedi Gwyneth gülümseyerek. "Ve hangisinin olduğu bizim için gerçekten önemli değil."

O günün geri kalanında ve takip eden günlerde herkes zavallı Gwyneth'i -kendi deyimiyle- çılgına çevirdi; onun için her şeyi yapmakta acele ettiler, oturması için sürekli sandalyeler ürettirler ve dinlenmek için üst kata çıkması gerektiğinde onu anlayacaklarını ve hiç alınmayacaklarını söylediler.

Ve şenliği izleyen Salı sabahı Matthew Taylor ve Cam Holland Jennifer'ın yeni sandalyesini Ravenswood'a getirdiler ve herkes, hatta bir bahane uydurabilen birkaç hizmetçi bile, ona bakmak için terasa doluştu. Sevgiyle oyulmuş bir sanat eseri olmasının yanı sıra, aynı zamanda işlevseldi ve Jennifer'ın vücudunu diğer sandalyesinden daha rahat sarıyordu. Tekerlekler, elleriyle çevirebileceği ve kendisini nispeten kolaylıkla ileri ve geri hareket ettirebileceği kadar büyüktü. Hareketi durdurmak için çekebileceği bir kol ve frenleri kilitlemek ve açmak için basabileceği bir düğme vardı. Sandalyenin altında bulunan ve büyük ölçüde Cam'in el emeği olan bir düzenek, sadece ileri ve geri hareket etmekle sınırlı kalmaması için manevra yapmasını sağlıyordu.

Büyük bir oohlama ve aahlamamanın yanı sıra Jennifer sandalyeye oturup tüm hareketleri denerken Matthew Taylor ona talimat veriyor, Cam de Lucas, Nicholas ve Bertrand'a dönüş mekanizmasının inceliklerini anlatıyordu. Pippa ellerini çırpın Joy'u tutuyordu. Bir süre sonra Owen sandalyenin önüne atladı ve devrilmiş gibi yaptı. Terasta bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor, inliyor, bir dizini tutuyor ve sandalyenin ölümcül bir silah, Jennifer'ın da tehlikeli bir sürücü olarak ilan edilmesini talep ediyordu.

Joy, Pippa'nın kollarından sıyrılırken, "Daha iyi öpüyorum Owen Amca," diye bağırdı.

Cartref'e, Albay Wexford'a ve Baron Hardington'a ziyaretler vardı. Her iki günde bir çağrılacak bir köpek yavrusu vardı. Joy'un evlerinde ya da Ravenswood'da oynayabileceği çocuklar vardı.

Ama Ben'e göre, henüz Ağustos ayının başında olmamıza rağmen, o hafta belirgin bir yaz sonu havası vardı. Ravenswood'da yaşayanlar dışında herkes önümüzdeki birkaç gün içinde buradan ayrılacaktı. Eve ya da Nick'in durumunda olduğu gibi işe dönme zamanı gelmişti.

Biraz zaman verelim, demişti Ben Jennifer'a. Balo sırasında galeride vals yapmışlardı -ya da neredeyse vals yapıyorlardı. Cesaretini kaybetmiş ya da akli başına gelmişti -hâlâ hangisinin olduğunu bilmiyordu- ve konuşmalarının gittiği yerden geri çekildi.

Biraz zaman.

Ama çok az şey vardı. O ve Joy birkaç gün içinde Penallen'a döneceklerdi. Jennifer teyzesiyle birlikte Amberwell'e gidecek ve kısa bir süre sonra da yaşamak için Greystone'a gidecekti.

Biraz zaman verelim.

Çarşamba sabahı kahvaltıdan sonra Lucas'a onunla özel olarak konuşup konuşamayacağını sordu.

"Elbette," dedi Lucas ve birlikte evden çıkıp gölün bulunduğu yöne doğru yürümeye başladılar.

Ben'in düşüncelerini toparlaması biraz zaman aldı ama ilk konuşan Lucas oldu.

"Phil ve ben geçen yıl Londra'da tanıştığımızda, daha doğrusu yeniden buluştuğumuzda," dedi, "ikimiz de birbirimizle herhangi bir ilişkinin, özellikle de evliliğin mutlak bir imkansızlık olduğu konusunda oldukça kesin bir hemfikirдик. Bunun nedenini tam olarak açıklamayacağım ama çok güçlü bir nedendi. Birbirimize aşık olduğumuzda ve büyükbabam evlenmemiz için baskı yaptığında bile, ikimiz de bunun gerçekleşmeyeceği konusunda oldukça kararlıydık.

olamayacağını düşündüm. Ama işte buradayız, birbirimizle evliyiz. Ve o benim kalbimin kalbi, Ben. Ben de onun kalbiyim. İnsan böyle abartılı bir dilden biraz ürperiyor ama gerçek bu. Bazen imkânsız gibi görünen şey kendini tek gerçek olasılık olarak ortaya koyar."

"Yalnız," dedi Ben, "bazen insanın sadece kendi mutluluğunu düşünmesi gerekmez. Bazen insanın dünyada her şeyden çok yapmak istediği şeyi yapmaya zorlayacak bir büyükanne ya da büyükbaba yoktur."

"Onun yerine bir erkek kardeş mu?" Lucas sordu.

Tepeyi ve tapınağı biraz geçtikten sonra yürümeyi bıraktılar. Ben ona kaşlarını çattı.

"Babam bir konttu," dedi. "Annem bir baronetin . Ama ben yine de bir piçim."

"Kız kardeşim asil bir şekilde doğmuş, varlıklı, güzel ve çekici biri," dedi Lucas. "Aynı zamanda yirmi beş yaşında ve evlenmedi, kısmen sakat olduğu için kısmen de konumunun ve servetinin başlıca cazibe merkezi olduğu bir evliliğe razı olmayacağı için."

"Onu seviyorum," dedi Ben. "Yoksul ya da çamaşırcı bir kadın olsaydı da onu severdim."

"Biliyorum," dedi Lucas. Bir an için biraz kasvetli görünüyordu. "Ve o da seni seviyor. Toplumun her şeyden daha önemli gördüğü tek bir yön dışında birbirinize fazlasıyla layıkken ikinizi ömür boyu sefaletle mahkûm etmek biraz saçma olurdu -abarttığımı sanmıyorum-."

Ben yavaşça başını salladı.

"kadarıyla," dedi Lucas, "benimle konuşmak istediğin konu tamamen başka bir şey değildi?"

"Hayır," dedi Ben. "Leydi Jennifer Arden'ın benimle evlenmesine kesinlikle karşı olmadığınızı sormak istemiştim."

"Peki ya olsaydım?" Lucas sordu.

"O zaman ona sormazdım," dedi Ben. "Ailesi onun için çok önemli. Eğer ailesiyle benim aramda bir seçim yapmak zorunda kalır ve beni seçerse uzun süre mutlu olamaz. Aşk hayattaki tek bir iplik değildir. Kalıcı memnuniyet için hepsi gerekli olan geniş bir ağıdır."

"Ağabeyinle yengenin seni bulmalarına sevindim," dedi Lucas.

Ben başını salladı. "Ben de," dedi.

C T □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Jennifer," dedi Ben aynı akşam yemekten sonra, gün ışımaya devam ederken. "Acaba arabayla gezmeye ne dersin?"

"Ben kullanabilir miyim?" diye sordu parlayarak. "Ama tabii ki," dedi adam.

Herkesin duyacağı şekilde konuşmuştu. Ve kasıtlı olarak iki kişilik bir araçtan söz etmişti. Bu kesinlikle herkesin eğlenmesi için genel bir gezi önermediğine dair yeterince geniş bir ipucuydu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Gün içinde hem annesiyle hem de Devlin'le konuşmuştu ve ikisine de sıkı bir gizlilik emretmediği için haberin yayıldığından şüphesi yoktu. İkisi de herhangi bir itirazda bulunmamıştı. Dev sadece elini sıkmış ve ona şans ve mutluluk dilemişti.

"Mutluluğu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun Ben," diye kardeşine güvence vermişti. "Jenny de öyle aslında."

Annesi gözyaşlarına boğulmuş ve ona sarılmıştı. "Önünde zor bir yol seçmiş olabileceğin konusunda seni uyaracak değilim, Ben," demişti. "Sen de Jenny gibi bunun tamamen farkında olacaksın. Ama ikinizin de bu gerçek karşısında yılmayacağınıza eminim. Sadece mutlu olun."

"Henüz ne bir soru sordum ne de bir cevap aldım," diye hatırlatmıştı ona, ama kadın elini sallayarak

elini ona doğru uzattı.

"Sadece bir formalite, eminim," demişti. "Ben, baban senin adına çok sevinirdi. Seni çok severdi."

Gözyaşı dökme sırası ondaydı.

"Arabayla gezmek için çok güzel bir akşam," dedi annem şimdi, Jennifer'a gülümseyerek. "Gidin. Gün ışığından geriye kalanları boşa harcamayın."

Nicholas sırtarak, "Parkta gezinti yapmak için gün ışığı her zaman şart değildir, anne," dedi. "Gökyüzü açık. Hava karardıktan sonra ay doğacak, birkaç milyon yıldızdan bahsetmiyorum bile."

"Bir fener al," diye önerdi Gwyneth. "Ne olur ne olmaz."

"Joy'un hemşiresi onu bu gece yatıracak mı, Ben?" Stephanie sordu. "Önce yukarı çıkıp ona bir hikâye okuyacağım."

"Teşekkür ederim Steph," dedi.

"Ben de yukarı çıkmayı teklif ederdim," dedi Owen. "Ama yatmadan önce onu aşırı heyecanlandırmakla suçlanacağımdan emin olabilirsiniz."

George Amca, "Belki de tapınak köşküne kadar yürümek istersin, Kitty," dedi. "Gün batımını izlemek için."

"Bizimle gelir misin, Clarissa?" Leydi Catherine sordu. Ama annem elini umursamaz bir tavırla salladı.

"Salonda dinleneceğim sakın bir akşamdan daha çok keyif alacağım bir Gece düşünemiyorum," dedi. "gölenin etkisinden hâlâ tam olarak kurtulamadım ve yarın akşam annemle babamın evinde vereceğimiz nişan ziyafetini dört gözle bekliyoruz, Kitty. Sen ve George gidin ve günbatımının tadını çıkarın."

-

WNereye gidiyoruz?" Jennifer arabayı köye doğru çevirirken sordu.

"Yazlık ev," dedi Ben. "Hemen şuradan sola dönün."

Normalde yazlık evin arkasına giden patikayı kullanırlardı, evden oraya doğrudan bir yol olmadığı için uzun sayılabilecek bir yoldu bu. Ama bu akşam, Ben'in bildiği kadarıyla her zaman kesinlikle yasak olan ve daha önce hiç yapılmamış bir şey yaparak, onu kavak sokağına dönmeye ve sokağın tamamını arabayla geçmeye yönlendirdi. Ama o yolu yürüyemezdi ve Ben de onu bu deneyimden mahrum etmektense lanetlenmeyi tercih ederdi.

"İznimiz var mı?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi. "Ama her şeyi görmeni istiyorum. Bir dahaki sefere herkes gibi burada yürüyebilirsin."

"O zaman yapabileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Seviyorum." Adam ona gülümsedi. Onun araba kullanırken aldığı zevki izlemek için koltuğunda yarı yan oturuyordu. "Birkaç gün önce gerekli elli adımı yürüdün ve benimle vals yaptın. O günden beri her gün en az elli adım yürüyorsun. Dün altmış adım attın ve bu adımların yarısında destek için sadece koltuk değneğın vardı."

"Ve sen de koluna ihtiyacım olmasın diye yakınımnda duruyorsun," dedi.

"Ama sen yapmadın," dedi ona. "Ve bu öğleden sonra Joy'u yeni sandalyenle salonda gezintiye çıkardın. Sonra da Marged'ı."

"Joy'u çok özleyeceğim, Ben," dedi.

"Bunun gerçekleşmesi için birkaç gün daha var," dedi ona.

"Bu akşam da dahil," dedi bir yandan diğer yana bakarak. "Burası büyüleyici. İki sıra uzun ağaç dışında hiçbir manzarası olmayan, nispeten dar bir çimenlik nasıl bu kadar nefes kesici olabilir?"

"Bazen inzivaya çekilmek ve yeşilliklerden başka hiçbir şey olmamak ruhu dinlendirir," dedi.

"Evet, aynen öyle," dedi. "Ruhlarımız hassas şeyler, değil mi? Sık sık yatıştırılmaya ihtiyaç duyarlar."

"Şimdi bile mi?" diye sordu ona.

"Özellikle de şimdi," dedi. "Ah, Ben, keşke buraya gelmeseydim."

"Ara sokağa mı?" dedi. Kalbinde ani bir soğukluk vardı. "Yoksa Ravenswood'a mı demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "İkisini de kastetmemiştim. Beni affedin," dedi. "Bazen çok nankör olabiliyorum. Buraya yaptığım ziyaret hayatımı değiştirdi. Daha iyisi için. Sonsuz derecede daha iyi. Sadece sonlardan nefret ediyorum. Bazen evden uzaktayken ve başkalarının arkadaşlığının tadını çıkarırken keşke parmaklarımı şıklatıp kendimi eve dönmüş bulabilsem ve ayrılmanın tüm acısından kurtulabilsem diyorum. Annene, kardeşlerine ve Rhyses'lere veda etmekten nefret edeceğim. Yine de evim bile artık evim olmayacak. Birkaç hafta içinde taşınacağım."

"Ya ben?" dedi. "Bana veda etmekten nefret edecek misin?"

"Elbette," dedi yazlık eve yaklaştıklarında. "Ama hayat yakında normale dönecek. Ve sen balo sırasında galeride daha soğukkanlı bir kafa tuttun. Daha akıllı ve mantıklı bir kafa. Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Her zaman hatırlayacağını söylemiştin," dedi. "Hatırlayacak mısın?"

"Elbette yapacağım," dedi ona. "Harika, unutulmaz bir yaz oldu. Yazlık eve girecek miyiz? Gün batımını oradan izleyebilir miyiz?"

"Niyetim bu," dedi.

Yazlık evin duvarları tamamen camdı. Onu içeri taşıdı ve sokağın aşağısına ve batıya bakabileceği bir kanepeye oturttu. Atı bağlamak ve arabayı getirmek için dışarı çıktı.

Gwyneth'in önerdiği feneri ve daha önce hazırladığı piknik sepetini aldı. Sonra onun yanına oturdu ve bir kolunu kanepenin arkasına koydu, tam olarak ona dokunmadı.

"Gökyüzü batıda çok güzel renklere bürünüyor," dedi. "Ne kadar üzücü ki, önümüzdeki hafta bu saatlerde artık bunu görmek için burada olamayacağız."

"Gökyüzü nereye gidersek gidelim yanımızda taşıdığımız bir şeydir," dedi. "Ayrıca, bu gece buradayız. Birlikte."

Kadının yavaşça nefes aldığını duydu. Ama bir süre konuşmadılar. Güneş henüz ufukta batmamış olsa da gün batımının batı gökyüzünü kontrol altına almasını izlediler.

"Biraz zaman vermemizi önerdim," dedi. "Evet," dedi kadın. "Her zamanki istikrarlı, mantıklı Ben."

"İstikrar ve sağduyu benim kim olduğumu tanımlar," dedi. "Ve aşk."

"Biliyorum," dedi. "Biraz zaman vermemiz gerektiğini söylediğinde ne demek istediğini anladım."

"Güçlü duygular, tutkulu duygular beni hiçbir zaman tanımlamadı," dedi. "Onları her zaman kendimden uzak tuttum. Her zaman neye yol açacaklarından korktum. Kolayca kontrol edemeyeceğim bir şeye. Kaos."

"Anlıyorum," dedi.

"Ya da zafer," diye ekledi. "Belki de geri dönüşü olmayan bir şekilde incinme korkusuydu. Belki de dünyamın sona erdiği ilk çocukluğumdan kalma bilinçsiz dehşet anılarım vardı hep. Yine de gerçekten sona ermedi. Seni mantıklı bir şekilde sevemiyorum Jennifer. Eğer yapabilseydim, ki denedim, kendi adıma tek bir ricada bulunmadan seni evine gönderir ve dünya düzenime uyacak ve hayatımın geri kalanında bana memnuniyet getirecek bir gelin seçmek için evime giderdim. Seni mantıklı bir şekilde sevemem. Seni sadece sevebilirim-" Serbest eliyle dairesel hareketler yaptı.

"Tutkuyla mı?" diye .

"Evet," dedi. "Ama daha önce hiç bu şekilde sevmedim ve hiç emin değilim-"

"Hiçbir zaman emin olabileceğimizden emin değilim," dedi. "Hiçbir şeyden. Hayatla ilgili kesin olan bir şey varsa, Ben, o da sürekli değiştiğidir. Ve biz bununla başa çıkar ve uyum sağlarız ya da sağlamayız. Yıllardır Amberwell ve Kitty Teyze'nin arkadaşlığına ve başkalarına olan bağımlılığımı telafi etmek için neşeli bir mizaca umutsuzca sarıldım. Ancak son birkaç haftadır sanki hayatımda bir baraj patladı ve yeni bir gerçekliğe uyum sağlamam ya da boğulmam gerekiyor. Açıkçası bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Ama artık bu işin içindeyim ve ilerlemeye kararlıyım. Ben-"

"Jennifer," dedi, sözünü keserek. "Sen- Ama hayır, bu şekilde değil. En azından doğru bir şey yapmama izin ver."

Koltuktan kalktı ve onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. Kadının ellerinden birini iki elinin arasına aldı.

"Jennifer," dedi, "bana bir şans verip benimle evlenir misin ve Penallen'de benimle birlikte yaşamaya gelir misin? İkimizin de bu fikri imkânsız olarak gördüğümüzü biliyorum. Bu delilik ama-"

"Evet," dedi.

İç çekti. "Biliyorum," dedi.

Ona doğru eğildi, gün batımının parlaklığı yüzüne sıcak bir ışıltı veriyordu. "Yani evet, seninle evleneceğim," dedi. "Bunun büyük bir abartı olduğunu ve tam anlamıyla doğru olmadığını biliyorum Ben, ama sensiz nasıl yaşayabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Cumartesi gecesinden beri kalbim acıyor. Yani gerçekten, fiziksel olarak acıyor ve evet, bu imkansız ve evet, bu delilik dersem daha da kötüleşebilir. Burada hayatımızın geri kalanından . Luc'a karşı duracağım ve beni yeterince sevmesini umacağım-"

"Bu sabah onun onayını aldım," dedi ona. "Devlin'in ve annemin de."

"Oh," dedi.

"Joy'un ki bile," dedi ona. "Cevabının ne olacağını bilmiyordum ama yemeğe inmeden önce ona, biz eve gidene kadar onun hayali annesi değil de gerçek annesi olsaydın nasıl hissedeceğini sordum. Bunu dünyadaki şeyden daha çok seveceğini söyledi. O anda seni bulup sormak istedi ama ben onu yarına kadar beklemeye ikna ettim."

"Bu kadar mutlu hissetmek mümkün mü?" diye sordu ona. "Cumartesi gecesi geri çekilip düşünmek için zaman ayırmamız gerektiğini söylediğinde, her zamanki asil ve mantıklı halini takınıyorsun sanmıştım."

"Benim sıkıcı, ağırkanlı halimi mi kastediyorsun?" dedi. "İkimizin de düşünmek için zamanı olsun ve pişman olabileceğimiz düşüncesizce bir şey yapmayalım istedim. Ama düşündüm ve seni sevdiğim için pişman değilim Jennifer. Seninle evlendiğime de pişman olmayacağım. Ve senin de pişman olmamanı sağlayacağım."

"Yapmayacağım," dedi ona. "Sen bana hiçbir şeyin imkânsız olmadığını öğrettin."

"Kötü haber vermekten nefret ediyorum," dedi. "Ama asla uçamayacaksın."

Güldü. "Sıcak hava balonlarını duydun mu?" diye sordu.

"Benim cesur müstakbel eşim," dedi.

"Ah, Ben," dedi, ona doğru daha da eğildi, gözleri kuşkuyla parlıyordu ve onu öptü. "Kalk oradan. Dizin ağrıyacak."

"Bir şey daha var," dedi ve elini cebine atarak yıpranmış deri bir kutu çıkardı. "Devlin bana ödünç verdi bu koleksiyonundan ailesinden

yadigarları. Aslında, bunun bir hediye olduğu konusunda ısrar etmeye çalışıyor. Kredi. Ne olursa olsun, Gerçi, o olacak olmak değiştirildi Bir kuyumcuya gitme fırsatım olur olmaz yeni bir şey alacağım. Şenlikte aldığınız ve üçüncü parmağınıza taktığınız robin yüzüğünü kaçırmaması için hizmetçinizi gönderdik. Sonra koleksiyondaki bu yüzüğün de aynı boyutta olduğunu gördük."

Adam kutuyu açtı ve kadın, içindeki sararmış ipek yatağın üzerine yerleştirilmiş eski moda zümrüt ve elmas yüzüğe baktı.

"Oh, çok güzel," dedi, ellerini göğsünde kavuşturduktan sonra sol elini ona doğru eğdi, parmaklarını açtı.

Yüzüğü üçüncü parmağına geçirdi ve elini dudaklarına götürdü.

"Seni seviyorum," dedi ve elleriyle yanaklarını kavrayıp onu tekrar öpmeden önce gözlerini kırptırdı.

Tekrar Ben'in yanına oturdu ve Ben başını Ben'in koluna yaslayarak güneşin batışını izlediler. Ben hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündü. Birazdan sepeti açacak, getirdiği şampanyayı dökecek ve tatlı bisküvi kabını açacaktı. Ama henüz değil. Acelesi yoktu.

"Tıpkı Kitty Teyze ve Bay Greenfield'da olduğu gibi," dedi Jennifer, "ben yas tutarken evlenemeyeceğiz, Ben."

Evet, bunu fark etmişti. Gelecek yıl Paskalya'dan sonraya kadar değil. Bu çok uzun bir süreydi. George Amca bugün Leydi Catherine'le düğünlerinin önümüzdeki Mayıs ayında, bahar mevsimi tüm hızıyla devam ederken Londra'da yapılacağını duyurmuştu. Hanover Meydanı'ndaki St. George's'da görkemli bir düğün yapacaklardı. Ama Ben kendi düğünündeki bu zorunlu gecikmenin moralini bozmasına izin vermeyecekti

Bu gece. Yarın bir şeyler ayarlayacaklar ve sonra da kaçınılmaz uzun nişanlılık dönemini bir şekilde atlatacaklardı.

Güneşin ucu ufkun arkasında kaybolurken iç çekerek "Ah," dedi. "Gitti. Ama sabah doğacak."

"Her zaman," dedi gülümseyerek ve alnından öpmek için başını çevirdi.

Yüzünü onunkine doğru eğdi ve daha derin öpüştiler.

Evlenebilmeleri için güneşin kaç kez batması ve doğması gerekiyordu? Sayıyı bilmemek en iyisiydi. İnanılmaz derecede yüksek görünebilirdi.

"Benimle seviş Ben," dedi onun ağzına karşı.

-

S başını onunkinden ayırıp oturduğu yerden kararmaya başlayan gökyüzünü seyretmeye başlamadan önce bile hareketsiz kaldığını hissetti.

gökyüzü. Ve bunun temel bir fark olduğunu, evlendiklerinde ele almak zorunda kalacakları bir şey olduğunu fark etti. Belki de sadece birbirlerini dengelemeyi öğreneceklerdi; kadının aceleciliğine karşı adamın temkinliliği ve sağduyusu.

Kendini hiçbir zaman aceleci biri olarak görmemişti ama onun yanında öyleydi. Bu sözler planlanmış değildi.

"İstediğin bu mu?" diye sordu ona.

Hiç emin değildi. Her türlü sebep vardı . .

"Evet, öyle," dedi. "Ama istiyor musun?"

Başını tekrar çevirdi ve ağır alacakaranlıkta bile yüzündeki ifadeyi görebiliyordu. Bu onun nefesini hızlandırdı.

"Ama önce senden bir söz almalıyım," dedi. "Eğer eve döndükten sonra

ya da sadece şüpheleniyorsanız bile, hemen bana haber vermelisiniz. Tam olarak emin olmak için beklemek ve tepkimin ne olacağından korkarken tereddüt etmek yok. Tam olarak ne zaman bir doktora danışmanız ya da ailenize bir şey söylemeniz gerektiğini merak etmek yok. Bana haber vermelisiniz ve ben de özel bir ruhsatla gelip Paskalya sonrasına kadar beklemekle uğraşmayacağım. Böyle bir yükü gereğinden bir gün bile fazla tek başına taşımaya izin vermeyeceğim. Bana söz ver."

Aceleceliğe karşı sağduyu. Ve onun bunu kastettiğini biliyordu. Joy'un annesinin hamile olduğunu öğrendiği gün onunla evlenmişti. Ama bu gece onun ilk karısını düşünmek istemiyordu.

"Söz veriyorum," dedi. "Neredeyse olmasını umuyorum."

"Olmazsa daha iyi olur," dedi. "Bir düğünü hak ediyorsun. Senin ailen ve benim ailem bunu hak ediyor. Bizi sevdiler ve bizi sevdikleri için toplumun geleneklerine olan katı bağlılıklarını gevşettiler."

O zaman şüpheler ona saldırdı. Ve korkular. Ve neredeyse panik. "Ben," dedi. "Bacağım."

"Elimden geldiğince dikkatli olacağım," dedi. "Sana zarar vermemek için elimden geleni yapacağım. Eğer yaparsam hemen bana söylemelisin."

"Kastettiğim bu değildi," dedi. "Ben . . . Bu çok çirkin. Ve çirkin." Onunla evlenmeyi nasıl düşünebilmişti ki? Ya da herhangi bir erkekle?

İç çekti. "Mantık bana bunu söylüyor," dedi. "Sağ bacağın senin bir parçan. Sen beden, zihin ve ruh olarak tam bir güzelliğisin. Bu nedenle sağ bacağın güzel olmalı."

"Ve ben çok zayıfım," dedi. Jennifer kendi zayıflığından nefret ederken Stephanie'nin şişman olduğu için kendini çirkin bulması ona ironik gelmişti. Yine de Stephanie'de sağlıklı bir güzellik gördü. Belki de bu kişiler

Onu sevenler onu ince olarak görüyordu, bu zayıftan çok daha çekici bir kelimeydi.

"Ve saçınız da modası geçmiş bir renk," dedi. "Listende bir sonraki bu muydu? Kusurlarımdan başlayayım mı?"

"Sende hiç yok," dedi.

"Aslında var," dedi. "Tanrı'ya şükür. Sen de öyle. Şükürler olsun. Mükemmel olsaydık ne kadar çekilmez olurduk Jennifer. Saçmalamayı keser misin?"

"Evet," dedi biraz titrek bir sesle gülerek. "Ama çirkinim Ben ve neredeyse hava karardığı için mutluyum. Tam olarak değil ama, değil mi? Ufukta hâlâ bir renk şeridi var ve ay doğdu, neredeyse dolunay olacak."

Sonra ayağa kalktı ve uzun bir kaneppe ile iki koltuğun koltuklarındaki büyük minderleri çıkarıp yere dizdi. Sıkı bir uyum vardı. Kanepenin arkasından ağır bir battaniye aldı ve derme çatma şiltenin üzerine gerdi. Yastık görevi görmesi için bir ucuna birkaç küçük minder serdi. Ve dizlerinin üzerinde yatan kadına dönerek terliklerini ve çoraplarını çıkardı. Arkasına uzanarak elbisesinin bantlarını ve düğmelerini çözdü ve omuzlarından beline kadar indirdi. Üzerinde tayt yoktu, sadece iç çamaşırı olarak ince bir şort vardı. Elbiseyi altından çekiştirerek çıkardı ve ayaklarına dolanmasına izin verdi.

Bu kadar iri ve sağlam yapılı bir adam nasıl böyle bir Nazik eller mi? Tenini okşayan, arzuyla mırıldanmasına ve belki de her şeye rağmen güzel olduğunu hissetmesine neden olan eller. Elleri saçlarına uzandı ve daha sonra geri almak üzere hepsini kanepenin yanındaki masaya koyabilmek için iğneleri metodik bir dikkatle çıkardı. Saçları ağır dalgalar halinde sırtından aşağıya ve omuzlarına dökülüyordu. Adam orada diz çöktü ve ona baktı.

"Fırça getirmediğim," dedi aptalca.

"Ah, aşkım," dedi. "Fırçaya ihtiyacın yok."

Aşkım benim. Ona ilk kez böyle hitap etmişti.

Daha sonra onu yatağa kaldırdı ve çıplak ve muhteşem olana kadar kendi giysilerinden kurtuldu. Ellerini elbisesinin altından geçirip yanlarına ve başının üzerine doğru kaydırıldı. Kadın onu görebiliyordu. O da onu görebiliyordu. Karanlık bir gece olmayacaktı. Adam hâlâ dizlerinin üzerindeyken gözleri kadının her yerinde, hatta bükülmüş bacağında bile gezindiğinde bile merakla utanmamıştı. Adam bir elini hafifçe bacağında gezdirdi ve kız gözlerinden akan yaşları kırıştırdı. Artık kendini çirkin hissetmeyi reddediyordu. O güzelliği hak ediyordu ve güzellik ona vereceği şeydi.

Başını eğdi ve onu öptü. Elleri ve çok geçmeden ağzı, dili ve hatta dişleri de az önce gözlerinin yaptığını yaptı, ama daha kapsamlı bir şekilde. Onun üzerinde hareket ettiler, onu okşadılar, onu güzelleştirdiler, sevdiler ve onu öyle bir özlemle doldurdular ki, bu özlemle haykırması ve ona yalvarması gerektiğini düşündü. Ama bu düşüncayı nasıl tamamlayacağını bilmiyordu.

Onu korkunç bir özlemle istiyordu, ama ne yapacağını bilmesine de yine de yapıyor, ellerini ve ağzını sadece onun güzelliğini hissetmek ve kendine daha fazla zevk vermek için değil, onu sevmek için de kullanıyordu. Çünkü o dünyadaki en güzel, en sevimli adamdı ve eğer kusurları varsa bile, o hiçbirini bilmiyordu. Onu tüm kalbiyle seviyordu ve daha fazla sevgi verebilmek için kalbinin genişlemesini diliyordu.

Ve hem ondan hem de ondan yeni bir şey öğrendi. Aralarındaki sıcaklık ve tutkuyu hissederken, şefkati de hissetti. Bu adamın tutkulu bir aşık olacağına inanıyordu ama aynı zamanda her zaman şefkatli de olacaktı. asla kontrolsüzlüğün şiddeti olmayacaktı. Ve asla şiddete başvurmuyacaktı.

Ben Ellis, kendisini hiçbir zaman tam olarak ait hissetmediği bir hayat boyunca öğrendiği bir dizi özellik tarafından tanımlanıyordu. Ancak bunların hepsinden daha temel olan şey, sevgi dolu ve şefkatli bir adam olmasıydı.

Ve onu sevmeyi seçmişti.

Hayatını ona, kendisine ait olduğunu öğreterek geçirecekti. Joy ve - Tanrı'ya şükür - birlikte sahip olacakları diğer çocuklar. Penallen'de, deniz kıyısındaki sevgili evinde.

Adamın bedeni kadının üzerine geldi ve kendi bedeniyle kadının bacaklarını ayırdı, her ne kadar kadının içindeki tutkunun sıcaklığını hissedebilse de, adam nazikti ve kadını incitmemeye dikkat ediyordu. İki eliyle onu altından kaldırdı ve girişinde onun sert ve sıcak hissetti ve sonra şok edici, acı verici ve hayal edebileceği her şeyden daha harika olan uzun, yavaş bir itme ile içine itti.

Keskin bir nefes aldı, gerildi ve yavaş yavaş . Adam sert, sıcak ve derindi ve ay ışığında ve gün batımının mor kalıntılarında onun yüzüne bakıyordu.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Elimden geldiğince senin için durumu biraz daha iyi hale getireyim."

"Daha iyi olabilir mi?" diye sordu. "Zaten mükemmelken bu nasıl mümkün olabilir?"

Adamın yavaşça gülümsediğini gördü, ama yüzünü yanındaki mindere indirdi ve nasıl daha iyi olabileceğini göstermeye başladı, kadının eşiğine kadar geri çekildi, tekrar içeri doğru itti ve bir ritim, bir acı, bir ihtiyaç sıcaklığı, bir özlem ve onun Ben olduğunun ve onunla seviştiğinin ve onu sevdiğinin korkunç bir farkındalığı olana kadar hareketi tekrar tekrar tekrarladı.

onu sevdi. Tüm zamanlar ve belki de tüm sonsuzluklar için. Ama bu tür düşünceler, aptalca ya da başka türlü, kısa sürede tükendi ve aşkın tamamen fiziksel eylemi tarafından susturuldu ve çok geçmeden kız ağlıyordu ve adam kulağına bir şeyler mırıldanıyordu ve onlar bir yer olmayan bir yerdeydiler ve sonsuza kadar birdiler.

Bunun saçmalığını analiz etmeye bile çalışmadı. düşündü. Adamın sıcak bedeninin ağırlığını kendi bedeninin üzerinde gevşerken karşılıyor ve uyuma isteğine direniyordu. Uyumak istemiyordu. Mümkün olduğu kadar uzun süre bu ana tutunmak istiyordu.

Ağırlaştı. Ve kesinlikle daha sıcak. Uyumaya çok yakındı. Jennifer gülümsedi.

"Bir kadeh şampanya zamanı," dedi kısa bir süre sonra, sesi hâlâ uykuluydu.

"Sepetin içinde bunlar mı var?" diye sordu.

"Bu ve biraz tatlı bisküvi," dedi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi ona.

"Merhamet," dedi. "Önce iyileşmem için bana biraz zaman ver." Onun ne demek istediğini anlayınca güldü.

C T                

TZamanın kendine özgü bir niteliği vardır. Bazen kaçak bir at gibi dörtnala koşarken, bazen de sürünerek geçer.

yorgun bir kaplumbağa gibi. Ravenswood'daki son birkaç gün birinci, sonraki sekiz ay ise ikinci niteliğe sahipti. Keşke, diye düşündü Ben sık sık, bunun tam tersi olabilseydi.

O birkaç gün boyunca, sekiz aylık süre boyunca neler olacağı ve bu s renin sonundaki düğün, özellikle de düğünün yeri hakkında önemli tartışmalar yapılmıştı. Nihai, ortak karar - söz konusu çift, hatta müstakbel gelin bile, bir aile meselesi olarak değerlendirilen bu konuda çok az söz hakkına sahipti - aradaki büyük mesafeler nedeniyle çiftin Jennifer'ın yas döneminin geri kalanında ayrı kalması ve düğünün Greystone'da, tüm konukları ağırlamak ve onları düğün ziyafetine oturtmak için bolca yer olacak şekilde yapılmasıydı.

Sekiz ay hem Jennifer hem de Ben için yoğun faaliyetlerle doluydu, ancak bir şekilde bunların hiçbiri zamanın geçişini hızlandırmıyor gibiydi.

Jennifer için Greystone'a taşınmak ve kendisi için hazırlanan yeni ve güzel daire vardı. Neredeyse her gün gelişen ikizleri de dahil olmak üzere keyif alacağı bir ailesi vardı. Yeni komşuları vardı.

tanışması ve arkadaş edinmesi gerekiyordu. Çocuğunun olmadığını anlaşılmamasıyla büyük bir rahatlama -ve ilginç bir hayal kırıklığı- yaşandı. Hâlâ yas tuttukları için Noel'de sessiz kutlamalar yapıyordu - Büyükanne ve Büyükbaba daha geçen yıl onlarla birlikteydi. Ama yine de kutlamalar vardı, çünkü Kitty Teyze ve George Greenfield Greystone'a gelmişti -kimse ayrı kalmalarını talep etmeye çalışmamıştı- ve Kuzen Gerald ve Charlotte ve Sylvester üç buçuk çocuğuyla birlikte, Sylvester'ın, Charlotte'un normalden çok daha büyük olduğunu fark ettiklerinde ailelerini tanımladığı gibi. Sylvester, "sonradan gelen" bir sürpriz beklentisi içinde olduklarını açıkladı. Şimdiye kadarki en küçükleri olan Susan altı yaşındaydı.

Planlanması gereken bir düğün ve çok heyecanlı bir Pippa ile geçirilecek saatler vardı. Ve yağmur çamur demeden her gün yapması gereken egzersizler vardı - ilk hafta günde elli adım, sonra altmış, sonra yetmiş beş, ta ki Noel'de yüz adıma saymayı bırakana kadar. Evin her katında, iki bacağı tamamen işlevsel olsaydı yapabileceği kadar özgürce hareket edebilene kadar manevra yapmayı öğrenmesi gereken sandalyesi vardı. Yeni arabası ve atına alışması gerekiyordu, bazen Bruce arkasındaki tüneğinde, Luc ya da Pippa yanında, ama çoğu zaman kısa mesafelerde sadece yapabildiği için tek başına.

Akrabalara ve arkadaşlara yazılacak mektuplar vardı. Ve Tabii ki Ben'e. Ve Joy'a. Sekiz ay sıkıcı ve uzun bir süreydi. Mektuplar olmasaydı, diye düşünüyordu sık sık, her gün biri yazılıp biri alınan mektuplar olmasaydı, mektuplardan birinin geciktiği o birkaç korkunç durum dışında, bu oldukça dayanılmaz olurdu. Hatta

Ertesi gün iki mektup gelecek olması, bugün mektup gelmemesinin yarattığı hayal kırıklığını telafi etmedi.

Ben içinse çiftliğinde hasat toplamak birkaç hafta boyunca dikkatini dağıtacak bir şeydi. Ziyaret edilecek ve ziyaret edilecek komşular ve arkadaşlar vardı. Stephanie ve Owen'ın Eylül ayında, bir süre için yeni doğmuş bir bebekten daha fazla ilgiye ihtiyaç duyan, özellikle de sadece bir bezle sarılamadığı için pahalı mobilyalar ve pahalı halılar üzerinde kovalanması gereken ve ancak yavaş yavaş dışarıdaki işlerini yapmaya ikna edilmesi gereken oynak bir Carrie ile gelişi vardı. Jennifer'ın hamile olmadığını öğrenmenin büyük rahatlığı ve ilginç hayal kırıklığı vardı. Kasım ayında Edith Teyze geldi; Edith Teyze ona mutluluk saçan bir sürü hikâye ve elleri boş kalmasın diye yünleri ve örgü malzemeleri için kocaman bir valiz getirdi. Noel'de kalması için fazla ikna edilmesine gerek kalmadı.

Noel'de Vincent ve arkadaşları geldi. Karısı Alice ve beş çocuğu. Ben daveti tamamen reddedileceğini düşünerek göndermişti, ama reddedilmemişti. Vincent üvey kardeşiyle yakın bir ilişki kurmak istediğinden hâlâ yüzde yüz emin olmasa da, Alice'in bunu kesinlikle istediği hemen anlaşılmıştı. Tombul, anaç bir kadındı ve kendini ailesine karşı konulmaz bir şekilde sevdirerek onlara hükmettiği açıktı. Onun için ailenin insan ırkının en önemli kurumu olduğu da aynı derecede açıktı, özellikle de kendi ailesi ve kocasının ailesi.

Gwyneth ve Devlin'in beklenenden erken doğan ama sağlık durumu gayet iyi olan Leydi Bethan Ware'in vaftiz töreni için Şubat başında Ravenswood'a kısa bir ziyaret bile yapıldı. Edith Teyze de onlarla birlikte gitmişti,

Büyük ölçüde Ben onu en azından Paskalya sonrasına kadar kendisiyle kalmaya ikna ettiği için sevinçten kendinden geçmişti. Gareth'ın artık yürüyebildiğini ve onunla oynamaya çok hevesli olduğunu keşfettiğinde Joy da öyle oldu.

Ve yazması gereken mektuplar vardı, neredeyse hepsi Jennifer'a. Her gün yazıyordu, bazen uzun uzun, bazen de birkaç cümleyi geçmeyecek şekilde, ama hiç kaçırmıyordu. Ve eğer ona yazdığı mektuplardan biri gecikirse ve ikincisini almak için ertesi güne kadar beklemek zorunda kalırsa, dikkatini vermediği sırada dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordu. Sevdiklerini kaybetmenin yasını tutma geleneğine saygı duyuyordu. Ama Tanrı adına, bazen yaşlı Wilby Dükü ve Düşesi'nin birkaç yıl daha yaşayacak kadar düşünceli olabilmelerini diliyordu.

En uzun mektubu ilk mektuplarından biriydi. Birkaç hafta önce -aslında Ravenswood şenliğinin yapıldığı gün- bir zamanlar potansiyel eş olarak düşündüğü üç kadından biri olan Bayan Collins'in, ölen kocasının arkadaşı , köyden zengin bir balıkçıyla evlendiğini açıkladı. Bundan bir hafta kadar önce Bayan Green, Gloucestershire'daki evine dönmek üzere büyük teyzesinin yanından ayrılmıştı. Babası tarafından, yakın zamanda ölen bir akrabasından bir eşe rahatça bakabilecek kadar para miras kalan, uzun zamandır talip birinin adresini almak üzere oraya çağrılmıştı. Bayan Atwell'e gelince, okul yaz için kapalıyken anneannesini ziyarete gitmiş, yerel kilisede genç bir papazla tanışmış ve iki hafta sonra onun evlilik teklifini kabul etmişti. Ben, anlattıklarını Jennifer'ı eğlendireceğini düşündüğü ayrıntılarla süslemiş, birkaç kendini küçümseyen yorum da eklemişti.

Beni yaz için Ravenswood'a götüren kararsızlığın ıstırabı buraya kadarmış, diye yazdı. Ve benim dönüşümü ve Penallen'li Bayan Ben Ellis'in onları evlendirme teklifini bekleyen üç kadın için de bu kadar.

Jennifer'in cevabı en kısa cevaplarından biriydi. Yanaklarından yaşlar süzülen yuvarlak, gülen bir yüzün büyükçe bir çizimi ve altında yazılı birkaç kelimeden oluşuyordu.

Sizi Ravenswood'a ve kollarıma getirdikleri için her üçüne de kişisel bir teşekkür mektubu göndermeye neredeyse meyilliyim. Neredeyse, ama tam olarak değil. Not: Tanıdığım biri Paskalya'dan sonra Penallen'den Bayan Ben Ellis olmaktan çok daha mutlu olacak.

Aslında, diye düşündü Ben çizime gülümserken, Penallen'den Leydi Jennifer Ellis olacaktı. Evlenirken unvanını da yanında getirecekti.

Ben'in en kısa mektubu Boks Günü'nde yazılmıştı, Noel kutlamalarıyla meşgul olduğu için uzun uzadıya yazamadığından değil, ona duyduğu özlem o kadar yoğundu ki tek yapabildiği kalemini tutup mürekkebe batırmak ve önündeki masanın üzerinde duran boş sayfaya bakmaktı. Ama sonunda kalemi kâğıda geçirdi.

Jennifer, eve gel, eve gel, eve gel. Ama biliyorum, biliyorum, biliyorum. Paskalya'dan sonra. O zaman seni götüreceğim. Hayatımızın geri kalanında, aşkım. Ben.

Bu onun en kısa mektubuydu. Ama Jennifer'in yastığının altında sonsuza dek yaşayacak olan mektuptu.

Ayrıldıkları aylar. Yatağının yanındaki masanın üzerindeki şamdana yaslanmış, Ben'in Eylül ayında gönderdiği mektuplardan biriyle birlikte gelen, bakana meydan okurcasına bakan bir collie yavrusu (Stephanie'nin el işi), altında bir su birikintisi (Owen'ın) ve düzgünce yazılmış bir Keşke burada olsaydın, tercihen büyük bir paspasla (Ben'in) ve büyük harflerle iki kelime: Üstte M-A-M-A ve altta J-O-Y, J harfinin kuyruğu ters tarafa kıvrılmış.

Kaplumbağalar bile hedeflerine zamanında ulaşır. Paskalya her yıl sadece bir kez gelse de, gelir. Ve onunla birlikte yeniden doğuş. Ve bahar. Ve umut. Ve yeni bir hayat.

Ve bir düğün.

-

Açok sayıda insan Paskalya için Greystone'da bir araya geldi. Lucas'ın ailesi için bu bir yılın sonuydu.

Sevgili ebeveynler ve büyükanne ve büyükbabalar için yas tutma ve yeniden renkli giysiler giyip Paskalya Pazarının sevincine ve birkaç gün sonra yapılacak aile düğününe hazırlanma zamanı. Lucas ve Jennifer'ın kız kardeşi Charlotte, Vikont Mayberry, kocası ve dört çocuğuyla birlikte gelmişti. yeni çocuk olan Lucy, Bethan'dan bir hafta sonra dünyaya gelmişti. Leydi Catherine Emmett, oğlu Sir Gerald Emmett ile birlikte gelmişti. Kızı Beatrice ve kocası Horatio da oğullarıyla birlikte İrlanda'dan geliyorlardı.

Ben'in tarafında ise Devlin ve Gwyneth iki çocukları, dul kontes, Stephanie ve Oxford'da dönem arasında olan Owen ile birlikte gelmişlerdi. George Greenfield onlarla birlikte seyahat etti. Charles ve Marian Ware oğulları Clarence ile birlikte ayrı ayrı geldiler. Şaşırtıcı bir şekilde Vincent ve Alice ile beş çocukları da

uzun mesafeye rağmen düğüne davet etti. Ben bunu duyduğunda kelimelerle ifade edemeyeceği kadar duyulandı. Ailesinin her iki tarafı da düğününde onunla birlikte olacaktı ve sonunda ait olduğunu anladı. Her iki ailenin de meşru bir üyesi olmayabilirdi ama bu sadece bir doğum kazasıydı. Her iki aile de onu sahiplenmişti. İkisi de onu seviyordu.

Ben, Joy ve teyzesiyle birlikte Penallen'den yola çıkarken Greystone'un tıklım tıklım misafirle dolacağını düşündü; hepsi de Jennifer'la düğünü için gelmişti. Bu ürkütücü bir düşünceydi ama nihayet bekleyiş sona ermişti ve karşısına çıkacak her türlü çileye seve seve göğüs gerecekti. Hayatını gölgelerde yaşamaya ve fark edilmemeye çalışarak geçirmiş bir adam için bu gerçekten de bir çile olacaktı. Ama sonunda gün ışığına çıkıyordu ve bir daha geri adım atmak için gerçek bir dürtü hissetmiyordu.

Yolculuk boyunca Joy'u eğlendirmek ve teyzesiyle sohbet etmek için kendini zorladı, ancak çoğu zaman birbirlerini eğlendirdiler, geçtikleri tarlalardaki inekleri veya koyunları saydılar, geçtikleri izole çiftlik evlerinde neler olup bittiğine dair hikayeler uydurdular ve Carrie'nin çeşitli zamanlarda yaptığı yaramazlıklarla ilgili anekdotları paylaştılar. Collie geride, onu çok seven genç bir hizmetçinin hevesli bakımına bırakılmıştı.

Greystone'a olan uzun yolculuk boyunca Ben, Marjorie'yi düşündü. Bu oldukça bilinçliydi. Hayatının yeni bir evresine, tutkuyla sevdiği bir kadınla yeni bir evliliğe adım atmak üzereydi. İlk evliliği ile şu anda planlanmakta olan evlilik arasındaki tezat daha büyük olamazdı. Ama ilk evliliği iyi bir evlilik olmuştu. Birbirlerini sevmişler, saygı duymuşlar, hatta sevmişlerdi. Birbirlerine sadık kalmışlardı. İkisi de kızlarına hayrandı. Kızları hayatlarının ortak neşesiydi.

Marjorie'ye Pireneler'de bir yerde, kasvetli, çorak bir yamaçta veda etmişti. İspanya'da mı yoksa Fransa'da mı olduğundan bile emin değildi. Şimdi sessiz bir veda daha ediyordu. Ama beklediği mutluluk için suçluluk duymayacaktı. O gitmiş ve kendisi yaşamaya devam etmişti. Onun anısına her zaman saygı duyacaktı. Onun kendisine olan bencil olmayan, talepkâr olmayan sevgisini ve çocuğunun paha biçilmez armağanını şefkatle ve minnetle hatırlayacaktı. Çocuğu, Penallen'e döndüklerinde yeni annesini eve götürme ihtimalinin heyecanıyla dolup taşsa da, Joy için onun anısını her zaman canlı tutmaya çalışacaktı.

Ama artık ilk karısının huzur içinde yatmasına izin verecekti.

Marjorie.

"Nihayet," dedi yolculuklarının son öğleden sonrasında. "İşte geldik, Edith Teyze. Burası Greystone."

Joy buraya daha önce de gelmişti. Teyzesi bonesini takıp kurdeleleri çenesinin altından bağlarken burnunu pencerenin camına dayadı. Ben midesinde kelebekler dans ediyormuş gibi hissetti. Belli ki gelişleri gözlenmişti. Malikânenin kapısında onları bekleyen bir karşılama komitesi vardı; aralarında şık giyimli iki sıra hizmetkâr da bulunuyordu.

"Anne!" Joy çığlık attı ve cama vurarak elini salladı ve patisini sallaması için doldurulmuş köpeğini tuttu.

Ve işte oradaydı, sağındaki Lucas ile solundaki Pippa'nın arasında, Ben'in hâlâ yeni sandalyesi olarak gördüğü yere oturmuştu. Jennifer, soluk yeşiller giymiş, kızıl saçları arkadan sıkıca örülmüş, yüzü hevesli bir mutlulukla parlıyordu.

Giyimli bir uşak arabanın kapısını açıp merdivenlerden inmeye başladı ve ilk inen Ben oldu. O

Ancak teyzesini aşıya indirmek için dönmeye fırsat bulamadı. Uşak bunu çoktan yapmıştı. Jennifer sandalyeyi kendisi iterek ona doğru geliyordu.

Joy merdivenlerden aşağı fırladı ve Ben'in yanından geçerek sandalyenin ayaklığına atladı ve Jennifer'ın kucağına oturarak iki kolunu onun boynuna doladı, dudaklarını öptü ve gevezelik etmeye başladı.

Ben güldü.

Ama Joy, Pippa, Stephanie ve annesini fark etmişti ve sandalyeden inip onlara doğru koşmaya başladı.

Lucas iki elini de uzatarak Edith Teyze'yi karşılamak için öne çıktı.

Ama Ben ellerini Jennifer'ın sandalyesinin kollarına koyup ona doğru eğilirken, yanaklarındaki sağlıklı rengi ve kesinlikle biraz kilo aldığını ve artık zayıf olmadığını fark ederek gözleriyle onu yutarken, bunların hepsi Ben için arka plandaki sesler ve hareketlerdi.

"Sonunda," dedi. "Uzun, çok uzun zaman , aşkım."

Ve oldukça kalabalık ve çoğunlukla sessiz olan izleyicilere aldırmadan onu dudaklarından uzun uzun öptü.

-

Jennifer parmağındaki yüzüğe baktı; Ben'in ona hediye ettiği altın ayarlı bir elmas kümesiydi.

onun geldiği gün. Nişan yüzüğü. Yeniliğiyle parlıyordu. Işık onu her açıdan yakalıyordu. Her zaman ışıldıyordu, bazen saf beyaz bir ışıkla, bazen gökkuşağının her tonuyla. Yüzüğü kaydırarak çıkardı ve sağ elinin üçüncü parmağına taktı. Sol eli aniden çıplak göründü ama bu uzun sürmeyecekti. En fazla bir saat kadar.

Sandalyesini çevirerek yatağının yanında durmuş kendisine hayran hayran bakan nedimelerini ve çiçekçi kızları seyretti. Güldü ve kollarını onlara doğru uzattı.

Soluk mavi, Susan limon sarısı, Joy pembe. Stephanie'nin saçları her zamanki gibi sarmal örgülerle, Susan'ınki bukleler halinde, Joy'unki ise tepeden toplanmıştı. Hepsinin saçlarının arasından üç renkten de dar kurdeleler geçirilmişti.

"Çok güzel," dedi. "Hepiniz tıpkı hayal ettiğim gibi . Gözler için bir ziyafet."

"Ve sen de çok güzel görünüyorsun, Jenny Teyze," dedi Susan, sesi neredeyse dehşete düşmüş gibiydi. "Saçlarını hiç böyle görmemiştim."

Başının üzerinde karmaşık bukleler halinde yığılmıştı. Bone takmamaya, onun yerine bir çiçek çelenk takmaya karar vermişti. Ama Luc birkaç gün önce düklük koleksiyonundan üç taç getirmişti ve Pippa'yla birlikte içlerinden en az gösterişli olanın, elmas işlemeli olanın, açık ara en görkemlisi olduğu konusunda hemfikir olmuşlardı. Jennifer şimdi onu takıyordu. Düğünden sonra koleksiyona geri dönecekti elbette.

"Stephanie, "Gelinliğin için parlak renk önerilerine direnmene çok sevindim, Jenny, gerçi bütün bir yıl siyah giymek sana cazip gelmiş olmalı. Muhteşem görünüyorsun, nasıl denir?"

Gelinliği fildişi ipek üzerine fildişi danteldi. İlk başta beyaz istemişti ama modacısı beyazın üzerine fildişi kumaşları yerleştirip ona sorgulayan gözlerle bakınca Jennifer onun sözsüz tavsiyesine uymuştu.

Joy olduğu yerde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, topuzunun sağlamlığını tehdit ediyordu. "Sen benim annem olacaksın, annem, annem," dedi.

"Heyecanlı mısın acaba?" Stephanie ona gülerek sordu.

"Heyecanlı, heyecanlı, heyecanlı," dedi Joy.

Ama konuşmaları yarıda kesildi. Pippa, Charlotte ve Kitty Teyze odaya girdiler, hemen arkalarından da Gwyneth ve Stratton Kontesi geldi. Birkaç dakika sonra da Leydi Kelliston ve Bayan Delmont geldi. Herkes geline, nedimelere ve çiçekçi kızlara hayranlıkla bakarken, bir yandan da herhangi birine sarılıp elbiselerini kırııştırma ya da özenle düzenlenmiş saçlarını bozma riskine girme dürtüsüne karşı koyarken, birkaç dakika boyunca gürültü ve kahkaha tufanı koptu.

Bayan Delmont mendiliyle gözyaşlarını sildi ve hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını söyledi. Leydi Kelliston onun omuzlarına rahatlatıcı bir kol koydu. Gwyneth, zavallı Devlin'in nikâh töreninin kritik bir anında yüzüğü düşürmekten ve sıraların altında elleri ve dizleri üzerinde onu kovalamak zorunda kalmaktan korktuğunu söyledi. Dowager kontes, Jennifer'ın sandalyesinin ayaklığı üzerindeki ayaklarına anlamlı bir bakış atarak, Ben'in onu gördüğünde arkaya doğru devrileceğini tahmin etti. Kitty Teyze, kendi düğünü için bir ay daha beklemek zorunda olduğu için yakındı. Pippa en yakın arkadaşının erkek kardeşiyle evlenecek olmasına hayret etti ve sonra gözlerini tutukluğa dikti.

"Ama bunlar düğün günümde bana söylediğin sözlerin aynısı," dedi ve ikisi de gülüp gözyaşlarını geri kırıptı.

"Oh," dedi Owen kapı aralığından. "Siz üç kız beş peni kadar güzel görünüyorsunuz. Gelini bile gölgede bırakabilirsiniz. Yine de bir dakika bekleyin. Gelin çok güzel görünüyor... hmm. O kelime neydi?" Ve sonra Stephanie'nin birkaç dakika önce kullandığı kelimeyi kullandı. "Büyüleyici görünüyorsun, Jenny. Ben İngiltere'deki en şanslı adam olabilir." Ona sıırttı. "Ama herkesi uyarmak için yukarı gönderildim, eğer bir an önce kiliseye gitmezsek,

rektör ilgisini kaybedebilir ve bir sonraki Pazar vaazı üzerinde çalışmak için papaz evine çekilebilir ya da buna benzer korkunç bir şey yapabilir."

"buradan, Owen," dedi Stephanie.

O gitti. Gelin partisi dışındaki herkes de öyle. Ancak kısa bir süre sonra Luc Jennifer'ı arabaya kadar taşımaya, Bruce da sandalyesini taşımaya geldi.

"Aman Tanrım, Jen," dedi Luc onu taşıırken. "Düğün gününde kendimi ne kadar boğulmuş hissedeceğimi fark etmemiştim ve ben senin baban bile değilim. Sıra Emily'ye geldiğinde nasıl hissedeceğim acaba?"

"Bence kendini hazırlamak için birkaç yılın var," dedi. Emily ve Christopher kısa süre önce ilk doğum günlerini kutlamışlardı.

"Sizi utandırmamaya ve kilisede hüngür hüngür ağlamamaya çalışacağım," dedi.

Onu vagonun koltuğuna oturtup yanındaki yerini almadan önce yanağından öptü. Stephanie, Susan ve Joy karşı koltuğa otururken gülümsedi.

Düğün günü.

Sonunda. Oh, uzun, uzun sonunda.

-

Binici damatların korkunç derecede gergin olması gerekiyordu.

Kahvaltı etmeyi imkansız bulmaları gerekiyordu. Kravatlarının bir gecede küçüldüğünü ya da boyunlarının şiştiğini hayal etmeleri gerekiyordu. Nikah töreninde din adamının evliliğe engel bir durum olduğunu bilen herkesi ya şimdi konuşmaya ya da sonsuza dek sessiz kalmaya davet ettiği o kısa duraklama sırasında birilerinin konuşacağından korkmaları gerekiyordu. Ellерinin titreyeceğinden korkmaları gerekiyordu.

yüzüğü gelinin parmağına takamayacak kadar kötü. Gelmeyeceğinden bile korkmaları gerekiyordu.

Ben doyurucu bir kahvaltı yaptı ve bunun hayatının en mutlu günü olduğunu biliyordu. Tanrı'nın izniyle yeterince beklemişti ve düğün gününün her anının tadını çıkaracaktı. Eski Ben Ellis, kalabalık bir kilise ve dükalık malikanesinde bile bir yemek salonunun yeterince büyük olamayacağı kadar çok sayıda davetlinin katılacağı bir düğün kahvaltısı düşüncesinden korkardı. Onun yerine balo salonu yeterli olurdu.

Ama o eski Ben Ellis değildi. O da herkes kadar aşkı ve mutluluğu hak ediyordu. O Jennifer'ı hak ediyordu, Jennifer da onu. Doğumları ya da toplumdaki statüleriyle ilgili bir şey yüzünden değil, yakın ve sevgili arkadaşlar oldukları ve birbirlerini herkesin hayal ettiği ama çok az kişinin bulabildiği türden tutkulu, sonsuz bir aşkla sevdikleri için.

Kilise gerçekten de Jennifer'ın son sekiz ay içinde dostluk kurduğu ailesi, arkadaşları ve komşularıyla doluydu. Arka sıralar Greystone'dan gelen hizmetkârlarla doluydu. Ben, Devlin'le birlikte erkenden gelmiş olmasına rağmen, kilisenin dışındaki sokak çoktan konukların gelişini izlemeye ve damadın, daha sonra da Wilby Dükü'nün kız kardeşi gelinle birlikte gelişini alkışlamaya gelen insanlarla dolmuştu. Ben, kalabalığın o zamana kadar artacağını biliyordu. Geriye kilisenin çan sesini duymak ve gelinle damadın karı koca olarak ortaya çıkışını izlemek kalacaktı.

Her şeyin tadını çıkaracaktı.

Lucas'ın Jennifer'ın sandalyesini nef boyunca itip itmeyeceğini ya da ağabeyi yanında yürürken Jennifer'ın bağımsızlığını kullanıp sandalyeyi kendisinin mi iteceğini merak etti. Bu olmazdı.

Her önemli. Düğün gününde kendisini en çok memnun eden şeyi yapmaya hakkı vardı.

Kilisenin dışında büyük bir tezahürat duydu. Devlin'in kolunu dürtmesine gerek kalmamıştı. Kadın gelmişti. Herkesle birlikte ayağa kalktı ve -yapmaması gerektiği gibi- yarı dönerek onun yaklaşmasını izledi. Cemaatten beklenti dolu mırıltılar yükselirken birkaç dakika geçti. Sonra org çalmaya başladı ve gelini ilk kez gören cemaat üyelerinin toplu "Oooh" seslerini kısmen bastırdı.

Uzun boylu, dik sırtlı, inanılmaz güzel Leydi Jennifer Arden, sağ kolunun altında bir koltuk değneği, sol kolunu Wilby Dükü'nün koluna dolamış, yavaş yavaş yürüyordu. Adamın eli onunkini örtüyordu. Arkalarından Steph, Joy ve Susan Bonham geliyordu; birbirini tamamlayan pastel tonlarda görsel bir zevk.

Ama ilk anlardan sonra Ben sadece beyaz ya da belki de fildişi rengi gelinini gördü, koyu kırmızı buklelerinde parıldayan mücevherli bir taç. Ve ayağında, John Rogers'ın geçen yaz onun için yaptıklarına benzeyen ayakkabılar vardı, ancak bunlar fildişi, altın ve gümüş rengindeydi.

Ona yaklaşırken gözleri gözleriyle buluştu, ona doğru yürüdü ve gülümsemesi kalbini ve hayatını aydınlattı. O da gülümsediğinin farkında bile değildi. Cemaatin "Aah" sesini bile duymadı.

Ve sonra ona doğru döndü, ayakta duruyordu, eli onun elinin içindeydi, gözleri sabit bir şekilde onun gözlerindeydi, yüzü dinlenmiş olsa da gülümsüyordu. Ve işte buydu.

Düğünleri.

"Çok sevgili," dedi rektör.

Ve sadece birkaç dakika sonra, her şey bitmişti. Evlenmişlerdi ve artık bitmek bilmeyen bir bekleyiş ve daha da bitmek bilmeyen bir ayrılık olmayacaktı.

Onlar karı kocaydı.

"O benim annem. Anne, anne, anne," dedi Joy Susan'a, olduğu yerde zıplarken ve cemaat gülerken, Stephanie onun elini tuttu ve kulağına bir Şeyler fısıldamak için eğildi. Ben ona göz kırptı ve Jennifer ona gülümsemek için başını çevirdi.

Birkaç dakika sonra, kayıt defteri imzalandıktan sonra, org içeride neşeli bir marŐ çalarken ve kilise çanları dıŐarıdakilere neşeli haberler verirken, birlikte yavaşça nef boyunca yürüdüler. Sandalyesi getirilmiş olmasına rağmen Jennifer onu kullanmayı reddetti.

"İŞte," diye mırıldandı Ben'e, "aylardır hayalini Şey buydu."

"Evet, Leydi Jennifer Ellis," dedi ona gülümseyerek, kilisenin kapısına vardıklarında büyük bir kalabalık tezahürat yapmaya başladı ve Owen ve Clarence Ware, Jennifer'ın yeğenlerinden birkaçı ve birkaç Kelliston'un başını çektiği bir grup genç, ellerinde renkli  i ek yapraklarıyla kilisenin avlusunda bekliyordu.

"Şey, Bay Ellis," dedi karısı, "Bayan Ben'i tercih ederim. Ellis."

"Bunun için acele etmemiz gerekecek," dedi . "Şu koltuk değneğine dikkat et."

Onu kollarının arasına aldı ve açık kilise kapılarının dışında onları bekleyen çiçeklerle süslü arabaya doğru koşmaya başladı. Kimse ona zerre kadar merhamet etmedi, bu kadar yüklüydü. Yapraklar üzerlerine yağdı ve Jennifer güldü, Ben de kıkırdadı.

Onu koltuğa oturttu ve yanındaki yerini aldı. Arabacı kapıyı kapatmaya baŐladıđında kalabalığa el salladı. Ama o daha hareketini tamamlayamadan pembe dantel ve t lden oluşan küçük pembe bir top hızla yanından geçti,

basamakları tırmanıp koltuğun üzerine çıktı ve gelinle damadın arasına girdi. İkisi de ona ve birbirlerine bakıp gülümsediler.

Joy, o at arabasının annesiyle babasını onsuz götüreceğini görene kadar heyecan ve mutluluktan köpürüyordu. İşte o zaman paniğe kapılmış ve Stephanie ile Susan'dan ayrılarak koşmaya başlamıştı. Ama şimdi annesiyle babasının arasına girmişti ve güvendeydi. Araba kilisenin kapısından uzaklaştığında ve korkunç bir gürültü onu ürküttüğünde bile, sanki dünyadaki tüm tencere ve tavalar arabanın altına bağlanmış ve yol boyunca sürükleniyormuş gibi, sadece ellerini kulaklarının üzerine kapattı ve daha derine gömüldü ve bir yanında babasının sıcaklığı ve katı cüssesi, diğer yanında da annesinin sıcak, hoş kokulu yumuşaklığıyla kendini olabildiğince güvende hissetti.

Korkunç metalik gürültü hem kiliseyi hem de çan sesleri ve kalabalığın alkışları. Jennifer gülen yüzünü Ben'e çevirdi ve Ben de ona güldü. Başka ne yapabilirlerdi ki? Herhangi bir konuşma söz konusu bile olamazdı.

Aslında yapabilecekleri bir şey vardı.
Ben, yavaş biri olmadığı için yaptı.

Bir kolunu onun omuzlarına koydu, aralarına sokulan kızlarının üzerine eğildi ve karısını öptü.

Arkalarından gelen tezahürat seslerinin farkında bile değillerdi.

A A

Mary Balogh yüzden fazla tarihi roman ve novella yazmıştır ve bunların kırktan fazlası New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiştir. Bunlar arasında Bedwyn destanı, Simply dörtlüsü, Huxtable beşlisi, yedi bölümlük Survivors' Club serisi ve Westcott serisi bulunmaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**